

E. Moore
1902

A. D. Wagner
1848

S. JOANNIS CHRYSOSTOMI

HOMILIAE IN MATTHAEVM

Digitized by the Internet Archive
in 2025

BIBLIOTHECA PATRUM

ECCLESIAE CATHOLICÆ

QUI

ANTE ORIENTIS ET OCCIDENTIS SCHISMA

FLORUERUNT.

DELECTU PRESBYTERORUM QUORUNDAM OXONIENSIIUM.

SI JAM SATIS JACTATUS VIDERIS, FINEMQUE HUIJUSMODI LABORIBUS VIS IMPO-
NERE, SEQUERE VIAM CATHOLICÆ DISCIPLINÆ, QUÆ AB IP SO CHRISTO PER
APOSTOLOS AD NOS USQUE MANAVIT, ET AB HINC AD POSTEROS MANATURA
EST. *S. Aug. de Util. Credendi*, c. 8.

OXONII,

J. H. PARKER;

F. ET J. RIVINGTON, LONDINI.

MDCCCXXXIX.

SANCTI PATRIS NOSTRI

JOANNIS CHRYSOSTOMI

ARCHIEPISCOPI CONSTANTINOPOLITANI

HOMILIAE IN MATTHAEVM

TEXTVM AD FIDEM CODICVM MSS. ET VERSIONVM EMENDAVIT
PRAECIPVAM LECTIONIS VARIETATEM ADSCRIPSIT
ADNOTATIONIBVS VBI OPVS ERAT ET NOVIS
INDICIBVS INSTRVXIT

FRIDERICVS FIELD A.A.M.

COLLEGII SS. TRINITATIS A REGE HEN. VIII FVNDATI
VNVS E SODALITIO

Property of

CLgA

Please return to

Graduate Theological
Union Library

TOMVS III

ADNOTATIONES ET INDICES

CANTABRIGIAE
IN OFFICINA ACADEMICA
SVMTIBVS EDITORIS

VENDVNT CANTABRIGIAE J. ET J. J. DEIGHTON
LONDINI J. G. ET F. RIVINGTON OXONII J. H. PARKER
LIPSIÆ J. A. G. WEIGEL

M DCCCXXXIX

34587

PRAEFATIO.

QUOD Chrysostomo ipsi, dum in vivis erat, a lividioribus objiciebatur¹, eum prolixis exordiis auditores morari, id ne mihi quoque crimini detur, praefandi negotio intra arctissimos limites concluso, ad disertissimum Patrem Lectorem remittam. Antequam vero ad novae Editionis institutum rationemque describendam accingor, operae pretium erit, quid ante nos in hac parte immensae scriptorum Chrysostomicorum sylvae excolenda Editores praestiterint, breviter recensere. Nam et non leviter erravit, qui idem negotium in Praefatione sua suscepit, Montefalconius; et de veris nostri Patris Editionum tum fontibus tum meritis Viros etiam doctissimos in summa ignorantia versari video.

I. Statim in principio hujus argumenti, notanda est mira Montefalconii hallucinatio, qui Editione Saviliana, anno MDCXII vulgata, primo loco posita, Commelinianae secundum tribuerit, his verbis: “Anno
“MDCXVII altera prodiit Editio Graeco-latina Homiliarum Chrysostomi in Matthaeum atque in Joannem ex officina Commeliniana Heidelbergae. Qui
“autem illam publicandam curarunt, Savilianam jam
“quinque ante annis emissam ne novisse quidem videntur; illa certe non usi sunt, nec ejus uspiam me-

¹ Vid. Opp. Tom. III. p. 115 D.

“minerunt.” Nec mirum. Nam Editionem suam non *quinque annis post*, sed *decem annis ante* vulgatam Savilianam, videlicet anno MDCII, publici juris fecerunt; eamque ipsam, ut mox videbimus, Savilius typothetae suo exprimendam tradidit. Res autem est haec. Prodito exemplari Anglicano, Heidelbergenses, ne sua Editio prorsus obsolesceret, libros novo titulo, annum posteriorem falso ferente, instructos emiserunt; quorum unum incaute descripsit Montefalconius. Qui tamen ne sic quidem excusandus est. Nam Savilius ipse in Notis ad Homilias in Matthaeum sic praefatus erat: “Hisce (codicibus) accessit *Editio vulgata Heidelbergensis*, de qua quamvis innumeris scateat erroribus, quorum magnam et certe maximam partem nos expurgavimus, tamen gratia debetur bonis illis Viris, quia et prius inedita edere voluerunt, idque libris non negligentissime inspectis.” Itaque, ut ad rem redeamus, Chrysostomi Homilias in Matthaeum² primus *Graece* edidit (nam de Latinis Editionibus nunc non dicam) Commelinus typographus Heidelbergensis, in volumine cujus inscriptio haec est. Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως ἐρμηνεία εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον ἅγιον εὐαγγέλιον. *Sancti Patris nostri Joannis Chrysostomi Archiepiscopi Constantinopoleos Expositio in Evangelium secundum Matthaeum. Graece nunc primum producitur e MSS. illustris.* ³ *Bibliothecarum Palatinae, Bavarae, Augustanae, cum interpretatione Aniani. Accedit*

² Harum Homiliarum una et altera seorsum jam ante prodierant. Vid. Adnot. pp. 1, 162.

³ Unde novo argumento probari potest, pro hoc titulo alium postea suppositum esse. Nam de subsidiis hujus Editionis Montefalconius sic: “Graeca ex MSS. ut credere est, Palatinis eruerunt: neque enim monuerunt, unde desumserint.”

Commentarius mere Latinus in Matthaeum, vulgo attributus eidem D. Chrysostomo. Ex officina Commeliniana. Cum privilegiis. MDCII. Quod hic de *Aniani* interpretatione asseritur, id non nisi de octo prioribus Homiliis intelligendum est: nam in fronte Hom. IX diserte legitur, *Georgio Trapezontio Interprete*. Commentarius autem *mere Latinus* is est, qui vulgo *Chrysostomi Opus imperfectum in Matthaeum* nuncupatur, de quo praeter alios egit *Millius*, Prolegom. num. 1037. De Graeco hujus Editionis exemplari praeter Savilii testimonium supra allatum pauca monenda sunt. Codicum dissensionis in toto opere nulla mentio. Plures autem libros in Graecis constituendis evolutos esse, dubitari non potest; in quibus tractandis Editor hanc legem sibi imposuisse videtur, ut pleniore lectione in textum relata, vocabula quae in uno aut pluribus codicibus non exstarent, uncis includeret: quam quidem regulam eo usque observavit, ut manifestissimos propter homoeoteleuton defectus iisdem notis distingueret. De his notis aliud porro monendum est, videlicet per Homilias XL, XLI et XLII eas parcius disseminari; in tribus autem sequentibus nullas exstare: unde Homilias istas ex unico codice descriptas esse, colligi potest. Post Homiliam XLV rursus notantur codicum defectus, sed aliquanto, ni fallor, pauciores. Postremo ab Homilia LXXXV ad ultimam textus hujusmodi signis omnino expers est. Cujus rei, cum de codicibus manu scriptis dicendum fuerit, ratio constabit. Unum addam, exemplum hujus Editionis, quod olim Isaaci Casauboni fuit, Londini in Museo Britannico exstare, cujus in limine pauca quaedam, ad res in primis pertinentia, notavit Vir magnus, harum Homiliarum, ut ex com-

mentario ejus ad Persii satiras facto apparet, lector studiosissimus.

II. Chrysostomi Opera omnia Graece edidit Henricus Savilius, Etonae anno MDCXII, in octo tomos distributa, quorum secundus Homilias in Matthaeum et Joannem complectitur. Hujus ultimae paginae adscriptum est, *Etonae excusum in Collegio Regali* MDCX. Typographus, ut supra diximus, exemplari Commeliniano usus est, ab ipsius Savilii manu diligentissime recognito, quod ipsum adhuc Oxonii in Bibliotheca Bodleiana religiose servatur. Hic illic, in posteriore praesertim, si bene memini, voluminis parte, pro excuso archetypum manu scriptum, emendatum et illud, operae expresserunt. De subsidiis suae recensionis pauca nos docuit Editor egregius, quae hic exscribere non gravabor. “Harum Editionem Homiliarum ador-
“navimus, Lector, ex quinque libris manu scriptis.
“*Primum* nobis exhibuit Bibliotheca Collegii Corporis
“Christi Oxonii, a Serbopulo quodam, homine Graeco,
“anno MCCCCXCIX satis negligenter et imperite
“scriptum, Redingae in Anglia, XLV tantum priores
“Homilias continentem. *Secundum* Bibliotheca illustris-
“simi Caecilii Comitis Oxoniensis, ab eodem Serbopulo
“ibidem eadem fide et diligentia scriptum anno se-
“quente, sc. MD, reliquas posteriores complectentem.
“*Tertium* nobis codicem dedit Bibliotheca Collegii
“Novi Oxonii, et *quartum* Bibliotheca Universitatis
“Oxoniensis, Constantinopoli nuper advectum, melioris
“notae et antiquum satis, non plures tamen *qucunque*
“quam XLIV aut XLV priores repraesentantem.
“*Quintum* et ultimum posteriores Homilias, casque
“non plene continentem, sed optimae cum primis
“notae codicem, supra commemoratae Universitatis

“Bibliothecae debemus.” Horum tres priores non indagavi; quartus codex is est, ni fallor, qui hodie Bodl. 160 notatur: qui tamen non XLIV aut XLV, sed XLII tantum Homilias continet. Sed praeterquam quod ceteri omnes Oxonienses serius in Bibliothecam venerunt, lectiones quasdam prorsus singulares, a Savilio in notis ex libro suo *Constantinopolitano* excerptas, in dicto codice Bodleiano inveni⁴. Ceterum utrum quartus iste codex Savilio, dum textum harum Homiliarum concinnaret, ad manum fuerit, an serius, cum ad notas ventum esset, ei innotuerit, mihi quidem non liquet. Restat *quintus* codex, Bodleianus, *Homilias posteriores easque non plene continens*; quem diu multumque quaerens frustra fui, donec inveni, eum in Catalogo num. 3019 sub indice tenebricoso, *J. Chrysostomi Homiliae aliquot*, latere. Hujus pars antiqua et membranacea non plus quam XXI Homilias, id est, a p. 564 B. ad p. 741 A., complectitur; et quoad textus recensitionem arctissimam cum Regio 688 posthac describendo affinitatem prae se fert. Reliqua ejusdem voluminis pars nullum prorsus ad criticen usum habet. Itaque constat, praeter librum Redingianum recentissimum et a scriba imperito descriptum, tres tantum codices Savilio praesto fuisse, duo videlicet prioris partis, et unum, eumque valde mutilum, posterioris. Hisce subsidiis sane tenuioribus quomodo usus fuerit, nunc videndum. Exemplar Heidelbergense, qui ei *Codex excusus* est, pro fundamento novae Editionis posuit. Hoc summa diligentia et fide ad codices suos, adhibito quoque Vetere Interprete, recognovit; errores typographicos, si non omnes, certe maximam partem, plerumque non monito lectore, exe-

⁴ Vid. Adnot. ad pp. 240 D. 242 C. 253 D.

mit; distinctionem, quae prius misere jacebat, sedulo castigavit; uncos Commelinianos, de quibus paulo ante dictum est, plurimos merito sustulit, paucis relictis alios, sed pauciores, de suo in textum intulit. Quod ad ordinem verborum attinet, in quo constituendo librarii multum inter se dissentiunt, in prioribus Homiliis archetypum raro deserit; in posterioribus vero, ope, ut videtur, codicis sui, plurima novavit. Praeterea varias lectiones, sed non ita frequentes, orae libri adscripsit, more qui tunc temporis usitatus erat. Scilicet, nulla singulorum codicum mentione facta, si quid textui ab ipso recepto libri probabiliter adjiciebant, asterisco in serie posito, verba addititia, eandem notam praetendentia, margini illevit; si quid mutabant, duabus lineolis transversis (") ad initium verbi vel verborum, quae e textu movenda erant, insertis, verbum vel verba, quae ex codicibus sufficienda erant, in marginem signo γρ. praeposito retulit. Hoc vero ei infeliciter cessit, quod nullam notulam habebat, qua significaretur, ad quot vocabula sese extendat lineolarum istarum vis: quae res Editoribus Benedictinis nonnunquam errandi occasio exstitit⁵. Iidem non uno loco notas *additionis* et *mutationis* inter se confundendo, novas lectiones finxerunt⁶. Tertium fictarum lectionum genus ex ipsius Savilii incuria originem traxit⁷. Porro observandum est, Savilium plurimas, ut dixi, veteris Editionis lectiones sine admonitione mutasse; si vero aliquando de correctione Lector monendus esset, lectionem a se amotam in margine cum signo γρ. posuisse, haud secus quam si e codice quodam manu

⁵ Vide Adnot. ad p. 459 B.

⁶ Vide Adnot. ad pp. 346 B. 369 A. 613 D. 664 B.

⁷ Vide Adnot. ad pp. 206 A. 416 D.

scripto excerpta fuisset. Hoc quoque est ubi Benedictinis fraudi fuit⁸. Quod vero ad textus castigationem attinet, in priore operis parte, ubi plures codices ei ad manum erant, multo cautius et religiosius in mutationibus tum admittendis tum notandis versatus est; in posteriore autem, codici suo, ut videtur, nimium addictus, innumera fere novavit, de quibus neque in ora libri, neque in notis verbum monuit. Harum mutationum nonnullas aut in adnotationibus aut in variis lectionibus indicavi; plures silentio praeterii. Ceterum praeter notas marginales, Savilius observationes suas, paucas quidem sed bonae frugis, in parte posteriore Tomi octavi condidit; quarum maximam partem amico suo, Joanni Boisi⁹, Canonico Eliensi, debere se profitetur. Incepti Saviliani vere magnifici et privatum censum exsuperantis notitiam meam absolvam, postquam de toto opere monuero, operarum correctores in officio suo diligentissime versatos esse; ut non magis externo nitore, quam interiore accuratione ac fide liber emineat.

III. Ad tertiam Editionem¹⁰, quae Morelli est, describendam Montefalconii verbis utar. “Editio Parisina Claudii [immo *Caroli*] Morelli anno MDCXXXVI “[immo MDCXXXIII] data, Saviliana et Commeliniana inferior est, etsi ipse typographus admodum “illam commendet in Monito suo. *Exemplaria*, in-

⁸ Vide Adnot. ad pp. 207 C. 355 E.

⁹ Hujus Viri, linguae utriusque peritissimi, exstat libellus utilissimus, nec satis notus: *Veteris Interpretis cum Beza aliisque recentioribus Collatio*. Lond. MDCLV.

¹⁰ Haec Editio interdum *Frontoniana* dicitur, a Frontone Ducaeo Jesuita nomine ducto; qui tamen Homilias in Matthaeum non tetigit.

“quit, quibus in praesenti Editione usi sumus fuere,
“authenticum illud Anglicanae Editionis, nunquam
“satis laudatum, cui religiose adhaesimus in corri-
“gendo textu Graeco, notatis prius suo quibusque loco
“mendis, quae in calce ejusdem Editionis accurate
“et fideliter habentur. Alterum fuit Editio postrema
“Parisiensis Latine tantum a R. P. Frontone Ducaeo
“Societat. Jesu Theologo etc. Atqui quod ait ille
“se Anglicano exemplari, sive Saviliano, religiose ad-
“haesisse, mirum quantum a vero aberrat: nam ab
“illo saepissime ita dissonat, maxime vero quibusdam
“in locis, et quidem sat frequentibus, ut planum sit
“illum a labore haec duo exemplaria conferendi vel
“omnino, vel saltem plerumque abstinuisse. Prorsus
“autem consonant Graeca Morelli cum Graecis Com-
“melinianis; ita ut etiam voces omnes, quae uncinis
“includuntur in Commeliniana Editione, id quod
“passim occurrit, uncinis similiter includantur in
“Morelliana.....Unde facile crediderim, operas Mo-
“relli typographicas ad Commelinianae Editionis fidem
“Graeca Chrysostomi edidisse. Et tamen nulla Com-
“melinianae Editionis mentio habetur in Monito
“Morelli.” Haec verissime a Montefalconio dicta
esse testor, praesertim quod de summa concordia ex-
emplarium Morelliani et Commeliniani affirmat; ita
ut, si a manifestis utriusque operarum erroribus de-
cesseris, vix decem locis ea inter se dissentire exis-
timem. Itaque cum satis constet, in hac Editione
nihil omnino criticae fidei aut auctoritatis inesse,
prorsus de ea tacuissem, nisi duae causae obstitissent:
una, quod hoc ipsum exemplar, cujus depravationes
tam penitus perspectas habuit Montefalconius, ipse
spreto Anglicano operis suis imitandum dedit; altera,

quod dum Graeca mea ornabam, Editionem Commelinianam ad manum habere non potui: postea vero exemplari comparato, vidi in locum Morelli Commelini nomen ubique fere suffici posse¹¹.

IV. Jam tandem ad Benedictinam devenimus, quae summo Virorum doctorum indoctorumque consensu ad hunc diem *Editionis optimae* elogio decoratur. Prodiit igitur Operum Chrysostomi Tomus septimus, qui a nostris Homiliis totus occupatur, Parisiis anno MDCCXXVII. In fronte libri de Chrysostomi operibus in universum praedicatur, EA AD MSS. CODICES GALLICANOS, VATICANOS, ANGLICANOS, GERMANICOSQUE, NECNON AD SAVILIANAM ET FRONTONIANAM EDITIONES CASTIGATA ESSE. Quod hic de codicibus Vaticanis Germanicisque tanto cum fastu commemoratur, id ad alia Chrysostomi opera pertinet: Anglicanorum vero codicum mentio non nisi repetita Editionis Savilianae nominatio est. Restant ergo Gallicani, quos ad initium Homiliae primae breviter designavit. *Contulimus*, inquit, *codices Regios* 1934, 1940, 1942. *Colbert.* 166, 205. *Coislin.* 66. *Alium item Dom.* Foucault. *et Turonensem Dom.* du Poirier, *Medici eruditissimi.* Habes octo codices bene numeratos, in quorum tamen notitia Virum palaeographicum et totum in membranarum descriptione versatum equidem non agnosco. Quod plurimum interest, utrum singuli codices integrum opus, an priorem tantum vel posteriorem partem contineant, id ne verbo quidem declaravit. Qua de re pauca nobis dicenda sunt. Codicem Coislinianum ipse Montef. in Bibliotheca Coislin. p. 129. fusius descripsit: continet Homilias XLV priores. Regius 1940, hodie 673,

¹¹ Editio Morelli repetita est Francofurti apud B. C. Wustium, anno MDCXCVIII.

easdem habet. Regius 1942, hodie 666, et Reg. $\frac{1934}{3}$, hodie 668, priores XLIV uterque numerat. Quatuor hos codices ipse inspexi, lectionesque nonnullas inde excerptas, in adnotationibus cum Lectore communicavi. Regius $\frac{1934}{4}$, hodie 685, mihi L., posteriorem Homiliarum partem continet. De ceteris nihil compertum habeo. Ceterum codicum indicibus in fronte operis positus, postea a prima Homilia usque ad novissimam ne unum quidem nominatim appellat; sed *unum, duo, alios, quosdam, plurimos* hoc vel illud legere monens, umbris ac simulacris lectorem ludit¹². Plura de istius hominis codicum tractatione in adnotationibus dixi, quae nunc repetere non placet. Summa autem haec est. Codices non modo non *contulit* bonus Monachus, sed interdum etiam in locis difficilioribus, et ubi se haerere profitetur, ne *inspexit* quidem¹³. Variarum lectionum ex tot subsidiis a se evolutis vix unius codicilli messem collegit¹⁴. Notularum magna pars in vitiis

¹² Semel quidem, p. 287 B. not. c, ad *codicum omnium emendatissimum* provocat, nec nominat tamen. Cf. quae dixi in Adnot. ad p. 205 A. *Matthaei*. Nov. Eclog. p. 235. "Ita ergo invenit Montef. "in suis XIV codicibus [sc. Homiliarum in Joannem] apud suos "*quosdam*, et apud suos *alios*, quos nemo praeter ipsum novit."

¹³ Vide Adnot. ad pp. 155 A. 205 A. et alibi. Idem Matthaeio quoque persuasum est. Nov. Eclog. p. 7. "Montef. tacite exclusit "*τῶν*. Nam codices inspicere properanti Critico non vacabat." Ibid. p. 136. "Codices consulere debebat Montef." Ibid. p. 139. "Vetus Interpres multum discrepat a Graeco. Hic ergo consulendi "erant codices." Et sic centies.

¹⁴ Hoc in Commentariis ad Pauli Epistolas posteriores manifestius videtur, ubi in integra Homilia *unam* interdum lectiunculam ex codicibus affert. *Valck.* Opusc. II. p. 198. "Illud vero miror, in "ista splendida Edit. tam raras ex Codd. Regiis adnotatas legi "scripturae varietates."

Ed. Morellianae mere typographicis notandis insumta est¹⁵. Porro eas ipsas lectiones, quas quasi ex codicibus suis erutas attulit, magnam, immo maximam partem a Savilii margine sumsit; unde ei nonnunquam accidit, ut vitiosam Ed. Commelinianae lectionem pro codicum *quorundam* scriptura vendicaret¹⁶. Innumeris autem locis, ubi Morellus et Savilius diversa exhibent, posita utriusque lectione, hanc vel illam anteponendam censet, nulla omnino de libris manu scriptis mentione facta¹⁷. Praeterea etsi paulo ante in Praefatione exemplar Savilianum merito extulerat, Morellianum recte depresserat, tamen, quod mireris, hoc, non illud, castigatum quidem ex altero *hic illic inspecto*, typographo suo commisit. Nam duas Editiones eum accurate, vel etiam mediocri diligentia usum, inter se contulisse, vehementer nego. Probationes si quis quaerat, eum non tam ad nostram Editionem, quam ad ipsam Benedictinam nuperrime a Parisiensibus repetitam, remitto; in qua non paucas textus Morello-Montefalconiani depravationes ope exemplaris Saviliani sustulit Editor, multo tamen plures nobis tollendas reliquit. Quod ad interpunctionem attinet, in hac quoque parte Savilio, optimo duce, deserto, totus ab archetypo suo pendet. Contra cum pagina Morelliana

¹⁵ *Matthaei*. N. E. p. 121. “ ‘Καρηβαρίαι] Morel. καρηβαρεῖαι.’
“ *Montef.* Utinam neglectis manifestis vitiis Editionum, codices
“ diligentius tractasset.”

¹⁶ Vide Adnot. ad pp. 80 C. 207 C. 355 E. 502 B.

¹⁷ Vide Adnot. ad p. 263 B. et alibi. *Matth.* N. E. p. 215.
“ ‘Commelin. et Morel. ἐπὶ ταῖς.’ *Montef.* Hoc mihi mirabile est,
“ quod, neglectis codicibus, Editiones, quas quilibet inspicere potest,
“ memorat.” Ibid. p. 233. “ ‘Morel. ἀγάλλεσθαι πλέον, ὅτι. Savil.
“ ἀγάλλεσθαι πάλιν.’ *Montef.* Quid vero hic et centum locis aliis
“ codices? Nihil, inquit.”

magna uncorum vi distincta esset, hos omnes, ne chartarum suarum nitorem obscurarent, nullo delectu aut discrimine exsulare jussit. Sectionum vel capitum partitio in Edd. Commel. et Morel. nulla est: Savilius autem eo contentus erat, ut partem *moralem* a reliquo sermone secerneret. Opus a prioribus omissum tandem confecit Montefalconius, singulis Homiliis in quinque sexve pericopas distributis; in quibus definiendis dum ad longitudinis aequalitatem magis quam ad sensus conclusionem attendit, dici non potest, quam misere orationem conciderit¹⁸. Uno addito, ab ingrato sane opere desistam. Criticus noster, qui neglectis testibus, lectiones judicio suo examinandas tradit, non modo ingenii acumine et critica divinatione nihil pollet, sed omnis Graecae linguae eruditionis omnino expers atque ignarus est¹⁹.

Ex supra dictis cum satis evidenter appareat, in critica priorum Editorum supellectili aut nullam aut tenuissimam ad textum recognoscendum opem inesse, nova prorsus subsidia circumspeximus; quae quidem in summa nostri operis, maxime apud Graecos, gratia et celebritate, non longe petenda erant. Haec jam describenda sunt.

Chrysostomi Homiliarum in Matthaeum codices ubique et boni et plurimi exstant. Membranacei sunt fere omnes; saeculo X ad XII scripti; in *folio*, quod aiunt, aut *quarto* majori; nitido caractere, raris

¹⁸ Vide adnot. ad p. 230 A. Aliud exemplum exstat p. 288 E. lin. ult. ubi nova sectio a verbis "Ἰνα οὖν μὴ ταῦτα λέγωσι incipit. Utrumque locum recte distinxerat Savilius.

¹⁹ Ed. Benedictina recusa est Venetiis, anno MDCCLV; et nuperrime Parisiis, Editoris nomine celato. Haec mihi est Ed. Ben. 2da.

scripturae compendiis, paginis in bina segmenta oblonga divisis. Literae initiales, ut et verba S. S. singulis Homiliis praeposita, minio, interdum auro pictae sunt. Cum vero prolixius opus sit, quam ut uno volumine concludatur, semper, ni fallor, in duos tomos divisum reperitur²⁰; quorum prior cum Homilia XLIV vel XLV, interdum XLII clauditur. Utraque autem pars pro integro codice in Catalogis habetur; nec memini me operis exemplar videre, cujus prior pars cum posteriore forma et scriptura prorsus consentiret.

In priore Homiliarum parte adhibiti sunt sex codices, quorum ne unus quidem priorum Editionum critico usui inserviit. Hi sunt:

- A. Bibliothecae Coll. Trin. Cantab. B. 8 4. in *quarto*, membranaceus, saeculi XII aut XIII. Continet Homilias XLIV priores. Primi folii pars detrita est; ceteroquin codex integerrimus est. Venit in Bibliothecam cum multis aliis codicibus Graecis, quos a Coenobio τοῦ παντοκράτορος in monte Atho in Angliam anno MDCCXXVII in vectos pretio comparavit et postea Collegio legavit RICARDUS BENTLEIUS, Societatis nostrae grande decus et flagellum. Librum integrum accurate contuli.

²⁰ Quinque codices, tres prioris partis, et duos posterioris, descripsit *Montef.* in *Biblioth. Coislin.* p. 129 sq. Sex prioris, et totidem posterioris, Mosquae in Bibliotheca SS. Synodi exstantes, descripsit *Matthaei.* Nov. Test. Tom. IX. p. 205 sqq. Falsus est Catalogus MSS. *Biblioth. Reg.* Tom. II. p. 121. num. 662. "Ibi continentur S. Joannis Chrysostomi Homiliae in Matthaeum. "Desiderantur decem priores." Codicem inspexi, qui continet Homilias VI ad XLV cum particula Hom. V. Rursus sub num. 663 legitur: "Ibi continentur S. Joan. Chrys. Homiliae in Matth. "ab Hom. I ad LXXXIX, cujus finis desideratur." Immo, continentur Homiliae I ad XX, non integrae: deinde post XX absolutam incipit Hom. LXXX, omissis interjacentibus.

- B. Bibliothecae Coll. Emman. Cantab. I. 1. 12 et 13. in *folio*, membranaceus, saeculo XI, grandi et pulchro caractere, sed ab imperito scriba descriptus. Unus liber est, in duo volumina a compactore distractus. Codicis quod reliquum est continet Homilias XXXV priores, exceptis XXV—XXIX, quae nunquam in eo exstiterunt: nam Homilia tricesima numero XXV notatur. Praeterea temporis damno perierunt partes, quae sequuntur. Ab initio operis ad p. 9 A. lin. 1.: a p. 49 B. lin. 1. ad p. 50 C. lin. penult.: a p. 108 B. lin. 5. ad v. ὅπερ p. 109 C. lin. 5.: a p. 273 A. lin. 6. ad v. τοῦτο p. 274 A. lin. 3.: a p. 352 C. lin. 3. ad p. 353 B. lin. 5.: a v. πόσῳ p. 355 A. lin. 5. ad p. 356 A. lin. 1.: postremo omnia post p. 401 B. lin. 8. Fuit olim Medici eruditi ADAMI ASKEVII, a cujus filio, patris ὁμωνύμῳ, dono accepit praeceptor ejus doctissimus SAMUEL PARR S. T. P. qui anno MDCCCXIV Bibliothecae sui et utriusque Askevii Collegii librum donavit. Hunc codicem totum contuli: quod ut commodius facere possem, usum ejus per hos duo fere annos humanissime mihi concesserunt Collegii Magister et Socii; quibus nunc publice gratias ago quam possum maximas.
- C. Bibliothecae Bodleianae, Cromwell 19. in *folio*, vel *quarto* majori, membranaceus, saeculi XI. Codex pulcherrimus et integerrimus, magnifico ornatu fulgens, continet Homilias XLV priores. In exteriore duorum Evangelistarum foliorum, quibus ad librum compingendum usus est artifex vetus, haec leguntur: Ἡ χιμαλωτίσθη αὕτη ἡ βίβλος αὕτη (sic) ἡ κατὰ Ματθαῖον ἐκ τῶν ἀθέων βαρβάρων ὑπὸ τῆς μεγαλυνύμου πόλεως, νῦν δὲ δυστυχοῦς καὶ ἀθλίας, αἰ, αἰ. ὠνήθη δὲ παρ' ἐμοῦ Σκουτερίου Στεφάνου τοῦ Ἑλταμούρη ἐπὶ ἔτους ξα (= A. D. 1453) δι' ἄσπρων σο'. Θεὸς διδώῃ ὅπως πάλιν ἐπαναστρέψει, ἐνθα ἐξῆλθε, ὃν τρόπον αὐτὸς οἰσ χεῖρας Χριστιανῶν.
- D. Ejusdem Bibliothecae, Barocc. 198. in *quarto* majori, membranaceus, saeculi XI. Continet Homilias XLV priores. Deficit a p. 339 E. lin. 4. ad p. 340 E. lin. penult. Rursus a p. 361 D. lin. 7 ad p. 362 D. lin. 6. et a p. 421 A. lin. 3 ad p. 422 A. lin. 5. Praeterea folia, quae sequuntur, a manu recentiore suppleta sunt: videlicet a p. 122 A. lin. 4 ad p. 123 B. lin. penult.: a v. ἐγκαλῶν p. 467 D. lin. 6. ad v. ποιεῖν

p. 468 D. lin. penult. : et a p. 474 E. lin. ult. ad p. 476 A. lin. 6.

- E. Ejusdem Bibliothecae, Barocc. 233. in *folio*, membranaceus, saeculi XI. Codex integerrimus et optimae notae continet Homilias XLV priores, nullo defectu.

Hos tres codices cum immensi paene laboris fuisset ad literam excutere, trium aliorum a me accuratissime collatorum ratione habita, hoc modo tractavi. Collectis codicum Cantabrigiensium varietatibus, et in tabulas relatis, adjectis insuper lectionibus a Savilio et Montefalconio e suis codicibus notatis, ad singulos locos codicum Oxoniensium lectiones summa fide excerpsi. Praeterea si forte alicubi difficultatis aut obscuritatis aliquid subesse videbatur, si quando Veteris Interpretis verba suspicionem movebant, postremo si quem locum aut priores Editores, aut etiam ipse conjecturis tentaveram, his omnibus locis codices inspexi. Hunc laborem, dum Oxonii duobus fere abhinc annis diutius commorabar, suscepit: in quo exantlando tum celeberrimae Academiae liberalitatem, tum optimi Bibliothecarii, BULKELEII BANDINEL S. T. P. humanitatem, satis admirari non potui. Postea sextum codicem nactus, unde plures melioris notae lectiones ubertati meae accesserunt, has quoque omnes aut per literas aut repetitis itineribus, ad dictos tres codices exegi. Postremo dum textus excudebatur si quid dubitationis inciderat, promptam et strenuam mihi operam praestiterunt Viri officiosissimi HENRICUS WOOLLCOMBE A. M. et GULIELMUS CAROLUS COTTON A. M. Aedis Christi Alumni.

- F. Musei Britannici, Arundel. 543. in *folio*, membranaceus, saeculi XI. Continet Homilias priores XLIV, cum defec-

tionibus, quas nunc declarabo. Ab initio operis ad p. 30 A.: a p. 44 B. lin. 3. ad p. 46 B. lin. 4: a p. 59 B. lin. 8. ad v. ὡσπερ p. 61 A. lin. penult.: a p. 71 C. lin. penult. ad p. 73 B. lin. 6.: a p. 408 B. lin. 3. ad p. 409 D. lin. 7. Porro a recenti scriba suppleta sunt, quae sequuntur: folium primum, usque ad p. 31 C. lin. penult.: aliud folium a p. 42 B. lin. ult. ad p. 44 B. lin. 3.: duo folia a p. 219. E. lin. 1. ad p. 222 C. lin. 2.: postremo octo folia a p. 273 D. lin. 6. ad p. 284 C. lin. 8. Codicem bonae quidem frugi, sed negligentissime scriptum, ad verbum contuli.

In posteriore operis parte, cum domestici libri pauciores reperti sint, ad Parisinorum opem confugiendum erat: quo facto quinque codices numerandi sunt.

- G. Bibliothecae Coll. Trin. Cant. B. 9. 12. in *folio*, membranaceus, saeculi XI. Continet Homilias XLV ad XC. Ultimum folium deest: totus liber ex humore, ut videtur, detrimentum accepit. Porro ipse scriba, dum praepropere festinat, plura ob homoeoteuton praeterlapsus est. Codex Bibliothecae accessit tempore et modo supra memoratis. Ad hunc librum paene transcriptus esse videtur Barocc. 189. bombycinus, quem hic illic tractavi.
- H. Bibliothecae Regiae Parisiensis Mazarinaeus, hodie 687, olim 1941 et 2401, in *folio*, membranaceus, saeculi, ut videtur, XI: codex elegans, et diligenter scriptus. Continet Homilias XLVI—XC integerrimas; sed omnia post p. 837 D. manu recentiore scripta sunt. Ad calcem subjicitur oratio Joannis Geometrae, cui titulus: Τοῦ μακαρίου Ἰωάννου τοῦ Γεωμέτρου λόγος προσφωνητικὸς ἢ χαριστήριος εἰς τὸν εὐαγγελισμόν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Πάτερ, εὐλόγησον. Oratio sic incipit: Χαίρετε. Τοῦτό μοι τὸ βραχὺ καὶ μέγα τοῦ λόγου προοίμιον· χαίρετε. Codicem, si partem recentiorem excipias, diligenter contuli.
- K. Ejusdem Bibliothecae, hodie 695, olim 1939 et 2425, in *folio*, membranaceus, saeculi XI: codex pulcherrimus, et accurate descriptus. Continet Homilias XLVI ad XC, uno folio excepto integras. Vid. var. lect. ad p. 481 B. Totum contuli.

- L. Ejusdem Bibliothecae, hodie 685, olim 1934 et Colb. 400:
4

in *folio*, membranaceus, saeculi X. Codicis quod superstes est, incipit in Hom. XLVII, p. 489 A.; desinit in Hom. LXXXIX, p. 836 C. Plures habet lacunas, quas in var. lect. indicavi. Hunc codicem a se collatum esse testatur Montefalconius, quam vere, post meos labores Lector propria inspectione doceri potest. Hic tantum monebo, nonnullas lectiones, partim singulares, partim vitiosas, a Benedictinis ex hoc codice excerptas, cum neque sua bonitate, neque aliorum subsidiorum testimonio commendarentur, a me silentio praeteritas esse. Quod reliquum est, codicem ad verbum quidem non contuli; sed post alios quatuor a me accurate collatos ita excussi, ut vix ullam varietatem, quae vel levissimum ad textum purgandum momentum haberet, aciem meam fugisse credam.

Praeter dictos tres libros, quos ex duodecim ad minimum ejusdem Bibliothecae codicibus examinatione habita delegi, alios quoque in locis difficilioribus inspexi, de quibus in adnotationibus monitum est. Horum unius, Reg. 688, de quo paulo post dicturus sum, lectiones selectas in marginem retuli. Quod superest, nunquam obliviscar, quantum debeam humanitati Viri laudatissimi, libris Bibliothecae Regiae MSS. jure optimo praepositi, CAROLI BENEDICTI HASE; cujus eruditio profecto non ea est, quae hominis novi atque ignoti praeconio indigeat.

- M. Bibliothecae Coll. Emman. Cantab. I. 1. 14 et 15, in *folio*, membranaceus, saeculi XI aut XII, in duos tomos a Bibliopogo divisus. Incipit in Hom. XLVIII, p. 486 E. Praeter multa folia in initio et fine desiderata, alias lacunas habet, quas in var. lect. diligenter indicavimus. In parte operis, quae a p. 681 D. ad p. 713 D. extendit, cum cod. L. amice conspirat; ceteroquin ad cod. G. proxime accedit. Quae autem de possessoribus codicis B. dicta sunt, ad hunc quoque cod. pertinent. Integrum contuli.

Horum nonnullis versus finem operis deficientibus, in ultima Homilia duo sequentes in subsidium vocati sunt.

- N. Bibliothecae Viri literatissimi THOMAE PHILLIPPS, Baronetti, num. 1436, in *folio*, membranaceus, saeculi, ut videtur, XII; nitide sed parum diligenter scriptus, et interpolationibus scatens. Continet Homilias tantum XXXVII posteriores, sed et initio et fine integerrimus est. Ergo totum opus in *tres* partes a descriptore divisum est, quod alibi factum non vidi. Hic codex ad eandem cum cod. L. familiam pertinere videtur.
- P. Regius 688, olim Medicaeus, in *folio*, membranaceus, saeculi XI. Continet Homilias XLIII ad XC integras. Codex ejusdem cum *quinto* Savilii recensio est: itaque cum textu Saviliano innumeris locis, repugnantibus universis, concordat. Exempla in var. lect. passim allata sunt. Ceterum hanc recensionem a *correctore* quodam profectam esse nullus dubito.

Codices *Mosquenses*, qui in locis Evangelii constituendis laudantur, sunt utriusque partis sex, quorum lectiones Matthaeius pro variis N. T. lectionibus attulit²¹.

Praeter Chrysostomi codices praesto mihi fuit Epitome quaedam totius operis, ita concinnata, ut Ethicis omissis ea quae ad Evangelii expositionem pertineant, contractiora quidem, sed ipsa Chrysostomi verba maximam partem referentia, Auctor excerpterit. Hujus operis descriptio exstat apud *Matthaei*. N. T. Tom. ix. p. 219: necnon in Catalogo MSS. Bibl. Reg. sub numeris 701, 702, 703. Praeter Chrysostomum uno et fortasse altero loco laudatur ὁ Πη-

²¹ Vide Adnot. ad p. 489 B.

λουσιώτης. Cum Auctor incertus sit, *Epitomatoris* (Ep.) nomine opus indicavimus.

Ep. Contuli exemplar, quod in Bibliotheca Coll. Trin. Cant. B. 7. 1. exstat, in *quarto* minori, membranaceum, saeculo, ni fallor, X ineunte nitidissime et diligentissime scriptum. Indicem habet: Τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἐρμηνεία εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον ἅγιον εὐαγγέλιον. Folio primo verso legitur, Βιβλίον μόνης τοῦ παντοκράτορος. Continet praeterea 1. Eusebii et Isidori opuscula quaedam, a Matthaeio l. l. recensita. 2. Epitomen Nostri Homiliarum in Joannem, eodem modo adornatam. 3. Expositionem in Lucam, quae Tito Bostrensi vulgo tribuitur, a Peltano edita, et postea a Ducae in Auctario Bibliothecae Patrum, Paris. MDCXXIV, Tom. II. p. 702. Posterioris operis pars magna intercidit.

Chrysostomi *Flores*, sive Excerpta moralia ex omnimodis operibus ejus depromta et in XXXI capita, *De prece, De poenitentia* etc. digesta, *ex pervetusto MS. codice Moguntiae invento* descripsit et cum Latina interpretatione edidit Balthasar Etzelius, Mogunt. MDCIII²². Hujus centonis usus criticus etiam Savilio suboluit in Notis p. 920. “Non sum nescius plura in his Eclogis emendari posse e fontibus, si quis “venas omnes perscrutetur; quin et *fontes ipsos ex his rivulis nonnunquam purgari posse*²³.” Opus in-

²² Etzelii opus a Morello religiosissime expressum, securus representavit Montefalconius in Tomo suo XII, neglecto tum codice Coislin. tantopere a se praedicato, tum exemplari Saviliano e tribus codd. Anglicanis multo castigatius adornato. Vide quae dixi in Adnot. p. 83 not.

²³ Fas sit mihi insigne exemplum ex Homilia XXVIII in Epist. I. ad Corinth. (Tom. x. p. 255 B.) apponere. Locus in omnibus Edd., etiam in Ben. 2da, cujus curatores Regios 739 et 740 a se in subsidium vocatos esse praedicant, sic legitur: εἰ γὰρ

eptissimum legi relegique; locorumque, quae ex Homiliis in Matthaeum excerpta sunt, omnium, ni fallor, sedibus indagatis, lectiones nec paucas nec contemnendas, non sine magno labore nactus sum.

Theophylacti Commentarius in Matthaeum, hujus operis in gratiam a nobis excussus, nonnihil subsidii attulit.

Majore, immo maximo cum fructu, contulimus *Euthymii Zigabeni* opus, quod magnam partem ex Chrysostomi commentariis, verbis paululum mutatis, decerptum esse, omnibus notum est. Hujus operis Editio Latina a Joanne Hentenio confecta, inde ab anno MDXLIV exstitit: Graecus autem textus primum a Matthaeio anno MDCCXCII ex duobus codd. Mosqq. publici juris factus, nunc tandem ad ipsos fontes purgandos a nobis adhibitus est.

Quaestionem de *Aniano*, Vetere harum Homiliarum Interprete, pluribus tractavit Montefalconius in Praefatione Sect. v: quae nunc repetere non vacat. Hujus Versionis Latinae, saeculo V confectae, pars minima, quae scilicet octo priores Homilias continet, hodie in Editis comparet: totum vero librum ab eo conversum esse, immo integram ejus Versionem ad hunc diem in Bibliothecarum latebris delitescere posse, probabilibus argumentis docuit Montef²⁴.

δυναίμην ἐμαυτὸν χειρώσασθαι, ἢ δεηθῆναι ἐτέρου, καὶ ποιήσαιμι τοῦτο. Corrige ex Flor. p. 317. καὶ ποιήσει μοι τοῦτο. Porro genuinam scripturam in Regiis modo dictis diserte legi, oculatus testis adsum.

²⁴ Huc pertinere videtur exemplum in Adnot. ad p. 634 A. allatum. Adde *Pelav.* ad Synes. Notae p. 37. “Non minus falsus est idem Scaliger, dum ex *Aniano*, veteri Chrysostomi Interprete, conjectatur *πρωτανεῖα* sumpsisse Chrysostomum pro *sportula* in

Homilias omnes a nona ad ultimam Latine vertisse vulgo creditur *Georgius Trapezuntius*: quod tamen non omni ex parte verum esse docui in Adnot. ad p. 838 B. Utrumque Interpretem post Boisium et Savilium denuo ad dissensiones codicum dijudicandas advocavi; adhibita tamen summa cautione, ne ex solutis verbosisque, interdum etiam falsis Interpretum conversionibus, novas lectiones comminiscerer. Exemplari autem usus sum, quod in Tomo secundo Editionis Chrysostomi, Parisiis anno MDLXX Latine excusae, exstat; ubi ad calcem Hom. XCI haec leguntur: *Divi Joannis Chrysostomi Homiliarum XCI in Matthaeum finis, per Philipp. Montanum recognitarum ad exemplaria Graeca duo vetustissima, quae nobis suppeditaverat Regia apud Bellae aquae fontem Bibliotheca.* Scilicet textu Latino integro servato, Montanus emendationes suas non ita multas in margine illeivit.

Versionis Armenae harum Homiliarum notitiam debeo Viris eruditis, Benedictinae repetitae Editoribus; qui in Corollario ad Montefalconii Praefationem haec scripserunt. "Versionem Armenam saeculo V confectam
"S. Joannis Chrysostomi Commentariorum in S. Mat-
"thaei Evangelium typis vulgaverunt, duobus Volumini-
"bus in *octavo*, Mechitaristae Revv. Patres Armeni
"in insula S. Lazari, Venetiis, anno MDCCCXXVI,
"nullis additis notis Latinis, et sine translatione ulla:
"ita ut nobis, Armenae linguae ignaris, hoc libro
"uti non concessum fuerit." Librum statim com-

"*Prytaneo*. Verum neque apud Anianum, neque apud Chrysost.
"ista leguntur. Hujus verba sunt [p. 12 B.] οὐδὲ ἡ ἐν πρυτανείῳ
"σίτησις. Anianus vero ita reddit, *nec publice in Prytaneo apparatus*
"*convivia*. Sic ille: nec vulgo exstat, nec in Prytaneo sportula."

paravi, et pro mea istius linguae scientia, quae perquam exigua est, magna cum voluptate evolvi. Continet Homilias LIII priores. Interpres Graeca probe intellexit, terse ac fideliter expressit; interdum unus omnium verum vidit²⁵. Quantum vero utilitatis ad genuinum Nostri aurum e sordibus eruendum inde perceperimus, pro se quisque ipso opere inspecto judicare poterit²⁶.

Quod superest, merces meas sane locupletissimas quomodo in chartis explicuerim, breviter exponendum est. Itaque varias lectiones, ne operis per se crassioris moles supra modum excurreret, cum delectu notandas duxi. In quo adhibendo, accidit mihi, quod omnibus, credo, qui ad rem criticam tractandam paulo rudiores accesserint, ut ineunte opere nonnulla praetermitterem, quae postea experientia doctus nullo modo contemnenda esse vidi. Hinc factum est, ut altera pars Homiliarum uberiores variantium lectionum segetem jactare videatur; cui tamen inaequalitati, multis, quae prius omiseram, in adnotationes relatis, remedii aliquid allatum est. Praeterea si forte lectiones Oxonienses serius advenerant, quam ut suo quaeque loco notarentur, de his quoque in adnotationibus sedulo monitum est.

In variis lectionibus digerendis has fere regulas secutus sum.

I. Codices, qui non memorantur, nisi forte lacuna exstet, cum textu nostro consentiunt. Ubi vero codices, qui nominantur, receptam lectionem habent, ceteros pro rejecta stare, per se satis intelligitur.

II. De aliis testibus, qui non nisi certis locis appellari possunt, e. g. Ep. Euth. Theoph. Flor. et

²⁵ Vide Adnot. ad pp. 89 A. 216 D. 431 D.

²⁶ Vide in primis Adnot. ad pp. 115 C. 117 B. 147 D.

Interpp. nisi diserte nominentur, nihil a Lectore colligi potest.

III. Editorum librorum lectiones semper et ubique commemorare non nostri fuit incepti. Itaque saepe accidit, ut lectio minus probabilis, ex uno aut pluribus codd. in margine allata, ea ipsa sit, quae in Edd. aut quibusdam, aut etiam omnibus reperiatur.

IV. Ubi pro altera lectione *omnes* scripti, pro altera vero *omnes* Editi libri pugnant, codicum lectione recepta, editam in margine scripsi, cum nota, "Edd."

V. Ubi in aliqua lectione tuenda cum textu Saviliano consentiunt *omnes* codices, hanc innumeris locis, rejecta lectione Morello-Benedictina, *tacite* excudi.

VI. In ordine verborum constituendo singulis locis plures et meliores libros secutus sum, idque maximam partem non monito Lectore; cum infinitae molis fuisset, omnes hujusmodi mutationes in tabellas referre.

Quod reliquum est, repudiatis Montefalconii sectionibus, quibus nihil absurdius cogitatione fingi potest, novas quam maxime potui sensui accommodatas ipse feci.

Moralium initia jam ante nos distinxerat Savilius; eorundem vero *argumenta* nunc primum e codicibus prolata sunt. Haec in codicibus non omnibus eadem leguntur: alia nos edidimus, alia Latine versa in fronte operis dedit Morellus. De his exstat monitum in codice Coislin. 66, quod hic exscribere nil vetat. Ἐπειδὴ ἔθος ἦν τῷ μακαριωτάτῳ Ἰωάννῃ τῷ Χρυσοστόμῳ μετὰ τὸ ἐρμηνεύσαι τὸ παρ' αὐτοῦ προτεθὲν εὐαγγελικὸν ῥητὸν εἰς ἠθικὸν καταπαύειν τὸν λόγον, ἀναγ-

καῖον ἐνόμισα καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ ἐν τῷ ἠθικῷ κατὰ πλάτος εἰρημένα ἐν συντόμῳ προτάξαι, ἵνα ἔχῃ ὁ βουλόμενος τὴν δύναμιν τοῦ παντὸς ἠθικοῦ ἀπόνως καὶ ἐν συντόμῳ εὕρῃσκειν²⁷. Plerumque vero non in fronte operis, indicis modo, sed suis quaeque locis in margine libri, quod nos fecimus, argumenta notantur.

In Adnotationibus praeter ea, quae vel ad criticen vel ad interpretationem necessaria videbantur, pau- culas conjecturas nostras ad alia gratiosissimi Auctoris scripta pertinentes, cum Lectore communicavimus.

Postremo ad Indices consuetos accessit alius Grae- cus; in quo conficiendo id potissimum mihi propositum est, ut eorum commodis inserviam, qui posthac alia fortasse Chrysostomi opera purganda suscipient; quod negotium tam expeditum, quam necessarium esse, post meum laborem nemo, opinor, negabit. Scribebam Cantabrigiae, die XIX Aprilis, MDCCCXXXIX.

²⁷ Haec ipse ex codice exscripsi. Nunc video eadem a Monte- falconio in Bibl. Coislin. p. 130 edita esse, qui tamen pro verbis τὰ παρ' αὐτοῦ προτεθέν, alia αὐτὸν προτέροθεν dedit. Sed apographum meum verius esse, quivis videt.

ADNOTATIONES.

ADNOTATIONES

AD

CHRYSOSTOMI IN MATTHAEVM HOMILIAS.

AD HOM. I.

HANC Homiliam primus Graece evulgavit Robertus Stephanus, in fronte tertiae suae Editionis Novi Testamenti, Lutetiae anno MDL excusae.

TIT. Κωνσταντίνου πόλεως bifariam scribunt D. E. Cf. *Heyler.* ad Julian. Epist. p. 429.

ibid. τὸν εὐαγγελιστὴν] τὸν ἀπόστολον καὶ εὐαγγελιστὴν C. τὸν εὐαγγελιστὴν. Κύριε, εὐλόγησον D.

ibid. ὑπόμνημα...εὐαγγελιστὴν] ἐρμηνεία εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον εὐαγγέλιον. Εὐλόγησον, πάτερ A. Verba Πάτερ, εὐλόγησον vel Εὐλόγησον, πάτερ post pericopam S. S. singulis Homiliis praefixam repetit hic codex. Alteram formulam Κύριε, εὐλόγησον usurpat scriba codicis B. De hoc usu recte iudicasse videtur *Ferrarius*, De sacris concionibus, Cap. ix. quem qui impugnare conatus est *Augusti* Denkwürdigkeiten, Tom. vi. p. 360, librorum manu exaratorum imperitia, non unum errorem admisit.

ibid. Ὁμιλία α'] Προοίμιον E. Λόγος πρῶτος C. Hi autem in sequentibus Homiliis nomen usitatum habent. *Homiliam* primam, ceteras λόγους appellat D.

p. 2 A. not. ^b ἐκγόνοις Sav. ἐγγόνοις Steph. Com. Mor. Euth. et major pars codicum. Utrum horum dare voluerit Montef. non liquet; nam vitio, credo, operarum γόνοις excusum est. Infra p. 7 B. ἑκγονος Sav. Ben. ἑγγονος Steph. Com. Mor. et codices.

p. 3 A. lin. 1. πῶς δὲ [καὶ] ἡ καινὴ, et lin. 3. [καὶ] ἐν τῷ ὅρει Com. Mor. et sine uncis Ben. Utrumque καὶ delevit Sav. suffragantibus codd. De talibus, quae innumera sunt, ubi cum Savilio consentiunt omnes mei, posthac non monebo.

p. 3 B. lin. 1. τῶν ante τοιούτων deest in Edd. sed notavit in mar. Sav. Habent omnes mei.

ibid. lin. 3. ὑπερναβεβηκόσιν. "Sic duo MSS. et hanc puto veram esse lectionem. Editi ἀναβεβηκόσιν." Montef. Unus meorum A. ὑπερναβεβηκόσιν habet: ceteri ἀναβεβηκόσιν. Decompositum

habet Noster, Tom. iv. p. 375 E. Μεγάλα τὰ εἰρημένα, καὶ ψυχῆς νεανικῆς δεόμενα, καὶ ὑπεραναβαινούσης καὶ ἀφείσης κάτω πάντα τὰ ἀνθρώπινα.

p. 4 B. lin. 5. ἐγένετο includunt Com. Mor. et delevit Sav. invitis meis. ἐγίνετο C.

ibid. not. ^m λελυμένον dedi ex C. D. pro vulgato δεδέμενον; *mortem solutam* Arm. Ad verba Aniani *mortem peremptam*, haec notat Montanus: “λελυμένον, id est, *peremptam* aut *dissolutam*: alii legunt “δεδεμένον, id est, *vinctam*.” Utrumque frequentat Noster. Infra p. 20 A. θανάτῳ θάνατον ὄψει λυόμενον, ubi similiter *peremptam* habet An. p. 157 B. θάνατον λύσιν: sed p. 144 D. οὐπω τοῦ θανάτου δεθέντος. Adde Tom. x. p. 74 E. Πεντακισχίλια ἔτη καὶ πλείω παρήλθε, καὶ ὁ θάνατος οὐδέπω λένται.

p. 6 A. not. ° δὲ om. Com. Idem cum forte paginam clauderet verbum ἀλήθειαν, sequentia καὶ ταῦτα solito typothetarum more ad imam paginae oram adscripsit, deinde per incuriam in initio sequentis repetere omisit. Quod successori ejus fraudi fuit. Nam in Mor. sic legitur: τὴν ἀλήθειαν. Ὡς ἂν ὁ θεὸς παρέχῃ κ. τ. εἰ. Montefalconius autem, ne codices inspiciendo tempus tereret, locum ex ingenio, distinctione scilicet mutata, sanare maluit.

p. 8 A. lin. 1. διηλέχθησαν dedi pro eo quod vulgo legitur, διελέχθησαν. Aniani interpretationem, *de eadem (parte) adversus alias disputassent*, correxit Montanus h. m. *ex eadem parte convicti fuissent*, notula subscripta: “diversa hic est lectio; alii enim διελέχθησαν, “alii διηλέχθησαν legunt.” At contra assurgit Montef. “Omnes “MSS. nostri, Savil. atque Morel. διελέχθησαν [voluit διελέχθησαν] “habent.” Quod parum accurate dixit. Nam primo Steph. et Com. non διελέχθησαν, sed διηλέχθησαν (sic) excuderunt, ex quo Savilius tandem διελέχθησαν fecit; Mor. autem suo more ad Commelinianum reversus est. Deinde etiam codicum consensus iste nullus est: siquidem διελέχθησαν habent E. et corr. C. διηλέχθησαν A. D. et pr. C.; ex Parisiensibus autem, quos quidem inspexi, διελέχθησαν Reg. 663. διηλέχθησαν Reg. 669. διειλέχθησαν Regg. 666, 668, et Coislin. 66; quorum tribus ultimis usus est ipse Montef. Idem testatur Sav. cujus verba sunt: “διηλέχθησαν in omnibus fere, “quos inspexi, libris cum ἡ. Quare videndum num pro διηλέχθησαν “σαν positum sit.” Posterius Boisio quoque non displicuisse videtur. Equidem fateor me in nullo codice scripturam διηλέχθησαν reperisse; quod tamen ex testimonio Montani, suadente totius loci sententia, haud cunctanter admisi. Non valde absimilis est argumenti locus, qui legitur Tom. x. p. 587 A. Καίτοιγε πολλοὶ κατατέμνει

αὐτὸν (Paulum) ἐπεχείρησαν αἵρετικοί, ἀλλ' ὅμως καὶ κατὰ μέλος ὦν, πολλὴν ἐπιδείκνυται τὴν ἰσχύν. Κέχρηται μὲν γὰρ αὐτῷ καὶ Μαρκίων καὶ Μανιχαῖος, ἀλλὰ κατατέμνοντες· ἀλλ' ὅμως καὶ οὕτως ἐλέγχονται ἀπὸ τῶν μελῶν.

ibid. not. ^v “ἐδέχθη. Sic Sav. et Morel. [quibus addi possunt “Steph. et Com.] recte. Manuscripti non pauci habent ἐδείχθη, “male.” Montef. Ex codicibus ad minimum novem, quos ad h. l. tractavi, ne unus quidem ἐδέχθη habet, quod ad sensum quoque minus probandum est.

p. 9 A. lin. 8. ἐπιούσα] ποιούσα Sav. mar. invitis meis.

p. 10 A. lin. 3. γυμνάσαντες] γυμνάσαντες codex quidam, cujus specimen edidit Montefalconius in Pal. Gr. p. 291. nisi forte manus exscribentis peccaverit. Mox εὐρέματα habent B. C. D. quam scripturam infra p. 127 B. cum Savilio et quinque codd. (alter C. μυθεύματα habet) pro altera dedi. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 446.

p. 11 A. lin. 5. εὐκολώτερον] εὐτελέστερον B. D. E. Hanc lectionem confirmat locus similis, Tom. i. p. 773 B. Μία καιροῦ ῥοπή, καὶ ἀράχνης εὐτελέστερον πάντα διεσπάτο. Mox clausulam ὥστε δυνηθῆναι... δίκαιον post ἐνέπλησεν rejiciunt B. C. D. An.

p. 12 C. lin. 6. μιμεῖται] οὐ μιμεῖται Mor. Ben. sensu plane everso. Aut vitium, aut correctio est ipsius Morelli; nam Commeliniana, quam fideliter expressit, particulam negantem non habet.

p. 13 A. not. ¹ Vox τρανῶς deest etiam in Oxoniensibus C. D. invito Aniano.

p. 14 A. not. ^r Verba καὶ τῆς Παὰβ, quae a subsidiis absunt universis, ex mera conjectura Chrysostomo vindicavi. Cujus facti ut ratio appareat, ipsum contextum paulo accuratius expendamus. Recensitis scilicet mulieribus, quas ob probum aliquod infames Christi genealogiae intexuit Evangelista, singularum facinora, inversa tamen serie, commemorat Auctor, h. m. ὦν ἡ μὲν (nempe ea, quam ultimo loco posuit, Ruth) ἀλλογενὴς ἦν, ἡ δὲ (Rahab) πόρνη, ἡ δὲ (Thamar) τῷ κηδεστῇ προσεφθάρη... καὶ τὴν τοῦ Οὐρίου δὲ (hanc ob interjectam parentheses nimis ab antecedentibus remotam nomine tandem appellat) οὐδεὶς ἀγνοεῖ κ. τ. έ. Omissionis causa, aut ex errore scribarum petenda est, qui vv. πόρνη καὶ μοιχαλὶς de una muliercula intellexerint, aut ex pudore, quo personam minus honestam libenter reticuerint. Ceterum emendationem nostram apprime confirmant verba Euthymii, Tom i. p. 27. Λοιπὸν οὖν οὐδὲ τῆς Θάμαρ ἀκαίρως ἐμνημόνευσεν, οὐδὲ τῶν ἄλλων τριῶν γυναικῶν μετὰ τοῦτο· ἀλλ' ἐπεὶ ἡ μὲν Θάμαρ ἀθεμιτόγαμος ἦν, ὡς τῷ πενθερῷ μιγείσα, πόρνη δὲ ἡ Παὰβ, ἡ δὲ Ρουθ ἀλλόφυλος, ἡ δὲ τοῦ Οὐρίου Βηθσαβεὲ

μοιχαλῖς, ὡς αἱ κατ' αὐτὰς ἱστορίαι διδάσκουσιν, ἤγαγε τὰς τοιαύτας γυναικας εἰς μέσον κ. τ. ἐ.

p. 16 A. lin. 2. Vulgo legitur, ἡμεῖς δὲ τὸνναντίον ποιούμεν· ἀκούμεν, καὶ καθ' ἐκάστην κ. τ. ἐ. In codice Reg. 669 pro ἀκούμεν, scriptum inveni ἢ ἀκούμεν. Sed rectius, ni fallor, abest ἀκούμεν; nam id ipsum indignatur Chrysostomus, quod ne audire quidem curarent. Anianus: *Nos vero e contrario cuncta agimus, et quotidie etc.*

p. 18 B. lin. 6. χάριτι καὶ φιλάνθρωπία κ. τ. ἐ. In clausulis Homiliarum constituendis, cum singuli fere codices in diversa abeant, nobis tutius videbatur, in re ancipiti nec magni sane momenti, veterum Editionum vestigiis insistere.

AD HOM. II.

p. 20 A. not. ^b Vulgatum ἀλλ' οὐδὲ σιτίων οὐδὲ ποτῶν πρὸ ταύτης αὖ ἔθον τῆς ἱστορίας, merito displicuit duumviris eruditissimis textus Chrysostomici scrutatoribus, Boisio et Savilio, quibus inter alia minus probanda, οὐδὲ σιτίον οὐδὲ ποτόν in mentem venit. Idem ex quibusdam codd. attulit Montef., vetera autem intacta reliquit. Ego vero in omnibus libris οὐδὲ σιτίον οὐδὲ ποτόν, in nullo autem οὐδὲ σιτίων οὐδὲ ποτῶν scriptum exstare affirmare ausim.

ibid. not. ⁱ Edd. πῶς δὲ θεῷ ἀντιπαρετάξατο; sed θεῷ deest in codd. paene omnibus, nec agnoscit An. In Reg. 669 τῷ θεῷ alio loco intrusum est, nempe post διάβολος.

ibid. ἀντιπαρέταξατο. "Sic MSS. paene omnes: Savil. et Morel. ἀντεπαρέταξατο." Montef. Duplicatum augmentum, quod non pro vitiosa scriptura habendum est, tuentur A. B. C. D. Eundem usum in verbo ἀποκαθιστάναι obtinere notavit Winer Grammatik p. 66. Ed. tert.

p. 20 C. lin. 5. μᾶλλον δὲ οὐδὲ τὴν μετὰ ταῦτα. Duas Christi generationes memorat Auctor; unam scilicet aeternam planeque ineffabilem, alteram stupendam quidem et difficilis tractationis, quam tamen se pro viribus aggressurum esse profitetur. Quomodo igitur dicere poterat, μᾶλλον δὲ οὐδὲ τὴν μετὰ ταῦτα, posteriorem illam et terrestrem narrabo; ἀνέκφραστος γὰρ καὶ ἀπόρρητος? Quin etiam Esaiæ effatum ad aeternam Filii generationem, non ad incarnationem ab Auctore referri, manifestum est. Haec si vere a me disputata sunt, legendum deletio articulo, μᾶλλον δὲ οὐδὲ μετὰ ταῦτα, immo vero ne posthac quidem; quod praecedenti τέως pulchre respondet.

Codices quidem emendationem non probant; sed ita in suo legisse Anianum, quovis pignore contendam: *neque enim nunc tibi ipsam generationem Domini conor exponere, immo vero nec cum ista narravero.*

p. 21 B. lin. penult. προγόνους] πρόγονον A. C. D. E. Mox τὸ γὰρ φρικωδέστερον (omisso δὲ) A. et corr. C. τὸ πολὺ φρικωδέστερον E.

p. 22 C. lin. 4. τὰ αὐτοῦ] τὰ αὐτοῦ dedit Sav. repugnantibus codicibus. Idem saepius fecit. Scilicet millies apud Nostrum leguntur αὐτοῦ, αὐτόν, αὐτῶν etc., ubi e regulis Grammaticorum αὐτοῦ vel ἐαυτοῦ cum suis casibus scribendum erat; idque recentioris Graecitatis proprium esse, ii quibus codices manu scriptos evolvere contigit (nam in editis saepe mutatum est) mecum agnoscent. Nostri usum observavit *Matthaeius*, Novae ex J. Chrysostomo Eclogae, p. 435. *saepius correctum esse αὐτῆς, loco αὐτῆς, contra codices notans.* Verbo nunc monebo, quod posthac favente Deo pluribus declarabo, *pronomen αὐτοῦ reciprocum e sacro N. F. codice penitus extirpandum esse.*

p. 23 A. lin. 4. τῆς πρὸς αὐτόν συμπλοκῆς] τὴν πρὸς αὐτόν συμπλοκὴν B. quod vereor ne correctori debeatur. Haud absurda est Boisii conjectura, olim scriptum fuisse πρὸ τῆς πρὸς αὐτόν συμπλοκῆς. Vid. Anianum.

p. 23 B. lin. 2. ὑπὲρ ἐλπίδα πᾶσαν. Recepi hoc, invitis codicibus, Savilium secutus: nunc in vulgato πᾶσιν acquiescendum puto.

ibid. lin. 7. εἰσαγαγὼν] εἰσαγαγεῖν A. C. E. In Edd. praeter Savil. male excusum est, Καὶ γὰρ ὁ Ἰησοῦς. Locum sic mire interpungit Montef. Καὶ γὰρ ὁ Ἰησοῦς ὁ μετὰ Μωϋσέα, εἰσαγαγὼν τὸν λαὸν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας λέγεται: vertens, *siquidem Jesus, qui post Moysen fuit, populum in terram promissionis introduxisse narratur (!)*

p. 25 A. lin. 4. ἀγαγεῖν] ἀναγαγεῖν B. Infra ἔγγονος pro ἔκγονος dant B. D. Paulo post pro συντελῶν, κοινὸν τελῶν habet B. κοινὸν ἔχων Sav. in mar.

p. 25 B. not.^g Lectio codicis E. quam in margine minus accurate exscripsi, haec est: Τί τοίνυν βούλει τούτου σαφέστερον λοιπόν, ἀκούσας ὅτι κ. τ. ε.

p. 26 A. lin. 1. ὅτι καὶ ἐξ οἴκου B. C. D. E. et sic edebatur ante Montef. qui copulam tacite omisit.

ibid. not.^h Articulum ante Ἰωσήφ ignorant A. C. E. Mox pro Διὰ γὰρ τοῦτο Savilius edidit Ἀλλὰ διὰ τοῦτο, idque in cod. E. scriptum inveni.

p. 27 C. lin. 6. ἐργάζεται] Sic omnes mei: ἐργάσητε Edd. ante Montef. qui tacite correxit. Nominativus est θεός, quod non viderunt Interpretes. Mox τὰ μέλη om. Sav. et pr. B. invitis Interpp.

p. 30 B. lin. 2. ἀναγκαῖα. “Sic MSS. paene omnes, melius quam Sav. et Mor. qui habent ἀναγκαῖον.” Montef. Emendationem confirmant omnes mei. Mox in loco Paulino χρῆσθ’ pro χρηστὰ scribere non sinunt codices.

p. 31 C. lin. 4. Οὕτω καὶ οἱ μεγάλοι ἄνδρες [καὶ] τῷ θεῷ φίλοι [βελτίους] ἐγένοντο Com. Mor. Οὕτω καὶ οἱ μ. ἄνδρες τοῦ θεοῦ φίλοι ἐγένοντο Reg. 669 et meus F. (sed primum hujus codicis folium recentioris est manus.) Cum his consentit Interpres Arm.

ibid. not. ^h Lectionem προσίηται defendit Arm. qui accipiendi, amplectendi notionem expressit. Quaero num idem in suo habuerit Anianus, et non accedit ad implenda, quae dicta sunt, vertens. Mox articulus ante κέρδος deest in codd. praeter F.

p. 32 A. lin. penult. προσγινομένην B. F.

AD HOM. III.

p. 34 A. lin. 3. καὶ ante ἐσκανδαλίσθη om. C. D. E. F. Infra ante locum Lucae, ἡ παρθένος om. B. An.

p. 34 B. lin. 3. Διὰ τοῦτο οὐδὲ οἱ ἄγγελοι ταῦτα λέγουσιν, ἀλλὰ τῇ Μαρίᾳ μόνῃ καὶ τῷ Ἰωσήφ [διεσάφησαν] Com. Mor. et sine uncis Ben. Eadem, omisso διεσάφησαν, habent Regg. 668, 669. h. e. cum meo F. conspirant. Vocis πᾶσι in textum receptae hodie me poenitet.

ibid. not. ^h Prior pars hujus notulae sic corrigenda est: “καὶ . . . αὐτοῦ] οὐκ ἐμνημόνευσε τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν A. C. E.”

p. 34 C. not. ⁱ Lectionem codicis A. ex duobis MSS. protulit Montef., haec addens: “Hanc vero lectionem incunctanter sequere—“mur, nisi Anianus illam secutus esset, quae in Editis et MSS. “plurimis legitur, καὶ τῶν ἄλλων τῶν προτέρων.” Mihi contra prorsus exploratum est, verba τῆς πονηρίας αὐτοῦ τρόπων ex glossemate vocis praecedentis δύστροπον nata esse.

p. 35 A. lin. 8. Leviter mutanda est distinctio, h. m. Καὶ τί τοῦτο; φησὶν. Formula solennis, καὶ τί τοῦτο; vel objicientis, ut pp. 130 D. 132 A.; vel objectionem diluentis, ut p. 213 C. ubi verbosius reddit Ge. et quid tandem hujusmodi conficere gestit objectio? Φησὶν autem, quod in illo genere fere semper, in hoc rarius subjicitur, ad Evangelistam refero.

p. 36 A. lin. 4. *παρίφερον*] *περιέφερον* Euthym. quod cum significatione *celebrandi* longe usitatus est. Vid. Indicem.

p. 37 B. lin. 4. Paulo concinnior est lectio codicis F., qui post *συμβάντος* haec habet: οὐδὲ γὰρ κινήσεως ἦν λογικῆς ταῦτα, οὐδὲ φύσεως ἀκολουθίας, τὸ τὴν χεῖρα ἐκβαλόντος (sic) συστεῖλαι πάλιν δεθέντα. Προεξελλούσης μὲν γὰρ κ. τ. έ. Vulgatum vertit An.

p. 38 B. not. ^x 'Ραὰβ recte contra meos tuentur Regg. 668, 669. καὶ τῆς 'Ρουθ καὶ τῆς 'Ραὰβ [καὶ τῆς Θάμαρ] μέμνηται Com. Mor.

p. 38 C. lin. 4. *γενόμενα*. Sic omnes codices, ut non monito lectore edidit Montef. *γινόμενα* Com. Sav. Mor. Paulo post *κατενήεκτο* habent B. E.

p. 39 C. lin. 3. *γινόμεθα*] *γενόμεθα* vitiose F. Sic tamen Edd. praeter novissimam omnes.

p. 41 B. not. ¹ Verba μηδὲ πάθης, quae in Edd. leguntur, manifestam interpolationem produnt. Simile quid accidit alio loco, qui legitur Tom. x. p. 412 A. ἀλλ' ὅτε τὴν τοῦ στρατιώτου γυναικα εἶδεν (ὁ Δαυὶδ) ὀφθαλμοῖς ἀδίκους, τότε, ὅπερ ἐπὶ τῆς θαλάττης τῆς μαινομένης τοὺς ἐμπλέοντας πάσχειν [εἰκὸς, ἔπαθε· διὸ καὶ] ἔλεγε, “πᾶσα ἡ σοφία αὐτοῦ κατεπόθη”: ubi verba, quae inclusi, imperite ex uno codice admisit Editor Ben. ²^{dae}.

idid. not. ^m Pro μετὰ χαρᾶς, quae omnium codicum lectio est, μετ' εὐχαριστίας primus edidit Sav., nescio quo auctore. Aniani verba sunt, cum quadam gratiarum actione; ad quae notavit Montanus: “μετὰ χαρᾶς scriptum est, sed μετ' εὐχαριστίας legendum videtur.” Armenius autem Interpres eodem verbo usus est, quod postea pro εὐχαριστία posuit.

p. 41 C. lin. 5. Τὸ γὰρ τὰ οἰκεία κ. τ. έ. Locus vix sanus esse videtur. Tentavit Boisius, sed parum feliciter. Vocem suspectam ὁμολογοῦντα non expressit Anianus; quin et clausulam οὗτος μ. έ. ὁ εὐχαριστῶν silentio praeteriit. Ex Pariensibus, quibus utor, duo vulgatum habent; alter Reg. 668, pro ὅπερ, ὅσπερ legit, ut a corr. rec. B. Mox pro βδελυροὺς, βδελυκτοὺς habent B. E. F.

p. 42 B. lin. 1. καὶ αὐτὸ τὸ οὕτω διακεῖσθαι, καὶ μειζόνως ἢ ἐκεῖνο D. Post ἐκεῖνων, ὄντα addit C. Sed nihil mutandum.

p. 42 C. lin. 3. ὁ Παῦλος φησὶν] Παῦλος λέγων B. E. idque recepit Sav. In tribus aliis C. D. F. articulus deest. Mox καὶ ante πρῶτος om. F. et delevit Sav. Infra p. 43 A. lin. 1, 'Ο γὰρ οὕτω τεταπεινωμένος habent B. E.

p. 44 A. lin. 1. Lectionem πάντα ἔστεγε a Sav. et Ben. in margine memoratam, in nullo meorum inveni. Recte quidem dicitur πάντα στέγειν (ut a Nostro, Tom. xii. p. 318 A. ἀλλ' ὅπερ ἂν

ἐμπέσῃ, πάντα στέγει) locutione a noto Apostoli loco, 1 Cor. xiii. 7, desumta. Sed nostro loco vulgaris scriptura aptior videtur. Cf. Tom. x. p. 237 A. Ἄλλ' οὐδὲν ἐκείνη τοιοῦτον οὔτε εἶπεν, οὔτε ἐνενόησεν, ἀλλ' ἔστερξεν ἅπαντα τὰ παρ' ἐκείνου γινόμενα.

p. 44 C. not. ^d “MSS. non pauci ἀρετῶν, quae lectio optime quadraret.” *Montef.* At ἀρετῶν merae librariorum negligentiae deberi, indicio est, quod vocabulum πάντων immutatum reliquerunt. Id certe de meis testor. Sed aliud hic habeo monendum. Lectores, quibus πάντων ἀρετῶν displicuerit, in margine librorum suorum πασῶν exarasse probabile est; quod mox in contextum loco alieno receptum, absurdam scripturam peperit, quae in omnibus fere Edd. ad hunc diem permansit; ἐν ταῖς ἐαυτῶν φυτεύσωμεν πασῶν ψυχαῖς. Ineptum illud πασῶν, in nullo cod. lectum, solus delere ausus est Sav.

AD HOM. IV.

p. 45 B. lin. penult. “Post haec verba, τὸ δὲ δεύτερον ἡμεῖς ἐροῦμεν, tres MSS. ita pergunt: μᾶλλον δὲ καὶ τὸ πρότερον ὑμῖν ἡμεῖς ἐροῦμεν, ὥς ἂν μὴ πράγματα σχοίητε διερευνῶντες. Ubi tres “fere paginae adjiciuntur, ut explicentur illae XIV generationes, “quae ante captivitatem numerantur, necnon XIV aliae, quae post “captivitatem. Quia vero haec ab Aniano lecta non sunt, nec videntur esse Chrysostomi, in finem Commentariorum in Matthaeum “ablegata sunt, pp. 846—848 hujus Tomi.” *Montef.* Haec, quia in nullo meorum exstant, repetere supersedi.

p. 45 C. lin. 2. Legendum ex codd. A. B. D. E. et An. Ἀναμνησκει δὲ καὶ τῆς αἰχμαλωσίας. In cod. F. folium periit.

p. 47 A. not. ⁱ Vulgatum ἐκπηδῆσαν, quo alias saepe eandem rem narrans usus est Auctor, licet alterum hic summo consensu codices tueantur, non mutavi. Nam valde dubito, an recte dicatur τῶν θεμελίων ἀναπηδῆσαν, absente ἐκ vel ἀπό. Quae autem hic habet Chrysostomus de prodigiis, paucis quidem, sed indubitatis, suo aevo visis, alibi, ut solet, iisdem fere verbis repetit. Vid. Tom. II. p. 492 D. Tom. v. p. 271 D. De interitu Juliani, avunculi Imperatoris, fusius narrat in Orat. de S. Babyla, Tom. II. p. 564 A. ubi eum per errorem τὸν θεῖον τὸν πρὸς πατρός vocat. Nam frater erat Basilinae, Juliani Augusti matris. Ibidem thesaurarii regii fata (Felicem alii appellant) breviter attingit. Horum facinora

cum incendio Templi Apollinis Daphnaei arcte connectunt Historici (Theodoret. III. 12, 13. Philostorg. VII. 10); quod tamen e Chrysostomi relatione aegre expeditas.

p. 48 A. lin. 5. Pro ἀπηνέχθησαν, ἀπήχθησαν edidit Sav. repugnantibus codd. Verbum ἀπενεχθῆναι de captivis legitur, Tom. ix. p. 527 C. Tom. x. p. 471 E. Infra B. lin. ult. voculam μοι om. B. E.

p. 49 A. lin. 8. μάλλον δὲ καὶ συντέμνει [εἰς] τὴν διήγησιν αὐτοῖς τῆς γεννήσεως Com. Mor. Cf. var. lect. Pro αὐτοῖς, αὐτοῦ conjecit Boisius, nos αὐτῆς ex uno cod. recepimus. Praepositionem post Sav. ejecit Montef.; sed ne sic quidem omnia expedita esse videntur. Parum hic juvat Anianus, vertendo, *quin et generationis seriem intersecat*.

p. 50 B. not. " Editi omnes sine suspicione fraudis σκώπτῃς habent, quod vereor ut salva verecundia dici possit. Certe non ita legerunt Interpretes, quorum Arm. haec ἵνα μὴ σκώπτῃς μηδὲ ἐνοχλῇς uno verbo *ne molestiam parares* vertit; Anianus autem satis verbose, ut tamen ad germanam lectionem viam paret, *ne importuna saepius inquisitione pulsares, neve molestiam parares*. Ergo in suo habuit κόπτῃς, cujus scripturae in codicibus quoque exstant vestigia. Nam σκόπτῃς habent D. F. κώπτῃς autem a prima manu E. Verba σκώπτειν, σκόπτειν, κόπτειν persaepe a librariis inter se permutata esse, res nota. Infra p. 362 B pro κοπτομένους habet σκοπτομένους A. κωπτομένους B. In loco Sirac. X. 10. ubi legitur μακρὸν ἀρρώστημα σκώπτει ἰατρός, alii cum Complut. κόπτει exhibent. Plura dabunt Jacobs. ad Anthol. Pal. p. 657. et ad Ach. Tat. p. 432. Krabinger. ad Greg. Nyssen. de Anima, p. 350. Conferri potest locus Plutarchi, II. 503 A. Καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνοχλούμενος ὑπὸ ἀδολέσχου καὶ κοπτόμενος ἀτόποις τισὶ διηγήμασι, πολλάκις αὐτοῦ λέγοντος· οὐ θαυμαστόν, Ἀριστοτέλες; οὐ τοῦτο, φησὶ, θαυμαστόν, ἀλλ' εἴ τις πόδας ἔχων σε ὑπομένει. [Tandem inspectis Parisiensibus, κόπτῃς in Reg. 668 plane exstare testor.]

p. 53 A. lin. 1. μικροτάτοις] μικροῖς καὶ εὐτελέσι F. Mox p. 53 B. lin. 6, παραγίνεται ἄγγελος, absente articulo, legunt A. C. D.

p. 55 B. lin. 4. αὐτῇ τῇ παρθένῳ] αὐτὴν τὴν παρθένον D. Locus sic legitur in F. καὶ γὰρ καὶ αὐτὴν τὴν π. ἐσπουδαῖε κρῦψαι τ. α.

p. 55 C. lin. penult. "Quod hic dicere videtur, nempe haec "μετὰ τόκον, *post partum*, facta esse, cum Evangelio Matthaei pugnet, ubi dicitur illum ante partum suspectam Virginem habuisse, "et ab angelo monitum fuisse." Montef. Mirum qui haec scripserit, eum ad verba Aniani, *post ulcri indubitatum tumorem*, non atten-

disse; quasi legisset Interpres μετὰ τὸν τῆς γαστροῦ ὄγκον, vel μετὰ τὴν κύησιν. Cf. Euthym. p. 41. διότι ἡ μὲν παρθένος ἔχρηζε φανεράς ὄψεως, διὰ τὸ παραδόξον τοῦ μηνύματος· ὁ δὲ Ἰωσήφ, βλέπων μὲν καὶ τὸν ὄγκον τῆς γαστροῦ, γινώσκων δὲ κ. τ. έ. Invitis tamen codicibus nihil muto. Paulo post, ὑπὸ, non ἀπὸ, habet F.; lectio autem καταλυθείσης ab Aniani versione, et maligna suspitione tabesceret, quodammodo affirmatur.

p. 57 B. lin. 8. κατασχέιν] κατέχειν D. F. Mox C. lin. 4, iidem codices pro πιστεύσει, ἵνα πιστεύσῃ habent.

p. 58 C. lin. 2. καὶ χρηστὰς ὑποτείνει ἐλπίδας] χρηστὰς ὑποτείνας ἐλπίδας C. D. F.

p. 59 C. lin. penult. οὐκ ἀπὸ τοῦ τόπου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τρόπου. Perpetuo in his verbis Graeci ludunt. Noster supra p. 16 C. Οὐ γὰρ μήκει τόπων, ἀλλὰ γνώμῃ τρόπων τὰ διαστήματα ταῦτα ὥρισται. Synes. p. 188 D. ὁ τρόπος ἡμᾶς πρὸ τοῦ τόπου διώκισεν. Praeiverat Aeschines cont. Ctesiph. p. 65. οὐ γὰρ τὸν τρόπον, ἀλλὰ τὸν τόπον μόνον μετήλλαξεν. Plura dabit Hase ad Leo. Diacon. p. 207.

p. 60 B. lin. penult. ἀνακαγχάζοντα] ἀνακακχάζοντα A. B. ἀνακαχλάζοντα D. E. In cod. F. folium periit.

ibid. lin. ult. καθάπερ σεσηρυῖαν ἑταιρίδα καὶ ἀπολελυμένην. Hic locus, si quis alius, quantum Editoribus suis Chrysostomus debeat, luculenter demonstrat. In Commeliniana sic legitur: καθάπερ [ἀνεκτὸν ἔχουσαν τὸ στόμα] σεσηρυῖαν ἑτ. καὶ ἀπολελυμένην. Correxit Sav. καθάπερ [ἀνοικτὸν ἔχουσαν τὸ στόμα] σεσηπνῖαν ἑτ. κ. α. ubi tamen σεσηπνῖαν operis imputandum est; nam in apographo ejus, quod adhuc in bibliotheca Bodleiana asservatur, σεσηρυῖαν scriptum esse ipse vidi. Morellus, ut solet, Commelinianam expressit. Tandem in optima Editione sic se habent Graeca; καθάπερ ἀνοικτὸν ἔχουσαν τὸ στόμα σεσηπνῖαν ἑταιρίδα καὶ ἀπολελυμένην: Latina autem, haud secus quam perditam meretricem aperto ore sese dehonestantem. (!) Ergo non modo manifestum glossema ἀνοικτὸν ἔχουσαν τὸ στόμα demtis cancellis retinuit, sed merum typothetae vitium, de quo Savilius tum in notis, tum in erratis (ut vocant) lectorem monuit, patrocínio suo dignatus est. Haec de editis; scripti autem libri nulla varietate locum, ut dedi, exhibent. Solus D. in margine ad v. σεσυρυῖαν (sic) haec habet a prima manu minio appicta: ἀνικτὸν (sic) ἔχουσαν τὸ στόμα. Hesychius: σεσηρῶς· ἀνοικτὸν ἔχων στόμα.

p. 61 A. Ex his quaedam sumsit Auctor Florilegii, p. 276. nullo tamen ad critice fructu. Geminus locus est, Tom. x. p. 477 C.

ibid. lin. 4. Altera forma ἄρκος legitur in C. D. et marg. Sav. Rursus p. 200 A. eandem scripturam praebent D. E. F. Vide etiam var. lect. ad p. 603 C.

p. 61 C. lin. 1. Ἄλλ' ἐν κουρείῳ κ. τ. ε. Hunc locum ad rem tonsoriam apud veteres illustrandam excitavit Bast. Ep. Crit. p. 181. vers. Lat. Ceterum omnino dignus est, qui cum nostro conferatur, locus Plutarchi, De recta rat. audiendi, II. 42 B. Οὐ γὰρ ἐκ κουρείου μὲν ἀναστάντα δεῖ τῷ κατόπτρῳ παραστήναι, καὶ τῆς κεφαλῆς ἄψασθαι, τὴν περικοπὴν τῶν τριχῶν ἐπισκοποῦντα καὶ τῆς κουρᾶς τὴν διαφορὰν ἐκ δὲ ἀκροάσεως ἀπιδύοντα καὶ σχολῆς, οὐκ εὐθὺς ἀφορᾶν χρὴ πρὸς ἑαυτὸν, καταμανθάνοντα τὴν ψυχὴν, εἴ τι τῶν ὀχληρῶν ἀποτεθειμένη καὶ περιττῶν, ἐλαφροτέρα γέγονε καὶ ἡδίων.

p. 62 B. lin. 10. ἡμερα γίνεται] ἡμερώτερα γέγονε C. D. F.

p. 63 A. lin. 4. Νυνὶ δὲ τὸ σαντοῦ θηρίον. Nunc vero tua haec proprie fera est. An. Rectius cepit glossator, cujus supplementum in textu exhibet Sav. νυνὶ δὲ τὸ σαντοῦ λέγω ποιῆσαι θηρίον ἡμερον. Cf. adnot. ad p. 171 D. Paulo post aliam interpolationem in omnibus Edd. sine suspicionis nota venditam delevi.

p. 64 C. lin. 2. παρὰ τῶν ἀλόντων αὐτῶν. a suis captivis An. Cum ὁ ἀλὸς apud Nostrum creberrimo usu substantivi jus adeptus sit, olim putavi recte dici posse ὁ ἀλὸς τινος, aequae ac ἡ ἐρωμένη τινὸς et similia, de quo usu vid. Interpp. ad Thom. M. p. 270. Sed quoniam praeter meos D. F. etiam a Regiis 666, 668, 669 pronomem abesse video, nunc αὐτῶν delendum censeo, ut ex ultimis literis vocis praecedentis natum.

p. 65 A. lin. 6. Post σπουδῆς sic pergit D. "Ὅτι γὰρ τῶν κατηγορουμένων τὸ πρᾶγμα ἐστίν, ὥσπερ τὸν οὐκ ἐπιθυμοῦντα μοιχεύειν ἢ πορνεύειν, οὕτω καὶ τὸν ἐπιθυμοῦντα δόξης ὅταν ἐπαινώμεν ἅπαντες, καὶ κατήγοροι κ. τ. ε. Ita a prima manu; corrector autem οὐκ ante ἐπιθ. δόξης inseruit, et ὅταν deletō, ἐπαινοῦμεν fecit. Paulo aliter F. "Ὅτι γὰρ τῶν κ. τὸ π. ἐστι, δῆλον ἐκεῖθεν. "Ὡσπερ γὰρ τὸν οὐκ ἐ. μ. ἢ π. οὕτω καὶ τὸν οὐκ ἐπιθ. δόξης ὅταν ἐπαινώμεν ἅπαντες, κατήγοροι κ. τ. ε. Etiam in Versionibus perturbatus est locus, qui tamen meo quidem iudicio sanissimus est.

p. 65 B. not.^a Corrige: "ἐφέλκης E. ἐφέλκη D. F." Posterius verum videtur.

ibid. lin. 7. Καὶ γὰρ ἐκεῖνος C. F. et sic ed. Sav. lin. 8. καὶ τῆς] διὰ τῆς F. et mar. Sav. καὶ διὰ τῆς "unus" apud Ben.

p. 65 C. lin. 2. καὶ διὰ] διὰ γὰρ F. Paulo post codices praeter E. indicativum ἄγει habent.

p. 66 B. not.^d Scripsi *μάργαρον*, editos libros secutus: nunc autem *βόρβορον* genuinum puto. Cf. Tom. x. p. 636 B. Οὐδὲν γὰρ ἀρετῆς καθαρώτερον, οὐδὲν κακίας ἀκαθαρτότερον. Ἡ μὲν γὰρ ἡλίου λαμπροτέρα ἐστίν, ἡ δὲ βορβόρον δυσωδεστέρα. Formam recentiorem *μάργαρος* pro *μαργαρίτης* non memini me in Chrysostomi scriptis legere.

p. 67 B. lin. 5. Articulum ante *ἀμαρτήματα* om. A. B. C. E.

p. 68 B. lin. penult. Verba libri Apocryphi, quae per totum hunc locum respexit Noster, haec sunt: Ὁ δὲ ἄγγελος κυρίου συγκatéβη ἅμα τοῖς περὶ τὸν Ἀζαρίαν εἰς τὴν κάμινον, καὶ ἐξετίναξε τὴν φλόγα τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς καμίνου, καὶ ἐποίησε τὸ μέσον τῆς καμίνου ὡς πνεῦμα δρόσου διασπρίζον. Hoc paene in proverbium cessit, δρόσος ἐν καμίνῳ. Nostrum locum imitatus est Isidorus Pelus. Lib. II. Ep. 151. ὁ δὲ αἰδίδιμος ἐκεῖνος . . . οὐχὶ τῷ παρέχειν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ λανθανόντως τοῦτο διαπράττεσθαι, τοὺς εἰς τὴν κάμινον τῆς πενίας τυγχάνοντας ἐδρόσιζεν. *Paupertatis* autem *fornax* ex *Esaiæ* effato (xlvi. 10) fluxisse videtur.

p. 68 C. not.^h Clausula τὰ δὲ ἐκεῖ deest etiam in D.

p. 70 B. not.^q Lectio marginis alteri fortasse praeferenda. Sensus erit: *si ad pauperes descendas, calamitatibus eorum sublevandis, pueris illis accenseberis, ejusdem laudis particeps fies.* Simile est p. 223 A. μετὰ τῶν μοιχῶν ἑστηκας. p. 241 A. ἂν μὲν οὖν ταῦτα ποιῆς, μετὰ τοῦ θεοῦ ἑστηκας.

AD HOM. V.

p. 74 A. lin. 8. δικαίῳ τε ὄντι] ἅτε δικαίῳ ὄντι F. ἅτε δικαίῳ [τε] ὄντι Sav.

p. 74 B. lin. 2. Haec corrupte leguntur in F. οὕτω γὰρ ἂν οὗτος ἀτάραχος ἔμεινεν, ἀκούων παρθένον πρῶτον παρ' αὐτοῦ καὶ παρὰ Ἡσαίου. Verba ei μὴ praeter codices damnat, qui Nostrum compilavit, Nicetas in Catena. Quare, cum tantus sit librorum consensus, videndum, num particula οὕτως paulo insolentius pro ὁμοίως posita sit.

p. 75 A. not.^m [τὸ] παιδίον Com. Mor. Articulum abesse jubent Sav. Ben. male, siquidem de ipso Christo sermo est; τουντὶ τὸ παιδίον Euthym.

ibid. not.ⁿ Corrige: “σκύλ. ἐγέν. καὶ] καὶ σκύλ. ἐγέν. C. D. F. Ep.”

p. 78 A. Auctorem hic duo itinera Pauli ad Hierosolyma facta, (Act. xv. xxi.) narratione sua confundere, vix est quod moneam. Ceterum quae de Jacobi σκληραγωγία refert, ex Hegesippi fontibus hausisse credendus est, cujus verba nobis servavit Eusebius H. E. II. 23. ὥς ἀπεσκληρέναι τὰ γόνατα αὐτοῦ δίκην καμήλου, διὰ τὸ ἀεὶ κάμπτειν ἐπὶ γόνυ προσκυνῶντα τῷ θεῷ, καὶ αἰτεῖσθαι ἄφεσιν τῷ λαῷ.

p. 78 B. lin. 5. Articulus ante ἀπόδειξις abest a codd. A. B. C. E.

p. 78 C. lin. ult. Lege, etiam invitis codd. εἰς ἄρετήν τὴν οἰκείαν. Paulo ante in Ed. novissima pro διαχλευάζοντες errore ridiculo διακλάζοντες excusum est.

p. 80 C. lin. ult. σπονδάζοντες αὐτοὶ λῦσαι. “Alii σπονδάζοντες τοῦ λῦσαι.” Montef. Scilicet cum Savilius ad v. αὐτοὶ in margine notasset, γρ.—τοῦ, (h. e. αὐτοῦ), inde lectionem commentus est bonus Monachus, quae in nullo codice exstat, aut exstare poterat. Alia loca, ubi e siglis Savilii male intellectis curtam suam supellectilem amplificavit, subinde notanda sunt. Quod non idcirco monui, ut lapsus alienos insectando mihi ipsi diligentiae famam comparem, sed ut evidenter appareat, ubi *alios* aut *quosdam* hoc vel illud legere affirmat Montef., id non *ubique* (paene dixerim, *plerumque*) de libris a se inspectis intelligendum esse, sed tantummodo ad Savilii marginem lectorem ablegare.

p. 81 B. lin. 2. τοιοῦτον] τοιοῦτο A. ceteri omnes τοῦτο, quod in textum recipiendum erat.

AD HOM. VI.

p. 84 A. lin. 5. αὐτῷ] αὐτὸ B. αὐτὸν A. C. D. E. et 3 Mosqq. In codice F. verba εἶδομεν...αὐτῷ non leguntur. Infra p. 112 A. ubi αὐτὸν legitur, tres codd. B. E. F. cum Sav. dativum praebent.

p. 84 B. lin. 4. τοσοῦτον] τοσοῦτος C. D. F. haud inepte. Infra C. lin. 7, περὶ εἰαυτὸν dedi ex F. et Sav.; in ceteris περὶ αὐτὸν scriptum est.

p. 85 A. not.^a Vulgo ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο; quod nescio an ipsi Auctori tribuendum sit. Infra p. 327 A. ὅπερ καὶ τοῦτο ξένον ἦν; ubi αὐτὸ pro τοῦτο reponere codices vetant. Tom. x. p. 29 D.

ὅπερ μέγιστον καὶ τοῦτο τῆς ἀληθείας ἐστὶ τεκμήριον. Talia non defendit singularis formulae καὶ τοῦτο usus, quem docte illustravit F. V. Fritzsche Quaest. Lucian. p. 84.

p. 85 C. lin. 6. εἰς πόλιν βασιλεύουσαν F. Cf. Florileg. p. 547. εἰς πόλιν βασιλεύουσαν καὶ κομῶσαν πλούτῳ καὶ δυναστείαις. Sed nostro loco alterum multo aptius videtur.

p. 86 B. lin. 3. Τίνι δὲ καὶ δῶρα προσέφερον, omisso articulo, D. E.

p. 89 A. lin. 1. οὐδὲ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῆς ἕξω γεννήσεως δεικνὺς ἑαυτόν. Sic libri omnes, tum scripti, tum editi. Anianus: neque secundum consequentiam astrologiae puerum ostendat astrologis: et in marg. externae generationis seipsum ostendat. Montef. neque secundum externae illius genesis apparuisse. Optime omnium Armen. nec secundum disciplinam profanorum, qui nativitates observant, sese ostendens. Quam tamen significationem vocis γένεσις, non γέννησις, propriam esse, certo certius est. Suidas: γένεσις λέγεται καὶ ἡ εἰμαρμένη. Idem mendum fecit Nicetas in Catena ad h. l. ubi οἱ μὲν γὰρ τὴν γέννησιν παρεισάγοντες legitur. Contra γένεσιν et εἰμαρμένην saepius disputat Noster. Infra p. 728 C. Tom. xii. p. 380 B. "Οτι γὰρ οὔτε γένεσις ἐστίν, οὔτε δρόμος ἀστέρων τὰ ἀνθρώπινα διοικῶν κ. τ. ε. Tom. xi. p. 553 B. Πίστευσον ὅτι ἔστι θεὸς δίκαιος, καὶ οὐ πιστεύσεις ὅτι ἔσται γένεσις ἀδίκος· πίστευσον ὅτι ἔστι θεὸς προνοῶν, καὶ οὐ πιστεύσεις ὅτι ἔσται γένεσις πάντα συνέχουσα. Ubi pro συνέχουσα levissima mutatione συγχέουσα repono. Nam, ut ait infra p. 728 D. "Ολως δὲ τί ποτέ ἐστι γένεσις; Οὐδὲν ἕτερον ἀλλ' ἡ ἀδικία καὶ σύγχυσις, καὶ τὸ εἰκὴ πάντα φέρεσθαι. Tantum hoc notandum est, γένεσιν apud externos scriptores non tam de Astrologia in universum, quam de uniuscujusque horoscopo (genesim seu genituram vocant Latini) dici. Julianus de Mathematico: πλέκων ἐκ τῆς ἀστέρων κινήσεως τὰς γενέσεις καὶ τὰ συμβαίνοντα. Lucillii Epigr. apud Brunck. Anal. Gr. Tom. ii. p. 326.

Εἶπεν ἐληλυθέναι τὸ πεπρωμένον, αὐτὸς ἑαυτοῦ

Τὴν γένεσιν διαθεῖς, Αὐλὸς ὁ ἀστρολόγος.

p. 91 A. not. ^y πάθωσι Sav. πᾶσχευσαι Com. Mor. Ben. Illud nuper revocavit Editor Ben. 2^{dae}. Fefellit V. D. constructio, quam nos distinctione post ὁδὸν posita planiorem fecimus.

p. 91 B. lin. 2. τῶν μάντεων τὴν πρόρρησιν] τὴν αὐτῶν πρόρρησιν F. τῶν αὐτῶν μάντεων τὴν πρόρρησιν Sav.

p. 92 B. lin. 5. τοῦ τὴν ψυχὴν αὐτῶν κινήσαντος] τοῦ τὴν ἀρχὴν αὐτῶν κινήσαντος τὴν ψυχὴν Sav. solus. In vulgata scriptura τοῦ om. D. E. F.

p. 93 A. lin. 9. *ἐαυτοῦ* pro *αὐτοῦ* dedi ex codd. praeter F. omnibus. Idem notat in marg. Sav. Paulo post *Καίτοι*, omisso *γε*, ex iisdem codd. reponendum erat.

p. 93 C. not. ⁱ Constructio, qua *δέον* participium in protasi positum excipit in apodosi *ὁ δὲ, σὺ δὲ* etc. paucis exemplis illustranda est. Isocrat. de permut. p. 343 B. *δέον αὐτοὺς τὴν φρόνησιν ἀσκεῖν μᾶλλον τῶν ἄλλων, οἱ δὲ χεῖρον παιδεύονται τῶν ἰδιωτῶν.* Lucian. Hermot. 27. *ἡ δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἶται Κόρινθον ἐωρακέναι.* Dio Chrys. p. 363, 32. *καὶ δέον ἐκκόπτειν τὴν ἀγερωχίαν αὐτῶν, οἱ δ' ἔτι αὔξουσιν.* Adde pp. 253, 3. 371, 7. Exemplorum copiam dabit Noster, pp. 139 A. 317 C. 338 A. 496 B. et saepius. In locis, quae sequuntur, variant codices; pp. 106 C. 493 D bis. 670 D. 785 C. Interdum ἀλλὰ eidem usui inservit; ut p. 258 B. *δέον φρίττειν καὶ μηδὲ ἐπὶ γῆς νομίζειν εἶναι, ἀλλ' ὥς ἐν ἀγορᾷ μέσῃ θορυβοῦμεν.* Sed, ut verum fatear, hic quidem usus suspicione non vacat. Cf. var. lect. ad pp. 737 C. 785 C. 814 D.

ibid. lin. 5. Alii καὶ εἰκὸς ἦν αὐτοὺς ἐννοοῦντας, εἰ καὶ μηδὲν τῶν ἀπορρήτων καὶ ὑψηλῶν ἤδεσαν, ἀπὸ τῶν παρόντων γοῦν ψηφίσασθαι μόνον. Vid. var. lect. Particula γοῦν, quae in hanc lectionem apte cadit, in alteram, ut vulgo exhibetur, minus commode mi-gravit.

p. 96 B. lin. penult. *ἐδάκρυσεν ἐπὶ Λαζάρου*, omisso *καὶ*, codices praeter E.

p. 96 C. lin. 5. Anianus: *Quod vero riserit, neque ipse usquam, neque de eo quispiam alius ostendit. Sed nec ullus sanctorum, vel de seipso* etc: quasi plenius legisset, οὐδαμοῦ οὔτε αὐτὸς εἶρηκεν, οὔτε ἑτερός τις περὶ αὐτοῦ· οὔτε ἄλλος οὐδὲ εἰς τῶν ἀγίων κ. τ. ε. Frustra e vulgatis eundem sensum eruere conatus est Savilius, interpungendo, οὐδαμοῦ οὔτε αὐτὸς εἶρηκεν, οὐδὲ ἄλλος, οὐδὲ εἰς τῶν ἀγίων κ. τ. ε.

p. 97 A. lin. 4. *διάχυσιν* quod e codd. recepit Montef. confirmant mei omnes. Edebatur *διάλυσιν*.

p. 97 B. lin. 2. *διδόαμεν.* Hoc dedi ex codd. A. B. C. F. et pr. E. pro vulgato *δίδομεν*. Vid. *Mattaire de Dialectis* p. 169, Ed. Sturz. In talibus codicum numero obsequendum esse putavi. Ergo infra p. 375 B. *διδόαμεν* dedi cum Edd. et codd. praeter D. Sed p. 403 D. ubi *προσθιθέαμεν* edebatur, vulgarem formam ex omnibus codd. revocavi.

p. 99 A. lin. 7. *Ἄν δὲ καὶ γελῶμεν* A. B. F. Infra B. lin. 5, καὶ ante *τέχνην* deest in codd. praeter F.

p. 99 B. not. " Vulgatum τῶν εἰς τοῦτο ἐξευρημένων legisse videtur Anianus, vertens, *eorum qui ad hoc sunt facti*. Arm. autem haec verba silentio praeteriit. Quod dedi ἐξυρημένων commodiore loco ad p. 502 B. defendam. Mox Aniani versionem, *ad se traheret milites Christi*, correxit Montanus h. m. "*dissolveret, ἐκλύση* : legisse videtur ἐκλύση." Lectionum par nobilissimum ἐξυρημένων et ἐκλύση ne verbo quidem meminerunt, qui ante me codices contulisse professi sunt.

p. 101 C. lin. 1. τοῦτο γέγονεν ἐπιτήδευμα A. B. C. Paulo post καὶ om. A. B. Mox λοιπὸν om. A. B. C. D.

AD HOM. VII.

p. 102 C. lin. 1. Ἰουδαϊκὸν Com. Mor. et omnes mei ; Ἰουδαίων Sav. Ben. Illud magis Nostro usitatum.

p. 104 C. lin. 1. Futurum μενεῖ dedi ex uno cod. B. et Aniano. Ceteri cum Edd. μένει.

p. 107 C. not. " καὶ deest etiam in D. E.

p. 108 B. lin. 6. Εἶδες τὴν ἄνοιαν ; Anianus : *Nempe consideratis stultitiae mixtum dolum tyranni ?* Euthym. "Ὁρα τὸν δόλον Ἡρώδου, καὶ διάσυρε τὴν ἄνοιαν αὐτοῦ. Unde conjicias, olim scriptum fuisse, Εἶδες τὸν δόλον ; εἶδες τὴν ἄνοιαν ; quod tamen invitis codd. et Arm. minime admittendum puto.

p. 108 C. not. " ἐξῆλθεν αὐν, et ἐπιχειρήσειεν Edd. commixtis diversarum recensionum lectionibus.

p. 109 B. lin. 3. γνωρισθέντος] Sic Edd. et unus codex F. ceteri γνωσθέντος. Infra C. not. " κατὰ διάνοιαν habent etiam Oxonienses C. D.

p. 111 B. καὶ τῆς βαρβάρου κ. τ. έ. "Desiderari videntur non-
"nulla, sed quae illa sint, ne divinare quidem queo. Ibid. pro "ποιήσωμεν, quid si ὁδοποιήσωμεν?" Bois. Locus, si quid video, sanissimus est. Cum barbara illa regione, unde Magi exierant, affectus nostros carnales componit Orator ; quos non modo omit-
tendos, sed longo intervallo post terga relinquendos esse, ut Chris-
tum tandem visemus, affirmat.

p. 112 A. lin. 8. ἐπὶ τὸ τιμῆσαι C. E. F. Vid. adnot. ad p. 153 A.

p. 113 A. not.^x In cod. D. particulam negativam delevit corrector. Infra not.^e idem codex cum F. ἀναμένει habet.

p. 115 A. not.^k Corrige: “νόμον] λόγον D. F.”

p. 115 B. not.ⁿ Edd. τὸν τῷ λόγῳ τετιμημένον. Articulum cum duobus codd. (quibus nunc addo D. E.) recte delevi. Adi, si tanti est, p. 274 B. Tom. ix. p. 540 A. Paulo post προδόντων praeter F. habent E. et pr. D.

p. 115 C. lin. 4. Locus sic legitur in Edd. καὶ τὸ τῆς γέεννης πέλαγος καὶ τὸν τοῦ πυρὸς πόταμον λαβὼν κατὰ νοῦν, φύγε τὴν ἐν τῷ θεάτρῳ κολυμβήθραν. Sed verba λαβὼν κατὰ νοῦν, quae contra linguam quoque peccant, in tribus codd. desunt; alii, teste Savilio in margine, pro iis ἐννοούμενος, aut ἐννοήσας exhibent. Scilicet qui veram loci constructionem minus perspexerint, alius aliud inculcando sensui consulere conati sunt. Rem dubio eximit Interpres Arm., cujus verba Graece reddita hoc sonant: καὶ φύγε τὸ τῆς γέεννης πέλαγος καὶ τὸν τοῦ πυρὸς πόταμον, τὴν ἐν τῷ θ. κ. λέγω.

p. 116 A. lin. 7. Ὑμεῖς δὲ κ. τ. έ.] Ἐκ τούτου δείκνυνται, ὅτι ἐν Ἀντιοχείᾳ ὧν τοὺς λόγους τούτους ἐξέθετο, πρεσβύτερος ὧν ἔτι. *Scholiū* codicis Mosq.

p. 116 B. lin. 2. Τὰ ὄρη vel τὰς ἐρημίας καταλαμβάνειν dicebantur homines religiosi, qui relictis urbibus per montes ac deserta vitam puram et tranquillam agebant, ut tamen aliquando commercio suo miseros homunciones bearent. Talem celebrat Joannes Geometra Parad. Tetrast. 89.

Ἐξ ὁρέων κατέβαινε κατ' ἄσπεα τίμιος ἀνὴρ,

Καὶ συνέμικτο κακοῖς ἀνδρασιν· εἶπε δέ τις·

Τοῖς ἐὼν τοιοῖσδε συνέρχαι; Εἶπεν, ὁρῶ γὰρ

Τοὺς Ἀσκληπιάδας πλησίον ἀσθενέων.

p. 117 B. not.^w Genuinam lectionem τιμὴν, quae in omnibus libris tum meis tum Mosquensibus penitus oblitterata est, ex sola versione Arm. fidenter reposui. Etenim res ipsa clamabat. Nam quae haec foret consequentia? τῇ γυναικὶ ὁ ἀνὴρ τὴν ὀφειλομένην εὐνοίαν ἀποδιδότω. Ποία οὖν αὕτη ἡ τιμή; Praeterea ubi hunc ipsum Apostoli locum ex professo tractat, in eadem scriptura perstat. Tom. x. p. 159 C. “Τῇ γυναικὶ ὁ ἀνὴρ τὴν ὀφειλομένην τιμὴν ἀποδιδότω· ὁμοίως καὶ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρί.” Τί δέ ἐστιν ἡ ὀφειλομένη τιμή; Sic Edd. sed ibi quoque ex duobus codd. a Matthaeio adhibitis alter εὐνοίαν habet. Quid ergo? Num in suo hujus Epistolae exemplari τιμὴν, loco εὐνοίαν, scriptum invenit Chrysostomus? Haud

equidem putarim. Sed audiamus Matthaeium ad loc. “Sed unde “arripuit Chrys. τὸ τιμήν? Scilicet ex loco simili 1 Pet. iii. 7. “ὡς ἀσθενεστέρῳ σκεύει τῷ γυναικείῳ ἀπονέμοντες τιμήν. Saepius “enim Chrys. Petrum cum Paulo, Matthaeum cum Luca, et alios “cum aliis confundit.” Hoc verissimum puto. Mirae sane negligentiae videri possit, eo ipso tempore, quo locum Apostolicum ante oculos haberet, non solum verbum pro verbo supponere, sed suppositum arripere et data opera interpretari. Id tamen non raro Nostro accidisse, compertum habeo.

ibid. lin. 9. ὅταν θορύβους καὶ παραχὰς καὶ πολέμους D. F. Infra C. lin. 7, ἐπιμένητε habent B. F.

AD HOM. VIII.

p. 119 C. lin. 1. λαθραίας] λαθραίου C. D. E. F. et sic ediderunt Com. Mor. Alterum firmat Ep.

p. 120 B. not. ^s “MSS. non pauci μετὰ περιουσίας, quae lectio non spernenda.” *Montef.* At recte se habet vulgatum, μετὰ παρρησίας, h. e. φανερώς, aperte An. cui contrarium est λάθρα καὶ μετὰ ἀπάτης περιγίνεσθαι. Praeterea ex Nostri usu ἐκ περιουσίας, non μετὰ περιουσίας dicendum erat.

p. 122 A. not. ^q Edd. ἐπὶ τῆς μητρὸς τοῦ παιδίου, suffragantibus An. Nicet. et codd. plurimis. At si id dicere voluisset, promtius erat ἐπὶ τῆς παρθένου vel ἐπὶ τῆς Μαρίας ponere. Copulam a librariis deletam esse, ad sequentia, in quibus non nisi matris ratio habetur, attendentibus credibile est.

p. 122 B. lin. 2. οὐδέποτε τὴν οἰκίαν ὑπερβᾶσα. “Placet conjectura Boisii, qui legit οἰκείας sc. χώρας. Nam domo egressam “antea beatam Virginem satis constat ex sacris literis.” *Sav.* Confusione, qua οἰκία et οἰκεία inter se permutantur, nulla est frequentior. Vid. p. 86 A. 134 C. (*Sav.* in mar.) 135 B. Sed in nostro loco οἰκίαν uno ore tuentur tum codices, tum Interpretes. Non meminerunt, quibus haec vox offensioni fuit, Rhetorem hic agere Chrysostomum, non Historicum.

p. 123 C. not. ^t καὶ πάλιν ὁ ἄγγελος μηνύει καὶ φυγεῖν καὶ μετανίστασθαι ἀνθρωπίνως *Sav.* Ben. Hodie paene suspicor ab Auctore scriptum fuisse, omisso δεῖ, καὶ φυγεῖν καὶ μεθίστασθαι ἀνθρωπίνως.

quod ex uno cod. notatum est. Verba infinita cum alii variis modis fulcirent, alii cum finitis mutarent, inde orta sunt librorum dissidia.

ibid. lin. penult. οὐδὲ ἀπλῶς ναὸς πλάττεται. “Boisius νεὸς, ingeniosa conjectura.” Sav. In Nicetae Catena p. 49 diserte legitur νεὸς; ceteri omnes vulgatum recte affirmant. Supra p. 51 A. πῶς ἔπλασεν, εἰπέ μοι, τὸ πνεῦμα τὸν ναὸν ἐκείνον. Vox ναὸς de corpore Christi, cujus origo ab ipsius effato, Joan. ii. 19, repetenda est, Patribus valde in deliciis erat. Recentiores de humana τοῦ λόγου natura vocem usurpant, huc trahentes locum Malachiae iii. 1. καὶ ἐξαίφνης ἦξει εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ κύριος. Vid. Baver. Glossar. Theodoret. s. v. Locus est Greg. Nyssen. de An. p. 247 A. εἶτα τὸν ἑαυτοῦ ἄνθρωπον ἤλοις καὶ λόγῃ διαπεπαρμένον ἐκ νεκρῶν διὰ τρίτης ἡμέρας διανίστησι; ubi pro ἄνθρωπον, i. e. ἄνῳ, duo codices Monacc. veram scripturam ναὸν in margine exhibent.

p. 124 B. lin. 5. “Morel. ἐπ’ αὐτῶν εἰρῆσθαι. Savil. μὴ ἐπ’ αὐτὸν εἰρῆσθαι. Utrumque bene.” Montef. Savilii lectionem bene se habere, nisi ἐπ’ αὐτοῦ scribas, vehementer nego: alteram, quae unice vera est, magno consensu tuentur codices. Euthym. Τοῦτο δὲ περὶ τῆς ἀνακλήσεως ἑαυτῶν Ἰουδαῖοι ῥηθῆναι λέγουσι. Theophylact. Φασὶν οἱ Ἰουδαῖοι ὅτι διὰ τὸν λαὸν ἐρρέθη τοῦτο, τὸν ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἐπαναχθέντα διὰ Μωϋσέως. Λέγομεν οὖν ὅτι (καὶ τί καινόν;) ἐλέχθη μὲν ἐπὶ τῷ λαῷ τυπικῶς, ἐξέβη δὲ εἰς τὸν Χριστὸν ἀληθινῶς. Sic enim distinguendus et legendus est iste locus.

p. 126 A. lin. 4. αὐτὸν ante ἀκούειν om. F. Mox Καὶ σὺ νῦν ἐλθὼν edidit Sav. invitis codd.

p. 126 C. not.ⁱ Locutio ἐπ’ ἀνδράσι pro eo quod usitatius ponitur ἐπ’ ἀνδρῶν, Nostro haud ignota. Infra p. 201 B. codices tantum non omnes ἐπ’ ἀλόγῳ habent. Adde p. 535 A. ἐπὶ πυρῶν φυλακῇ (ubi tamen praepositio aliter explicari potest); et Floril. p. 138. ἐπ’ ἀνθρώπῳ. Contra p. 469 D, ubi edebatur ἐπὶ τῷ γάμῳ, postulantibus libris ἐπὶ τῶν γάμων dedi.

p. 127 A. not.^m Adde: “φαιδρὰ D. E.” Infra B. lin. 2, ἀπορρήγαγόντες A. B. quod post Savilium dedit Montef. Veterem lectionem ἀπορρήγνυντες tuentur C. D. E. eamque veriore puto. Alter codex ἀπορρήγνυντες ἑαυτοὺς habet.

p. 127 C. lin. 1. Vulgo legitur καὶ περαιτέρω πάλιν ἐλαύνουσι τὴν τοῦ σώματος ἐργασίαν, πρὸς τὴν τῶν δεομένων ἀποχρώμενοι τροφήν. Verba τὴν τοῦ σ. ἐργασίαν cum seqq. jungit Sav., haec notans: “Boisius et Interpres τῇ τοῦ σ. ἐργασίᾳ, ut regatur a seq. ἀποχρώμενοι.” Dativum e duobus codd. recepi.

p. 128 C. lin. 6. ἐντυχὼν τῷ βιβλίῳ. “Hic haud dubie loquitur “de Vita S. Antonii per Athanasium Archiepiscopum Alexandrinum, “quam edidimus inter ejus Opp. Tom. II. p. 793—866.” Montef.

p. 129 A. lin. 4. τὸ μηδὲνα τῶν ἑξῶθεν αἵρέσεων. “Est abstractum pro concreto. Dicitur enim αἵρεσις ἀντὶ τοῦ αἵρετικοῦ, ut “cum dicunt Latini *scelus* pro *scelesto*, et *opera* pro *operario*, etc.” Bois. Haud dissimile est, καὶ τίνες αὐτῷ τῶν στρατευμάτων παρεστήκασιν p. 17 C. ubi ab aliis τίνα, ab aliis στρατευομένων male correctum est.

AD HOM. IX.

p. 132 B. lin. 4. Olim edebatur πρὸς τὸ ἐγγύτερον τὸ ζητούμενον, quod veteres Criticos male habuit. Correxerit e suis codd. Montefalconius, quibuscum et nostri praeter D. conspirant.

p. 133 E. not. ⁱ Importunum vocabulum τούτου cum uno codice deleui, suffragante Niceta in Catena, cujus verba sunt: ἐπεὶ οὖν ὁ τάφος πλησίον, καὶ ὁ κλῆρος τοῦ υἱοῦ ταύτης ἦν τοῦ Βενιαμίν. Breviter, ut solet, Epit. ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ τάφος πλησίον ἦν, καὶ ὁ κλῆρος τοῦ παιδίου. Vetus Interpres: Quia igitur et sepulchrum vicinum erat, et campus ipse in Benjamin [adde hujus filii] sorte contigerat.

p. 135 C. lin. 3. Ἐπεὶ ὅτι γε προεῖπον οἱ προφῆται. Ceterum quia id prophetae praedixerant Ge. Ben. Malim: Nam quod ad illud attinet, quod id etc. noto hujus particulae usu, qui tamen haud raro Interpretes fefellit. Infra p. 313 C. Ὅτι γὰρ καὶ ἀποπνεῖν ἔμελλεν—ὁ Λουκᾶς φησιν ὅτι καὶ ἔμελλε τελευτᾶν. Tom. VIII. p. 204 D. Ἐπεὶ ὅτι ἐκ παρέργου προσῆλθεν—ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, τότε αὐτὸν εἶδεν. In hac constructione pausa quaedam voce significanda est, quae in describendo linea transversa notari potest. Idem accidit, ubi ἵνα μάθῃς in priore membro ponitur, de quo usu infra ad p. 329 B. dicam.

p. 136 B. not. ^g Deletis ὅταν et λέγη, quae in veteribus Edd. inclusa leguntur, nihil ad plenam structuram desiderabitur. Verumtamen cum illud a nonnullis, hoc ab omnibus codd. absit, videndum an sic scripserit Chrys. Ἐπεὶ ὅταν περὶ τῶν γενναίων ἐκείνων καὶ μεγάλων ἀνδρῶν, ἄκουσον πῶς φησιν; ubi verbum διαλέγεται ex praegressis assumendum est.

p. 136 C. not. ^h Hic primum in editis legenti obviam fit forma aoristi ἐκέρδανον, cujus nullam apud Grammaticos nec veteres nec

recentiores mentionem inveni. Neque editis modo, sed et scriptis Chrysostomi libris tam penitus insedit, ut dubium sit, utrum cadenti linguae, an vitiosae tantum scripturae tribuendum sit. Vid. var. lect. ad pp. 301 B. (ubi ἐκέρδαινον tacite dedit Editor Ben. 2^{dae}.) 670 A. 697 C. 746 C. 776 B. In alio loco p. 424 D. ἐκέρδανας ex uno cod. E. recepi. Primam personam ἐκέρδανον non memini me legisse; tertia utrique formae communis est.

p. 137 A. lin. 1. Edebatur ἂν μὴ τῆς εὐγενείας ταύτης ἀρετὴν ἐπιδείξεται ἀξίαν λόγου. “Quaeris unde regatur genitivus εὐγενείας. “Respondeo, regi ab ἀρετῇ, h. m. nisi nobilitatis huius virtutem “(i. e. a nobilitate hac proficiscentem sive emanantem virtutem) “ediderit non contemnendam; ἀξίαν λόγου, uno verbo ἀξιόλογον.” Bois. Durius sane. Verbum λόγου, quod etiam a Reg. 699 abest, aliunde invectum esse nullus dubito.

p. 137 B. not. ^p Clausulam suspectam ὡς καὶ ὕδατος πρὸς ἀπολάνσιν ἀπορεῖν quo minus tollendam censerem, obstitit probabilis causa omissionis, videlicet vocabula ἡμῶν et ἀπορεῖν iisdem literis clausa.

p. 137 C. lin. 1. ἡδύνατο] δυνατόν C. D. Mor. ἦν δυνατόν F. Paulo post εἰσαγάγῃ legit etiam D. Infra not. ^v δυσκόλως pro δύσκολον habent C. D. Mor.; in ceteris nihil mutant.

p. 137 D. lin. 7. Pro κατορύξῃ ratio grammatica optativum postulat; sed codices repugnant.

p. 138 D. not. ^k Notissimus est scribarum lapsus, quo γῆς et τῆς, γῆ et τῇ, γῆν et τῇν, inter se permutabant. Idem vitium ex alio Nostri loco tollendum, Tom. x. p. 147 D. Διὰ τοῦτο γὰρ ἐκ τῆς ἀψύχου καὶ ἀναισθήτου τοσαῦτα ἐν ἀρχῇ γένη καὶ φυτῶν καὶ ἀλόγων ζώων ἀνῆκεν. Lege ἐκ γῆς ἀψύχου.

p. 138 E. not. ^l Copulam omittunt etiam C. D. E. Itaque in nullo meorum legitur. Infra not. ^s iidem tres iis addendi sunt, in quibus verba inclusa desunt.

AD HOM. X.

p. 140 B. not. ^d Praeter codd. in margine dictos, γὰρ om. C. D. E. Infra p. 141 A. not. ^h οὖν pro γοῦν habent omnes mei.

p. 141 C. lin. 6. “ἐπειθον scripsimus cum Savil. Com. [Mor.] et Montef. ἐπειθεν.” Editor Ben. 2^{dae}. Sed cum praecedentia ὥσανεῖ

ἔλεγε de Evangelista, non de Joanne dicta esse constet, verbum primae personae *hortatus sum*(?) locum hic habere non potest. In eundem tamen errorem incidit vetus Interpres, vertens: *ego illis . . . persuasi*. In vulgato consentiunt codices et Ep.

p. 141 D. lin. 3. μετὰ δὲ τῆς εἰρημένης C. D. E. F. Mox τίθησι dant E. et corr. rec. D.

p. 141 E. lin. 1. καὶ γὰρ ἡ (om. altero καὶ) C. D. E. F. Ep. et sic edidit Sav. Deinde ἡ τοῦ βαπτίσματος ὑπόληψις Ep. Com. Mor. facili lapsu.

p. 142 B. not.¹ Nunc video λοιπὸν abesse ab omnibus meis, uno excepto E. Legit tamen Ep.

p. 144 D. lin. 5. καὶ φιλόσοφος τὴν τῶν οὐρανῶν ἀξίαν φιλοσοφίαν E. et pr. C. καὶ φιλόσοφος τὴν τῶν οὐρανῶν ἀξίαν φιλοσοφῶν D. καὶ φιλόσοφος τὴν τῶν οὐρανῶν ἀξίαν φιλοσοφίαν φιλοσοφῶν F.

p. 144 D. lin. ult. καθάπερ καὶ ὁ Παῦλος κ. τ. έ. Nam Paulus, ut ait Nostri enarrator Nicetas, ἐξὸν αὐτῷ ἐκ τοῦ εὐαγγελίου τρέφεσθαι, τοῦτο οὐκ ἐποίει.

p. 145 D. not.² Lectio marginis male a Sav. et Ben. descripta est, καὶ τὰ κατὰ Βαβυλωνίους. Nam qui τὰ κατὰ habent, iidem καὶ omittunt; et vice versa.

p. 146 A. not.³ “Unus τοῖς δὲ, ἵνα ἀπονιψάμενοι τὴν μετὰ τὸ “βάπτισμα κηλῖδα, quae lectio etiam optime quadraret, et fortassis “alteri substitueretur, nisi uno tantum codice niteretur.” Montef. Hanc lectionem, a meis satis superque testatam, alteri anteponendam esse non dubitavi. Confessionis, inquit, tempus est et nondum initiatis et baptizatis; illis quidem, ut cum poenitentiam egerint, ad sacra baptismi admittantur mysteria; his vero, ut abstersis per confessionem, si quas post baptismum contraxerint maculas, pura conscientia ad mensam accedant. Confusionis duplex causa apparet. Nam et vox ἀπονιψάμενοι lavacro magis idonea videbatur, et τὰ ἱερὰ μυστήρια de altero sacramento proclivius erat intelligere. Sed primum ἀπονίπτεσθαι vel ἀπολούεσθαι τὰ ἀμαρτήματα sexcenties in Chrysostomi scriptis ponitur de iis qui quovis modo se a peccatis suis expediunt. Deinde ut ἀμύητος dicitur, qui nondum baptizatus fuerit, eodem jure ipse ritus initiationis mysteriorum nomine appellari potest. Infra p. 682 A. Nostri verba ἀκούσατε ὅσοι μυστηρίων ἀπολαύσαντες, sic enarravit Euthym. ἀκούσωμεν ὅσοι μετὰ τὸ ἀπολούεσθαι διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος. Adiri possunt loca pp. 666 B. 759 C, quae tamen ambiguam interpretationem admittunt; neque infitias eo, hoc nomen longe frequentius de sacra coena adhiberi, quod et nostri loci emendatoribus fraudi fuit.

p. 146 E. lin. 2. ἀλλὰ καὶ τὸ ἄμεινον, ἐπιδείξασθαι καλὰ Edd. omnes. ἀλλὰ καὶ τὸ ἄμεινον ἐπιδείξασθαι καλὰ Flor. p. 67. Nostram lectionem, quae omnium codd. est, margini adscripsit Sav.

p. 147 A. not.ⁱ Vocula δεῖ, quae etiam in editos libros irrepsit, elegantius cum Flor. et pluribus codd. supprimitur. Simillimum est, quod infra legitur, p. 683 B. Τὸν γὰρ πολεμοῦντα οὐκ ἔνι ἐν οἰκίᾳ καθῆσθαι, ἀλλὰ (vulgo addunt δεῖ) σχεδιάσαντα τὴν οἰκῆσιν, ὥς μέλλοντα εὐθὺς ἀπανίστασθαι, οὕτω κατοικεῖν. Soph. Oed. R. 817.

ὧ μὴ ξένων ἔξεστι μὴδ' ἀστῶν τινὰ
δόμοις δέχεσθαι, μὴδὲ προσφωνεῖν τινὰ,
ὥθεῖν δ' ἀπ' οἴκων.

Cf. adnot. ad p. 705 A. Ceterum quam cupide hanc voculam verbis infinitis comitem adjungant librarii, satis notum est.

p. 147 D. lin. 2. καὶ λάβωμεν, ἐπειδὴ ἐλάβομεν, sc. παραμείνωμεν. Interpolatores autem, defectionem aegre ferentes, variis modis sarserunt. καὶ λάβωμεν, ἐπειδὴ ἐλάβομεν, μὴ ἀμελήσωμεν A. B. C. D. καὶ λάβωμεν, μὴ ἀποστῶμεν, ἐπειδὴ ἐλάβομεν E. F. καὶ λάβωμεν, ἐπειδὴ ἐλάβομεν, μὴ ἀποστῶμεν Edd. Solus Interpres Arm., qui plurimum nobis ad Chrysostomum purgandum contulit, locum intemeratum servavit; quod in versione quidem satis mirari nequeas.

p. 147 E. lin. 5. Codices πρὸς αὐτὸν ἐφελκύσεται. Scripsi αὐτὸν, Savillum secutus, quod nunc nollem factum. Vid. adnot. ad p. 22 C.

AD HOM. XI.

p. 149 C. lin. 5. Ἄλλ' οἱ μὲν ὄχλοι κ. τ. εἰ. Notandus est hic usus particulae ἀλλὰ, quo simul affirmata objicientis interrogatione, vis objectionis *distinguendo* diluitur. Recurrit infra p. 278 D. Monui, ne quis vocabula ναὶ et ἐνόμιζον a me exterminata desideret.

p. 150 C. not.^m Alii cum Edd. ὑμῶν. Hanc lectionem probabile est ad verbum αὐτῶν in margine librorum adscriptam fuisse, h. m. ἄλλ. ὑμῶν: unde mirum illud additamentum ἀλλὰ πρὸς ὑμᾶς fluxisse videatur.

p. 150 D. lin. ult. Locus vexatissimus, in quo constituendo eam recensionem, cui codices D. E. F. adnumerantur, ut plurimum

secutus sum. Sed videamus, quid ante nos praestiterint Editores. Μὴ γάρ μοι τὰ ἐναντία [τε] καὶ συνήθη, ὅτι πρὸς ὀλίγον συστελλόμενοι πονηροὶ πάλιν. Com. Mor.; quam lectionem, ommissa vocula τε, in Regiis 668, 669 inveni. Savilius: Μὴ γάρ μοι τὰ ἐναντία καὶ συνήθη· ὅτι πρὸς ὀλίγον συνεσταλμένοι χρόνον, πρὸς τὴν αὐτὴν ἐπάνιτε πονηρίαν. Huic proxime accedunt D. E. F. in singulis leviter discrepantes. Ab utroque discedit Montef., auctoritate, ut ipse ait, MSS. quamplurimorum sic legens: Μὴ γάρ μοι τὰ ἐναντία τε καὶ συνήθη, ὅτι πρὸς ὀλίγον συστελλόμενοι, ἐπὶ τὴν αὐτὴν πονηρίαν ἐνάγεσθε πάλιν. Atque ita meus C. et absente τε, Reg. 661; nisi quod vocabuli χρόνον omissionem non probant. Prorsus diversa est lectio duorum codd. A. B. Οὐ τὰ ἐναντία τε καὶ συνήθη· καὶ γάρ πρὸς ὀλίγον συστελλόμενοι χρόνον ἐπὶ τὴν αὐτὴν π. ἐνάγεσθαι πάλιν. Nunc ad interpretationem veniamus. Vetus: *Non hic usitata illa opus est mobilitate, ut ad tempus quoddam per compunctionem repressi, rursus ad malitiae vestrae familiare redeatis.* Locum aliter explicavit Boisius, huc trahens quae initio Hom. V leguntur. Ergo verba πρὸς ὀλίγον συστελλόμενοι κ. τ. ἐ. populo tribuit sese excusanti (quod tamen vereor ne ἐπάνιμεν requirat); τὰ ἐναντία autem de rebus, quae parum inter se convenient, peccatorum sensu tangi et peccatis delectari, dici posse arbitratur. At mehercule *ad tempus* reprimi, et rursus ad veterem malitiam redire, minime sibi contraria sunt. Quare quoad summam sententiae cum Vetere standum esse puto; et τὰ ἐναντία iis contraria intelligo, quae ipse ab auditoribus exigit, vitam scilicet emendatam et poenitentiae dignam. Porro ὅτε ἐπανῆτε pro Saviliano ὅτι ἐπάνιτε dedi, partim libris obsecutus, partim quia ad tempora praeterita, veterum scilicet prophetarum, hic respici videbatur. Postremo πάλιν, quod verbum ἐπανιέναι semper fere comitatur, a Savilio omissum revocavi.

p. 151 A. lin. penult. Malim ἀλλὰ κελεύων μὴ τούτῳ θαρρῆειν. Infra p. 286 C. Ὁρᾶς ὅτι οὐ κωλύει τὸ κρίνειν, ἀλλὰ κελελεύει ἐκβάλλειν πρῶτον τὴν δόκον. Vid. etiam p. 218 B. Ferri tamen potest vulgatum.

p. 152 D. lin. 5. μεταβάλλησθε A. et sic tacite dedit Montef.

p. 153 A. lin. 4, 5. οὐδὲ ἐπὶ τὸ τέμνειν... ἀλλ' ἐπὶ τὸ σε...ποιῆσαι. Sic Edd. τῷ pro τὸ bis habent B. C. E. τὸ in primo loco, τῷ vel τῶ in secundo dant D. F. Cf. quae ad p. 112 A. monui. Difficile est in talibus discernere, cum constet nec hoc nec illud Graecorum usui repugnare. In nostro tamen loco tertius casus magis probandus videtur. Nonnulla de hac re monuit Lobeck.

ad Phryn. p. 475, qui utrumque recte dici posse statuit, locum Aristotelis laudans, Rhetor. ad Alex. xxxvi, (immo xxxvii, 20) ὁ νόμος ἐπὶ τὸ ὠφελεῖν τίθεται; ubi non opus esse ait Sylburgii emendatione ἐπὶ τῷ ὠφελεῖν. Hoc tamen nuper e codicibus, ut videtur, edidit Bekker. Dativus legitur infra p. 799 E. Tom. x. p. 18 D. Lucian. Amores 47. θατέρου μένοντος ἐπὶ τῷ φονευθῆναι. Plat. Apol. p. 35 C. οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ κάθεται ὁ δικαστής, ἐπὶ τῷ καταχαρίζεσθαι τὰ δίκαια, ἀλλ' ἐπὶ τῷ κρίνειν ταῦτα; ubi tamen praepositio *conditionalem* vim exserere potest, cui unice quadrat dativus. In contrariam partem adduci possunt tritae locutiones ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ἐπὶ τί ἤκεις; et similia.

p. 155 A. lin. penult. καὶ [τὸν] αὐτὸν ἀναλαβεῖν Com. Mor. Uncos sustulerunt Sav. Montef. Hujus notulam huc transferre operae pretium est. "Hic verborum significatio perspicua est: *non enim aequale vel idipsum est, simpliciter remittere, et ipsum resumere.* Sed quae vere sit mens Chrysostomi, non ita facile *est intelligere.* Difficultas autem in his maxime verbis versatur, *καὶ τὸν αὐτὸν ἀναλαβεῖν.* Si τὴν αὐτὴν ἀναλαβεῖν legeretur, idque *ad ἀμαρτίαν* referri posset, tunc sic explicandum esset: *non enim idipsum est peccatum dimittere, et ipsum de medio tollere.*" Hunc excipit Matthaeius ad locum Evangelii, iii. 12. "Obiter noto ad Chrys. T. vii. p. 155 A. Montefalconium octo, ut ait, codd. in-structum frustra se torsisse in καὶ τὸν αὐτὸν ἀναλαβεῖν. Tolle *solum τὸν* auctoritate meorum codd., atque ita omnia sana sunt." Mosquensibus sex addendi sunt totidem mei, qui uno ore articulum damnant. Quare non audiendus est Vir eruditissimus, C. F. A. Fritzsche, Quatuor Evv. Tom. i. p. 141 sq. qui in Matthaeium ejusque codices immerito insultans, vulgatum utcunque explicandum suscipit. Nimirum fidei Benedictinae nimis credulus, putabat V. D. se codices contra codices, Parisienses nempe contra Mosquenses, defendere. At mihi contra cum Matthaeio prorsus persuasum est, etiam in locis ubi se haesisse profiteatur, Montefalconium codices suos vel non consuluisse, vel certe indiligenter tractasse; id quod de nostro loco probare possum. Nam Regios 666, 668, qui ex numero octo illorum codicum sunt, hisce oculis vidi; quorum in utroque articulum desiderari testor. Idem de ceteris a me non inspectis paene affirmarim.

p. 155 C. lin. ult. Pro ἐξ ἑτέρου olim vitiose edebatur ἐξαιρέ-τον, quod in Reg. 668 inveni; correxit Sav. Deinde in scriptura πράγματος consentiunt etiam Regii 666, 668; nec tamen alterius a me non submotae hodie me poenitet. Legitur Tom. x. p. 183 A.

καὶ ἀπὸ τῶν ἀποστόλων...καὶ ἀπὸ τῶν κατὰ τὸν βίον παραδειγμάτων; sed mox p. 185 A. ἀπὸ τῶν ἀποστόλων, ἀπὸ τῶν ἐν βίῳ πραγμάτων: quae diversitas utrum scribarum incuriae, an Auctoris inconstantiae tribuenda sit, non definierim.

p. 156 C. lin. 2. “τὸ λουτρον ἀπὸ τῆς ἀξίνης αὐτοὺς ὠθεῖ; *la-vacrum a securi depellit eos*, id est, a comminatione securis.” Montef. *Paucas*, ut cum *Matthaeio* Nov. Eclog. p. 175 loquar, *animadversiones habet Montef. sed eas omnes lectissimas*: ut vel hoc exemplo doceri potest.

p. 157 A. not.^p προκατεβάλετο legit etiam C. et corr. D.

p. 158 A. lin. 2. τὴν ἐλεημοσύνην προαιπόθου; *misericaordiae operibus abunde circumdare* Ge. *misericaordiae thesauros reconde* Arm. Similiter locutus est p. 259 A. πολλὴν ἑαυτοῖς προαιποθώμεθα ἔλεον. Nec tamen non optime quadrat codicum lectio τὴν ἀνελεημοσύνην ἀπόθου, *immisericaordiam depone*. Voces ἐλεήμων et ἀνελεήμων inter se commixtas jam vidimus p. 82 C.

p. 158 B. not.^c Formam μεθιστῶμεν, quae apud Nostrum frequentior est, habent etiam D. E.

p. 159 A. not.^h Vulgatum καὶ τότε καὶ ἐπὶ τῆς ἀναγνώσεως ὁδῷ βαδίζουσι τῇ ἐξ ἐκείνων, quod ne memorata quidem varietate alius ab alio traditum acceperunt Editores, nos quoque in summa codicum perturbatione intactum reliquimus. Quod si genuinum est, praepositio ἐπὶ cum secundo casu finem innuit, ad quem fiat progressio. Facile se a salebris expedit Montef. vertens: *postea ad lectionem viam parat*. Quanto diligentius *Vetus: p̄rque ista paulatim ad certam viam perveniunt lectionis, quae iisdem nihilominus literis continetur*. Nunc de libris scriptis referendum est, qui neque cum editis, neque inter se consentiunt, ut a sequenti tabula patebit.

καὶ τότε καὶ ἐπὶ τῆς ἀναγνώσεως ὁδῷ βαδίζουσι τῇ ἐξ ἐκείνων Edd.

καὶ τότε τῆς ἀναγνώσεως ὁδῷ κ. τ. ε. D. cum Regiis 668, 669.

καὶ τότε καὶ τῆς ἀναγνώσεως ὁδῷ κ. τ. ε. C. cum Reg. 673.

καὶ τότε τῇ τῆς ἀναγνώσεως ὁδῷ κ. τ. ε. F. cum Reg. 666.

καὶ τότε διὰ τῆς ἀναγνώσεως ὁδῷ κ. τ. ε. E.

His inspectis magna de praepositione a librariis invecta nascitur suspicio. Neminem autem morabitur duorum A. B. lectio, quae longius a vulgata discedit: καὶ τότε καὶ ἐπὶ τὰς συλλαβὰς καὶ ἐπὶ τὴν τούτων ἀνάγνωσιν ὁδῷ βαδίζουσι τῇ ἐξ ἐκείνων.

ibid. not.ⁱ Veterem lectionem ἐπ' ἄλλον στίχον a me revocata confirmant Regii modo dicti omnes. Quoniam στοιχείον prae-

cesserat, facilius ab illo ad hoc, quam ab hoc ad illam aberrari poterat. Praeterea etsi recte dicitur στοιχεῖον de uno vitio, ut infra περὶ τοῦ μὴ ὀμνύναι, de pluribus simul memoratis aptius videbatur στίχος.

p. 159 C. not.^m Verba, de quibus ambigitur, in Regiis quoque deesse testor. Quae tamen, si non omnino nequeant abesse, certe ad sensum maxime commoda et idonea esse nemo, opinor, negabit. Sed in tanto subsidiorum consensu magis mei moris fuisset, cancellos a Sav. et Ben. sublato revocare.

p. 159 D. not.^o Aoristum legunt etiam Oxonienses, fortasse recte.

AD HOM. XII.

p. 161 B. not.^d Lectio ἀπὸ ex Oxoniensibus D. E. notanda erat.

p. 161 C. lin. 5. ἄφες ἄρτι. Verba S. S. enarrans Euthymius haec habet: Παραχώρησον τό γε νῦν ἔχον, μὴ προβαλλόμενος εἰς παραίτησιν τὰ τῆς ἐμῆς ἀναμαρτησίας καὶ θεότητος· νῦν γὰρ οὐκ ἔστι τούτων καιρός. Ubi fatetur Matthaeius particulam infinitantem, sensu postulante, a se additam esse. Factum ejus improbat C. F. A. Fritzsche ad locum Evangelii, cui sanissima codicum lectio videtur, si verba προβαλλόμενος εἰς παραίτησιν interpreteris, *praetextum ad aliud tempus differens*. Ubi, dum alium corripit, ipse insigniter lapsus est V. D., qui verbo προβάλλεσθαι significationem plane inauditam, et quae τοῦ ἀναβάλλεσθαι propria est, tribuerit. Nec magis tamen Matthaeii emendationem invitis codicibus (etiam Barocciano a me inspecto) admittendam puto. Quare alia via tentanda est; quam mihi videor invenisse, jungendo παραχώρησον προβαλλόμενος, *desine obtendere* (quae ipsa sunt verba Hentenii, veteris Interpretis). Verbis παύσασθαι, λήγειν, διαλιπεῖν similibusque participia solere a Graecis adjungi, monuit Valckenaer. ad Eur. Phoen. 1723. ἅπαγε τὰ πάρος εὐτυχήματ' αὐδῶν. Exemplum unum atque alterum ex recentioribus adducam. Xenoph. Ephes. 1, 14. εὐθὺς μὲν ἐκέλευσε φείσασθαι φοβέοντας. Plutarch. II. 711 D. φείδου, εἶπεν, ὦ τᾶν, καὶ παραβαλοῦ λοιδορῶν ἡμᾶς. Apud Nostrum, Tom. ix. p. 472 A. vulgo quidem legitur, στώμεν οὖν λοιπὸν μὴ κατὰ κρημνῶν φερόμενοι; sed negationem a Reg. 731 abesse testatur nuperrimus Editor.

p. 161 E. not.^k Adde: “ἐντολὰς om E. habet, sed post φησὶν, D.” Pro ἡνύσαμεν, unus E. διηνύσαμεν praebebat.

p. 162 E. not.^t Ne articulum a me expulsum desideres, adi locum gemellum p. 130 B.

p. 164 E. not.^h Vox βάπτισμα deest etiam in D. E.

p. 165 C. lin. 8. τῆς καλύβης τῆς σῆς] τῆς σῆς οἰκίας E. ἐνενόη-
σας] ἐπεπόθησας F. invitis Interpp.

ibid. not.^p In prima Ed. locus sic legitur: “Ὅταν γὰρ ὁ κα-
λῶν ὁ τῶν ἀγγέλων δεσπότης ἐστίν· τὰ δὲ διδόμενα ἀγαθὰ, καὶ λόγον
καὶ διάνοιαν ὑπερβαίνει πᾶσαν. Οὐ γὰρ κ. τ. ἐ. Savilius ex indica-
tivis conjunctivos ἦ et ὑπερβαίνει fecit; constructionem autem,
quae prius pendebat, non absurde sustentavit, periodo οὐ γὰρ...
ἀπολαύσωμεν parentheseos signis inclusa. Praeterea in margine
pro ὅταν γὰρ ὁ καλῶν, aliam lectionem ὁ γὰρ καλῶν memoravit.
Montef. ἦ pro ἐστὶν recepit, in ceteris autem veterem secutus est,
haec monens: “Savil. et alii δεσπότης ἦ. Morel. δεσπότης ἐστίν.
“Sed praestat lectio Savilii; solet enim Chrys. post ὅταν sub-
“junctivum adhibere.” At, o bone, non solet apodosin a verbis
τὰ δὲ δ. ἀ. incipere, quod hic ex tua versione eum fecisse appa-
reret. Enimvero genuinam esse eam lectionem, quam ex uno
cod. E. recepi, hoc ipsum indicium est, quod verba indicativa
non nisi unus codex, isque in talibus haud raro peccans, sollici-
tavit. Nam etsi terminationem ἦ in εἰ saepissime depravari non
negarim, id de formis ἦ et ἐστὶν minime valet. Postremo nobiscum
facit Vetus, sic vertens: *Qui enim vocat, Dominus angelorum est;*
ea vero quae conferuntur etc.

p. 166 A. lin. 5. Pro ἐργᾶ, vel ut in codd. scriptum est ἐργᾶ,
legendum puto imperativum ἔργα, ut respiciatur Gen. iii. 23.
Alterum ab alio loco Gen. iv. 12, ubi Caino dicitur, ὅτε ἐργᾶ τὴν
γῆν, huc venisse videtur.

p. 166 C. not.^z In verbis τοῦτο ὑφέστηκε corruptelam inesse
nullus dubito. In Com. et Mor. legitur [καὶ] τοῦτο ὑφέστηκε.
Vetus Interpres post ἄβατον interpungit, haec in versione addens:
quod certe constat esse verissimum. Aut ἐστὶ in praecedenti mem-
bro, aut in hoc τοῦτο deleri codices vetant. Itaque ὑφέστηκε
malim recidere, ut eandem formam induat oratio, quam infra p.
191 D. videbis: δεικνὺς ὅτι αὐτῶν τοῦτο μάλιστα ἐξαίρετόν ἐστι,
καὶ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἅπαντας τῶν διδασκάλων ἴδιον τοῦτο. Quibus
τοῦτο sic in clausula positum displicuerit, eos vel ὑφέστηκε vel
καθέστηκε vel πέφυκε (vid. var. lect.) e suo addidisse verisimile est.
Conjecturae favet versio Arm. ubi haec τοῦτο ὑφέστηκε non apparent.

p. 167 C. lin. 3. Οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔστιν οὐδεμία F. favente Ge. Cum lectione in margine notata conferri potest locus, Tom. x. p. 399 B. ἀλλ' ἀνάγκη πᾶσα οἰμώζοντας, ὀδυρομένους, βρύχοντας τοὺς ὀδόντας, στρεβλουμένους εἰς τὸ σκότος ἀπάγεσθαι κ. τ. έ.

AD HOM. XIII.

p. 168 C. not.^c Corrige: “ἀλλὰ] + καὶ D. E. F.” Infra not.^b “μὲν om. E. F.” Paulo post χρὴ om. A. C.

p. 169 D. lin. 3. Aoristum ἐξετάσωμεν, quod hic multo aptius est, e cod. F. recepi. Ceteri cum Edd. ἐξετάζωμεν. In alio loco p. 673 D, ubi similiter codices pro ἐξετάζωμεν pugnant, vulgatum non mutavi. Tom. v. p. 264 A. καὶ εἰ βούλεσθε, ἐκατέραν τὴν εἰκόνα ἀναπλάσσωμεν. Lege ἀναπλάσωμεν, ut διαπλάσωμεν infra p. 354 B. Alia est ratio loci p. 231 C. et similium, ubi praesens unice quadrat. Non crediderim has formas a Chrysostomo confusas esse, qui ad locum Apostoli, 2 Cor. xii. 7, haec scripserit: ὥστε καὶ ἐπαρ-
θῆναι, καὶ διηνεκοῦς δεῖσθαι τοῦ χαλινου; οὐ γὰρ εἶπεν, ἵνα κολαφίσῃ, ἀλλ' ἵνα κολαφίσῃ.

p. 171 B. not.^c Lectio προπατόρων speciosior quam verior, mea quidem sententia. Eosdem paulo ante τοὺς πρώτους vocat. Nomen προπάτορες de Patriarchis, de conditoribus autem generis humani πρωτόπλαστοι usu receptum est.

p. 171 C. lin. ult. ἀντεπείγετο vitiose scribunt C. D. F. et Mor.

p. 171 D. not.^c ἑαυτοὺς legit etiam C. Mox notandus est usus Chrysostomo valde familiaris, ut in apodosi enuntianda reticeatur aliquid a praegressis mente repetendum. E. g. in nostro loco plena constructio haec foret: οὐχ ἑαυτὸν ῥιπτοῦντα εἰκῇ καὶ κρημνίζοντα, ἀλλ' ἐτέρους σώζοντα δύναμιν ἐπιδείξασθαι ἔδει. Similia sunt p. 286 D. Εἰ γὰρ καὶ δέοι τοῦτον κρίνεσθαι, παρὰ τοῦ μηδὲν τοιοῦτον ἀμαρτάνοντος, οὐ παρὰ σοῦ. p. 528 A. Εἰ βούλει τὴν γλῶτταν ἀκονᾶν καὶ θῆγειν, κατὰ τῶν σῶν ἀμαρτημάτων. Tom. ix. p. 431 C. Εἰ δὲ μὴ ἐξ ἀρχῆς ἔδωκε, παρὰ τοὺς μὴ βουλομένους δέξασθαι. Praeiverat Apostolus ad Coloss. iii. 17. καὶ πάν ὅτι ἀνποιήτε ἐν λόγῳ ἢ ἐν ἔργῳ, πάντα ἐν ὀνόματι κυρίου Ἰησοῦ. Dum haec scribo, venit mihi in mentem alius Chrysostomi locus, ubi idem loquendi usus et librariis et Editoribus fraudi fuit. Exstat

Tom. x. p. 415 E. et totus exscribendus est. Ἄλλ' ἀμύνασθαι ἐκείνον ἐπιθυμεῖς; Τί οὖν ἀντ' ἐκείνου σαυτὸν ἀμύνη; Ὁ γὰρ τοὺς λελυπηκότας ἀμύνασθαι σπουδάζων, οὕτως ὡς ὁ Παῦλος ἀμύνασθαι ἐκέλευσεν, ἀμύνου. “Ἐὰν πεινᾷ ὁ ἐχθρὸς σου, ψώμιζε αὐτόν· ἐὰν διψᾷ, πότιζε αὐτόν.” Ἐὰν δὲ τοῦτο μὲν μὴ ποιῇς, ἐπιβουλεύης δὲ μόνου, κατὰ σεαυτοῦ τὸ ξίφος ὠθεῖς. Ad verba πότιζε αὐτόν, haec monuit Editor Ben. 2^{dae}. “Addit idem [i. e. Reg. 739, a se, ut ipse ait, in subsidium vocatus] ὑπὲρ ἐαυτοῦ τὸ πρᾶγμα φανεῖται ποιῶν.” Quae verba cum nullo pacto ceteris aptari possint, olim conjeceram, codicem, qui haec habeat, verbum ἀμύνου non habere: *idque omnino verum esse, postea ipso codice inspecto didici*. Quare spretis scribarum interpolationibus, quae vel inconcinnitate sua se produnt, locum sic refingo. Ὁ γὰρ τοὺς λελυπηκότας ἀμύνασθαι σπουδάζων, οὕτως ὡς ὁ Παῦλος ἀμύνασθαι ἐκέλευσεν. “ἐὰν πεινᾷ ὁ ἐχθρὸς σου, ψώμιζε αὐτόν· ἐὰν διψᾷ, πότιζε αὐτόν.” Ἐὰν δὲ τοῦτο κ. τ. ε. Post ἐκέλευσεν a praecedentibus assumendum esse ἀμυνάσθω, quivis videat.

p. 172 B. lin. 6. Lucae verba sunt, καὶ συντελέσας πάντα πειρασμὸν ὁ διάβολος ἀπέστη ἀπ' αὐτοῦ; quae absente articulo *de omni tentationis genere* necessario intelligenda esse, recte perspexit Chrysostomus. Nostrum, ni fallor, compilavit Beza ad loc. “Vix “enim reperiatur ulla tentationis species, quae vel ad diffidentiam “de Deo, vel ad rerum caducarum studium, vel ad vanam sui “ostentationem non referatur.” Ex recentioribus recte cepit Schottus, Nova Interp. N. F. sic vertens: *postquam ita omni modo tentaverat Jesum*: Critici autem fere omnes locum secure praetereunt. Ex hoc numero eximendus est Wahlius in Clave, Tom. II. p. 271, qui *articulum praeter morem abesse* perperam affirmat, huc trahens loca dissimillima Act. ii. 36. Rom. xi. 26. Matth. ii. 3. Jure autem mireris Middletonum nostrum, qui de articuli in N. F. usu dedita opera scripserit, locum Lucae silentio praeteriisse; praesertim cum vernaculi Interpretes male eum cepissent. Chrysostomi autem dictum et illum et tot alios fugisse, mirum non est, cum ex Commentario ad aliud Evangelium facto petendum esset. Hanc autem observationem latissime patere Lector monendus est.

p. 172 D. lin. penult. δώσωμεν] δώσωμεν C. D. δώσω F. προσκνήσῃς] + μοι F. + ἡμῖν D.

p. 172 E. lin. ult. “Ἀγραν intelligit τὴν προσαγομένην παρὰ τοῦ διαβόλου.” *Matthaei*. ad Euth. Tom. I. p. 130. Immo ἡ ἄγρα est ipse Diabolus. Epit. ὥστε μὴ ἐκ τούτου φυγεῖν αὐτόν, ἀλλὰ

μᾶλλον ἵνα προσβάλλῃ καὶ ἡττηθῇ. Graecorum proverbium σοβῆσαι τὴν ἄγραν vel τὴν θήραν exemplis illustravit *Petavius*, Notae in *Synes.* p. 8, nostri loci haud immemor.

p. 173 A. not.^r Edd. omnes τὰς κατ' ἐκείνων νίκας. "Savilius "suspiciatur legendum κατ' ἐκείνων. Sed κατ' ἐκείνων etiam quad-
"rat, subaudito δαιμόνων, vel (!) διαβόλων." *Montef.* Vetus: *post*
confectam de diabolo victoriam. Armen. post tuas tentationes. Po-
terat quidem κατ' ἐκείνων e bonis libris reponi; sed longe verius
est, quod in tribus codd. legitur κατ' ἐκείνων, unde alii κατ' ἐκείνων,
alii κατ' ἐκείνων fecerunt. Verte autem: *post victorias a te ad ex-*
emplum ejus (Christi) partas. Apud *Euthymium* quidem [etiam
in cod. *Barocc.*] nunc legitur κατ' ἐκείνων; sed nostrum κατ' ἐκείνων
expressit *Hentenius*, vertens: *postquam in modum ejus viceris.*

p. 174 C. lin. 3. θεοῦ] τοῦ θεοῦ E. Pro θεοῦ, οὐκέτι ediderunt
Com. Mor. repugnantibus codd. Infra E. not.¹ καὶ] ἢ C. D. E.
Sic igitur omnes mei.

p. 175 A. not.ⁿ τῇ ante βλάβῃ deest etiam in D. E. Recte,
opinor. Vid. *Floril.* p. 398. Paulo post, not.^o iidem codices rur-
sus cum F. conspirant.

p. 175 C. not.^q καὶ ante οὕτω deest etiam in C. D. E.

p. 175 D. not.^w Similis confusio est p. 844 C. Εἶδες οἱ πρόβῃ;
ubi vid. var. lect.

p. 176 A. not.^z κληρονόμοις τῆς οὐσίας *Com. Mor.* κληρονομεῖν
τὴν οὐσίαν *Sav. Ben.* Mediam lectionem cum duobus codd. praetuli.

p. 177 A. Negationem om. Edd. praeter *Sav.* sed recte tuen-
tur *Interpretes.*

AD HOM. XIV.

p. 178 E. not.^s αὐτὸς legitur etiam apud *Nicetam*, contra om-
nes *Chrysostomi* codices et *Versionem Latinam.* Idem *Nicetas*
infra p. 179 C. not.ⁱ veram lectionem Χριστὸν stabilīt.

p. 179 C. not.^k ἀλλὰ τὸ κήρυγμα ὃ ἐκήρυττε λέγει *Montef.* qui
vertit, *sed eadem tantum quae ille jam dixerat.* Similiter Vetus:
sed praedicationem, quam praedicaverat ille, confirmat. Sed talis
sensus a verbis extorqueri non potest. Deleto ἀλλὰ, quod neutra
codicum familia agnoscit, τὸ κήρυγμα pro nominativo habendum
est. Ita fere *Arm.* et nihil de se locutus in praedicatione, quam
praedicaverat.

p. 179 D. not.ⁿ Ex vulgari confusione vocabulorum ἄνθρωπος et οὐρανός, vel ut in codicibus compendiose exarantur, ἄνως et ὀυνός, orta est varietas, quam in margine notavi. Supra p. 164 B, pro ἀνθρώπου καὶ περιστερᾶς, multi MSS. οὐρανοῦ καὶ περιστερᾶς habent, testante nec omnino improbante Montefalconio; ubi tamen mei omnes ἀνθρώπου recte tuentur. Plura hujus confusionis exempla dabit Bernard. ad Anon. Introd. Anatom. p. 134. Nunc alios vocis ἄνως rivales breviter recensebo. I. ἄνως et ναός permixta jam vidimus in adnot. ad p. 123 C. II. ἄνως et ὀνος. Vid. var. lect. ad p. 200 B. III. ἀνῶ (ἀνθρώπῳ) et ἄνω. Vid. var. lect. ad p. 298 B. Contrario errore scriba cod. Colb. 646, in loco Epist. ad Gal. iv. 26, ἡ δὲ ἀνθρώπῳ Ἱερουσαλήμ dedit, notante Montef. in Pal. Gr. p. 342. Similiter apud alterum Chrysostomum Or. xvii. p. 250, pro ἀνοίας in Ed. Veneta est portentosum ἀνθρωποίας. IV. Cum πρῶτος interdum hujusmodi compendio αῖ^{os} scribatur, ut apud Bast. Comment. Pal. p. 850 videre est, non mirum est librariorum aliquando pro eo ἄνως dedisse. Hujus confusionis, quae nescio an Criticis innotuerit, insigne exemplum occurrit infra p. 320 D.

p. 180 B. not.^q Copulam καὶ post ἀναχωροῦντα, quam e lectione Saviliana mutuam sumsi, nunc non prorsus necessariam puto. Quod vero ait Montef., se Savilium et plurimos codices sequi, id satis mirari nequeo, cum meorum ne unus quidem illam scripturam praebeat. Addam Euthymii enarrationem. Καὶ γὰρ ἀκολουθήσαντες αὐτῷ πρὸ τοῦ παραδοθῆναι τὸν Ἰωάννην, ἐπανήλθον πάλιν εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα, καὶ τὴν προτέραν τέχνην μετεχειρίζοντο, ἅτε τὸν μὲν Ἰωάννην ἴδοντες παραδοθέντα, τὸν δὲ Ἰησοῦν ἀναχωρήσαντα.

p. 180 D. not.^w Lectionem ὠνεῖσθαι testantur etiam D. E.

p. 181 B. not.^y ἀνεστοιχείου, instauravit Ge. restauravit Ben. Malim in hoc loco: in elementa resolvebat. Tom. i. p. 782 D. καὶ τὰ φαινόμενα ἀνεστοιχειοῦντο καὶ διελύοντο, ubi itidem de diluvio sermo est. Tom. vi. p. 20 B. Ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν Ἰουδαίων καὶ ἡ κτίσις ἀνεστοιχειοῦτο, in prima elementa resolvebatur; quod de prodigiis in gratiam istius populi editis cum amplificatione quadam dicitur. Alterum ἀπεστοιχείου (vid. var. lect.) Graecitas ignorat.

p. 182 B. lin. 5. καὶ πρὸ τούτων δέ. Sic Com. Morellus autem vitio operarum καὶ πρὸς τούτων δέ dedit. Hoc tamen fideliter expressit Montef., vertens, ad haec vero (!)

p. 182 C. not.ⁱ Μὴ habet etiam C. p. 182 C. ad p. 183 E. Horum maximam partem exscripsit Florilegus in diversis suae farraginis locis. Vid. pp. 391, 390, 58, 409, 179. Pauca, quae ad criticen spectant, hic notanda sunt. p. 182 E. lin. 4. προῖων

pro προσιών habet. p. 183 C. not.ⁿ lectionem διαλυσαμένων, quam ex uno cod. arripueram, recte affirmat. p. 183 D. not.^p νώτον habet. p. 183 E. lin. 6. pro πέδας, καὶ πέδας dedit, invitis Chrysostomi codd.

p. 183 C. not.^m Codicem C. incaute iis adnumeravi, qui ἡμῶν ἀκούσεται legunt. Nam in ἡμῶν εἰσαχθήσεται cum Edd. consentit, sed ἕκαστος non habet.

p. 183 E. lin. penult. Mutato accentu φύλακας dedi cum codd. D. E. et Arm. pro vulgato φυλακάς. φύλακὰς (sic) B.

p. 184 A. not.^q Plurale αὐτῶν de divitibus in universum intelligo. Vid. adnot. ad p. 303 B.

AD HOM. XV.

p. 185 B. not.^e Edebatur τῶν χαμαὶ ἐρχομένων. "Legendum videtur τῶν χαμαὶ ἐρπομένων (!) vel ἐρπόντων." Montef. Legitur quidem χαμαὶ ἔρπειν p. 538 C. et saepius. Sed Chrysostomo usitatissimum est id ipsum, quod e codd. dedi, χαμαὶ σύρεσθαι. Vid. pp. 297 A. 345 B. 505 C. 511 D. 651 C. Proprie dicitur de reptilibus, ut συμρὸς de serpentis tractu. Tom. x. p. 386 A. τῶν χαμαὶ συρομένων ἐρπετῶν οὐδὲν ἄμεινον διάκεισαι. Translate Greg. Naz. p. 20 B. ἀναμιγνύναι τὸν οἶνον ὕδατι, τὸν εὐφραίνοντα καρδίαν ἀνθρώπου λόγον, τῷ πολλῷ καὶ εὐνῷ καὶ χαμαὶ συρομένῳ καὶ ἐξιτήλῳ καὶ εἰκῇ ρέοντι. p. 488 C. στρατευόμενος Καίσαρι τῷ κοσμοκράτορι τῶν κάτω συρομένων. Vulgatam lectionem non defendit Homericum ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων; nec magis alius Nostri locus, Tom. xi. p. 608 F. ubi proprie dicitur; ἂν γὰρ θέλῃς, σὺ ὁ χαμαὶ ἐρχόμενος ὑψηλότερος ἔσῃ τοῦ καθημένου τοῦ ὄχλημα. Magis appositus est locus Heliodori III. 16, a Jacobsio ad Philostr. p. 569 excitatus, ubi de Aegyptiorum philosophia dicitur; ἡ μὲν γὰρ τίς ἐστι δημῳδῆς, καὶ, ὡς ἂν τις εἴποι, χαμαὶ ἐρχομένη.

ibid. not.^f Edd. ἀπετείνατο αὐτόν. Sed pronomen rectius abest. Nam ἀποτείνεσθαι absolute positum idem valet, quod ἀποτείνειν τὸν λόγον. Vid. pp. 225 A, B. 468 D. 583 A. In alio loco, Tom. x. p. 59 B, ubi vulgo legitur, ἐπεὶ καὶ νῦν βουλόμενος πρὸς αὐτοὺς ἀνατείνασθαι, ἀναδύομαι, Auctor, ni fallor, ἀποτείνασθαι dedit; quod ex verbo sequenti corruptelam traxit. Nam mihi quidem parum satisfaciunt, quae ad vulgatum tuendum disputavit Matthaeius Nov. Eclog. p. 279.

p. 185 C. not.^h ἐκείνοις, quod Savilius edidit, e codd. D. E. notare oblitus sum. Ceteri ἐκείνους habent.

p. 185 E. not.^k Probam lectionem, οὐδὲ γὰρ ἦν τοῦτο ἐγκώμιον, habet etiam D. "Alii οὐδὲ γὰρ αὖ ἦν." *Montef.* Vix crediderim hoc in codicibus eum invenisse, sed a margine Saviliano male intellecto sumsisse.

p. 186 C. lin. 2. ἄνοιαν] διάνοιαν Flor. p. 270. lin. 8. κατεβάλετο C. E. et pr. D. Pro πρῶτον κατεβάλετο unum verbum προκαταβάλλεται habet F.

p. 187 E. not.^e αὐτοῖς deest etiam in D. E.

p. 188 D. not.ⁿ Locus, ut dedi, in omnibus Edd. legitur, nisi quod πολὺς ἐστίν, εἰ καὶ habent Com. Mor. In codicibus ordo duorum membrorum inversus est, quod casu accidisse argumento est copula ante posterius a pluribus ommissa. Cum meo F. consentit Reg. 669, προτρέπεται tamen in προτρέπων mutato; unde evadit lectio ei simillima, quam Sav. et post eum Ben. in mar. memoraverunt, πολλάκις αἰσθητὰ ἐπιτίθησιν ἔπαθλα, καὶ ἀπὸ τῶν παρόντων προτρέπων. Ceterum non praetereunda est locutio exquisita, πολὺς ἐστὶ τιθεῖς (cujus πολλάκις τίθησι mera explicatio est), vel ab Herodoto nota, ix. 91. ὡς δὲ πολλὸς ἦν λισσόμενος ὁ ξεῖνος. Adde Plutarch. I. 291 A. πολὺς ἦν πρὸς τὸν δῆμον αὔξων τὰ τοῦ Χάρωνος ἔργα.

p. 189 D. not.^x τὰ πάντα ediderunt Sav. Ben. "Morel. τὰ πάντων, male." *Montef.* Sed Chrysostomi lectoribus saepissime obviam fiet formula τὰ πάντων, ubi ad sensum satis esset τὰ πάντα. Cf. var. lect. ad p. 340 C. Adde Floril. p. 453. αὖν δὲ ἡ ψυχὴ γενναία γένηται καὶ φιλόσοφος, κἂν μηδὲν ἔνδον ἀποκείμενον ᾗ, τὰ πάντων δυνήσεται μετὰ ἀδείας σχεῖν. De hoc usu monuit Editor Ben. 2^{dae}, Tom. x. p. 525 D.

ibid. not.^z τοὺς διὰ πραγμάτων, qui alia exhibent officia Ge. Cf. p. 199 D. Theophylact. Οὐχὶ διὰ χρημάτων μόνον ἐστὶν ἐλεεῖν, ἀλλὰ καὶ λόγον· κἂν μηδὲν ἔχῃς, διὰ δακρύων. Ergo ῥημάτων legisse videtur.

p. 190 A. lin. 5. τὴν pro ἣν legunt C. D. E. F. et Ep. sed δυνατήν, quod tunc scribendum foret, solus habet E.

p. 190 B. not.^e Particulam negativam, quae Boisium male habuit, recte defendit Sav. In Edd. legitur οὐ τὸ μὴ στασιάζειν ἑαυτοῖς, quod ferri quidem potest, sed nostro longe deterius est. Euthym. οἱ μὴ μόνον αὐτοὶ μὴ στασιάζοντες, ἀλλὰ καὶ ἑτέρους στασιάζοντας συνάγοντες εἰς εἰρήνην.

ibid. lin. 7. συναγάγωμεν D. E. ibid. not.^h τὸ συναγαγεῖν habet

E. sed praecedens τοῦτο omittit hic codex. Infra C. not.^k dixi scripturam εἰώθαμεν ab Interprete firmari, quod secus est.

p. 191 B. lin. 9. διαβάλλουσιν, *maledicent* Ben. *obtrectabitur* Ge. Rectius vertas, *infamant* vel *reos arguunt*, nempe αἱ ἐπιβουλαὶ καὶ οἱ κίνδυνοι. Nam et res dicitur διαβάλλειν eum, qui propter illam male audit. Exempla dabit *Boissonade* ad Philostr. p. 412.

p. 192 A. not.^r Lectio μακαρίζειν αὐτόν φησιν e codd. C. D. E. notanda erat; quorum D. E. etiam ταλανίζειν habent. Vulgatam tamen firmiter teneo.

p. 195 A. lin. 8. τιθέασιν. Vulgo addunt αὐτόν, quod in meis praeter B., et in 5 Mosqq. deest. Infra B. not.^r νῦν] + εἰσιν etiam D.

p. 195 B. not.^p Edd. omnes εἶδητε (sic); ubi veram vocis scripturam innuit accentus. Perperam igitur εἶδητε correxit novissimus Editor. Locutio μὴ τοῦτο ἴδης, *noli hoc respicere*, Nostro in deliciis est. Vid. pp. 197 C. 214 D. 292 C. et saepius.

p. 196 A. lin. 2. οὕτω καὶ αὕτη ἐκείνη συντρέχει. “Αὕτη cum “praecedente βίος non potest congruere; neque aliud video, quo “referatur.” *Sav.* Aut ad λαμπηδόνα, aut ad remotius αὐγὴν referendum putem; nisi vocem πολιτείαν Scriptorem in mente habuisse statuas.

p. 196 C. not.^x Edebatur ἐάντοῖς. “Interpres videtur legisse ἀνθρώποις, vel αὐτοῖς.” *Sav.* ἐάντοῖς edidit Montef. sed in versione illos posuit. Mox ne quis καὶ, sequente καὶν, quod primus edidi, insolenter dictum putet, ponam locum ex Flor. p. 278 desumtum: ἐπαίνεσον πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ὑβρικότα, καὶ, καὶν σφόδρα ὤσιν ἀνόητοι, σὲ μὲν ἐπαινέσονται κ. τ. ε.

p. 197 D. not.^m Etiam codices C. D. iis addendi sunt, qui καὶ ἐκείνου legunt.

p. 198 C. not.^s Vulgatum προσαπόλλυμεν ne quis soloecum putet, nonnulla exempla hujus formae conjunctivi, veteribus quoque haud ignotae (e. g. Plat. Phaedo p. 77 B, D.) e Nostri scriptis afferenda sunt. Supra p. 112 B, ubi Savilium secutus ἐπιδειξώμεθα dedi, fortasse praefendum erat, quod ante eum edebatur, ἐπιδεικνύμεθα. Rursus p. 226 A. boni codices habent, ὅταν γὰρ μήτε ἐάντὸν διασώζῃ, καὶ σὲ προσαπόλλυσι. Tom. x. p. 177 A. τί δέ μοι μέλει, ἂν ὁ δεῖνα σκανδαλίζηται, καὶ ὁ δεῖνα ἀπόλλυται; Tom. xi. p. 645 C. μᾶλλον δὲ πρὸς τὸ πολλοστὸν μέρος τὴν δουλείαν ἡμεῖς ἐπιδεικνύμεθα (ubi ἐπιδεικνύμεθα corrigit Editor Ben. 2^{dae}). Floril. p. 157. ἵνα πολλὴν τὴν ἀγρυπνίαν καὶ διηνεκὴ τὴν νῆψιν ἐπιδεικνύμεθα. Nonnulla e recentiorum scriptis exempla attulit *Stallbaum* ad Plat. l. l. Utrum, quod quibusdam Criticis placuit, eadem

anomalia in compositis a κείμεναι locum habeat, mox ad p. 215 A. videbimus.

p. 198 C. lin. ult. οἶον, ὁ Χριστιανός. “Ergo tempore Chry-
“sostomi etiam Christiani nomen probro erat apud Gentiles, quem-
“admodum Tertulliani aeo, ut ait ipse libro primo ad Nationes.”
Montef. Nihil unquam vidi perversius disputatum. Auctoris enim
summa argumenti in hoc versatur, quod Christiani multa laude
etiam apud externos floruerint. Exclamatio autem, ὁ Χριστιανός,
hunc in modum interpretanda est: *Vide quam vita ejus nomini male
congruat!* Quod si tunc temporis in tanta infamia erat nomen
Christianum, qua tandem ratione Julianus Imperator omnia ten-
tavit, ut hoc ipsum nomen, supposita Galilaeorum appellatione,
penitus aboleret? Tertullianum quidem, duobis saeculis Nostro
priorem, nihil moror.

p. 199 B. Sequitur locus de foenore veterum in primis nota-
bilis, qui tamen ipsius Salmasii diligentiam fugisse videtur. Pri-
mum, observandum est epitheton, πρωτότυπος ὀφειλέτης, (*princi-
palem debitorem* vertit Vetus, a quo discernitur ὁ ἐγγυήτης, *sponsor*)
de quo Lexicographis nihil innotuit. Deinde locutio μὴ παρ’ ἐμοῦ
ἤκουσας; h. e. vertente Georgio, *numquid a me ut retribuerem au-
disti?* ad rem foenebrem pertinere videtur, quanquam de hac quo-
que Lexica silent. Paulo post in omnibus Edd. legimus, θεῶ ἐδά-
νειςας, αὐτῷ ἀπαίτει; ad quae haec monuit Montef. “Alii αὐτῷ
ἐπίθες, alii αὐτῷ περίθες, alii αὐτῷ ἀπαίτει.” Postremum ex glos-
satore profectum esse liquet; nam Graece dicitur, ἀπαιτεῖν τινα,
non τινα. Ἐπίθες in nullo libro inveni, nec a Savilio notatum est.
Alterum περίθες, quod summo consensu codices tenent, etsi veris-
simum puto, exemplis stabilire nequeo. Finitimam tamen signi-
ficationem *attribuendi*, vel *partes assignandi* huic verbo inesse con-
stat.

p. 199 C. not.^c Adde: καταβάλλεται C. E.

p. 199 D. lin. 6. καὶ ἀργύριον δυνατόν καταβαλεῖν. Pro δυνατόν
Boisius, Interpretem secutus, δέησιν reponendum censuit. Mihi
quidem per breviloquentiam quandam dictum videtur pro καὶ ἀρ-
γύριον δυνατόν καταβαλόντα διαλῦσαι.

p. 200 B. lin. 2. Copulam ante καθαρμάτων delent D. E. F.
faventibus Interpp.

p. 200 E. not.^p “Pro ὁ Χριστὸς legendum ὁ θεός; verba enim
quae sequuntur desumpta sunt ex Vet. Test.” *Editor Ben.* 2^{dae}.
Sed legem Moysi traditam *Christum* auctorem habuisse, constans
est Nostri opinio. Vid. pp. 210 C. 213 B.

p. 201 B. ἐπ' ἀλόγῳ, *in bruto animante* Ge. Cf. quae dixi ad p. 126 C.

AD HOM. XVI.

p. 205 A. not.^m Ante Montefalconium *ad literas in Gallia tutandas natum** edebatur διὰ τῆς ἀκτῖνος, ἧς ἀπήσπραψεν ἐν τῷ σταυρῷ. Hujus adnotatio omnino exscribenda est. “Unus ἐν τῷ Θάβωρ; alii omnes MSS. Savil. et Morel. ἐν τῷ σταυρῷ, atque “ita etiam legit Georgius Trapezuntius. Hic fateor me aliquamdiu haesisse, quod tantam cernerem exemplarium auctoritatem. “Verum re accuratius perpensa, lectionem illam omnino stare non “posse animadverti. Sensus enim esset, *per radios quibus effulsit in cruce*. Perperam enim Georgius vertit, *et ex sole quem crucifixus tenebris obduxit*: ad literam enim sic vertendum, ut vel “tironibus liquidum est, *per radium quo refulsit in cruce*. Quod “autem in cruce refulserit, nullus Evangelistarum dixit. Quapropter propter lectionem ἐν τῷ Θάβωρ amplectimur.” Itaque edidit, διὰ τῆς ἀκτῖνος, ἧς ἀπήσπραψεν ἐν τῷ Θάβωρ. Ego contra, si vel omnes codices in Θάβωρ conspirassent, me aliquamdiu haesurum fuisse confiteor. Nam primum, mons ille transfigurationis nusquam, quod sciam, in Chrysostomi scriptis, aut Thabor, aut alio quovis nomine appellatur. Deinde valde displicet ἐν τῷ Θάβωρ sic nude positum, pro quo usus loquendi ἐν τῷ ὄρει Θάβωρ postulabat. Haec levia; illud autem gravissimum, quod fulgor ille coelestis, quo Salvatori in monte cum discipulis versato facies splendebat, nihil omnino attinet ad rei, de qua hic agitur, probationem; videlicet eum elementa arbitrio suo obsequentia habuisse. Taceo quod lectionem τῷ σταυρῷ, praeter unum illum a Montefalconio visum (utinam codicem tam laudabilem nominare dignatus esset!) libri omnes tum scripti, tum editi firmiter tenent. Cum vetere autem Latino, cujus versionem carpsit Montef., prorsus consentit Arm. *per solis radios, quos in cruce obscuravit*. Horum igitur ex indiciis loci corruptela (nam corruptelam subesse manifestum est) non in voce innocenti σταυρῷ, sed in ἀπήσπραψε quaerenda erat. Quid multa? Codicibus inspectis, statim

* Valck. ad Ammon. p. 51.

res ad liquidum perducta est. Nam in meis C. D. E. F. (necnon in Regiis 668, 669, quorum ille Benedictinis quoque ad manum erat) diserte lego, διὰ τῆς ἀκτίνος, ἥς (vel ἥν) ἀπέστρεψεν ἐν τῷ σταυρῷ. Ἡ ἀκτὴν,* suppresso τοῦ ἡλίου, de solari lumine saepissime apud Nostrum ponitur. Adi pp. 177 D. 195 C. 196 C. Sed quid attinet de singulis monere, cum tota locutio ex hoc ipso opere praeter omnem controversiam stabiliri possit? Infra p. 762 D. καὶ μεγάλα ἄνω ὧν ἐπεδείξατο θαύματα, τὰς ἀκτῖνας ἀποστρέφων, τὰς πέτρας ῥηγνύς κ. τ. έ. Tandem, ni fallor, eo devenimus, ut sine sententiae dispendio Montefalconio suum Θάβωρ remittere possimus. Sed prius quam huic notae finem impono, notanda est portentosa Millii nostri hallucinatio, qui in Prolegomenis num. 902 haec scripsit. "Homil. xvi. in Matth. mentionem facit Chrysos-
 "tomus τῆς ἀκτίνος ἥς ἀπήστραψεν ἐν τῷ σταυρῷ Dominus noster.
 "Ubinam vero aliquid de Christo in cruce radiante, seu etiam
 "glorioso lumine, quod Christo pendente de cruce radiavit? A
 "Joanne, Paulo et Petro hoc narratum ait. (!) Intelligit Evan-
 "gelia seu scripta aliqua Apocrypha, quae sub ipsorum nomini-
 "bus tum temporis ferebantur." (!!)

p. 206 A. not.* Alia lectio οὐχ εὐρίσκει οὐδὲν, a Montef. in margine allata, ex errore Savilii, οὐκ ἔχει pro οὐκ ἔχει scribentis, originem traxit. Similiter olim lapsus est Griesbachius in loco Joannis, a Matthaeio ad eundem loc. notatus.

p. 207 C. lin. penult. "Morel. et quidam MSS. ὑπάρη; Savil. et alii ἐπάρη." Montef. qui ὑπάρη calculo suo probavit. Perperam; nam compositum illud Graecia ignorat. Vid. Valck. ad Ammon. p. 219. Quod vero ait, quosdam MSS. cum Morello stare, vereor ne Savilii notulae, γρ. ὑπάρη, plus aequo tribuerit. Nam hoc modo, ni fallor, Savilius de lectione prioris Ed. a se mutata lectorem monitum voluit. Commelinum autem non ex codicibus, sed operarum vitio ὑπάρη excudisse probabile est.

p. 209 A. lin. 7. Κατὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος τὸ σημαίνονεν δίκαιον ἐκείνον ἐκάλεσεν. Haec verba non intellexit Vetus, vertens: *Juxta hunc modum etiam P. signanter justum vocabat. Tu junge, κατὰ τοῦτο τὸ σημαίνονεν, secundum hanc vocis (δικαιοσύνης) significationem. Sic dicitur infra p. 488 C. κατ' ἄλλο σημαίνονεν. Tom. x. p. 585 C. καθ' ἕτερον σημαίνονεν. Moeris p. 385. Φαῦλον*

* Obiter moneo, in loco Juliani Ep. xvi. ubi vulgo legitur καὶ ὑπομείνωσι τὴν ἀκοὴν τὴν σὴν, non esse quod dubitet aliquis verissimam scripturam τὴν σὴν ἀκτῖνα e codd. reponere, quia incommodum videtur in singulari positum illud nomen. (Heyler. ad loc.) Nam hoc quidem usu nihil tritius.

καὶ φλαῦρον Ἀριστοφάνης ἀμφοτέρα κατὰ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου, ubi genitivum non capio.

p. 212 C. not.⁸ Edd. τί τὸ κωλύν αἰρεῖσθαι τὴν κακίαν. "Savil. "et Morel. αἰρεῖσθαι cum spiritu leni: αἰρεῖσθαι cum aspero hic "non quadrat, at forte melius αἵρεσθαι. Savilius autem de in- "dustria spiritum lenem reliquit, ut ex marginali nota asseritur." Montef. Scilicet in margine Sav. legitur: "γρ. αἰρεῖσθαι. ἄλλ. αἵ- ρεσθαι." Scripturam αἵρεσθαι non vidi: αἰρεῖσθαι autem vox est nihili. Locutio ἀναιρεῖσθαι κακίαν, vitiositatem suscipere, quam unus meorum praebet, habet quo se tueatur (Tom. II. p. 3 E. τῶν ἀπράγ- μονα ἀνηρημένων βίον. Tom. IX. p. 568 C. τὸν σαρκικὸν ἀνηρῆσθαι βίον) sed h. l. ob antegressum ἀνήρητο alio sensu positum, minus commodum est. Unice verum est αἰρεῖσθαι, quod recte perspexit Boisius, vertens: *quid impedit, quo minus homines mali potius quam boni velint esse?* Conferri possunt loca pp. 321 B. 668 D. φύγωμεν κακίαν, καὶ ἐλώμεθα ἀρετήν. In simili argumento fortius vocabulum ἀρπάττειν posuit Philo de Cherub. p. 123 E. Τότε ἀρετὴ μὲν ὡς βλαβερόν γελάται, κακία δὲ ὡς ὠφέλιμον ἀρπάζεται.

p. 213 B. not.⁹ μᾶλλον δὲ, τι χρὴ καὶ λέγει (sic) ἐκεῖνος καὶ οὗτος Com. Mor. μᾶλλον δὲ τί, χρὴ λέγειν, ἐκεῖνος καὶ οὗτος Sav. Hunc secutus est Montef., sublata tamen distinctione, quam post τί recte, ni fallor, posuerat Savilius. Quo facto lepidum hunc sensum extudit: *sed ut majus quidpiam (μᾶλλον τι) dicamus, et illum et prophetam.* Vetus: *immo ipsum magis Deum per prophe- tam*; quasi legisset ἐκεῖνος διὰ τούτου, quod certe Nostro usitatus est. Vid. Hom. XXIII. init. Divortium vocabulorum τι et χρὴ confirmat Nicetas, sic scribens: μᾶλλον δὲ, χρὴ λέγειν, τί ἐκεῖνος καὶ οὗτος.

p. 214 D. De verbis καὶ ἀναιρεῖν adhuc ἐπέχω. Ut enim ea propter homoeoteleuton a serie excidisse verisimile est, ita e con- trario a librariis quasi cumulum adjecta fuisse haud absurde con- jicias; qui non reputarent de criminibus, quae per verba patren- tur, non de iis, quae ex verbis oriantur, Scriptorem hic agere. Nam voces, opinor, non necant.

p. 215 A. lin. 2. παρακέηται] παρακαίηται A. C. ceteri autem παράκειται. Pro παρακαίηται quod in Com. Mor. legitur, παρακέ- ηται tacite ediderunt Sav. Ben. Infra p. 606 C. ubi Edd. διακέ- ηται dant, meorum duo διακαίηται, ceteri διάκειται (non ut in mar. scripsi, διακεῖται) habent. Rursus p. 751 C. unus διάκηται, alius διακαίηται, ceteri cum Edd. διάκειται tuentur. Postremo p. 771 B. unus περικαίηται, ceteri cum Edd. περικείται habent. In his om-

nibus locis cum unus aut plures formam vulgarem κέηται praebent, (nam καίηται vitio scripturae notissimo eodem redit) illum vel primus edidi, vel a prioribus editam retinui. In alio loco p. 678 A. ubi vulgo legitur ἵνα καὶ σοὶ ταῦτα εἶ διακέϊσεται, διακέηται ex uno codice admisi. Legitur quidem Tom. x. p. 94 C. ἵνα ἑτέροις τὸ χρυσίον ἀποκείηται, sed ibi quoque ἀπόκειται habent Ed. Veron. et Flor. p. 214. Alia exempla sint Tom. ix. p. 176 C. ἕως ἂν πρόκειται. p. 641 A. ὅταν διάκεινται. Tom. xi. p. 204 A. ἵνα διάκεισθε. Flor. pp. 432, 446. καὶν περίκειται. Apud Stobaeum p. 575, 37 ubi olim legebatur ὅταν ἐπείκεινται οἱ πολέμιοι, Gaisfordius, Vir doctissimus, Jacobsii conjecturam ἐπικέωνται, invitis, ut videtur, codicibus, edendam curavit. Haec ad quaestionem ab hodiernis Grammaticis motam, (e. g. *Buttmann Gram. Ampl.* Tom. i. p. 545, Ed. 2^{dae}), num in conjunctivis horum verborum eadem anomalia admittenda sit, quam in verbis in $\bar{\nu}\mu$ i desinentibus supra ad p. 198 C. notavimus, si non dirimendam, quod meae tenuitatis non est, certe ad eam nova luce illustrandam sufficiant.

p. 216 A. not.ⁿ Οὕτω legitur in Edd. Sed hoc vocabulum, sequente ὥς, aliquando reticere solet Noster. Infra p. 404 D. Οὐδὲν γὰρ ἡμᾶς ἴσους θεῷ ποιεῖ, ὥς τὸ εὐεργετεῖν.

p. 216 D. lin. ult. καὶ οὔτε συνελόντα τὰ προκείμενα. Vetus: *et neque proposita etiam munera auferri jubet. Montef. nec sublato jacente munere.* Pro συνελόντα Boisio magis arrisit συλλέγοντα. Nimirum recte vidit V. D. notionem *auferendi* in verbum συναιρεῖν non cadere. Equidem vulgatum tueor, alio prorsus sensu; ut sit συνελεῖν τὰ προκείμενα *negotium susceptum celeriter conficere*: idque Arm. quoque Interpreti, Graecae linguae peritissimo, qui verterit, *nec re finita*, placuisse contendo. Plutarch. I. 1000 E. εἰ δὲ συνέλοι καὶ κατοικονομήσειε τὴν περὶ ταῦτα χρεῖαν, ἀνεγίνωσκε βιβλίον μέχρι τρίτης φυλακῆς.

p. 221 A. not.ⁿ “Savil. καὶν ὀργὴ φλεγμαίνῃ, καὶν χρημάτων ἐπιθυμία. Morel. καὶν ὀργῇ φλέγῃ, καὶν χρ. ἐπιθυμία. Prior lectio “*praestat.*” *Montef.* Utra harum praestet, non opus est definire, cum utramque contra linguam peccare vel tironibus notum sit. Paulo post dixi, conjunctivum παραγίνεται in Edd. (i. e. in omnibus Edd.) legi; quod secus est. Nam Com. et Mor. indicativum habent, ut tamen cum ceteris locum falsa interpunctione obscurant, quippe qui παραγίνεται ad praecedentia, ταχέως ad sequentia trahant. Secundum nostram distinctionem, ad verbum παραγίνεται subintelligendum ὁ θεός, ut recte cepit Vetus. Perperam *Montef. etsi tyrannicus quis alius animae morbus adsit* (παραγίνεται).

p. 221 C. lin. 6. αἰσχύνεται *pudori esse dicit* Ben. Malim: *erubescences inducit*. Nam pertinet ad illud loquendi genus, quo quis dicitur aliquid facere, quod fieri vel factum esse scribit, narrat, statuit, opinatur. Vid. *T. H.* ad Thomam M. p. 187 sqq.

AD HOM. XVII.

p. 222 C. lin. 7. ἐν καιρῷ...τηρῆσαι. Praepositio abesse potest, ut pp. 239 B. 384 A. Sed nec altera constructio a Chrysostomi usu abhorret. Tom. VIII. p. 197 D. ἐνταῦθα ὑμᾶς ἐτήρησα, οὐκ ἐν τῷ σπόρῳ. Tom. XII. p. 212 C. τὴν πᾶσαν ἐν τῷ μέλλοντι ἐταμίενσε.

p. 222 D. not.^f Cum codd. A. B. D. consentit etiam F.

ibid. lin. ult. τῶν γενικωτάτων ἐν ἡμῖν παθῶν, a communibus vitiis Ge. a generalibus vitiis Ben. Vocabulo, quod domesticum, familiare, vel nativum sonat, vertit Arm. Clem. Alex. Paed. I. 13. init. Αὐτίκα γοῦν τὰ πάθη τὰ γενικώτατα ὧδέ πως ὀρίζεσθαι ἀξιούσιν οἱ φιλόσοφοι (deinde ἐπιθυμίαν, φόβον, ἡδονὴν ponit.) Cf. Schaefer. ad Dion. H. de comp. verb. p. 16.

p. 223 C. not.^s τὸ γένος ἡμῶν συγκροτῆται. Edebatur συγκρατῆται, silentibus Criticis. Verbum συγκροτεῖν, cujus usus latissime apud Chrysostomum patet, in loco simillimo posuit, Tom. X. p. 106 A. Ἐπεὶ γὰρ ὁ γάμος πρᾶγμά ἐστι σεμνόν, καὶ τὸ γένος ἡμῶν συγκροτοῦν. Suidas: συγκροτεῖ συνάγει, αὔξει, συνιστᾷ, συνδίδει, πρὸς ἀρμονίαν ἄγει, συνέχει. Hujus in locum συγκρατεῖν non raro irrepsit. Tom. VIII. p. 506 B. Καθάπερ γὰρ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν σωμάτων ἐνέθηκε ταῖς παιδοποιΐαις, συγκρατῶν ἡμῶν τὰς διαδοχὰς ὁ θεός. Lege et distingue: ἐνέθηκε, ταῖς π. συγκροτῶν ἡμῶν τ. δ. Tom. IX. p. 653 D. Αὐτὸς εὔρειν, αὐτὸς ἐποίησεν, αὐτὸς συγκρατεῖ. Sic Edd. sed συγκροτεῖ e codd. recte dedit Editor Ben. 2^{dae}. Tom. XI. p. 151 A. Ὑψιμύζε τὴν γυναῖκα, καὶ οὕτω συγκροτεῖται ἡ οἰκία. Sic, ni fallor, primus edidit Sav.; nam in Veron. συγκρατεῖται est. Idem mendum ex alio loco ejusdem Tomi p. 39 D. tollendum, ubi nunc legitur: καὶ δείκνυσι ποτὲ μὲν ἄνωθεν κατέχοντα τὸ πᾶν σῶμα καὶ συγκρατοῦντα. Et in pluribus locis tum apud Nostrum, tum apud externos Scriptores, ubi in Edd. συγκρατεῖν legitur, ad libros scriptos provocandum est. Appendicis loco, fas sit mihi duas alias conjecturas futuris Chrysostomi Editoribus commendare. Tom. IX. p. 627 A. τῷ μάλιστα πάντων εἰ-

δότι, καὶ συγκροτῆσαι καὶ στεφανῶσαι δυναμένῳ. Συγκροτεῖν cum significatione *plaudendi* vix occurrit. Lego, καὶ σε κροτῆσαι καὶ στεφανῶσαι δυναμένῳ. Tom. I. p. 316 D. καθ' ἐκάστην ἡμέραν τῶν γονέων τοὺς μὲν κρατούντων, τοὺς δὲ ἐκβαλλόντων. "Reg. et Savil. ἐγκρινόντων [pro κρατούντων]." Montef. Possis etiam κροτούντων. Diog. Laert. Vit. Cleanth. IV. ἐφ' ᾧ ἀγασθέντες οἱ ἀκροαταί, τὸν μὲν ἐκρότησαν, τὸν δὲ Σωσίθεον ἐξέβαλον. Sed haec hactenus.

p. 224 A. lin. penult. οἱ τὰς συνοίκους ἔχοντες παρθένοους. In hos saepius detonuit Chrysostomus, praesertim in tractatu cui titulus, Πρὸς τοὺς συνεισάκτους ἔχοντας παρθένοους, Opp. Tom. I. p. 228. Totam de his mulieribus quaestionem nuper in examen revocavit F. A. Heinichen, Excursus ad Euseb. H. E. XIII.

p. 225 A. not.^c ἀπαντώντων] ἀπάντων Edd. Lectio ἀνθρώπων a Sav. et Ben. in margine notata est; nostra autem ἀπαντώντων Criticos fugit. Permutationis satis tritae exempla afferre nil attinet.

ibid. not.^d καὶ...δοκεῖ soloece ediderunt Mor. Ben. εἰ καὶ...δοκεῖ Sav. et sic Euthym. invitis Nostri codicibus.

p. 227 B. lin. 1. τοιοῦτον γὰρ τῶν Ἰουδαίων τὸ ἔθνος. "Alii τὸ ἔθος, quae lectio non spernenda." Montef. Sed monstri similis foret gens, cui *moris* sit uxores suas necare. Quadraret quidem τὸ ἦθος, sed optime se habet vulgatum, quod codices quoque sollicitari vetant.

ibid. not.^v Vetus: *quoniam haec lex non principalis fuit*. Ben. non e praecipuis esset. Conferendus est locus, qui legitur infra p. 622 B. εἰ γὰρ οὗτος προηγούμενος ἦν καὶ συμφέρων, οὐκ ἂν ἐκεῖνος ἐξ ἀρχῆς ἐδόθη. Ita dicitur ea lex, quae per se proba ac laudabilis sit, quae sui ipsius causa, nullo ad externas condiciones respectu habito, lata sit.

p. 229 A. Nescio quid agens Wetstenius lectionem μίαν τρίχα λευκὴν ποιῆσαι μέλαιναν Chrysostomi nomine firmaverit, alios quoque, ut fieri solet, in errorem ducens: e. g. Kuinoel ad loc. Wakefield Sil. Crit. II. p. 63.

p. 229 B. not.¹ Ediderunt τί οὖν; ἀφελῶ αὐτὸν καὶ διακαίωμαι; Com. Mor. τί οὖν, ἐὰν ἀφελῶ (ἀφέλω Sav.) αὐτὸν καὶ διακαίωμαι Sav. Ben. Ad Georgii versionem, *quid si eum diligo, et amore ejus inflammor?* locum sic conformavit Boisius: τί οὖν, ἐὰν φιλῶ αὐτὸν, καὶ πόθῳ διακαίωμαι; Hanc ipsam lectionem, si πόθῳ excipias, quod a Vetere, verboso Interprete, lectum fuisse non crediderim, ex optimo cod. E. Chrysostomo vindicavi. Τί οὖν, ἐὰν φιλῶ αὐτόν; omissis ceteris, habet Ep. Pronomen autem αὐτόν non de

oculo intelligendum, ut iis visum est, qui in vulgatis interpretandis se torserunt (quasi Graece dici possit, ἀφελεῖν ὀφθαλμόν, *oculum erueret*) sed de amico vel cognato, cujus dulce consortium a nobis renunciandum sit. Cf. omnino pp. 225 D. 234 B.

p. 229 C. not.^o Minus caute dixi de omnibus Edd., quod non nisi de Sav. et Ben. dicendum erat. Quod autem ait Montef., lectionem Savilianam a MSS. firmari, nos e contrario Lectorem monemus, in sex nostris et totidem Mosquensibus verba ὁ λόγος non legi. Ergo, quod jam observavit Matthaeius, Chrysostomus duo loca, Evangelii scilicet et Jacobi in Epist. v. 12, imprudens commiscuit.

p. 229 D. lin. penult. κνίσση] κνίση C. E. κνίσει D. κνίσει (sic) F. Peto a lectore, ut in textu κνίση cum simplici σ̄ rescribat. Infra p. 684 C, scriptura κνίσα in omnibus codd. legitur. In alio loco p. 766 D, editi quoque libri cum scriptis consentiunt.

p. 230 A. not.^s In vulgata lectione hoc olim Criticos offenderat, quod αὐτῶν nihil, ad quod commode referatur, habeat. Vide Savilii et Boisii monita.

ibid. lin. 7. Hanc periodum, cujus nexus, ut a nobis post Savillum descripta est, satis explicatus videtur, prava interpunctione misere distraxit Montef. Quin etiam novi segmenti initium a verbis οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς fecit.

p. 230 D. lin. ult. αὐτὰ βοῶντων. Conjeceram αὐτοβοῶντων, sed repugnantibus codicibus non contendo. Αὐτὸ *id ipsum*, de re prius memorata, amat Noster; interdum, sed rarius, pro singulari plurale adhibet. Exempla dabo ad p. 279 E.

p. 233 A. lin. 3. Pro ἐνθεῖναι, quod in Ed. Com. recte excusum est, Morelli typotheta ἐντεῖναι dedit; quod inde in Ben. illatum non correxit novissimus Editor.

p. 233 C. not.^s τὸν θαυμαστὸν ἐκεῖνον πρεσβύτην [ἐκεῖνον* τὸν Ἡλὶ λέγω] ἀπώλεσε Com. Mor. τὸν θαυμαστὸν ἐκεῖνον πρεσβύτην, ἐκεῖνον τὸν Ἡλὶ λέγω, ἀπώλεσε Sav. Posterius ἐκεῖνον tacite suppressit Montef.

AD HOM. XVIII.

p. 234 C. not.^c Ad voces ἐννοήσης et ὄψει nihil dixit Montef.; sed ad ἀποδέξῃ, in quibusdam MSS. ἀποδέξεται legi monuit. Quis autem crediderit, in iisdem MSS. non item ἐννοήσῃ et ὄψεται, ut in omnibus meis, haberi? Sed hic plus quam suspiciones afferre possum. Nam in Regiis 666, 668 et 673, qui sunt ex numero codicum a Montefalconio collatorum ἐννοήσῃ, ἀποδέξεται (non ἀποδέξεται) et ὄψεται ipse legi. Ergo hoc quidem loco, una lectione e codicibus allata, duas alias proxime jacentes et cum altera arcte connexas neglexisse manifesto convincitur.

p. 237 B. not.^c Constructio ἐαντῷ συγκροτεῖ vix legitima esse videtur. Vulgo quidem legitur, Tom. x. p. 90 C. οὐχ ὡς ἔτυχε κακείνου καὶ τῶν ἐκείνῳ μὲν συγκροτούντων, τοὺς δὲ ἁγίους ἐξουθενούντων καθάπτεται. Sed ibi quoque Regii tres ἐκείνου habent. Suidas: συγκροτεῖ δοτικῇ. Scripsit, ni fallor, αἰτιατικῇ; nam explicat per συνάγει, αὔξει etc. Vide adnot. ad p. 223 C.

p. 238 B. not.^o Vocem ὅμοιοι iterum posuit Auctor p. 239 A, eandemque paulo post in Commentario respexit, verbis εἶτα καὶ προσάγων τὴν ὁμοιότητα. Adde pp. 242 B. 257 B. Tom. ix. p. 654 D.

p. 238 D. not.^r Activum ἄρξαι, altero submoto, recepit Sav. Mediam formam legisse videtur Interpres, reddens: *ubi est injuria coepta*. Sequentia sic vertit: *ne tu illam eodem pacto propellas*; ad quem locum castigator ejus Montanus haec adscripsit: “*ut illam ulciscens aequali supplicio sis contentus*. Diversa hic erat “lectio. Nam in altero Graeco codice negatio μὴ deerat, cujus “sententiam margini adscripsimus: quae consentit cum his quae “scripsit in eum locum, [p. 234 D] *oculum pro oculo*.” Haec a Viro erudito verissime dicta prorsus neglexerunt Chrysostomi Editores. Qui negantem particulam vel invexerunt, vel invectam secure propagarunt, meminisse debuerant, Scriptorem adhuc circa imum fere virtutis gradum versari, ubi *par pari referre*, nec illam injuriam cum usura rependere, patientiaetribuendum sit. Hoc superato, tandem ad *tertium* gradum ascenditur, μὴ δρᾶσαι τὸν ἐπηρεάζοντα ταῦτα ἃ ἔπαθεν, ἀλλ’ ἡσυχάσαι: a quo quomodo distet illud, quod in secundo loco vulgo ponitur, τοῖς ἴσοις μὴ ἀμύνεσθαι, equidem non video.

p. 240 B. not.^g Voculam τινὰ, a Com. et Mor. uncis inclusam, nos faventibus libris exulare jussimus. In simili loco p. 502 D.

καὶν ἴδης δεόμενον προστασίας, nonnulli codd. cum Savilio τινὰ inferserunt. Mox probam locutionem οὐκ ἐπιστρέφεισθαι, *nilhil curare*, Auctori restituimus. Redibit infra p. 564 A.

p. 240 D. lin. 3. γυναικῶν γάρ εἰσι μικροψυχότεροι. “Pro his “verbis cod. Constantinop. habet: Οὐχ ἀπλῶς τοῦτο λέγω· ἀλλ’ “ἐπειδὴ πολλοὶ παρ’ ἡμῖν ἄνδρες εἰσὶ μικροψυχότεροι γυναικῶν. “Ἄν “τοίνυν καὶ σὺ διαβαστάζῃς τὸν ἀδελφόν σου, ὥσπερ τὰς τικτούσας “ἐκεῖναι, τότε κ. τ. ἐ.” Sav. Is codex est, ni fallor, Bodl. 2943; ubi tamen ἀπλῶς δὲ pro ἀπλῶς, et διαβαστάζης, non διαβαστάζεις, scriptum est.

p. 242 A. not.^v Vulgo jungunt τὸν στέφανον ἐπάγει *fastigium imponit*. At hoc sensu dicendum fuerat, τὴν κορυφὴν vel τὴν κορωνίδα ἐπάγει. Formula ἐπάγει λέγων, *subjungit*, neminem morabitur. Vid. pp. 105 B. 270 D. 392 D. Iterum tamen in hac formula peccavit Montef. p. 624 B; ubi τοὺς παρθενέοντας ἐπάγει male connectit.

p. 242 B. not.^z Subsidiis, qui ἀγαθῶν habent, adnumerandus est cod. E. Paulo post κληρονομεῖν etiam in cod. F. desiderari nunc video.

p. 242 C. not.^c Hic locupletem variantium lectionum segetem suppeditant codices, ut in sequenti schemate videre est.

- (1) καὶ ἐτέροις δὲ τισιν ὑπεσταλμένως, καὶ ἐντρεπ. Edd. et codex C.
- (2) καὶ ἐτέροις δὲ τισιν ὑπεσταλμένοις, ὡς καὶ ἐντρ. F. omisso in proximis τῷ λόγῳ.
- (3) καὶ τοῦτο δὲ τισιν ὑπεσταλμένως, καὶ ἐντρεπ. A.
- (4) καὶ τοῦτο δὲ τισιν ὑπεσταλμένοις, ὡς καὶ ἐντρ. E.
- (5) καὶ τοῦτο δὲ τισιν ὑπεστήσατο, ὡς καὶ ἐντρ. D. [ὥστε pro ὡς, B]
- (6) καὶ τοῦτο δὲ τισιν ὑπεστήσατο, ἐνταῦθα δὲ καὶ ἐντρ. Bodl. 2943.

Scripturam, quam quintam posuimus, in margine memoraverunt Sav. et Montef.; sextam a codice suo Constant. protulit Sav. Vetus Interpres haec habet: *et in aliis quibusdam simili brevitate perstrictis. Saepe autem cohortatorio etc.* Montef. *et in aliis quibusdam remissius hortando etc.* Equidem, subductis iterum atque iterum rationibus, vulgatum sanissimum puto, hac lege, ut ad v. ἐτέροις non λόγοις, quod Interpretibus placuerit, sed ὀνόμασι, (scilicet τελῶναι, ἄλας, ἐλάχιστος) subintelligendum sit. Adverbium autem ὑπεσταλμένως ad sequentia κέχρηται τῷ λόγῳ, virgula post τισιν posita, retrahendum, ut in simili loco, p. 208 A. ὑπεσταλμένως τέως κέχρηται τῷ λόγῳ. Particulam ὡς, quae in nonnullis apparet, ex correctione vocis ὑπεσταλμένοις natam esse quivis videt.

AD HOM. XIX.

p. 244 B. lin. ult. τὴν παρυφισταμένην. “Vox, opinor, singularis, qua significatur, pestem illam vanae gloriae subrepere, et “bonum opus corrumpere.” Montef. Vim commentus est V. D. quae verbo non inest. Simplicius Vetus: *quae illi importune assistere consuevit.* Παρυφίστασθαι τινι est obiter cum aliqua re subsistere, ut tam in malam quam in bonam partem dicatur. Noster Tom. xi. p. 231 D. Δοκεῖ γὰρ πως παρυφεστάναι τὰ ἐναντία, ὥσπερ τῷ σίτῳ τὰ ζιζάνια, καὶ τῷ ῥόδῳ αἱ ἄκανθαι. Forma activa legitur infra p. 293 B. Plura dabit Matthaeius, N. T. Tom. i. p. 62, ubi synonyma fere παρακολουθεῖν et παραφύεσθαι excitat.

p. 244 D. not.^c Pro vulgato δυσφορωτάτου ingeniosam conjecturam δυσφωράτου vel δυσφωρατοτάτου proposuit Bois. Illud ex uno cod. recepimus; hoc olim habuit Bodl. 2943, ubi nunc δυσφορατοτάτου legitur. Vetus, *insidiosissimo.* Saepius in his vocabulis lapsi sunt librarii; e. g. Plutarch. II. p. 51 D. ubi haec apposite ad nostrum locum scripsit Wytttenbachius: “[δυσφώρατος] “Ter in hoc libro occurrit, ubique magna cum varietate. Hic “plurimi libri δυσφωρότατος, C. E. F. Mosc. 1. 2. Voss.; at Harl. 1. “Turneb. δυσφωρώτατος: tum Venet. a prima manu δυσφωράτατος “vitiose: deinde D. et Venet. a 2da manu δυσφωρατότατος. Reliqui “cum vulgata consentiunt. Δύσφωρος item probum est vocabulum, “ut εὐφωρος, κατάφωρος, περίφωρος; nec minus δυσφώρατος probum, et usurpatum in positivo quidem gradu, sed in superlativo “magis δυσφωρότατος a δύσφωρος, quam δυσφωρατότατος a δυσφώρατος usitatum fuisse dicam.” Ceterum ut olim Noster, sic nuper locum Evangelii interpunxit G. Wakefield Sil. Crit. V. p. 7. Infra tamen p. 259 E, ubi Interpretem, non Oratorem agit Chrysostomus, locum vulgari modo cepisse videtur.

p. 247 C. not.^b Quod de Edd. dixi, id nonnisi de Sav. et Ben. intelligendum est. Nam Com. et Mor. ὅταν...ἐπαγγέλλεται ediderunt.

p. 249 A. not.^a Edd. τὸ δοκεῖν ἀπειρημένοις ἀνθρώποις ἐξομιοῦσθαι. *desperatis hominibus* Ge. Ben. Τὰ ἀπειρημένα sunt *res interdictae*; οἱ ἀπειρημένοι nullo, opinor, sensu dicatur. Verba Nostri p. 272 C. ταῦτα γὰρ τῶν σφόδρα ἀπειρημένων ἦν male cepit Vetus, vertens: *haec enim desperatorum hominum professio est.* At desperati homines Nostro sunt οἱ ἀπεγνωσμένοι Tom. ix. p. 702 E. Tom. x. p. 406 E. In nostro loco ἀπερρύιμένοις coniecit Savi-

lius, quod ex codice recepi. Alius, Reg. 669, ἀπεριμμένοις (sic) habet. Vocem ἐρριμμένος saepius in codd. cum simplici ῥ aut μ scribi, satis notum est.

p. 249 B. lin. 7. τὸν ἀνελεῆ καὶ ὠμόν. Sic codd. et Edd. omnes. Supra autem p. 201 A, B bis legitur ἀνηλεῶς καὶ ὠμῶς; ubi in nullo codice aut ἀνελεῶς, aut quod in Edd. perperam excusum est, ἀνιλεῶς inveni. Rursus p. 760 D. ἀνελεῆ sine varietate legitur. In locis, quae sequuntur, pp. 402 E. 616 E. 789 B. 809 D. ubi eadem formula ὠμός καὶ ἀνηλεῆς redit, inter ἀνηλεῆς et ἀνελεῆς mire fluctuant tum scripti tum editi libri; ut difficile sit, utra scriptura quoque loco praeferenda sit, pro certo definire. Nisi mavis ad sententiam Bastii, Viri eruditissimi, accedere (ad Greg. Cor. pp. 163, 880. Ed. Schaef. et in Adversariis ad calcem Lex. Scapulae, Ed. Oxon.) vocabula ἀνελεῆς et ἀνελεῶς omnino falsa et Graecis ignota esse statuentis. Quod Passovio tamen in Lex. s. v. ἀνελεῆς non probavit.

p. 249 C. lin. ult. “Latini male hic alterius Homiliae [xx] “faciunt principium, cum apud Graecos ejusdem sit continuatio.” *Montanus*. Inde evenit, ut Homiliae sequentes duplici numero in Edd. Graeco-Latinis gaudeant; e. g. Hom. xx. al. xxi.

p. 251 B. lin. 7. φθᾶσαι τὴν ἀκρίβειαν insolentius dictum esse pro φθᾶσαι εἰς vel πρὸς τὴν ἀκρίβειαν monuit Sav. Codices tamen nihil mutant. Infra p. 429 D. praepositionem ab uno cod. F. abesse, oblitus sum monere.

p. 252 A. lin. 6. τὸν ἐπιούσιον, τουτέστι, τὸν ἐφήμερον. Alio loco Tom. III. p. 30 E. diversam hujus vocis interpretationem iniit Chrysostomus; ἄρτον ἐπιούσιον, τουτέστιν, ἐπὶ τὴν οὐσίαν τοῦ σώματος διαβαίνοντα, καὶ συγκροτῆσαι [male haec exscribens συγκρατῆσαι dedit *Kuinoel* ad loc. Evangelii, quem alii secuti sunt: cf. quae ad p. 223 C dixi] ταύτην δυναμένην. Sed Homiliam illam inepti cujusdam consarcinatoris opus esse, quicquid contra dixerit Montefalconius, nullus dubito.

p. 252 C. lin. 2. Solis initiatis oratione Dominica licebat uti. Vid. Tom. x. p. 435 C, ubi de Catechumenis ait, οὐδέπω γὰρ εὐχὴν ἔχουσι τὴν νενομισμένην καὶ εἰσενεχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ. Idem nos docuit Theodoret. Lib. v. cont. Haeret. Ταύτην δὲ τὴν προσευχὴν οὐ τοὺς ἀμυήτους, ἀλλὰ τοὺς μυσταγωγούμενους διδάσκουμεν. Οὐδεὶς γὰρ τῶν ἀμυήτων λέγειν τολμᾷ, πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, μήπω δεξάμενος τῆς υἰοθεσίας τὸ χάρισμα. Quem locum excitavit *Petavius* ad Synes. Notae p. 9. Ceterum in proxime sequentibus errorem Novatianorum, qui lapsis post Baptismum poeni-

tentiam negarent, ab Auctore perstringi, monere voluit scriba codicis E, in margine notans, Κατὰ Ναυτιανῶν (sic).

p. 253 D. lin. 1. λαβόντες...σωτηρίαν. "Cod. Const. sic legit "hunc locum: λαβόντες τέκνα γενέσθαι θεοῦ, αὐτοὶ φαινόμεθα τὴν "ἡμῶν προδιδόντες εὐγένειαν." Sav. Sic Bodl. 2934, sed omissio ante ἐξουσίαν articulo.

ibid. not.^w διδάσκων [οὐ] παραιτεῖσθαι Com. Mor. et sine uncis Ben. Savilius eam ipsam lectionem edidit, quam nos e cod. F. retulimus, nisi quod particulam μὲν pro μὴν imperite scripsit. Negationem a librariis invectam esse certissimum puto. Cf. Hom. xiv. init. Verba Euthymii sunt: διὰ τοῦτο, μὴ ἐπαγομένων μὲν τῶν πειρασμῶν, παραιτητέον αὐτούς· ἐπαγομένων δὲ, ἀνδριστεῖν.

p. 254 C. not.^a Cum meis E. F. consentit Reg. 669. Verba e S. S. allata solenniter excipit particula οὐκοῦν, qua viam ad animadversiones suas paret Interpres. Fas sit mihi locum exscribere ex Homilia, pulcherrima sane, sed vitiosissime a Benedictinis ex uno cod. edita, Tom. vi. p. 281 A. "Ὁ δὲ ἔφη· ἐπειδὴ βλέποντες οὐ βλέπουσιν." Οὐκοῦν ἐπειδὴ μὴ ἰδόντες ὑμεῖς εἶδετε, ἀναγκαῖον μὴ ἐν παραβολῇ εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς. Καὶ, "ἐπειδὴ ἀκούοντες οὐκ ἀκούουσιν." Οὐκοῦν ἐπειδὴ ὑμεῖς μὴ ἀκούσαντες, ἀκούετε νῦν οὐκ ἔλαττον, ἢ εἰ τότε ἠκούσατε, ἀναγκαῖον ὑμᾶς μὴ ἀπυστερῆσαι τῆς τραπέζης ταύτης. [Lacuna, quam post ἀκούουσιν asteriscis positus indicavit Montef., nulla est. Mox, ubi in cod. scriptum ἢ τότε ἠκούσατε, mendum, quod in v. ἠκούσατε suspicabatur Montef., nos levi mutatione sustulimus.] Ceterum verba loci laudati cum serie orationis commixta haud raro Editores fefellerunt. E. g. Tom. x. p. 437 A. vulgo legitur, Ὁ αἰσχρολογῶν ἄρα οὐκ ἔχει ἔνθεον νοῦν, οὐδὲ ὁ ἐν-τραπελία καὶ γέλῳτι χαίρων, σῶφρονα λογισμὸν. Καὶ τί ποτε κ. τ. ε. Corrige οὐδὲ ὁ ἐντραπελία καὶ γέλῳτι χαίρων. "Σῶφρονα λογισμὸν." Καὶ τί ποτέ ἐστι σῶφρονα λογισμὸν ἔχειν; Nam in eo est Scriptor, ut clausulam ex prece pro Catechumenis desumtam, ἵνα αὐτοῖς δοίη νοῦν ἔνθεον, σῶφρονα λογισμὸν, καὶ ἐνάρετον πολιτείαν membra-tim exponat.

p. 256 B. not.^w Edd. omnes, ὅταν ἡνίκα ἐξιλεοῦσθαι αὐτὸν δέη, καὶ τότε αὐτὸν παροξύνῃς, altera lectione prorsus celata. Pro vulgata stant Interp. Arm. et Flor. p. 277; in qua illud tantum displicet, quod ἡνίκα sine ἀν cum conjunctivo construitur. Eam, quam e codd. revocavi, in suo habuit Vetus, sic vertens: *etiam in ipso tempore, quo Deo supplicas, eumque tibi propitiari cupis.* Librarios in errorem duxit forma secundae personae minus vulgaris ἐξιλεοῦσαι, quam in ἐξιλεοῦσθαι mutare proclive erat. Infra

p. 364 A. pro στεφανοῦσαι, quo nihil sanius, στεφανοῦσθαι correxit *Matthaeius*, Nov. Eclog. p. 168, alterum operarum vitio tribuens. Postea veriora edoctus, p. 198, plura dedit hujus formae exempla. In nostro opere notanda sunt καρποῦσαι p. 263 D. διορθοῦσαι pp. 344 B. 356 A. ἐκθηριοῦσαι p. 441 A. In alio loco p. 737 E. τιμᾶσαι pro vulgato τιμᾶ ex omnibus codd. recepi. Vid. *Lobeck.* ad *Phryn.* p. 360.

AD HOM. XX.

p. 259 D. not.* Vetus: *de fucis atque picturis corrumpentibus facies faeminarum.* Ergo διαφθειρόντων habuit, quod in margine ex uno tantum meorum protuli, cum deberem ex omnibus praeter A. idem notare.

p. 262 C. not.² Vulgatum ὑπερεχομένων tandem in Reg. 668 inveni.

p. 263 B. not.* “Savil. et quidam alii, καὶ γὰρ ἀνδραπόδον “παντὸς ὁ τοιοῦτος διακίσεται χεῖρον, τυραννίδα χαλεπωτάτην ἐπισπόμενος, καὶ τὸ πάντων κ. τ. ἐ. Morelli lectio, quam retinemus, “καὶ γὰρ ἀνδραπόδον παντὸς ὁ τοιοῦτος χαλεπωτάτην ἐπισπᾶται τὴν “δουλείαν, καὶ τὸ πάντων κ. τ. ἐ. perinde quadrat: utra sit melior, “asserere difficile est.” *Montef.* At pace Viri eximii, Morelli lectio prorsus hiulca et mutila est, ut nullo pacto cum sequentibus cohaerere possit. Sed fac utramque perinde quadrare: tunc ad codices et Veterem Interpretem provocandum erat, de quibus Monachus ille οὐδὲ γρύ. Nos autem h. l. septem codices diversarum recensionum una cum Interpretibus Lat. et Arm. in subsidium vocavimus; quos omnes uno ore Savilio suffragari affirmamus.

ibid. not.^f Edebatur ὥσπερ κύων τὰ φρῶ προσδεδεμένος, altera lectione ad marginem ablegata. Quorsum et qua ratione canis fossae alligetur, scire pervelim. De canibus sepulchrorum custodibus nihil quod sciam ex vetustis monumentis compertum est; sed multa quoque alia ad veterum mores vitamque domesticam spectantia Chrysostomus in vasto scriptorum suorum thesauro servavit, quae aliunde frustra quaeras. Quod ad nostram rem attinet, notissimus est mos, defunctorum corpora magnifico vestitu induta, auro gemmisque ornata, conditoriis inferendi. Inde orta est nova facinorosorum (Graeci τυμβωρύχους vocant) impietas: de

qua re exterorum Scriptorum classica sunt loca, Charit. Aphrod. i. 6: Xenoph. Ephes. iii. 8. Nostri unum e pluribus locum apponam, qui exstat Tom. iv. p. 746 C. Καὶ οὐ τοῦτο μόνον ἐστὶ τὸ δεινόν, ἀλλ' ὅτι καὶ τοὺς τῶν τοιχωρύχων ἀνοίγει ὀφθαλμούς. . . Τὸ μὲν γὰρ σῶμα τοῦ πένητος οὐκ ἂν τις ἔλοιτο γυμνῶσαι λοιπόν· ἡ γὰρ εὐτέλεια τῶν ἱματίων φυλακὴ τῇ περιβολῇ τοῦ σώματος γίνε-ται. Ἐνταῦθα δὲ κλειῖθρα καὶ μοχλοὶ καὶ θύραι καὶ φύλακες, καὶ πάντα εἰκὴ καὶ μάτην, τῆς τῶν χρημάτων ἐπιθυμίας τοὺς τὰ τοιαῦτα κακουργεῖν ἐπισταμένους πάντα τολμᾶν ἀναπειθούσης. [Pro τοιχωρύχων credibile est Auctorem τυμβωρύχων scripsisse, quod alias quoque alteri cedere coactum est. Vid. var. lect. ad p. 176 C.]

p. 263 E. not.ⁱ Hallucinatur hic quidem Montef.; nam Parisienses, quibus utor, cum meis et Mosqq. conspirant. Hi autem sunt Regii 666, 668, 673.

p. 266 A. lin. 2. οἶον ἂν εἴ τις πάθοι. “Deleo ei.” Bois. Id mihi quoque prorsus necessarium videtur; in codd. tamen omnibus legitur. Scribis fraudi fuit formula solennis, οἶον ἂν εἰ. Similiter p. 273 A. εἰ post ὥς ἂν in Edd. irrepsit.

p. 267 A. not.^o Adde: ἐμβάλλεις E. et corr. D.

p. 267 B. not.^a Cum meo E. consentire Regios 668, 669 nunc video.

p. 267 C. not.^s Tandem inveni codicem, Reg. 669, quem molesta illa iteratio non invasit.

p. 267 E. not.^v κριτήριον legit etiam D.

AD HOM. XXI.

p. 269 B. not.^d [τοῦ] ἐνὸς Com. Mor. τοῦ ἐνὸς Sav. Ben. Articulum, qui etiam in loco S. S. Homiliae praefixo desideratur, cum codd. uno excepto omnibus deleui. Quod vereor ne bilem moveat Viro doctissimo C. F. A. Fritzsche, qui ex hoc Nostri loco, ut vulgo repraesentatur, et uno Evangeliorum non optimo codice articulum arripuit, et in textum N. F. per fas et nefas invexit. Infra p. 270 E. nescio quid eidem V. D. in usu verborum, τοῦτο ποῶν; displicuerit, ut locum sic refinxerit: διὰ

τοῦτο, οἶον, τὸ της ζημίας ἄφατον. Nam utrum τοῦτο an διὰ τοῦτο scribatur, hoc quidem parum interesse putem; qui autem ποῖον in οἶον migrare jusserit, is locum depravasse, non sanasse, censendus est, ut allatis exemplis patebit. Tom. x. p. 193 A. τούτων· ποίων; pp. 117 C. 234 A. διὰ τοῦτο· ποῖον; Adde Euthym. Tom. i. pp. 729, 891, 945. Theoph. ad Matth. x. 5. τούτους· ποίους; quod aliter dixit Noster, infra p. 369 B. ποίους τούτους; (Sic pro ποῖα πάντα p. 576 B. inverso ordine, πάντα· ποῖα; dedit Euthym.) Data occasione, emendabo duo alia Chrysostomi loca, quae nunc levibus vitiis laborant. Tom. x. p. 390 A. Διὰ τοῦτο ἐπήγαγεν· “οὕτω καὶ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν.” Οὕτω πως ἐν διαφορᾷ πολλῇ. Ultima sic legenda: Οὕτω· πῶς; Ἐν δ. π. Tom. xii. p. 134 B. “τοῦτο γὰρ ἐποίησεν ἐφάπαξ, ἑαυτὸν ἀνενέγκας.” Τοῦτο ποιῶν, ἐνταῦθα κ. τ. ἐ. Lego, Τοῦτο· ποῖον; Ἐνταῦθα κ. τ. ἐ.

p. 269 D. not.^h πῶς ὁ Ἰωβ εὐδοκίμησε. Vetus: *quomodo etiam Jacob placuit Deo*; quem sic correxit Montanus: *quomodo etiam Jacob splendidus et celebris fuit*. Uterque igitur in codicibus, quibus usi sunt, Ἰακώβ scriptum invenit. Idem margini suo adscripsit Sav. Vulgatum summo consensu tuentur cum Epit. et Interprete Arm. omnes mei. Solus A. qui paulo post Ἰωβ vulgari modo exaratum habet, hic Ἰωβ sic scriptum praefert; quod tamen alibi cum in aliis monosyllabis, tum in hoc ipso nomine factum vidi. Certe nomen Ἰακώβ ex numero eorum, quae per compendium scribantur, non credo exstitisse.

p. 270 C. not.¹ Ἐκπίπτει vel ad ἡ ψυχὴ referendum; vel, quod verius puto, Scriptorem a pluribus ad unam personam per incuriam delapsum esse statuendum.

p. 271 B lin. 1 et 2. C. lin. 8. ἐκ τῶν ὑπεργμένων ἡμῖν ἤδη; ex iis quae in nobis sunt, vel, quae in nobismetipsis gerimus, verterunt Interpp. Latini. Malim, ex iis quae jam antea nobis exhibuit Deus, vel simpliciter, ex praeteritis. Mox τὸ δὲ σῶμα καθ' ἐκάστην ἐπιδίδωσι τὴν ἡμέραν, caveant tirones, ne cum Montef. ver- tant, corpus vero dat (sc. Deus) quotidie: nam ἐπιδίδωσι nil nisi augetur significare potest.

p. 271 C. not.^s Hodie τούτον, ut magis Chrysostomicum, probō. Vid. p. 686 B. ubi οὗτος δὲ pro ὁ δὲ post Savilium recepi. Tom. x. p. 41 A. τὸν μὲν γὰρ ἴσως ἐνόμιζον ἑαυτῷ δόξαν κτῶμενον ταῦτα ποιεῖν, τούτους δὲ καὶ μεζόνως αὐν ἐμίσησαν; ubi laudo Editorem Ben. 2^{dae}, τούτους ex codd. pro τούτους revocantem. Ibid. p. 389 D. καὶ τὰ [τὸ?] μὲν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἀπήρτισε, τούτου δὲ ἄρχεται νῦν.

p. 275 D. lin. 2. τελωνίαν] τελωνείαν D. E. F. quod nunc prae-tulerim. Infra p. 348 B. hanc formam ex omnibus codd. uno ex-cepto A. excudendam curavi.

AD HOM. XXII.

p. 274 E. lin. 5. δὴ om. A. C. F.

p. 275 C. lin. 4. ἀλλὰ δι' ὅλης τῆς βασιλείας αὐτοῦ: et mox, ἐν πάσῃ τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ. At in initio Homiliae vulgari modo scripsit, ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ. De hac diversitate, quae quidem magis ad miram Chrysostomi in locis S. S. laudandis negligentiam illustrandam, quam ad textum N. F. recte constituendum pertinet, prorsus silent Critici sacri.

p. 276 A. not.^m Codices τιμήσειεν, confusione satis frequenti. Vid. var. lect. ad pp. 173 E. 337 C. In nostro loco litera ε finalis a prima vocis sequentis arrepta est.

p. 278 A. not.^a Glossema manifestum μεριμνῶμεν omnes Edd. occupavit, ut tamen ipsa glossa in margine delitescat. Infra p. 660 C. Μη δὴ πτωχεύωμεν, ubi Vetus: non simus igitur ita pau-peres animo.

p. 278 C. not.^c Edebatur οὐδὲν μετὰ τῶν διδομένων. “Boisius “et Interpres legendum censent, οὐδὲν μέγα.” Sav. “Hic locus “non videtur sanus esse. Savilius suspicatur legendum, οὐδὲν “μέγα. Sed hac facta mutatione locus non melius habere vide-“tur.” Montef. Interpretis verba sunt: *horum quae in praesenti dantur, nihil esse omnino magnum, si futurorum magnitudini com- parentur.* Olim quidem ferri posse vulgata putabam, si verba μετὰ τῶν διδομένων vertas, cum iis quae dantur, (non ut Montef. inter ea quae dantur) i. e. inclusis omnibus rebus, quas ad vitae solatium petentibus dat Deus. Sed quoniam μέγα codicis aucto-ritatem nactum est, id libenter amplector.

p. 278 D. not.^d καταναλίσκωνσαντοὺν Edd. Magis Chrysosto-micum est, quod dedi, καταναλίσκων αὐτήν (sc. τὴν σπουδήν). Vid. p. 297 B. Flor. p. 127. εἰς τὴν ἑαυτῶν διάνοιαν τὴν προθυμίαν κα-ταναλώσωσιν ἅπασαν.

p. 279 E. not.^q αὐτὰ pro αὐτὸ ex omnibus libris recepi: haec ipsa Ge. Cf. quae ad p. 230 D. dixi. Similia sunt p. 269 B. εἴτα

ἐπιτείνων αὐτὰ, φησίν (ubi Sav. contra librorum fidem αὐτὸ edidit). p. 274 D. ὅτε αὐτὰ κατεσκευάσεν. p. 300 A. εἶτα ἐπιτείνων αὐτά (ubi in Edd. et uno cod. αὐτὸ legitur). Dionys. Hal. de comp. verb. in fine: Τοῦθ' ἔξεις δῶρον ἡμέτερον, ὃ Ροῦφε, πολλῶν ἀντάξιον ἄλλων, εἰ βουληθείης ἐν ταῖς χερσὶν αὐτὰ συνεχῶς ἔχειν; ubi vulgatum defendit Schaefer.

p. 282 B. not.^m Vocula μὴ cum in sedem non suam casu migrasset, codicibus, Editionibus et Versionibus turbas dedit. Com. et Mor. εἰ καὶ [μὴ] διὰ τὸ μὴ εἶναι φ. Sav. εἰ καὶ μὴ διὰ τὸ [μὴ] εἶναι φ. Ben. εἰ καὶ μὴ διὰ τὸ μὴ εἶναι φ. Arm. *non quia amicus es*; sed in mar. *non quia amicus non es*.

p. 282 C. not.^p κατεδηδοκῶς [ἦς καὶ καταναλωκῶς] Com. Mor. Cum editis facit Auctor Floril. p. 59.

p. 283 A. lin. 2. Προσέλθωμεν [τοῖνυν] εὐκαίρως καὶ ἀκαίρως Com. Mor. et sine uncis Ben. Locum, ut in omnibus codd. legitur, jamdudum repraesentaverat Sav.

AD HOM. XXIII.

p. 285 B. not.ⁱ Locus sic vulgo legitur; ἀλλὰ τοὺς ὑπὲρ ἑαυτοὺς μὴ κρίνειν, καὶ δι' ὑπόθεσιν ὁμολογημένην, ἀλλὰ περὶ τῶν κρυπτῶν καὶ ἀδήλων, οὐχ ἀπλῶς τοὺς ἀμ. μὴ διορθοῦν. Solus Sav. verba ἀλλὰ περὶ τῶν κρυπτῶν καὶ ἀδήλων uncis inclusit. Nunc de codd. monendum est. Verba περὶ τῶν κρ. καὶ ἀδ. in omnibus desiderantur: etiam ἀλλὰ a tribus D. E. F. abest, alius C. καὶ pro ἀλλὰ habet. In tribus, ut dixi, μὴ ante διορθοῦν male excidit. Ad perfectam loci sanationem cum unum tantum deesset, nempe particula, quae voci ὁμολογημένην contrariam qualitatem indueret, in subsidium venit optimus codex E. cujus scripturam ad minimum apicem textus noster exhibet. Quid autem Scriptor hac locutione δι' ὑπόθεσιν μὴ ὁμολογημένην significare voluerit, verbis idem sonantibus περὶ τῶν κρυπτῶν καὶ ἀδήλων glossator nescio quis indicavit. Locum, ut a nobis emendatus est, accurate expressit Vetus: *sed eos qui audebant judicare meliores, et in causa non manifesta: non enim vetuit eos corripere peccantes*.

p. 287 B. lin. 8. καὶ τοῖς ἀλλοτρίοις (omisso τὸ) F. et sic ante Montef. edebatur.

p. 287 E. not.^f Verba καλυπτέσθωσαν φησὶν ἵνα etiam a Regiis 666, 668, 669, 673 absunt. Vetus: *Quia vero discere illa naturali ratione non possunt, saltem prae ignorantia revereantur.* Unus meorum, ut dixi, καὶ ἀπὸ τῆς ἀγνοίας αἰδεσθήτωσαν praebet; qui tamen codex plura emendatoris indicia prae se fert.

p. 289 A. lin. 9. ἐνεγγνήσατο C. E. F. et pr. D. Vide p. 440 B. not.^z

p. 289 B. not.^p Si sana sunt vulgata, notanda est locutio rarissima γίνεσθαι πρὸς τι, alicui rei intentum, in aliquo opere occupatum esse. Diog. Laert. vi. 25. Ἀλλὰ, νῆ τοὺς θεοὺς, φησί, Διόγενης, κάκει τὰ πολλὰ πρὸς ἐλάας καὶ τὰ τοιαῦτα ἐγενόμεν. Paulo usitatus est, γίνεσθαι πρὸς τι, eodem sensu. Demosth. p. 287, 4. ἦν πρὸς τῷ σκοπεῖν, ἀλλὰ μὴ φιλονεικεῖν περὶ ὧν ἂν λέγω γένησθε. Dicitur etiam εἶναι πρὸς τι vel πρὸς τι. Plutarch. II. p. 47 E. πρὸς τὸ μαθεῖν καὶ περιλαβεῖν τῇ διανοίᾳ τὸ χρησίμως λεγόμενον ὄντες; ubi videndus est Wytttenbachius. Julian. in laudem Constant. Orat. init. τοῖς πρὸς τοὺς πολιτικοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν ποίησιν διατρίβουσιν; ubi quaedam monuit Schaefer. Praef. p. iv.

p. 290 D. lin. 7. Clausulam οὐδέπω γὰρ ἦν ἐκβεβηκὸς non agnoscit F. Paulo ante, “verba οὐδὲ εἰς μέσον...παρουσίαν loco movet Cod. Const. [Bodl. 2934], locatque post χαριεῖται.” Sav. Idem codex Bodl. θελήσας pro σπεύσας dat, et οὕτω in eodem membro omittit.

p. 291 C. not.^k Lectionem τί στενή haud cunctanter recepissem, nisi omnes Mosquenses, teste Matthaeio, contra stetissent. Nam in alio loco, Tom. xi. p. 492 F. ita diserte laudat Noster; immo etiam particulam in rem suam convertit. Οὐχ ἀπλῶς εἶπεν, ὅτι στενή ἐστίν, ἀλλὰ μετὰ θαυμασμοῦ, “τί στενή ἡ ὁδός” τουτέστι, σφόδρα στενή. [Sic enim legendus est iste locus, tum ex codicibus (vide Matthaei. ad 1 Thess. v. 8) tum ex Eclogis, Tom. xii. p. 743 B. In Edd. ad hunc diem perperam ὅτι pro τί excusum est.]

p. 294 C. not.^p Ταῦτα δὲ καὶ διὰ τοὺς ἀπλῶς κ. τ. ε. Com. Mor. Ben. qui in ceteris mecum consentiunt. Praepositionem quam in nullo libro inveni, jure exterminavit Sav. Codicum discrepantia, quae in h. l. summa est, sic facillime explicari posse videtur, si ponas ab Auctore scriptum fuisse, Ταῦτα δὲ καὶ τοὺς ἀπλῶς διαβάλλοντας ἐπιστομίζων, καὶ τῶν κακηγόρων χαλινῶν τὰ στόματα; suppresso verbo λέγει vel ἔλεγε, quod etiam a nonnullis libris abest. Obiter noto, lectionem codicis A. minus accurate a prioribus Editoribus descriptam esse, cum ex illorum relatione verbum ἔλεγε ab hac lectione abhorre non constet.

p. 295 A. not.^x Scriptura εἰδῶμεν, quae fortasse non sollicitanda erat, ab uno codice B. firmari potest. Contra pro ἴδωμεν pugnant Ep. et Flor. p. 418. Sed καὶ ante Παῦλος, quod sententiae plane contrarium est, pariter omnes damnant.

ibid. lin. ult. τοῦτο om. C. D. Mox ποτὲ deest in D. Pro μονογενὲς in duobus codd. D. E. μονογενῇ scriptum est, ut in alio loco, p. 775 B, codices tantum non omnes ἐναγῇ pro vocativo venditant.

p. 295 D. not.^b Edd. ἐδεξιώσατο. "Quidam habent ἐδίωξεν contraria omnino sententia." Montef. Itane, Vir optime? Num memoria tibi excidit Theocriteum, καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει? vel quod ei simillimum ipse Chrysostomus dixit, supra p. 138 C. τὸν μὲν γὰρ φεύγοντα διώκειν εἶωθε, τὸν δὲ διώκοντα φεύγειν. Cf. p. 529 D. ibique adnot. Phavor. διώκω, τὸ ποθῶ φεύγω, τὸ μισῶ ὡς ὁ θεόλογος φεύγεις διώκοντας ἡμᾶς. In nostro loco ἐδίωξε, et paulo ante γλυκὺν pro γαληνὸν habet Flor.

p. 297 D. not.^x Edebatur τοὺς ὑπὸ δεσμὰ ἐκβαλλέτω, et p. p. τοὺς ἐπὶ βρόχον καταγέτω, miris sane locutionibus. Scripturas ἀπὸ δεσμῶν et ἀπὸ βρόχων, in quibus inest notissima breviloquentia, e margine Sav. et Ben., suffragantibus fere omnibus codicibus, revocavi. Τοὺς ἐπὶ βρόχον in suo legisse videtur Interpres, verbose vertens: *alios egestatis impatientia ad laqueum convolantes, in vitae amorem reducat*; unde haec extudit Boisius: τοὺς διὰ λιμοκτονίαν ἐπὶ βρόχον σπενδόντας καταγέτω. Sed hoc est nugari.

p. 298 B. not.^b Verba φύση σπωμένη silentio praetereunt Vetus et Arm. *Vesicae inflatae* vertit Montef. Mihi potius de *folle dis-tento* cogitandum videtur. Eustath. ad Il. σ'. p. 1151, 8. Ἰστέον δὲ ὡς ἡ χαλκευτικὴ φύσα τραπέῖσα μεταφορικῶς τὴν ἀλαζονείαν αὐτῇ ὁμωυμείσθαι πεποίηκε διὰ τὴν ἀνεμώλιον κενοῖσθαι τῶν ἀλαζόνων. Σπᾶσθαι autem et ἀνασπᾶσθαι an recte dici possint de folle, qui dum sursum deorsumque manubrium ejus trahitur, auras colligit et reddit, judicent linguae peritiores. Exempla quidem, ut in re minime obvia, vix exspectanda sunt.

AD HOM. XXIV.

p. 300 A. not.^b Vulgo ἐπιτείνων αὐτό. Supra p. 269 B. Εἴτα ἐπιτείνων αὐτά. Vid. adnot. ad p. 279 E.

p. 301 A. lin. penult. διὰ τὴν ἐτέρων οἰκονομίαν. "Interpres legis videtur οἰκοδομίαν." Sav. Nempe vertit: *in aedificationem proculdubio ceterorum*. At vereor ne ad hunc sensum omnino requiratur οἰκοδομήν. (Vid. quae ad locum Apostoli 1 Tim. i. 4. scripserunt Critici.) Ut sit, optime se habet vulgatum, *propter aliarum rerum administrationem*; vel, ut p. p. sequitur, *θανμαστὰ καὶ μεγάλα οἰκονομῶν πράγματα*.

p. 301 C. not.^v Particulam negativam inclusam habent Com. Mor.; successores autem, non monito lectore, uncos sustulerunt. Verba Euthymii sunt: καὶ τοῦ μὲν ἐναρέτου βίου ἀμοιβὰς ἡμῖν χρεωστὲί ὁ θεός· τῶν δὲ θαυμάτων, ἡμεῖς μᾶλλον αὐτῷ.

p. 301 D. not.^x Ad vulgatam scripturam Οἱ μὲν γάρ, aliorum "Α μὲν γάρ in marginem retulerunt Sav. Ben., de omissione voculae α̃ ante ἀκηκόατε nihil monentes.

p. 302 B. lin. 6. προσέπεσαν Edd. et unus Mosquensis, repugnantibus meis.

p. 303 A. not.ⁱ Edd. χρήματά σου ἀφαιρεθήσεται. "Alii male χρημάτων σου ἀφαιρήσεται." Montef. Sic Sav. in marg. At χρημάτων in nullo codice inveni.

p. 303 B. not.^m Edd. ὡς καὶ κελεῦσαι ὑπὲρ ἐχθρῶν. εὐχεσθαι; sed [ὑπὲρ ἐχθρῶν] Com. Mor. ὥστε καὶ κελεῦσαι εὐχεσθαι Reg. 669. Alius Reg. 668 cum meis B. C. consentit. "Alii non pauci ὡς καὶ ἐκέλευσά σε εὐχεσθαι ὑπὲρ αὐτοῦ." Montef. Hanc lectionem neque Sav. memoravit, neque mihi videre contigit. Vulgatum habent Bodl. 2943, et Nicetas in Catena. De crisi hujus loci sic sentio. Brevior scriptura, quae a codicibus plus habet auctoritatis, ad sensum tam manca et hiulca est, ut per se stare non possit. Ergo cum inter ἐχθρῶν, αὐτῶν et αὐτοῦ dijudicandum esset, lectionem αὐτῶν, ut difficillimam et medium inter duas alteras locum tenentem, recipiendam duxi. Est moris Nostro pronomen multitudinis de genere adhibere, etiam tum, cum de una tantum persona sermo praecesserat. Sic paulo ante pro τῆς ἀπειλῆς τῆς ἐκείνου, quod in Edd. legitur, ex codd. tantum non omnibus ἐκείνων dedi. Cf. adnot. ad p. 184 A.

p. 303 C. lin. 2. καὶ τὴν κοινὴν δίκην πραγματεύεσθαι σε παρασκευάζων. Perperam vertit Montef. et tibi providens, ut a com-

muni illa reddenda ratione te expedias. “Hoc est, ut existimo, “inquit Boisius, *efficiens ut a communi poena, morte scilicet, lucrum tibi compares.* Quid si de die iudicii intelligamus?” Sav. Boisi interpretationem veriore puto. Vid. p. 393 D.

ibid. not.¹ Corrige: “Sic *primus* edidit Sav.” Nam eum secutus est Montef. Com. et Mor. οὗτος [τοιούτος] ἐστιν. Reg. 668. οὗτος τοιούτος ἐστιν (sic).

p. 304 A. not.⁵ Edd. αὐτόν. Dedi e codd. αὐτό, usu apud Nostrum satis frequenti. Infra p. 306 B. διὸ καὶ εἰς αὐτό [Edd. αὐτόν] κατέληξεν, ubi similiter ad λόγος pronomen refertur. Adde p. 379 C. not.⁷.

p. 305 B. not.¹ Lectio codicis F. et Ed. Sav. haec est: ὅσω γὰρ ἂν ἐπιτείνωμεν τὴν φιλοσοφίαν. In ceteris, qui τιμῶμεν tuentur, vovulae ἂν et τὴν non leguntur.

p. 305 D. not.⁹ “Savil. in marg. post καὶ ὁ μὲν ἔλεγεν, sic “habet, εὐρηκά σε ὁ ἐχθρός μου. Tres autem codices MSS. εὐρηκάς “με ὁ ἐχθρός μου. Morellum et Savilii textum sequimur.” Montef. Idem ego feci, auctoritate Interpretis Arm. motus. Nam codices, quibus utor, omnes cum tribus illis a Montef. visis consentiunt; nisi quod unus D. inverso ordine legit, καὶ ὁ μὲν ἔλεγεν, οὐκ ἔξεστι...ὁ δὲ ἔλεγεν, εὐρηκας...In alio C. omnia a primo ἔλεγεν ad secundum desiderantur. Vetus autem Latinus Eliae haec tribuit: *Tu perdis Israël, et domus patris tui*; quae aliis quoque ejusdem argumenti locis leguntur. Cf. p. 590 B. Tom. II. p. 93 A. Tom. XII. p. 177 A.

AD HOM. XXV.

p. 306 D. not.³ Edd. et codex D. ὡς ὁ προφήτης Μωϋσῆς. “MSS. non pauci, ὡς ὁ προφήτης καὶ Μωϋσῆς, quae lectio si “vera sit, intelligatur oportet, Propheta nempe David, et Moyses “legislator.” Montef. Verissimum est, per prophetam κατ’ ἐξοχὴν Psalmistam plerumque designari. Vide pp. 186 A. 429 B. Hic tamen mallet cum Interpretibus de prophetis in universum cogitare, ut supra p. 46 B. τί δήποτε οὐκ εἶπεν, ὥσπερ ὁ προφήτης ὅρασις ἦν εἶδον κ. τ. ε. ubi nomen plurale in unum codicem itidem

irrepsit. Aliter prorsus hunc locum seu legisse seu cepisse videtur Euthymius, qui sic enarrat: ἢ διότι οἱ γραμματεῖς μὲν εἰς τὸν νόμον καὶ εἰς τοὺς προφήτας ἀνέφερον, ἃ ἐδίδασκον· οἷον ὅτι ὁ νόμος κελεύει τάδε, καὶ οἱ προφῆται τάδε φασίν.

p. 308 A. not.^k ὥστε πῆξαι τὸ δόγμα. Vetus: modo ut dogma veritatis insereret. Montef. idque ut veritatis doctrinam firmaret. Fefellit eos vox δόγμα, quae h. l. de vulgi opinione, non de Christi doctrina ponitur; ut πῆξαι τὸ δόγμα idem sit, quod βεβαιῶσαι τὴν ὑπόνοιαν p. 314 C, ubi continuo sequitur, ἵνα κυρώσῃ τὸ δόγμα τὸ ἐκείνου. Porro hic jungenda sunt τὸ δόγμα τῶν ἐκπληττομένων, aliter atque iisdem Interpretibus visum est; quorum hic, quid dicit hic iis qui de potestate ipsius stupebant? vertit; ille autem, hic tamen pluribus de ipsius potestate mirantibus, quid ait? unde haec excogitavit Boisius: ἐνταῦθα τῶν πλείστων ἐκπληττομένων.

p. 308 C. not.^p In vocabulis δεικνὺς et δείκνυσι saepissime titubatum est; e. g. pp. 177 A. 189 B. 741 C. Nostro loco multo convenientius est participium, modo sequentia καὶ ἄπτεται vertas, etiam tangit.

p. 309 C. not.^b Vulgatum προστάγματα, a Versionibus quoque testatum, non mutavi. Hodie vero libris scriptis obsequendum esse puto. Cf. p. 783 A. τὸ πάσχα τοῦτο φαγεῖν, τοντέστι, παραδοῦναι ὑμῖν τὰ καινὰ πράγματα. Vocabulorum πρᾶγμα et πρόσταγμα solennis est apud Nostrum permutatio, ita tamen ut saepius hoc pro illo, quam illud pro hoc perperam scribatur. Posterioris generis sunt p. 122 A. ubi πρᾶγμα πληροῦντες δεσποτικὸν ediderunt Com. Mor. p. 378 C. οἱ τῶν πραγμάτων τούτων ἀκούοντες Sav. in marg. p. 720 B. καὶ μισθοὺς αὐτοῖς τῶν πραγμάτων τούτων τελοῦμεν K. L. quae tamen lectio non spernenda. Plura sunt exempla, ubi πρόσταγμα in locum alterius male successit. Vide var. lect. ad pp. 194 C. 762 C. quibus adde p. 601 B. καὶ ἐπίπονον τὸ πρόσταγμα ἢ Com. Mor. p. 609 C. ἐν ἐτέρῳ τινὶ βιωτικῷ προστάγματι iidem. p. 784 C. πάντα προανεκήρυξαν τὰ ἐν τῷ προστάγματι Sav. in marg.

p. 310 C. not.¹ Ne quis ad vulgatum defendendum ex articulo in τὴν ὠφέλειαν argumentum petat, ad locum simillimum p. 349 A. provocabo. Adde Eur. Suppl. 306. νυνὶ δὲ σοί τε τοῦτο τὴν τιμὴν φέρει, honorem qui cum illa re conjunctus est; quae verba sunt summi Hermanni ad loc.

p. 310 D. lin. ult. Pro verbis εὐχαριστία καλεῖται, prorsus diversa τί δήποτε; habet F.

p. 311 B. not.^p ὑπὲρ τῶν γεννηθέντων [τῶν] ἔμπροσθεν Com. Mor. et dentis uncis Ben. ὑπὲρ τῶν γεννηθέντων τῶν ἔμπροσθεν Reg. 666. Clausula ὑπὲρ τῶν γεννηθέντων...εἰς ἡμᾶς, quae ad loci argumentum non valde apposita est, appendicis loco adjecta esse videtur, ut infra C. καὶ ὑπὲρ μικρῶν καὶ ὑπὲρ μεγάλων. Locum inde a verbis ὑπὲρ τῶν προτέρων sic vertit Vetus: *pro absentibus atque praesentibus* (?), *pro his qui ante nos fuerunt, pro his qui postea futuri sunt, Deo nos gratias jubet offerre.* Etiam Montef. postrema ita vertit, tanquam praepositio abesset.

p. 311 B. not.^r Verba Καὶ τί πρὸς ἡμᾶς...εἶναι νομίζειν angelorum choro tribuenda sunt, qui objicientis partes ultro suscipiunt. Si cum Com. et Mor. Καὶ τί πρὸς ὑμᾶς legis, objectio ab hominibus proponitur; quod eodem redit. Sensum loci minus assecutus est Vetus: *Et quid ad nos, inquires, illud exemplum, quod non de habitantibus terrae, neque de hominibus protulisti?* Ita tamen cepisse videntur Savilius et Boisius; quorum ille, “τοὺς οὐκ ἐπὶ γῆς, hoc est *angelos*, producis in exemplum,” notavit; hic vero locum sic refingi jussit: Καὶ τί πρὸς ἡμᾶς, φησὶ, τὸ οὐκ ἐπὶ γῆς, οὐδὲ ὑπ’ ἀνθρώπων γινόμενον. Sed alteram interpretationem unice veram esse, vel a voce συνδούλους doceri potest. Nam angelorum σύνδουλοι nos homunciones sumus. Vide Apoc. xix. 10.

p. 312 B. not.^w Εὐχαριστίας εἴσεται vix Graece dici putarim. Possis εὐχαριστήσῃ ex uno codice reponere; possis etiam εὐχαριστίας ᾗσεται tentare. Cui tamen conjecturae nec Versiones favent, nec ipse multum tribuo.

p. 312 D. not.^y “Quidam, Ἄλλ’ οὐχ ὁ Παῦλος οὕτως.” Montef. Unus meorum οὕτως, alius τοιοῦτος addit, quae a scribarum liberalitate profecta sunt. Hujus exempli velim meminerit Lector; nam ad plurima Nostri loca, ubi eadem formula Ἄλλ’ οὐχ ὁ δεῖνα redibit, aut purganda aut intemerata servanda usui erit. Quae nunc ad manum habeo, haec sunt: pp. 532 C. 591 C. 629 A. 721 B. 813 A. in quibus fere omnibus Editores deteriora secuti sunt.

AD HOM. XXVI.

p. 313 C. not. ^b Πίστις θερμὴ dicitur infra p. 768 C.

p. 315 C. lin. 2. Vocabulum πίστεως virgula remota ad πρό-
ξενον refert Montef. atque ita vertit Vetus. Savilius autem tum
post βασιλείας, tum post πίστεως distinxit.

ibid. not. ^w Matthaei. ad Euthym. p. 308. “Quomodo autem
“Chrysostomus delatus est εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ? Scili-
“cet per Lucae Lazarum. Nam p. 209 C. ubi primum haec trac-
“tat, utrumque locum junxit, hunc Matthaei et Lucae xvi. 22.
“Haerebat ergo adhuc ei in memoria locus Lucae. Nam cor-
“rectio p. 315 C. [videlicet hoc ipso in loco, ubi tunc temporis
“edebatur ἀνακλιθῆσονται μετὰ Ἀβραάμ] haud dubie profecta est
“a scribis, calamo excipientibus Chrysostomi dicentis verba.” At
scribae tantum non omnes etiam h. l. alteram lectionem intactam
reliquerunt. Sic certe mei omnes, et uno excepto Mosquenses, tes-
tante ipso Matthaeio ad locum Evangelii. Parum accurate egit
Millius ad loc. “Μετὰ Ἀβραάμ] ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Ἀβραάμ
Codices MSS. Chrysost. aliq. Atque ita bis in Commentario.”
Sed pace Critici summi, Chrysostomi codices εἰς τοὺς κόλπους,
vel εἰς κόλπους, non ἐν τοῖς κόλποις exhibent; iidemque omnes,
etiam unus ille Mosq. qui μετὰ Ἀβραάμ legit, verba ἐν τῇ βασιλείᾳ
τῶν οὐρανῶν non agnoscunt: de qua re nihil monuit Millius.
Unum tantum addam, alias hunc locum vulgari modo a Chry-
sostomo laudari (e. g. Tom. i. p. 133 A. Tom. vi. p. 74 C. Tom. ix.
p. 579 E.) nisi quod verba ἐν τῇ β. τ. ο. constanter, ni fallor,
omittit.

p. 317 D. lin. ult. Verba εἰς τὴν οἰκίαν om. F. Idem codex
post ἄξιος sic pergit: καὶ τῶν καλῶν ἐκείνων ἐπιτυχεῖν, ὧν καὶ
Ἀβραάμ ἀπέλευσεν (sic).

p. 319 B. not. ^w Scriptura προσσῆναι duplici σ̄, quam hic
invitis libris secutus sum, alio nostri operis loco p. 696 D. codi-
cum nonnullorum auctoritatem nacta est. Eandem probavit Sa-
vilius in notis. Rursus Tom. viii. p. 376 D. legendum, ἵνα μὴ τὸ
ἄνεν αὐτῶν ποιῆσαι προσσῆ τῷ τοῖς ὄχλοις. Ejusdem generis sunt
προσπεύδει Stob. p. 524, 36. προσσχὼν, δύσστομος, Schaefer ad
Julian. Orat. p. xxii, ubi quaedam de codicum in talibus usu
monuit. Locutio προσίστασθαι τιμὴν proprium de eduliis nauseam
creantibus usum habet. Etym. M. p. 700, 18. εἰ γὰρ εἶπω προσ-
σῆναί μου [l. μοι] τὴν τροφήν ἐπὶ τοῦ στομάχου διὰ δύο σ̄ γρά-

φεται. Scholiast. ad Soph. Trach. 1183. (a *Matthaeio* Nov. Eclog. p. 222 excitatus) ἀπιστήσεις ἐμοὶ] γρ. προστήσεις ἐμοί, ἐναντιωθήσῃ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ βρώσει ψωμῶν προσισταμένων. Adde Greg. Cor. p. 41. Translate dicitur de iis, quae alicui aliquo modo molesta sunt, et in quibus offendit. Infra p. 345 C. προσίστατο γὰρ αὐτοῖς ἡ σάρξ. Tom. x. p. 41 B. ἀλλὰ ταῦτα πάντα οὐχὶ πείθειν μόνον καὶ ἐφέλκεσθαι τοὺς ἀκούοντας, ἀλλὰ καὶ προσίστασθαι πᾶσιν ἢν ἱκανά. (ubi mireris *Matthaeium* Nov. Eclog. l. l. in verbis οὐχὶ μόνον pro οὐχὶ μόνον οὐ haesisse). De dicto auditoribus fastidium movente ponitur, pp. 210 C. 343 C. 408 E; quem usum praeiverat Demosth. p. 1393, 16. ἄνευ δὲ ταύτης, καὶ ὑπερβάλῃ τῷ λέγειν καλῶς, προσέστη τοῖς ἀκούουσιν.

p. 319 C. lin. ult. Perperam Montef. post ἐστὶ distinxit, ut διπλῇ ad ἀπειλὴν referatur, hac notula adscripta: “Ἀπειλὴ hic pro “minis et promissis simul accipitur, ut etiam saepe apud ve-
“teres.” (!)

p. 320 D. not.¹ πρῶτος γὰρ ἦν. nam prior apparuit Arm. *verum Joannes, quoniam primum praedicavit, quasi possibile futurum praedixit* Ge. Montef. autem egregie ineptit, vertens: *verum ille, utpote homo, secundum captum suum haec dicebat. De permutatione vocabulorum πρῶτος et ἄνθρωπος dixi ad p. 179 D.*

p. 321 C. not.¹ Post ἐπιχειροῦντες vulgo addunt φρονοῦσι, quod insititium videtur. Ad ἀπεναντίας subintelligendum verbum substantivum, *contrarii sunt*. Infra p. 683 C. Τοιοῦτοι ἐκεῖνοι πάντες, ἀπεναντίας ἡμῖν. (Edd. ἀπεναντίας οἰκοῦντες ἡμῖν).

p. 322 A. lin. 2. Εἰ γὰρ ἐκεῖνα εὗρεν ἴσων A. Mox not.² ποιήσας legit etiam D.

p. 323 C. nott.^{c, d, e}. Lectiones, quas pro vulgatis recepi, praeter unam προθυμοτέραν, margini suo adscripsit Sav. Hujus notulas expressisse videtur Montef.; sed pro ὀρθὰ βαδίζειν καὶ δι' ὅλου τρέχειν oscitanter descripsit ὀρθὰ βαδίζοντα καὶ δι' ὁδοῦ τρέχειν. Praeterea lectionem ὑπομείναςαν, quam ex Savillii margine sumsit, imprudens Morello assignavit.

p. 323 D. lin. 5. Notanda est locutio διαλαβεῖν πελάγη, quae non sollicitanda videtur. Noster Tom. xii. p. 224 B. ὁ κυβερνήτης ἂν ἅπαν τὸ πέλαγος διαλαβών. ibid. p. 226 A. οὐδὲ πέλαγος διαλαβεῖν ἄπειρον: ubi tamen Dounaei conjecturas διαβαλὼν et διαβαλεῖν, invitis codicibus, probavit novissimus Editor.

p. 324 D. not.² τὰ ἁμαρτήματα παραμυθήσασθαι. *peccantibus succurrere* Ge. *peccata expiare* Arm. Verbum παραμυθεῖσθαι cum significatione *leniendi et mitigandi* comites habet πενίαν p. 137 B.

φθόνον p. 178 C. καινοτομίαν p. 319 B. *acrius dictum* p. 350 A. *Compensandi* notionem habet, Tom. vi. p. 181 A. τῶν ἀλιεύεσθαι μελλόντων τὸ πλήθος τοῦ σαγηνεύοντος παραμυθεῖται τὴν ἀμαθίαν. Proxime a nostro loco abest Tom. xi. p. 200 D. "Ὡστε ὁ βούλομαι, τοῦτό ἐστι' ὑμᾶς τῶν ἀμαρτημάτων παραμυθίαν ἔχειν: nempe eleemosynas dando. Herodian. v. 6. παραμυθησάμενός ἀσέβημά τε καὶ ἀμάρτημα τηλικούτον, φήσας ἀνθρώπινόν τι πεπονθέναι πάθος. Cf. Hemsterh. ad Xenoph. Eph. i. 7. p. 153 Ed. Locell. Lectio τὰ ἀμαρτήματα παραιτήσασθαι et interpretatio est, et, ut mihi quidem videtur, ab usu istius verbi abhorret.

AD HOM. XXVII.

p. 327 A. lin. 1. ὅπερ καὶ τοῦτο ξένον ἦν. Cf. quae dixi ad p. 85 A. ὅπερ καὶ τοῦτο ξένον καὶ παράδοξον ἦν F. Idem codex p. p. κύματα pro ὕδατα, et συνέβη pro γέγονε habet.

p. 327 B. not.¹ Unus F. cum Edd. ἀνέλαβε habet, invitis Mosquensibus.

ibid. not.^m Non erat, quod haec repetitio Οὐδὲ γὰρ...οὐδὲ γὰρ Editoribus displiceret. Ita enim alias Noster locutus est; e. g. p. 295 D. Οὐδὲ γὰρ λέγει...οὐδὲ γὰρ λέγει, ubi itidem variant codices. p. 562 B. Εἰ γὰρ...εἰ γὰρ. p. 564 C. "Ἔστι γὰρ...ἔστι γὰρ, ubi posterius γὰρ ab Editionibus immerito abest.

p. 327 C. not.ⁿ θεραπευόμενον habet etiam C. Alterum tuetur Epit.

p. 328 D. lin. 4. πολλὴν ἔχων τὴν ἀπόνοιαν. "Obiter noto, "in quibusdam Chrysostomi codd. legi ὑπόνοιαν. Ergo etiam Interpreter Latinus [Montef.] reddidit *arrogantia*. Ita haud dubie "edere voluit Montef." Matthaei. N. T. Tom. i. p. 116. Mire hic hallucinatus est V. D. Nam primum, vulgatum ἀπόνοιαν hoc quidem loco, si ex meis codicibus fas est conjicere, nemo sollicitavit; mox autem p. 328 E. ὑπόνοιαν recte tuentur cum Edd. codices tantum non omnes. Deinde Montefalconii *arrogantia* vera est vocis ἀπόνοια interpretatio, alterius ὑπόνοια non item; quod alias (Nov. Eclog. p. 20) probe intellexit Matthaeius. Sed haec, credo, aliud agenti ei exciderunt.

ibid. not.^f ὅπου δ' ἂν ἀπέρχη. De usu vocolae δὲ in formulis ὃ δ' ἂν, ὃ τι δ' ἂν, ὅσα δ' ἂν et similibus monuit Vir citerioris Graecitatis peritissimus *Bast. Ep. Crit. p. 219.*

p. 329 A. not.^b ταῖς ὀρνισιν praeter Edd. in uno cod. E. legi nunc video.

p. 329 B. not.^c Additamentum ὅρα τί ποιεῖ legitur etiam in Edd., sed uncis incluserunt Com. Mor. “In aliis verba ὅρα τί ποιεῖ desunt.” *Montef.* Et merito quidem; nam a librariis male sedulis profecta esse certissimum est. Idem facinus saepius tentarunt; e. g. p. 632 B. not.^a Insigne exemplum ponam ex Nostri Hom. I. ad Pop. Antioch. Tom. II. p. 15 E. Scripti quidem codices non mihi sunt ad manum, sed is est locus, qui ex ipsis Edd. inter se collatis purgari possit. Nam Mor. et Ben. sic ediderunt: Καὶ ἵνα μάθης, ὅτι μείζονα ὕστερον ἔδωκε τὴν πληγὴν τῷ διαβόλῳ, ὅτε ἀφαιρεθεὶς ἡγαρήσθησεν, ἢ ὅτε κεκτημένος ἡλέει, κατανόησον ὅτι ὅτε ἐκέκμητο κ. τ. ε. Postrema sic repraesentavit Sav. ἢ ὅτε κεκτημένος ἡλέει, σκόπει ἐντεῦθεν, ὅτε ἐκέκμητο κ. τ. ε. Denique Florilegii conditor, qui locum exscripsit p. 301, haec habet: ἢ ὅτε κεκτημένος ἡλέει, ἄκουσον ὅτε ἐκέκμητο κ. τ. ε. Annon recte dixi, codices hic omnino in quaestionem non venire? Ceterum de hoc usu, ubi post protasin absolutam quodammodo suspenditur orationis spiritus, dixi in adnot. ad p. 135 C. Eadem fere est ratio loci Matth. ix. 6, ἵνα δὲ εἰδῆτε, ὅτι ἐξουσίαν ἔχει κ. τ. ε. et similium, ubi post pausam ad aliam personam convertitur oratio.

p. 330 B. Corrige not.ⁿ “πληρώσαντες C. F. et sic a prima manu A. E.”

p. 330 D. lin. 2. Verba Interpretis Arm. Graece reddita hoc sonant: Εἰ δὲ μὴδὲ ὅσον εἰς ταφὴν πατρὸς δεῖ ἀπολιμπάνεσθαι τῶν πνευματικῶν, ἐννόησον κ. τ. ε. ubi ipsam Chrysostomi manum agnoscere mihi videor. Cf. var. lect. Vetus: *Quod si nunc tam breve tempus propter sepeliendos parentes abesse a spiritualibus vetitum est.* Epit. Εἰ δὲ (μὴ superscripto ab eadem manu) ὅσον εἰς ταφὴν πατρὸς καίρουν ἀναλῶσαι δεῖ βραχὺν ὄντα καὶ οὕτως ἀναγκαίου πράγματος θάψαι πατέρα, ἐννοήσωμεν κ. τ. ε. Postremo Euthym. Εἰ δ' ἐκεῖνον οὐδ' ἐπὶ μικρὸν ἀφῆκεν ὁ Χ. ἀπολειφθῆναι τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ, τίνος ἂν εἴημεν κ. τ. ε.

p. 331 D. not.^g “Savil. solus δυσωδίας ἀποπνεῖ.” *Montef.* Hoc ab uno meorum testatum dubitanter quidem propagavi. Simile est ἀποπνεῖν αὔλου καὶ ἀκηράτου εὐωδίας, quod ex Eusebio excitavit *H. Steph.* in Thes. Rarior, nec tamen omnino insolens locutio est

ἀναπνεῖν τινος. Philostr. Imag. II. 33. Ἐοίκασι γὰρ θυμιαμάτων τε ἀναπνεῖν καὶ σπονδῶν. Id. Heroic. p. 12. Ed. Boiss. ἥδὲ γὰρ ποντῶν φυτῶν ἀναπνεῖ. Q. Calab. XIV. 72. αἱματόεντος ἀναπνεύων ὀρυμαγδοῦ.

p. 332 D. lin. ult. ἐπὶ τὰ δειπνα καλέσει τὰ ἑαυτοῦ. Allusio est ad Joan. XII. 2. Cf. p. 360 C.

AD HOM. XXVIII.

p. 334 A. lin. 1. καὶ ἐμακροθύμησε. “Ἐμακροθύμησε hic activam “significationem habere videtur; animum indidit ad patiendum et “tolerandum.” Montef. Hoc nimis absurdum est. Vetus autem Interpres haec silentio praeteriit. Veritas: et intervenire distulit. Ponitur hoc verbum de eo qui affectus suos, plerumque iram, rarius ut h. l. *miser ricordiam*, ad tempus reprimit. Quoad effectum vix differt ab ἀναβάλλεσθαι. Luc. XVIII. 7. καὶ μακροθυμῶν ἐπ’ αὐτοῖς, ubi recte Euthym. ὁ παρορῶν αὐτοὺς ἐπ’ ὀλίγον, ἵνα δοκιμασθῶσι. Cf. Sirac. XXXII. (XXXV) 22. Noster Tom. IV. p. 247 D. καὶ οὐ περιεῖδεν ἐπὶ πολὺ τὸν δίκαιον (Noe) ἀλλὰ μέχρι τοσούτου μακροθυμήσας, μέχρῃς ὅτε ἀντισχεῖν ἠδύνατο, τότε λοιπὸν τὴν παρ’ ἑαυτοῦ δωρεῖται χάριν. p. 451 A. οὐδὲ οἰκτεῖρει τὸ γύναιον (Syrophoenissam) ὁρῶν μετὰ τοσαύτης οἰμωγῆς προσελθοῦσαν, ἀλλὰ μακροθυμεῖ.

p. 335 E. not.^b Praeter meos codices, inspexi Regios quatuor, qui omnes ἐναντία λέγειν habent. Sic etiam Nicetas. Hoc, quod olim recipere dubitavi, hodie non tam commodum, quam prorsus necessarium puto. Nam ἀμφιβάλλειν, *haesitare* vel *ambigere*, (vide pp. 54 A. 124 B. 157 C. 175 C. etc.) de testibus inter se discordantibus nemo, opinor, dixit. Legitur quidem apud Hesych. ἀμφιβάλλων μαχόμενος· περιβάλλων; sed, quod dixi, repugnat constans loquendi usus.

p. 336 B. lin. 7. οἶον ὅτι κ. τ. εἰ. Haec non de quibusvis mortuis intelligenda esse, sed de iis qui non sua morte defuncti fuerint, docebit ipse Chrys. in Concione de Lazaro II. Tom. I. p. 727 E. Καὶ γὰρ πολλοὶ τῶν ἀφελεστέρων νομίζουσι τὰς ψυχὰς τῶν βιαίῳ θανάτῳ τελευτῶντων δαίμονας γίνεσθαι. Nostra sic enarravit Euthymius: ὡς ἄρα τῶν τελευτῶντων αἱ ψυχαί, γινόμενοι δαίμονες, παρὰμένονσι τοῖς μνήμασι τῶν ἰδίων σωμάτων, καὶ κολλῶνται τισιν.

p. 336 D. lin. 8. ταυτί] Sic codd. Edd. ταῦτα. Μοχ Δικαίων γὰρ ψυχὰι dedi ex omnibus codd. praeter E. pro vulgato Ψυχὰι γὰρ δικαίων.

p. 337 D. not.^a In locutione ἄγοντες καὶ ἀπάγοντες aliquid insolentius et καινῶς ῥηθὲν inesse videtur. Usitatius est quod in uno cod. legitur, ἄγοντες καὶ περιάγοντες, *huc et illuc in deserto agiles* Ge.; ex quo tamen illud confictum esse vix crediderim. Ad sensum quoque atrocius facinus, ut cum clade porcorum apte componatur, hic desiderare possis. Quare conjecturam meam, modeste quidem, proponam tamen; videlicet ab Auctore scriptum fuisse, ἐπ' ἐρημίας ἄγοντες καὶ ἀπάχοντες, *suffocantes*; ut mox ait οἱ πάλοι ἂν ἀπεπνίγησαν. Cf. praeterea p. 579 D. Nisi putes verbum ἀπάγειν cum significatione *interimendi* hic positum esse, ut alias ἐξάγειν et ἀποφέρειν. Sic Tom. XII. p. 277 A. ἐκεῖνος μὲν γὰρ (ὁ λιμὸς) ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἀπήγαγε καὶ ἀπήλλαξε τὸν ἄνθρωπον.

p. 337 E. lin. 1. ὅτιπερ] ὅτι F. et sic edidit Sav.

p. 338 D. not.^d δοὺς διδασκάλους τοῖς συμβιοταῖς (lege συμβώταις) C. quocum consentit Vetus, vertens: *eis doctores dedit, qui porcos pascebant*. In diversa abijt Interpres Arm., qui haec fere expressit: ἀλλ' ἀνεχώρησε καὶ τοὺς ἀξίους ἀποφύναντας ἑαυτοὺς τῆς αὐτοῦ διδασκαλίας κατέλιπε διδασκάλους αὐτοῖς, ὥστε παρ' ἐκείνων κ. τ. έ. Quae quidem ad librorum turbas componendas magnum momentum habere possunt.

p. 339 A. not.ⁱ Cum Edd. conspirare unum meorum F. serius vidi.

p. 340 D. not.^d Lectionem codicis C. minus recte exscripsi; nam particulam ὅτι ante καὶ γῆρας non agnoscit. Deinde τό τε γλυκὺ recepi ex omnibus fere codd. pro vulgato καὶ τὸ γλυκὺ. Similis est voculae encliticae usus p. 180 B. τὸν τε Ἰωάννην ἰδόντας εἰς δεσμωτήριον ἐμπεσόντα καὶ αὐτὸν ἀναχωροῦντα, ἐπὶ τὴν οἰκίαν πάλιν τέχνην ἐπανελθεῖν. Ita enim ibi legendum esse, monui in adnot. ad loc.

p. 340 E. lin. 3. ἀτοκίαν ὠνήσαντο. *sterilitatem uxorū herbis excogitaverint* Ge. in textu: quasi in suo habuisset ἐπενόησαν, vel simile quid. Vox rarissima, ut videtur, ἀτοκία legitur apud Stobaeum, p. 450, 14. τοῦτο δὲ ἀτοκία προστίθεσθαι καὶ τὴν κήσιν εἶργειν ἀπηγόρευσαν αὐταῖς. Legitur vox ἀτόκια (subaudi φάρμακα) de *herbis sterilitatem inducentibus*, Tom. IX. p. 699 B. Τί σπείρεις ἔνθα ἢ ἄρουρα σπουνδάξει διαφθεῖραι τὸν καρπὸν; ἔνθα πολλὰ τὰ ἀτόκια; quae non assecutus est Montef., vertens: *ubi multae sunt sterilitatis causae*.

AD HOM. XXIX.

“Haec homilia est lectu dignissima. Habet enim indubitata
“argumenta divinitatis Christi; nisi quis reperiatur Judaeis illis
“multo malignior, qui dicat Servatorem ipsum istis sermonibus
“in fraudem et perniciem impellere voluisse homines.” *Matthaei*.
N. T. Tom. I. p. 124.

p. 343 B. lin. 5. Legendum οὐ πολλὴν τὴν δόξαν ἔφερεν, cum
codd. C. D. E. F. et Edit. Sav.

p. 343 C. not.^a προσάπτετε Edd. προστρίβεσθε Sav. in marg.
“Alii τί μοι προστρίβετε.” *Montef.* Sed fallitur. Utrum προσ-
άπτετε an προστρίβεσθε scribas, linguae non multum interest.
Illud cum hac significatione frequentat Plato; hoc, ni fallor, Nostro
usitatius. Thomas Mag. Προστρίβομαι, οὐ μόνον ἐπὶ κακοῦ, ἀλλὰ
καὶ ἐπὶ καλοῦ. Δημοσθένης ἐν τῇ κατὰ Ἀνδροτίωνος· πλούτου τινὰ
δόξαν προσετρίψατο τοῖς κεκτημένοις.

p. 343 D. lin. 1. οὐδὲ] ὅτι οὐδὲ C. E. F. Sed lin. 3. ὅτι ante
οὐδεὶς deest in omnibus meis: ergo delendum.

p. 344 B. lin. 1. ὁ δὲ θεὸς ὁψεται εἰς καρδίαν C. D. E. F. et sic
Vetus.

ibid. not.^a Apud Mor. et Ben. qui ἐλθὼν habent, copula post
θεραπεῦσαι abest. Lectionem θεραπευθῆναι, quae multo facilior est,
recepit Sav. Sed ipse aegrotus interdum dicitur suum morbum
curare; ut apud Greg. Nyssen. de An. p. 218 D. ὁ γὰρ ἄπαξ τὸ
ἡδὺν κατὰ τὸν βίον τοῦτον ἐλόμενος, καὶ μὴ θεραπεύσας ἐκ μετανοίας
τὴν ἀβουλίαν.

p. 345 A. not.ⁱ “Σῶμα σφίγξαι παρεμμένον. Sic unus codex ex
“nostris cum alio vel aliis, quorum lectionem Savilius affert in
“margine; et haec lectio editorum anteponenda lectioni, quae sic
“habet, σῶμα σφίγξαι διωκισμένον.” *Montef.* Revocavi veterem
lectionem διωκισμένον, cujus interpretatio est παρεμμένον. *dissolutum*
Ge. *dissipatum* Arm. παραλελυμένον Ep. Hesych. διωκισμένοι, κεχω-
ρισμένοι. Verbum διοικίζειν proprie de urbium eversionibus poni-
tur, ubi cives dissociantur et in vicos compelluntur. Cf. p. 373 E.
Hinc ad quodvis discidium indicandum transiit. Exempla utrius-
que generis dabunt *Budaeus* Comm. L. G. p. 157. *Wesseling.* ad
Diod. Sic. II. 28. Itaque σῶμα διωκισμένον est corpus, in quo mem-
brorum contubernium diremtum est, duriori quidem translatione,
sed ab indole Auctoris non aliena.

ibid. not.^k τοσοῦτον habent etiam Oxonienses C. D. E. Ergo

in omnibus meis legitur. E contrario τεσσούτω et ὅσον sibi invicem respondent p. 629 D.

p. 345 C. lin. penult. προσελθεῖν] “ἴσ. προσελθεῖν.” Sav. προσελθεῖν (sic) εἰς τὸ βέλτιον Ep. ad excellentiora progredi Ge. Sed προσελθεῖν, ad Christum accedere, non sollicitandum. Infra p. 408 B. Καὶ τοῦτο αὐτοὺς ἐκώλυε προσελθεῖν, τῆς ζηλοτυπίας διατειχιζούσης τὴν πρόσοδον.

p. 346 B. not.^v αὐτῶν] οὕτω Edd. “γρ. αὐτῶν.” Sav. “Alii πολλοὶ γοῦν αὐτῶν οὕτω.” Montef. siglis Savilianis male intellectis. In vocabulo αὐτῶν schema est πρὸς τὸ σημαιόμενον, ut alio nescio quo loco dixit, τῷ ἀχέρῳ...ἵνα βελτίους γένωνται, nempe ii, de quibus paleae imago ponitur.

p. 346 C. lin. 1. προστασίαν, κηδεμονίαν per asyndeton legunt C. D. E. F. idque nunc verius puto.

AD HOM. XXX.

p. 347 B. not.^e τὰ deest etiam in C. E.

p. 348 E. not.^z οἶα ἐπισκῆπτειν ἐπιχειροῦσι] Sic edidit Sav. οἱ δὲ ἐπισ. ἐπιχειροῦσι Com. Mor. Ben. Vetus: Sed nec hoc ipsum celarunt Evangelistae, quod ab improbis atque invidis ad infamiam dicebatur. Recte, opinor; nec video quid sibi velit Montani correctio: utpote qui res ab eo gestas vere ac religiose narrare constituerunt. Boisii autem interpolationes nihil moror.

p. 349 A. not.^a Articulus inclusus legitur in Edd. praeter Ben. Sed cf. adnot. ad p. 310 C.

p. 349 C. not.^f οὖν deest etiam in C. D. E.

ibid. lin. ult. ἡ πόρνος C. F. et Edd. Ceteri cum Euth. ἡ πόρνος. Etiam in loco Apostolico inter ἡ et ἡ fluctuant libri tum scripti, tum editi. Critici quidem inde a Millio et Wetstenio ad Nostri auctoritatem pro lectione ἡ provocant, sed frustra. Vide Matthaei. ad loc.

p. 350 B. lin. 1. ὥστε ἐκείνους μὴ ἐξαπορηθῆναι. “Haec sic con-
“vertenda esse putavimus, ne illi dubii manerent, qui Scripturas
“ob socordiam negligentiamque ignorabant. Ut ignorantiam du-
“biumque omne auferat, acrius ipsos alloquitur.” Montef. Eadem
chorda aberravit Vetus, vertens: sed ut illos commoneret. At per
ἐκείνους non Phariseos, sed convivas innuit Auctor. Rectius

Montanus: *ne illi nimium desponderent*. Nam haec est notio verbi ἔξαπορεῖν, *ad incitas redigere*, εἰς ἄφατον ἀπορίαν ἐμβαλεῖν p. 531 A; qui locus ad vim vocis illustrandam plurimum confert. Inde ἔξαπορεῖσθαι *ad incitas redigi, consternari*, notum vel ex Apostolico, 2 Cor. iv. 8. ἀπορούμενοι, ἀλλ' οὐκ ἔξαπορούμενοι. Infra p. 373 C. Καὶ γὰρ βουλοίμην ἂν ἔγωγε μυριάκις εἰς οἰκίαν τινὸς ὑμῶν εἰσελθὼν ἔξαπορηθῆναι, ἢ ἐνταῦθα λέγων μὴ ἀκουσθῆναι: ubi non male vertas, *repulsam ferre*; Anglice, *to meet with a rebuff*. Medelam exspectat locus Chrysostomi Tom. xii. p. 119 A. Διατραφῆναι βούλεται (ὁ προσαίτης)· ἂν μὲν βούλῃ, δός· ἂν δὲ μὴ βούλῃ, ἀπόπεμψον, μὴ ἐπαπορήσας διατρίβῃς ἢ καὶ ταλαίπωρος. Ultima sic legenda: ἀπόπεμψον, μὴ ἔξαπορήσας. Διατρίβῃς ἢ καὶ ταλαίπωρος; Mutianus: *dimitte sine increpatione. Cur miser es et infelix?*

p. 350 D. not.^a ὁ καὶ σφόδρα αὐτοὺς αἰνιττόμενος. Sic edebatur ante Savilium, qui αὐτοὺς in αὐτὸς *tacite* mutavit. Hunc secutus est Montef., de codicibus nec ille hilum monens. Αὐτὸς neque in meis, neque in Regiis 668, 669 invenire potui: quare veterem scripturam revocavi, in qua ὁ pro καθ' ὁ positum neminem morabitur.

p. 351 A. not.^s Vulgatum καὶ μᾶλλον ἢ τῆς θυσίας habet quo se tueatur (vide Koen. ad Greg. Cor. p. 89); sed contra majorem codicum numerum non est urgendum.

p. 353 A. not.¹ κεχρησθαι τοῖς ἐπομένοις. Luditur, ni fallor, in ambiguo horum verborum sensu, quibus vel *discipulos tractare*, vel *consequenter et recta ratione agere* innui potest. Cf. p. 451 E.

p. 354 A. not.^v “εἶπεν] Sic E. Ge. Arm.” Sic etiam F. Mox ὥσπερ ἄριστος κ. sine articulo E. F. Quae porro sequuntur usque ad p. 356 C. excerpserit Matthaeius, Nov. Eclog. p. 189 sqq.

ibid. not.^v Corrige: “Mox συμπεσεῖν Edd. praeter Sav.”

p. 354 B. not.^a “Ἀνδροφονίαι, τυμβωρχνίαι. Alii habent ἀνδροφονίαν, τυμβωρχνίαν, et quidam numero pauci, quos sequitur “Savilius, addunt θηριομαχίαι, et unus θηριομαχίαν; quae vox “meo iudicio non quadrat ad hunc locum.” Montef. Unde colligerit aliquis, vocem istam a Savilio invectam fuisse; quod secus est. Nam ante eum Commelinus dederat, ἀνδροφονίαι, τυμβωρχνίαι, θηριομαχίαι (sic); ultimam autem vocem *casu* omisit Mor.

p. 355 B. not.¹ Vox rarior δυσείδεια, quam e codicum latebris eruimus, legitur Tom. xii. p. 146 A. “Ἐξεστὶ καὶ πρὸς ἐσχάτην δυσείδειαν καταπεσόντας ἀνακτήσασθαι τὸ κάλλος. p. 154 C. “Ὅταν γὰρ ἐσχάτη ἢ δυσείδεια, ὅσα ἂν ἐπινοήσωσιν, οὐδὲ ὑποκρίνασθαι δύνανται. Quae loca emendationem nostram egregie confirmant.

p. 355 E. lin. 1. φιλόκοσμος. "Alii φιλόνεικος. Mox Morel. "et quidam MSS. ἐπιλαβεῖν. Savil. et alii ἐπιβαλεῖν. Utraque "lectio bene habet." Montef. "Etsi περὶ φιλοκοσμίας nunc loqui- "tur, tamen φιλονεῖκος contentiosa, haud absurdum est. Sed ἐπι- "βαλεῖν praefero. Quomodo autem Montefalconio, Viro sane "docto, in mentem venire potuit, ut neglectis codicum et Edi- "tionum nominibus, Lectores ludat vocabulis quidam, alii? At- "que ita fere semper." Matth. Φιλόνεικος nullus meorum, ἐπιβα- λεῖν omnes habent. Hoc pro Commeliniano ἐπιλαβεῖν recepto, Sa- vilius, ut lectionem a se mutatam indicaret, in margine notavit, γρ. ἐπιλαβεῖν. Hinc, ni multum fallor, suum quidam sumsit Montef. Cf. adnot. ad p. 207 C. Mox in v. ἡρμόσθης attingitur locus Apostolicus, 2 Cor. xi. 2.

p. 356 A. not.^s Edebatur ἀναστῆσαι. "Etsi recte dicitur ἀνα- "στῆσαι εἰκόνα, ἀνδριάντα, imaginem, statuam publice ponere, attā- "men hic, ut videtur, significatione opus est passiva, id est, "postquam posita est. Malim ergo ἀναστῆναι." Matth. Conjecturam Viri doctissimi, a duobus libris testatam, haud cunctanter recepi. Frequentius quidem de statua ponitur forma aoristi ἀνασταθῆναι, sed nec altera inusitata. Herodian. iv. 8. εἰκόνας τε καὶ ἀνδριάντας ἐν πάσαις πόλεσιν ἀναστῆναι ἐκέλευσε.

AD HOM. XXXI.

p. 356 E. not.^c ὁ δὲ] Sic Mor. διὸ δὲ Sav. Ben. "Ὁ δὲ aut quae res scilicet (h. e. τὸ εἶναι μονογενὲς κ. τ. ε.) valet, ut in ex- emplis a Viro summo ad locum Euripidis allatis; aut, quod hic quidem praetulerim, pro διὸ δὲ ponitur. Plut. II. p. 64 A. "Ὁ δὲ καὶ Λακεδαιμόνιοι Σμυρναίοις δεομένοις σῖτον πέμψαντες κ. τ. ε. Sic accipiendus videtur locus Platonis Symp. p. 222 B. "Ἄ δὲ καὶ σοὶ λέγω, ὦ Ἀγάθων, μὴ ἐξαπατᾶσθαι ὑπὸ τούτου: ut ibid. p. 174 A. Ταῦτα δὲ ἐκαλλωπισάμην.

p. 357 C. not.^s παρ' αὐτῶν praeter B. habent C. et pr. D. At- que ita ediderunt Com. Mor.

p. 357 C. lin. 8. Pro verbis Evangelistae γυνὴ αἰμορροῦσα δώδεκα ἔτη, Chrysostomus de suo dedit γυνὴ ἐν ῥύσει αἵματος δώ- δεκα ἔτη ἔχουσα. Quorum illa ἐν ῥύσει αἵματος ex Marci relatione v. 25, huc traxit; haec autem δώδεκα ἔτη ἔχουσα ex loco Joannis

v. 5, ubi de alio aegroto narratur, sumsisse videtur. “Tam diligentes ergo sunt Patres Graeci, cum locum ex professo, ut aiunt, interpretantur.” *Matth.*

p. 359 C. not.^x Edebatur, ὑπὲρ γὰρ τὰς νιφάδας αὐτὸν ὑπερῖναι τὰ θαύματα. Interpretes: *cum nivales imbres miraculorum multitudo superaret.* Ergo pronomen non reddiderunt. “Legendum αὐτοῦ, ut vult Boisius, aut certe αὐτῷ.” *Sav.* Graeca quidem locutio, et ex reconditis, est ὑπορρεῖν τινα, sed alio prorsus sensu. Demosth. adv. Lept. p. 472, 1. τοὺς ἐν ἀπάσῃ καθεστάναι δοκοῦντας εὐδαιμονία ταῦτα ἀμελούμενα ὑπερῖναι κατὰ μικρὸν, *labefactant atque subruunt*; ubi vid. *Wolf.* Parthen. Erot. c. 13. ὥς δὲ πολὺ μᾶλλον αὐτὸν ὑπερῖναι τὸ νόσημα. “Cornarius negligenter “transtulit, *quum autem multo magis incresceret morbus.* Ὑπορρεῖν “est activum, et significat *subruere, corruere.*” *Bast.* Ep. Crit. p. 231. In loco Luciani, Dial. Mort. ix. 2. olim edebatur, ἀλλ’ ὑπερῖναι μοι, ᾧ γενναῖε, παρ’ ἄλλων τὰγαθά: sed recte e codd. emendatum est, ἐπερῖναι. In nostro loco etiam si pronomen abesset, ὑπορρεῖν *sensim ac lente fluere* plane absonum foret. Quod autem e codicibus erui, αὐτὸν περιερῖναι, tum ad sententiam, tum ad Auctoris sermonem accommodatissime dicitur. Tom. xi. p. 65 B. Πολλά με περιερῖναι οὐκ οἶδα ποῖον εἶπω πρῶτον. Tom. x. p. 328 E. ὅτε πολλὴ πανταχόθεν αὐτοὺς περιερῖναι τῆς διδασκαλίας ἢ δόξα.

p. 360 A. not.^e αὐτὸν pro λοιπὸν habet D. sed λοιπὸν post αὐτὸν inseruit manus recentior.

p. 360 E. lin. 4. φανερώτερον] φανότερον B. Idem codex φανωτέρα pro φανερωτέρα habet, infra p. 363 D. Mox τὸ κατόρθωμα τοῦ Χριστοῦ non esse *hoc Christi opus*, ut vertit Montef., sed majus illud facinus, quo mortem in sua persona vicerit, vix opus est monere.

p. 361 E. lin. 4. τί μετὰ ταῦτα πένητας καλεῖς; scilicet, ad convivia in mortuorum memoriam data. Vide *Petav.* Notae ad Synes. p. 46.

p. 362 A. not.^v Utraque lectio, χειμῶνα σαντῷ et χειμῶνας αὐτῷ, in codicibus iisdem plane ductibus exaratur, h. m. χειμῶνασαντῷ. Nam et σ in fine vocis, non ς, scribitur; et haud raro σαυτοῦ, σαντῷ etc. spiritu appicto. Hinc leviter depravatus est locus, Tom. xii. p. 190 D. εἶτα ἔγνωσ ὅτι διαπαντὸς ζήσεται, καὶ οὐ προτελευτήσεις αὐτοῦ, καὶ πάντα σοι παρέξει μετὰ ἀδείας τὰ αὐτοῦ. Legendum, *προτελευτήσει σαντοῦ.*

ibid. lin. penult. Πολλοὶ γοῦν κ. τ. έ. Vide *Matthaci.* Nov. Eclog. p. 161 sqq.

p. 362 B. not.^w Mediae formae ἐστεφανώσαντο calculum suum adjecit Matthaeius, monens hic de Pericle sermonem esse, de quo Plutarchus, II. p. 118 E. Τοῦτον γὰρ εὐθὺς μετὰ τὴν προσαγγελίαν ἀμφοτέρων τῶν υἱῶν, οὐθὲν ἦττον ἐστεφανωμένον κατὰ τὸ πάτριον ἔθος καὶ λευχειμονοῦντα δημηγορεῖν. Cf. Tom. VIII. p. 373 D.

p. 362 C. lin. 3. ἢ εἰ ἔζη] εἰ om. A. C. E. F. ἢ om. B. (Alter codex hiat.) Idem in hac formula saepe accidit. Vid. adnot. ad p. 254 C. Jacobs. ad Philostr. Imag. p. 718. Alia est ratio loci p. 314 D. καὶ πλέον τι ἐποίησεν ἢ ἀπεδέξατο, ubi εἰ recte abest.

p. 362 E. not.^e τῶν deest etiam in C. D. Ergo solus habet E.

p. 363 A. lin. penult. Τὸ γὰρ ἐαντῷ κ. τ. εἰ. “Hoc tantum non intelligo, quomodo mortem sibi optare hominis sit invidi.” Matth. Neque enim hoc dixit Chrysostomus, sed qui, dum mortem sibi optet, alium morte ereptum aegre ferat, eum invidiae obnoxium esse recte affirmat. Tritissima est haec per egregias particulas μὲν et δὲ constructio, quae tamen non raro Interpretibus turbas dedit. Insigne exemplum ponam, ex initio aurei libelli de Sacerdotio sumtum: οὔτε ἐμοὶ μὲν πλοῦτος ὑπερόγκος ἦν, ἐκεῖνος δὲ ἐσχάτη συνέζη πενία· ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς οὐσίας μέτρον τὸ τῆς προαιρέσεως ἰσοστάσιον ἐμμεῖτο. Ubi nescio quid de particulis οὔτε et δὲ sibi invicem respondentibus adnotavit non ineruditus Vir Aen. E. Leo ad locum; solus autem Bengelius verum vidit. Dio Chrys. p. 517, 44. Καὶ μετὰ ταῦτα οὐχ ὁ μὲν δῆμος ὑμεῖς ἐπεθυμήσατε τῶν ἔργων, τῶν δὲ ἐν τέλει τις ἀντείπεν· οὐδὲ ἀντείπε μὲν οὐδεὶς, οὐ μὴν οὐ προθυμούμενος εὐρέθη καὶ συμπράττων· ἀλλὰ πάντες κ. τ. εἰ. Quae exscripsi, ut interpunctionem Reiskianam, quae ineptissima est, emendem. Ceterum in tali structura, ut a bonis Scriptoribus adhibetur, vix et ne vix quidem abesse potest μὲν particula; quam tamen magno perspicuitatis dispendio omittere solent Scriptores sacri. Exempli sint Matth. vii. 3. Τί δὲ βλέπεις τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὴν δὲ ἐν τῷ σῷ ὀφθαλμῷ δόκον οὐ κατανοεῖς; ubi vid. Fritzsche. Rom. vi. 17. χάρις τῷ θεῷ ὅτι ἦτε δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, ὑπηκούσατε δὲ ἐκ καρδίας εἰς ὃν παρεδόθητε τύπον διδαχῆς. Alius locus Matth. xi. 25, dilucidius sic efferendus erat: Ἐξομολογοῦμαι σοι, πάτερ, ὅτι ἀπεκρυψας μὲν ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, ἀπεκάλυψας δὲ αὐτὰ νηπίοις. Cf. quae dixit ipse Chrys. infra p. 425 D.

p. 364 A. lin. 5. εἰ ὅπερ] ἢ ὅπερ C. D. F. ἢ ὅπερ B.

ibid. not.^p ἀληστεύτῳ Edd. ἀσύλῳ in margine habent Sav. Ben. “Res redit ad codices, [qui uno ore pro ἀσύλῳ clamant] “cum utrumque vocabulum probum sit. Rarius est ἀλήστευτος,

“cujus fortasse est interpretatio ἄσυλος.” *Matth.* Immo hujus esse interpretationem ἀλήστευτος enixe contendam. *Hesychius*: ἄσυλον· ἀβλαβές. *Infra* p. 519 B. ἀλλ’ ἐν ἀσύλῳ κείσεται θησαυρῷ. *Tom.* VIII. p. 147 C. μετακομίσωμεν πρὸς τοὺς ἀσύλους θησαυρούς.

AD HOM. XXXII.

p. 366 A. not.^r Corrige: “μη] οὐ F. μη om. B. et pr. D.”

p. 366 E. lin. 1. Libros editos secutus sum. Nam scripti omnes τοὺς κατηγοροὺς οὐ κατηγορίαις habent. Mox μετὰ τὴν κατηγορίαν B. D. F.

p. 367 B. lin. 1. ἦσαν ἐσκυλμένοι καὶ ἐρρύμμενοι. *Epit.* de suo addit: οὐκ αἰσθητὴν σκύλσιν καὶ ἀπορρίφῃν λέγει, ἀλλὰ νοητὴν. Unde saltem bellum vocabulum ἀπορρίφῃ lucramur.

ibid. lin. penult. τὰ γυμνάσια τῶν ἀγώνων. “Assentior doctiss. “Boisio ex ingenio legenti, τὰ γ. πρὸ τῶν ἀγώνων. Sic enim locutus est *Chrysost.* p. 385 D. γυμνασάμενος πρὸ τῶν ἀγώνων; et “γυμνάσια priora τῶν ἀγώνων.” *Sav.* Τὰ γυμνάσια et οἱ ἀγῶνες probe inter se distinguenda sunt. *Infra* p. 386 B. πόθεν ἐπῆλθε τῷ διαβόλῳ, εἰδοῦτι αὐτοῦ τὰ γυμνάσια, κινήσαι τοὺς ἀγῶνας. *Tom.* I. p. 427 B. ὅταν γὰρ μὴ περὶ τῶν αὐτῶν οἷ τε ἀγῶνες ὧσι καὶ τὰ γυμνάσια, τῶν ἀγυμνάστων ὁ ἀγωνιζόμενος οὐδὲν διενήνοχε. *Exercitia* certamine tempore priora sunt (hoc quidem vere dixit *Savilius*): sed ludi ipsi exercitationibus, quibus ad eos praeparatur et quasi praeluditur, multo graviores et majores esse solent. Quod tamen hic, inquit *Chrysostomus*, contra evenit; nam suorum exercitia ipsis ludis graviora esse voluit *Christus*: graviora dico, non per se aestimata, sed ὅσον εἰς τὴν αὐτῶν ἤκεν ἀρετὴν, quantum ad vires certantium. Dum enim exercebantur, suo consilio, suis viribus utendum erat; inito autem certamine divino auxilio fruebantur. Hic, ni fallor, sensus loci, quem divinando verterunt *Interpretes*.

p. 367 C. lin. penult. τὸ φρόνημα] τὰ φρονήματα B. F.

p. 368 B. not.^o Vitiosam scripturam σφιγγέντα, quam sine suspitione venditant Editores, habet praeter F. unus *Oxoniensium* C. Alius D. lacunam habet.

p. 368 D. not.^v ἀλλ' ἀδιαφόρως] ἀλλαδιαφόρως (sic) F. ἀλλὰ διαφόρως primum dederat scriba codicis E. sed errorem suum correxit. Eadem confusio est p. 708 E. Ad not.^w conferri potest p. 648 D. not.^b

p. 368 E. not.^y “Praefero marginalem lectionem, συγγενείας. “Nam verba illa ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ significant, Petrum et Andream “non solum natura, sed moribus etiam fratres ac germanos fu- “isse.” Bois. Codices quidem omnes εὐγενείας habent, sed hac confusione vix alia tritior. Adeas pp. 201 C. 250 C. 468 D.

p. 369 A. not.^z τὸν “καὶ Θαδδαῖον, et in marg. “ἐπικληθέντα dedit Savilius; quibus siglis quosdam codices ἐπικληθέντα pro καὶ legere significare voluit; et sic revera legunt omnes mei. Montef. autem de suis codd. securus, Savillii monitum sic expressit: “Alii τὸν ἐπικληθέντα καὶ Θαδδαῖον.”

p. 369 D. not.^k Adde: “καὶ om. C. et pr. D.”

p. 370 B. not.^p Edebatur αὐτοῖς ἀπαντήσεσθαι, quod ne Graece quidem dicitur: αὐτοὺς ὑποστήσεσθαι Sav. in marg. “Quidam αὐτοῖς ὑποστήσεσθαι.” Montef. Non crediderim.

p. 370 D. lin. 1. ὥστε σχολὴν πᾶσαν B. F. omisso articulo.

p. 372 C. lin. 8. Οὕτω γὰρ καὶ αὐτοὶ τῆς φ. ἀ. E. atque ita edidit Sav.

p. 373 A. lin. ult. ὁ προσεστὼς δίδωσιν εἰρήνην. Cf. Tom. xi.

p. 348 C. “Ὅταν εἰσέλθῃ ὁ τῆς ἐκκλησίας προσεστὼς, εὐθέως λέγει, εἰρήνη πᾶσιν· ὅταν ὁμιλῇ, εἰρήνη πᾶσιν· ὅταν εὐλογῇ, εἰρήνη πᾶσιν· ὅταν ἡ θυσία τελεσθῇ, εἰρήνη πᾶσι καὶ μετὰ πάλιν, χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη.

p. 373 B. lin. 1. “Καὶ τοῦτο ἐκείνου τύπος ἐστὶ, hoc illius est “typus; id est, id quod agit Praeses in Ecclesia, cum pacem “dat, typus est Christi pacem dantis in Evangelio.” Montef. Fallitur. Hoc dicit Chrysostomus. Partes Apostolorum hodie sustinet Praeses. Cum hic in Ecclesia pacem dat, typus est Apostolorum domos fidelium non sine salutatione pacis intrantium. Porro, ut Apostoli iis hospitio excipiendi erant, ita nobis Praeses; sed non tam cibo ac potu, quam attentis auribus et propenso animo. Hoc est, τῇ γνώμῃ πρὸ (potius quam) τῆς τραπέζης. Interpretes nihil viderunt.

ibid. lin. 4. ἀν] οὐχὶ E. ἀν om. D.

p. 373 C. lin. penult. καὶ ἡ λυχνία τῆς λυχνίας. “Singulare “est quod hic dicitur de iis qui ex oleo lucernae in Ecclesia “ardentis uncti convalescerant. De arca postea loquitur, in qua “pecuniae servabantur pauperibus erogandae. Aliquid difficulta-

“tis prae se ferunt verba sequentia, ubi de arca κιβωτίῳ loquens
“dicit, ἀλλ’ ἐλεημοσύνην ἔχει συγκεκλεισμένην, εἰ καὶ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ
“κεκτημένοι ἐνταῦθα; *sed eleemosynam inclusam habet, licet pauci
“sint qui illam possideant.* Auctoris mentem hanc esse existimo.
“Arca illa Ecclesiae pecunias obtinet ad eleemosynam erogan-
“dam, quam virtutem, eleemosynae scilicet erogandae, ex his
“praesentibus pauci possident.” *Montef.* In eo est Concionator,
ut domum quae proprie dicatur, et quidem privata cujusque domo
κυριωτέραν, Ecclesiam esse demonstret. Praecipua domus supellex
est mensa, lucerna, arca vestiaria, lectus. Mensam sibi asserit
Ecclesia, quae sola eo nomine digna sit, nempe Dominicam; lu-
cernam, cujus oleum morbos depellat; arcam, quae non vestes,
sed pecuniam pauperibus erogandam inclusam habeat; lectum
denique quovis lectulo cubiculari molliorem, τὴν τῶν θείων γρα-
φῶν ἀνάπαισιν. Haec de summa sententiae; nunc singula attin-
genda sunt. De oleo lampadis sacrae ad aegrotos curandos ad-
hibito, dignus est qui exscribatur locus Epistolae *Leonis Allatii*
de quorund. Graec. opinat. p. 118 sq. “Hinc plures ex lampa-
“dum ante dictos Divos accensarum oleo, bombycem seu gossi-
“pium intinctum in cavum calamum ingerunt, ut oleum conser-
“vetur, nec aliarum rerum contactu dispereat. Eo, postquam
“domum revererint, puerorum infirmorumque partes praecipuas
“illinunt, et Sancto cujus ex lampade oleum est, commendant.
“Nec eos spes frustratur, cum, sine alio medico, malo sic reme-
“dium inveniant. Oleo nomen est ἅγιον ἔλαιον, vel ἔλεος, *sanc-
“tum oleum.* Illius usum antiquissimum esse, et etiamnum in Ec-
“clesia, diebus Sanctorum titularium solennibus, vel alterius
“maximae dignationis, completis officiis ad unguendas facies usur-
“pari, auctor Typici testis est; a quo modum illius intinctionis,
“et dies quibus ea fiat, ita colligo, Cap. XII. Εἰθ’ οὕτως ὁ ἱερεὺς
“ἐπιδίδωσιν ἅγιον ἔλαιον ἐκ τῆς κανδήλας τοῦ ἁγίου τοῖς ἀδελφοῖς.
“εἰ δὲ καὶ ὁ προεστὼς ἡξιώται τῆς ἱεροσύνης, αὐτὸς ἐπιχρίει τοὺς
“ἀδελφούς ἀπὸ τῆς τοιαύτης εὐλογίας, ἐμβάπτων τοὺς ἑαυτοῦ δακτύ-
“λους τοὺς δύο, καὶ οὐχὶ τὸν ἓνα.” Hactenus ille. Sed ut verum
fatear, nondum mihi compertum est, talem usum inde a Chrysos-
tomi aevo repeti posse. Itaque nostrum locum de oleo benedicto
(εὐχέλαιον recentiores vocant) ad morbos depellendos adhibito
malletm intelligere. Hoc autem ex lucerna in Ecclesia accensa
sumi solitum esse, ex Chrysostomi verbis probari nequit. Utut
sit, locus est valde notabilis, ut jure mireris, eum Scriptores qui
de sacramento extremæ unctionis in utramque partem disputa-

rint, prorsus fugisse; praesertim cum ad alium Nostri locum (Lib. III. de Sacerdot. Opp. Tom. I. p. 384 D.) qui nihil aut admodum paululum ad hanc rem pertineat, utrinque provocetur. Quod si noster locus Viro λογιωτάτῳ J. C. W. Augusti (Denkwürdigkeiten, Tom. IX. p. 472) innotuisset, vix affirmasset Graecos pro suo εὐχελαίῳ ne unum quidem exploratae fidei testimonium ex antiquitate producere posse. Ut magis mireris, idem V. D. in alia operis sui parte (Tom. XII. p. 40) ubi de origine nominis *ciborii* disputat, verba proxime sequentia, Καὶ τὸ κιβώτιον...συγκεκλεισμένην in rem suam convertit, sed ut ea ab alio Scriptore excitata arripuisse, non ipsum locum inspexisse, facile conjicias. Nam comparationem nescio quam inter *arcam Templi* (!) et *Christianae Ecclesiae ornamenta* (?) a Chrysostomo institutam somniavit. Tale est ex alienis cisternis, non ex ipsis fontibus haurire. Sed, ut ad nostram rem redeamus, verba εἰ καὶ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ κεκτημένοι nescio an recte ceperit Montefalconius, ut ex praecedentibus repetatur ἐλεημοσύνην, sed alia vi, ea scilicet qua non de stipe, sed de ipsa miserationis virtute ponatur. Non intelligo Veterem: *qua qui privantur, culpa sua privantur.*

p. 374 C. not.^a ἂν δὲ μετὰ τῶν ὕβρεων καὶ μὴ δέξησθε, h. e. *si autem praeter contumelias etiam recipere nos recusabitis.* Alteram lectionem vertit Vetus: *si vero vos contemptui et contumeliae me habebitis.*

p. 375 B. lin. 5. Ὅταν γὰρ περὶ, omisso καὶ Mor. Ben. Ὅταν περὶ E.

p. 376 B. not.^p Hodie ταύτην praetulerim, ut αὕτη ἡ δουλεία de servitute, quae ad hanc vitam pertineat, intelligatur. Nam hic est frequens apud Nostrum hujus pronominis usus, ut per epitheta βιωτικός, vel σωματικός, vel etiam αἰσθητός explicari possit. Talia sunt p. 94 C. οὐ ταύτης ἦν τῆς βασιλείας βασιλεύς. p. 183 C. οἱ ἀπὸ τῶν δεσμωτηρίων τούτων. p. 195 A. τῆς ἀκτῖνος ταύτης. p. 477 D. οὐ ταύτην λέγων τὴν ὕψιν, οὐδὲ τὴν ἀκὸν, ἀλλὰ τὴν ἀπὸ διανοίας. p. 691 E. οὐ γὰρ ὥσπερ ἐπὶ τούτων τῶν πολέμων. Tom. XI. p. 50 A. Βούλομαί τι ὑποδείγμα εἰπεῖν, καὶ οὐχ εὐρίσκω ἐν τοῖς πνευματικοῖς· διὸ ἀπὸ τῶν ἔξωθεν ἐρῶ. Οὐχ ὁρᾶτε τοὺς ἐρῶντας τούτους; quae perperam vertit Montef. *hos qui amant.* [Mox p. 50 B. ubi Montef. e duobis codd. dedit καὶ τὴν οὐσίαν διασπῶσι, omnino revocanda est veterum Edd. lectio, διασπαθῶσι. Paulo post, ad hunc diem vitiose legitur, καὶ γὰρ θρύπτεται καὶ αἰκίζεται, quanquam jampridem mendum sustulit Bastius apud Boissonade ad Philostr. Her. p. 361. Tandem in loco ejusdem

Tomi p. 732 B. ubi a Montef. editum, μηδὲ αἰκίζεσθαι, μηδὲ δυσχεραίνειν, lectionem Savilianam ἀκκίζεσθαι recte excudendam curavit Editor Ben. 2^{dae}.] Similis est hujus pronominis *de persona aut re omnibus nota* apud exteros usus.

p. 376 C. not.^r “Alii ἀνάστασιν, alii ἔγερσιν, quod id ipsum est.” Montef. Immo ἀνάστασις *de resurrectione*, ἔγερσις *de resurrectione* mortuorum recte ponitur. Hoc, quod uno ore codices testantur, ad sensum quoque hic unice quadrat.

AD HOM. XXXIII.

p. 377 D. lin. 7. τῇ ἀπροσδοκήτως] τὰ ἀπροσδοκήτως Com. Mor. Ben. Savilii lectionem ab omnibus meis testatam recepit Editor Ben. 2^{dae}.

p. 378 D. not.^p καὶ ἴσως habet etiam C.

p. 379 B. not.^t Corrige: “ὅσον] ὃς ἐὰν B. et pr. D. ὅσον ἐὰν corr. D. ὅσον γὰρ ἂν C. ὡς ἐὰν F. Deinde ἀκέραιος ὡς ἡ περ. A. B. et pr. D.”

p. 379 C. lin. 3. ἐνταῦθα αὐτοὺς ἀπαιτεῖ E. et sic ed. Sav.

p. 380 A. lin. 6. τὸν ἐκείνων θυμὸν] τῶν ἐκείνων θυμὸν E. τὸν θυμὸν τὸν ἐκείνων B. τὸν θ. τῶν ἐκείνων F.

p. 380 B. not.^a βλέπε καὶ τὸ legit etiam D. Infra not.^d idem codex οὐδέπω habet.

p. 381 A. not.^z Πάνν γε. Οὐ γὰρ τὴν εἰρήνην Com. Mor. Ben. Καλὴν γε τὴν εἰρήνην Sav. Proba est lectio vulgata, modo scribas: Πάνν γε (οὐ γάρ;) τὴν εἰρήνην κ. τ. έ. Infra p. 412 B. Πάνν γε (οὐ γάρ;) ὡς ἡμεῖς βιοῦμεν νῦν. Ita enim, ut mihi ipse constem, distinguendus est locus. Ironicum οὐ γάρ; *nonne?* mediae verborum structurae interjectum, quemadmodum apud optimos Scriptores πῶς γάρ; construitur, aliquid animadversionis postulat. Praeter loca jam memorata redibit infra p. 792 D. not.^c secundum duorum quidem codicum lectionem: Καλά γε (οὐ γάρ;) τῶν ἱερέων τὰ σκεύη. Nunc alia Chrysostomi loca, ubi eadem formula aut legitur, aut legi debet, recensenda sunt. Tom. XII. p. 148 A. Πάνν γε· οὐ γὰρ καλῶς μεριμνῶσιν ἀγωνίσασθαι. Frigide Montef. Ita sane: non sunt enim solliciti ut recte certent. Tu lege: Πάνν γε (οὐ γάρ;) καλῶς μ. α. Tom. VIII. p. 395 A. Καλά γε τῆς ἐορτῆς τὰ κατορθώματα, φόνοις ἀναμινύναι τὴν πανήγυριν. “Alii Οὐ γὰρ

τῆς ἐορτῆς τὰ κ." Montef. quod ex Savillii margine descripsisse videtur. Sed istos, quicumque sint, codices lectionem Καλά γε (οὐ γάρ;) τῆς ἐορτῆς τὰ κ. habuisse, post loca a me allata nemo dubitabit. Ultimum exemplum sit Tom. i. p. 236 D. ubi Montef. edidit, Καλήν γε οὐκ ἀποδώσομεν τῇ παρθένῳ τὴν ἀμοιβήν, ἀνθ' ὧν οὐκ ἔγχευμεν: Savilius autem rectissime tum ad lectionem, tum ad distinctionem, Καλήν γε (οὐ γάρ;) ἀποδώσομεν κ. τ. έ. Proxime ab hoc usu abest locus Luciani Dial. Deor. v. 4. ἡδὶω ταῦτα, οὐ γάρ; καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμτρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν. Ubi ante Hemsterhusium legebatur uno tenore, οὐ γάρ καὶ παρὰ πολὺ κ. τ. έ.

p. 382 A. not.^r κατὰ κράτος] κατάκρας B. D. F. Mor. καὶ τάκτορας C. Hinc paulum corrigenda sunt, quae in margine scripsi.

p. 382 B. not.^w Vocabulum πάντες in suo legit Vetus, perperam tamen vertens: *ab omnibus jam diu contempta est*. Ergo τὰ Κυνικά κ. pro quarto casu habuit.

p. 383 C. not.ⁱ τὸ δὲ τοὺς habet alius codex D.

p. 386 C. not.^a Vide adnot. ad p. 195 B. Adde p. 500 E. Μὴ γάρ μοι τὰ παρακείμενα κρέα ἴδης. Tom. x. p. 452 C. Μὴ γάρ μοι τοῦτο εἶπης μόνον, ὅτι θυσιαστήριον ᾠκοδόμησε. Ubi aut legendum ἴδης, aut delendum μόνον videtur.

p. 387 C. not.^h Lectionem plane singularem καὶ τὸ πρόσωπον ταχέως νίψας venditat E. Scilicet scribae obversabatur locus Gen. xliii. 30. καὶ νιψάμενος τὸ πρόσωπον, ἐξελθὼν ἐνεκρατεύσατο. Sed unice vera est vulgata. Tom. i. p. 780 E. ὅταν λυθῇ τὸ θέατρον, ὅταν ρίφῃ τὰ προσωπεῖα. Ibid. p. 778 D. τὰ προσωπεῖα ἐκείνων κρύπτεται (fort. ρίπτεται.)

AD HOM. XXXIV.

p. 388 E. not.^d φθήσεσθε. Cf. adnot. ad p. 727 C. Mox notandus est usus *temporalis*, qui dicitur, copulae καί, in verbis οὐ φθήσεσθε περιελθόντες τὴν Παλαιστίνην, καὶ εὐθέως ὑμᾶς καταλήψομαι. Similia sunt, quae sequuntur: p. 735 E. Οἳ τε γὰρ ψευδοπροφηταὶ καὶ οἱ ψευδόχριστοι θορυβήσουσι παραγενόμενοι, καὶ εὐθέως αὐτοὺς πάρεσται. Floril. p. 548. Οὕπω ὁ καρπὸς, καὶ ἡ ἀπόφασις ἔδραμεν. Dionys. Hal. Antiq. v. 42. Οὕπω μέσαι νύκτες ἦσαν, καὶ

ὁ τῶν Σαβίνων ἡγεμὼν ἀναστήσας τοὺς στρατιώτας, ἦγεν ἐπὶ τὸν χάρακα. Adde locum Jac. i. 11. ἀνέτειλε γὰρ ὁ ἥλιος σὺν τῷ καύσωνι, καὶ ἐξήρανε τὸν χόρτον; ut recte post Bezam ab Interpretibus vernaculis explicatus est.

p. 389 A. not.^e Editi, Εἰ γὰρ φοβεῖσθε, φησί, φεύγετε καὶ μὴ φοβεῖσθε, omissis ceteris. "Post φεύγετε, quidam addunt τοῦτο γὰρ ἐδήλωσεν εἰπὼν, φεύγετε." Montef. Sic Sav. in marg. Haec quamquam in nullo meorum exstant, auctoritate marginis Saviliani et Interpretis Arm., qui ea ad amussim expressit, non dubitavi in seriem recipere. Nam et ad sententiam aptissima sunt, et propter homoeoteleuton facillime effluere poterant. Vetus Latinus ita vertit, quasi legisset, Τοῦτο γὰρ ἐδήλωσεν εἰπὼν, εἰ φοβεῖσθε, φεύγετε. Epitomator autem haec tantum habet, Εἰ γὰρ φοβεῖσθε, φησί, φεύγετε.

p. 389 B. not.^g ὑποδέξονται· τῶν κινδύνων δὲ ἕνεκεν τῆς ἀγωνίας, εἰπὼν] ὑποδέξονται· τῶν δὲ κινδύνων, εἰπὼν Edd. Solus Sav. in marg. ἕνεκεν post κινδύνων addit. ὑποδέξονται τῶν κινδύνων ἕνεκεν, εἰπὼν A. ὑποδέξονται τῶν κινδύνων, εἰπὼν B. F. ὑποδέξονται· τῶν κινδύνων δὲ ἕνεκεν, εἰπὼν D. Postremo ὑποδέξονται· τῶν κινδύνων ἕνεκεν τῆς δὲ ἀγωνίας, εἰπὼν C. E. Horum ad praescriptum locum refinxī, nisi quod sedem particulae δὲ juxta codicem D. mutavi.

p. 390 D. not.^v Constructio est: ἀντιδιαστέλλων τὸν τρόπον τῆς δ. ἐκείνης πρὸς τὴν μ. τ. παρρησίαν ἐσομένην. Dicitur ἀντιδιαστέλλειν τί τινα, ut p. 417 B; vel πρὸς τι, ut h. l. et supra p. 161 D.

ibid. lin. penult. Καὶ διατί μὴ εἶπεν [ἀκολύτως] κηρύξατε Com. Mor. Idem paulo post μόνον includunt. "Ἀκωλύτως post εἶπεν Mor. sed deest apud Savil. et in quibusdam item MSS. abest." Montef. Deest etiam in omnibus meis, et procul dubio insititium est. Euthym. Tom. i. p. 87. ἀλλ' ἔθος ἐστὶ τῇ γραφῇ τὸ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀκωλύτως λέγειν, ἐφ' οὗ ἂν ἐθελήσῃ χρόνον: ubi Matthaeio in mentem venit ἀπολύτως, absolute, probabili sane conjectura. Nam ἀπολύτως pro ἀπλῶς ex Grammaticis satis notum est; non item ἀκωλύτως. Emendationi favet scriptura nostri loci ἀκολύτως; ita enim, non, ut Montef. ait, ἀκωλύτως, in Edd. excusum est.

p. 391 ABC. ἀποκτενόντων ter habent B. C. D. F. Com. Mor. Ben. ἀποκτεννόντων ter A. ἀποκτενόντων bis, in tertio autem loco ἀποκτεννόντων E. ἀποκτενόντων bis edidit Sav. sed ex tertio ἀποκτενόντων fecit. Hoc in omnibus locis, non monito lectore, scripsit Editor Ben. 2^{dae}. Scripturam ἀποκτενόντων ex omnibus Mos-

quensibus laudavit Matthaeius. Cf. pp. 537 B. 739 B. Etiam Novi Foederis codices et hic et alibi inter ἀποκτένω, ἀποκτέννω, et ἀποκτείνω fluctuant, sed major fere numerus pro ἀποκτένω stare solet. Hanc formam in nostro loco, cum tantus sit subsidiorum consensus, edendam curavi; quanquam haud multum abest quin ad sententiam Viri doctissimi C. F. A. Fritzsche, Quatuor Evv. Tom. II. p. 507, accedam, cui verbum ἀποκτένω plane nihili esse videtur.

p. 391 B. lin. 3. τοῦ πάντων δοκοῦντος εἶναι φοβεροῦ. “Deest μάλιστα, aut pro φοβεροῦ legendum φοβερωτάτου.” Sav. Codices nihil mutant. Infra p. 839 C. in bonis libris ὧ πάντων ἀνόητοι legitur.

p. 391 D. not.^h εἰς παγίδα. “Huic confusioni fortasse occasionem dederit Psalm. cxliii. 7. ἡ ψυχὴ ἡμῶν ὡς στρουθίον ἐρ-
“ρύσθη ἐκ τῆς παγίδος τῶν θηρεόντων.” Matth. Idem V. D. loca Origenis indicavit, I. 263 D E. καὶ ἄνευ τῆς βουλῆς τοῦ πατρὸς οὐδὲ τὸ εὐτελέστερον τῶν ἐπτερωμένων στρουθίων ἐμπίπτει εἰς τὴν παγίδα. IV. 356 D. ἐπιλανθανόμεθα τοῦ ἄνευ θεοῦ στρουθίον μὴ πίπτειν εἰς παγίδα. Euthym. καὶ ὅμως οὐδὲ ἓν ἐκ τούτων θηρεύεται χωρὶς τοῦ θεοῦ. Vulgatam scripturam ab ipso Chrysostomo laudatam esse, p. 133 C, Critici non animadverterunt.

p. 392 C. not.ⁿ Lectio ποιούμεν ex uno cod. D. notanda erat. Mox καὶ μυριάκεις ἀνέλωσιν, ἀλλὰ καὶ λαμπρότερον edidit Sav. in vitis codicibus. Interpunctio hujus loci leviter mutanda est, h. m. ἀλλ’ οὐδὲ τὸ σῶμα κολάσαι δύνανται, καὶ μυριάκεις κολάσωσιν, ἀλλὰ κ. τ. εἰ.

p. 393 B. not.^z Lectio codicis D. quae minus recte a me exscripta est, haec est: ἀντίρροπον, πολλῶ δὲ μάλλον πλεονεξίαν εἰσέγαγε.

p. 394 A. lin. ult. ἐπιβουλῆς. “Vox suspecta.” Montef. Im- merito. Idem perperam vertit τῆς τούτων ἐπιβουλῆς, insidiarum hujusmodi. Recte Vetus: insidiarum quas adversus fideles cogitant. Appositum exemplum ex Justino M. laudavit H. Steph. in Thes. ἡ τοῦ Διὸς ἐπιβουλή, Ἰοῦ structae insidiae. Sic p. 437 B. αἱ ἐτέρων εὐεργεσίαι sunt beneficia in alios collata.

p. 395 A. not.^w Constructio mixta est ex duabus, ἐμοὶ δοκεῖν, καὶ ναοὺς ἄν ᾠκοδόμησαν οἱ πολλοί, et ἐμοὶ δοκοῦσι καὶ ναοὺς ἄν οἱ κοδομήσαι οἱ πολλοί. Quam tamen confusionem ipsi Auctori, non librariis tribuendam esse nullus dubito. Posterior lectio est Com- melini ejusque imitatorum; alteram nescio unde invexit Savilius, qui tamen verbum infinitum πεῖσαι non mutavit. At in nullo codice aut δοκοῦσι aut ᾠκοδόμησαν scriptum vidi.

p. 395 E. not.^d Edd. omnes ἀπαθές. “Alii εὐπαθές, alii ἐμπαθές.” *Montef.* Vox εὐπαθεῖν de corporis valetudine amat *Noster*. Tom. x. p. 361 B. καθάπερ τὰ ὑγιεινὰ τῶν σωμάτων, καὶ ἄρτω τρέφεται μόνω, εὐπαθεῖ καὶ σφριγᾷ. Tom. xii. p. 176 B. ὅσα τὸ μὲν σῶμα ἀνθεῖν ποιεῖ καὶ εὐπαθεῖν, κακοῖ δὲ τὴν ψυχὴν.

p. 396 C. not.¹ Lectiones codicum A. et B. minus accurate retuli. Nam ille αὕτη τὸ σῶμα, hic autem αὐτῇ τὸ σῶμα legit. Totum locum sic vitiose exhibet A. ἐκ προσωπίου γὰρ ἡ ὥρα αὕτη τὸ σῶμα περιέκειται.

AD HOM. XXXV.

p. 397 B. not.^a Ἀνθυποφέρειν, quod ex margine Editionum jubentibus omnibus codd. in seriem intuli, cum significatione *objiciendi* proprium dialectices vocabulum est. Tom. viii. p. 184 C. τῷ ἀνθυπενεγκεῖν καὶ εἰπεῖν μὴ μείζων εἶ σὺ τοῦ Ἰακώβ; *Greg.* *Nyssen.* de An. p. 252 A. χρὴ μὴ παντάπασιν ἀνεξεταστοὺς ἐαθῆναι τὰς ἀνθυπενεχθείσας ἡμῖν ἐνστάσεις. Alterum ἀνθυποστρέφειν et valde recens est, et semper, ni fallor, intransitive cum vi *redeundi* ponitur.

p. 397 E. lin. 1. Ταῦτα λέγει (om. δὲ) B. F. Mox p. 398 A. lin. 2. οὕτω τὸν λόγον (om. καὶ) B. et sic edidit *Sav.*

p. 398 E. lin. 1. ἀλλὰ καὶ] καὶ ἄλλος σοφὸς E.

p. 399 C. not.^v διαλέγεται habet etiam D. *disputat* Ge.

p. 401 B. not.¹ προβάλλεται legit F. not.^m Lectionem ποτήριον ψυχροῦν e tribus produxit *Matthaeius*, sed *Evangelii*, non *Chrysostomi* codicibus. Paulo post, Καὶ ποτήριον ψυχροῦν δως, εἶθα *Com. Mor.* Cf. adnot. ad p. 518 E.

p. 402 A. lin. 5. Νῦν δὲ οἱ μὲν ἐξυπνίζοντες κ. τ. ε. Locus ad mores et vitam domesticam illustrandam in primis idoneus. Hic omnino notandum, quod de toto libro verissime praedicavit *Bast.* *Ep. Crit.* p. 181, opus dignissimum esse, quod ab iis, qui studium impendant in veterum moribus ritibusque cognoscendis, legatur omnibus. Καὶ οἱ χελιδόνας περιφέροντες. “Est descriptio agyrтарum, “qui hirundines secum circumferebant ita institutas, ut emissae e “manu irent saepius et redirent, capitique eorum, qui emiserant, “insiderent, et ex ore eorum cibum caperent, cum summa admi-

“ratione spectantium. Haec est conjectura mea.” *Bois*. His meliora non habeo proferre. Nam nihil huc pertinere videntur οἱ τῇ χειρὶ δόνη ἀγείροντες, *Athen*. p. 360 B. qui stipem cogebant, canendo cantilenam quandam de adventu hirundinis; qui Rhodiis mos fuit.

p. 404 B. lin. penult. ὡς ἂν ἄρῃ τιθηνὸς τὸν θετὸν θηλάζοντα *Ben*. hac notula adscripta. “*Savil*. θετόν, *Morel*. θητόν. In MSS. plurimis haec vox non habetur, neque in Bibliis Graecis legitur.” Nimirum apud *Com*. et *Mor*. legitur τὸν [θητόν] θηλάζοντα; *Savilius* autem, ut Graecum saltem vocabulum propagaret, ex ingenio, ut videtur, τὸν [θετόν] θηλάζοντα dedit. In codicibus neque θητόν neque θετόν invenire potui. Nec mirum. Nam inspecto textu *Commeliniano*, statim apparet corruptelae origo. Scilicet scriba codicis, ex quo suum θητόν sumsit *Commelinus*, cum scribendum esset τὸν θηλάζοντα, duas priores syllabas bis exaravit; deinde errorem suum non rasura, sed punctis superimpositis, ut solent librarii, correxit, h. m. τὸνθητόνθηλάζοντα. Neglectis punctis, habes ipsissimam *Commelini* scripturam τὸν θητόν θηλάζοντα. Quod reliquum est, praeter incredibilem *Nostri* Editorum socordiam, quae istis *Viris* usitata est, nequeo non mirari eorum indigentiam, quibus lectiones *Versionis LXX-viralis* in usum *Editionis Holmesianae* e *Patribus Graecis* exscribendi cura demandata erat. Nam sine ulla suspicione, ne *Editionibus* quidem *Benedictina* prioribus inspectis, ut taceam tot codices *Chrysostomi* in sua *Bibliotheca* repositos, haec ὡς ἂν ἄρῃ τιθηνὸς τὸν θετὸν θηλάζοντα pro varia, si diis placet, *Bibliorum* lectione venditarunt.

p. 404 E. ἵνα σχολαιότερον βαδίσῃ. “Pro ἵνα legendum cum doctissimo *Boisio* ἐάν.” *Sav*. “Legendum omnino videtur, ἐάν σχ. β. ut notavit *Savilius*.” *Montef*. “ἵνα σχολαιότερον.” Ita quoque in *Eclogis*. [Tom. XII. p. 592 D.] Ac ibi quidem *Montef*. “conjicit, ἵν’ ἀσχολαιότερον. Hic autem *Savilii* vel potius *Boisii* “conjecturam ἐάν σχολαιότερον probat. Posterius mihi quoque “probatur. Nam ἀσχολαιότερον nondum inveni. Ἀσχόλως enim “dicitur, non ἀσχολαιώς.” *Matthaei*. Nov. *Eclog*. p. 184. *Barbarum* illud ἵν’ ἀσχολαιότερον conjectura est non *Montefalconii*, sed *Etzeli* in margine *Florilegii* p. 357; quam ad suarum *Eclogarum* marginem transferendam curavit *Montef*.* Critici igitur uno ore

* *Montefalconius* in monito *Eclogis* suis praemisso codicem quandam *Coislini* animum nominat, cujus prolixiorum descriptionem in *Biblioth. Coislin*. p. 133 sqq. dedit. Ne tamen putes eum in *Eclogis* orandis aut hunc aut alium quempiam codicem in subsidium vocasse, scias eum *Florilegium Etzeli*, vel potius idem a *Morello* repetitum, adeo serviliter expressisse, ut hic illic conjecturas *Etzeli*, et quidem

ἐὰν pro ἵνα reponi jubent; pari autem consensu codices vetant. His ego fretus proscriptae particulae causam defendendam suscipio, ea tamen lege, ut ad cadentis linguae rationes et ipsius Scriptoris usum, non ad accuratam Graecitatis normam res exigatur. Scilicet particulam istam vergente lingua quam longissime a proprio usu deflexam esse, vel e sacris Scriptoribus notum est, quibus inter alias depravationes solenne est ἵνα cum conjunctivo loco infinitivi ponere, ut in notis locutionibus, συμφέρει σοι, ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω—αὕτη ἐστίν ἡ ἐντολὴ ἡ ἐμὴ, ἵνα ἀγαπάτε ἀλλήλους, et similia; quae qui ad usum bonorum Scriptorum revocare laborant, profecto laterem lavant. Simili depravatione factum esse puto, ut verba ἵνα σχολαιότερον βαδίσῃ ad sensum fere idem valerent, ac si scriptum fuisset ἐὰν σχ. β. vel potius ἐὰν σχ. β. μόνον. Veritas, modo *segnius eat*, vel *fac eum segnius ire*. Utut explicari possit, particulam ἵνα tali modo a Chrysostomo poni solitam esse, ex pluribus ejusdem rationis locis, quae nunc afferenda sunt, plane constabit. Infra p. 501 D. καὶ ὁ μὲν ἵνα τι εἶπῃ ἀστεῖον, ἱμπλησθεὶς ἀπῆλθεν· οὗτος δὲ διδάξας ἡμᾶς, ἃ μὴ μαθόντες οὐδὲν ἂν τῶν κυνῶν διεφέρομεν, οὐδὲ τῶν αὐτῶν ἀξιούται ἐκείνῳ. Ubi *Vetus: si facete aliquid dixerit*. Flor. p. 66. Τί τῆς φιλανθρωπίας ταύτης ἵσον; ἵνα στυγνάσῃ μόνον, ἀφῆκε τὰ ἀμαρτήματα. Qui locus nescio unde exscriptus sit. De Sacerdot. Lib. 1. (Tom. 1. p. 366 D.) ὅτι τοσοῦτους καὶ τηλικούτους ἀφέντες ἄνδρας, μεράκια χθὲς καὶ πρῶν ἔτι ταῖς τοῦ βίου μερίμναις ἐγκαλινδούμενα, ἵνα χρόνον βραχὺν τᾶς ὀφρῦς συναγάγῃσι, καὶ φαιὰ περιβάλλονται, καὶ κατήφειαν ὑποκρίνονται, ἐξαίφνης εἰς τοσαύτην ἡγάγον τιμὴν. Ubi mireris, ex tot Criticis, qui in aureum illum libellum multam operam et utilem insumserunt, ne unum quidem in hac locutione novi aliquid aut notabilis vidisse. Longe alia fuit fortuna loci, qui nunc exscribendus est, Tom. VIII. p. 178 C. Οἱ μὲν γὰρ βάρ-

falsas, non monito lectore ediderit. Ponam duo exempla. Tom. XII. p. 492 C. (= Flor. p. 139) Εἶθε ἦν μοι δυνατὸν δεῖξαι τοῖς ὑμετέροις ὀφθαλμοῖς τὴν ἐκείνων ψυχὴν, καὶ ἴδετε (sic) ἂν ῥυπῶσαν, αὐχμῶσαν, κατισχυμένην, τεταπεινωμένην καὶ ἀπαρρησίαστον. Sed κατισχυμένην correctio est Etzelii, ut ipse ait, notans male in exemplari scriptum esse κατησχυμένην. Immo κατησχυμένην sanissimum est et elegantissimum; alterum autem, si Graecum est, multo deterius. Ibid. p. 497 C. (= Flor. p. 151) Εἰ δὲ πάλιν ἐνταῦθα τὸ κατ' ἀξίαν ἔπαντες ἀπελάμβανον, περιττὸν ἂν ἡγήσαντο εἶναι καὶ ψευδῇ τὸν τῆς κρίσεως λόγον. "Ἰν' οὖν μήτε οὕτως διαπιστῇτε, μήτε ὁ πολλὸς καὶ χυδαῖος λαὸς φαιλότερος γίνηται καταφρονῶν κ. τ. ἐ. Etzel. in marg. In exemplari, μήτε οὗτος διαπιστῇται. Hic quoque codicis scripturam sanissimam esse, ut οὗτος sit ὁ τῆς κρίσεως λόγος, nemo non videt. Utrumque locum intemeratum servavit Savilius.

βαροι, ἵνα λεόντων πεῖραν λάβωσι μόνον, πρὸς τὴν Ἰουδαϊκὴν εὐσέβειαν ἐπανήλθον εὐθέως· ἐκεῖνοι δὲ, τοσαύτας ὑπομένοντες τιμωρίας, οὐδὲ οὕτως ἐσωφρονίσθησαν. Res narratur 4 Reg. xvii. 25 sqq. Remedium lene, ἵνα in εἰς conversum, hic non multum proficere videbatur; quare ad sectionem unctionemque recurrendum erat. "Legendum omnino βάρβαροι λεόντων πεῖραν λαβόντες μόνον." Sav. "Unus codex, isque optima notae, habet ἵνα πλέον πεῖραν λάβωσι μόνον, quae vera videtur esse lectio. Altera enim ἵνα λεόντων πεῖραν λ. μ. ferri nequit." Montef. Proinde incredibili temeritate ita edidit, vertens, ut *majus experimentum acciperent!* Postremum exemplum erit, Tom. vi. p. 196 A. Οὕτως ὁ τελώνης τὰ μυρία ἡδυνήθη κακὰ ἀποθέσθαι, ἵνα εἴπῃ· ὁ θεὸς, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ. Jam, ni fallor, ad usum Nostri praeter omnem controversiam stabiliendum satis superque exemplorum allatum est; de aliis vero Scriptoribus nondum mihi liquet. Certe Aesopi loco, Fab. clvii. Ed. de Fur. πῶς ἔχεις, φίλε; τί δὲ σοί; ἵνα τι χρήζης, ἀνάγγειλόν μοι, non multum tribuo; nam et Auctor inquinatissimus est, et ratio loci nostris exemplis dispar. Sed in soloeco ipsius Chrysostomi loco, infra p. 441 D, ἀλλ' εἰ νηστεύσει (νηστεύση Bodl. Clarke 38.) καὶ πένητι δῶ μικρὸν ἀργύριον, si legas ἀλλ' ἵνα νηστεύσῃ, habes structuram locis supra allatis simillimam.

AD HOM. XXXVI.

p. 406 D. not.^c Χριστοῦ cum Edd. habet unus codex F.

p. 407 C. not.ⁱ Aoristum ἐπεμψε ex alio codice E. notandum erat.

p. 409 D. lin. 7. τουτέστιν, ὁ εἰς τὸν ᾄδην μέλλων καταβαίνειν. Theophylact. ἵνα κακεῖ σώσῃ, ὡς φησιν ὁ θεόλογος Γρηγόριος, τοὺς ὅσοι πιστεύειν ἔμελλον, εἰ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτῶν ἐσαρκώθη.

p. 410 D. not.^p Vocabulum ἐκεῖνο, *illud quod dicturus sum*, fefellit eos qui, ut nexum planiorem facerent, plura commenti sunt. In dicto additamento nescio quid sibi velit τὸ κατ' αὐτοῦς τοῦτο αὐτὸν ἐρωτᾶν; nisi sit, *quaestionem illam eo sensu, quo ab illis intelligitur, proponere.*

p. 410 E. lin. 2. Διὰ τοῦ σώματος αὐτοῦ E. et sic edidit Sav.

p. 411 C. not.^x Vocabulum μόνον etiam in E. legitur.

p. 411 E. lin. ult. καὶ γραφαὶ αἱ παρ' ἡμῖν D. E. F.

p. 412 B. not.^e Dixi συντραφέντες in Edd. legi, quod non omnino verum est. Savilius enim ἐντραφέντες in textu, in margine autem συντραφέντες dedit.

ibid. not.^s Lege Πάνν γε (οὐ γάρ;) ὥς ἡμεῖς βιοῦμεν νῦν. “Post προσέχοντες Boisius ex ingenio explet, οὕτω κακέῖνοι ἂν ἐβίουν; cum interrogatione: et post πάνν γε supplet εὐλογον ex “praecedentibus.” Sav. Sed vide adnot. ad p. 381 A.

p. 412 C. not.ⁱ “καὶ τοῦτο] Boisius καὶ διὰ τοῦτο. Fortasse καὶ τούτω.” Sav. Nil mutandum. Aristoph. Plut. 460. τί οὖν ἀδικοῦμεν τοῦτό σε.

AD HOM. XXXVII.

p. 415 B. not.^s Edebatur τὴν μάλιστα ὑφορμῶσαν αὐτοὺς τότε. “Unus ὑφορμοῦσαν, et sic legendum suspicatur Savilius. Utraque “lectio convenit. Ibid. quidam αὐτοῖς τότε.” Montef. Ὑφορμάν, ut dixi, vox est nihili; ὑφορμεῖν autem cum tertio casu construitur. Supra p. 203 C. ἐκβάλλειν τὸ μέλλον αὐτῶν ὑφορμεῖν τῇ διανοίᾳ. Tom. x. p. 574 A. διὰ τῆς εὐχῆς λογισμὸν ὑφορμοῦντα τῇ φιλοτιμίᾳ ταύτῃ ἀναιρεῖ. Thom. M. p. 656. Ἐντεῦθεν δοκεῖ παρῆχθαι καὶ τὸ ὑφορμῶ, ἥγουν ὑποπτεῖν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑπὸ τοῖς ὄρμοις κρυπτομένων πετρῶν, καὶ ὑπόπτων οὐσῶν τοῖς καταίρουσιν... Λιβάνιος· δεῖ τὸ ὑφορμοῦν θεραπεῦσαι ἥγουν τὸ ὑποπτεῖν. Sallier. ad loc. “Quo pertinent haec Demosthenis Olynth. 1. p. 15. τὰ ὑφορμοῦντα “εὐθὺς ἐν ἀρχῇ θεραπεύειν ἀναιρεθέντων γὰρ τῶν ἀντιπραττόντων “καὶ ὑφορμούντων ἐν τῇ γνώμῃ τῶν ἀκροατῶν. Ubi ὑφορμοῦντα dicuntur, quae nobis suspecta sunt, et proinde caute tractanda; “atque huncce Demosthenis locum videtur ob oculos habuisse “Synesius [immo Libanius] ipso in loco, quem Thomas adducit.” Fallitur. Nam hic usus verbi ὑφορμεῖν non est antiquus, nec locus, quem adduxit, Demosthenis est, sed Interpretis ejus, Ulpiani.

p. 415 D. not.^k ἐκολάκευσεν ἄν. Sic etiam Regii 668, 669. In meis praeter F. vulgatum οὐκ ἐκόλασεν legitur. “Morel. et Savil. οὐκ ἐκόλασεν ἄν: alii οὐκ ἐκολάκευσεν ἄν.” Montef. Sed pos-

terior lectio non nisi incuriae Savilii debetur, qui in textu οὐκ "ἐκόλασεν pro "οὐκ ἐκόλασεν scripsit. De confusione vocum κόλασις et κολάκευσις monuit *Bast. Comment. Pal.* p. 822.

ibid. lin. 6. ἐπάγει λοιπὸν καὶ τὸν προφητὴν. Vertit Montef. *subjunxit* postea, *Prophetam*. Ita locum intellexit scriba codicis A. qui ἰδεῖν post προφητὴν addit. At ὁ προφητὴς hic, ni fallor, Malachias est, non Joannes. Cf. p. 327 C.

p. 416 A. not.^a ὅτι deest etiam in D.

p. 416 D. not.^a Savilius in textu: σεμνοτέραν τοῦ Χριστοῦ λαμβανόντων "αὐτῶν ὑπόνοιαν; et in marg. "περὶ αὐτοῦ. Hoc est, secundum ejus compendia: *Alii pro αὐτῶν, περὶ αὐτοῦ habent.* Lectio, quam ex omnibus codd. dedi, hoc modo a Savilio notanda erat: σ. τοῦ X. *λαμβάνόντων αὐτῶν ὑπ. et in marg. *περὶ αὐτοῦ. Nescio quid sibi velit Montefalconii nota: *Alii λαμβανόντων αὐτοῦ.*

p. 417 C. lin. 10. [μέχρι Ἰωάννου] μέχρις Ἰωάννου C. D. E.

p. 418 A. not.^c Quod ad sedem verbi προσέθηκε attinet, cum Edd. consentiunt C. E. Deinde si sana est lectio vulgaris πρὸς τὸ, inest praepositioni vis *intuendi*, *rationem habendi*, ut in loco Joannis xiii. 28. τοῦτο δὲ οὐδεὶς ἔγνω πρὸς τί εἶπεν αὐτῷ. Sed cum unus codex E. (quod serius vidi) πρὸς τῷ habeat, non est cur ad contortas rationes recurramus.

p. 419 A. not.^b Pro "φησὶν om. F." lege "φησὶν om. Mor. Ben."

p. 420 A. not.^p Si ἀπόσφορα verum est, pronomen αὐτοῖς non cum ἀπόσφορα, sed cum λέγει jungendum est. Hanc lectionem, quae Nicetae quoque est, silentio praetereunt Editores. Certe in vulgata requirat aliquis, αὐτοῖς μὲν πρόσφορα, τῆς δὲ τοῦ θεοῦ μ. α̅.

p. 422 D. Ἄλλος δέ τις γεγηρακὼς κ. τ. ε̅. Vide adnot. ad p. 502 B.

p. 424 A. not.ⁿ ἀρχαγγέλων legunt etiam Oxonienses C. D. E. Paulo post pro ἐξόν, ὅταν ἐξῇ habent A. C. D. ὅταν ἔξης (sic) F.

AD HOM. XXXVIII.

p. 426 B. lin. 4. οὕτω καὶ τοῦτο ποιεῖ, h. e. εὐχαριστεῖ. Aliud est εὐχέσθαι καὶ ἐντυγχάνειν, aliud εὐχαριστεῖν, quod fefellit eos, qui locum, ut vulgo legitur, refinxerunt.

p. 426 E. not.¹ Lectionem ἀπέκρυψας recte affirmat Nicetas. Contra Regii 668, 669 cum Editis faciunt.

p. 427 C. lin. 3. αὐτὰ] ταῦτα C. αὐτὰ deest in F.

p. 428 C. lin. penult. Pronomen αὐτὸς deest in Edd. praeter Sav. repugnantibus codicibus. Mox φησὶν post εὐρήσετε γὰρ non habent A. F.

p. 428 D. not.^c In loco Actorum Apost. sinceram lectionem esse ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος ἀτιμασθῆναι recte statuerunt Critici sacri. Nostri quidem nomen pro additamento τοῦ Χριστοῦ plerumque appellatur, sed in hac textus Chrysostomici depravatione de talibus anceps iudicium est. E. g. in nostro loco pauca, sed optimae notae subsidia τοῦ Χριστοῦ omittunt. In alio loco Tom. IV. p. 208 D, ubi itidem Editiones τοῦ Χριστοῦ legunt, codex quidam Cantab. (Coll. Trin. B. 8. 2.) αὐτοῦ habet.

p. 429 B. not.^k Verba inclusa etiam in Regiis modo dictis desiderantur. Paulo post κατέλκει legit etiam E.

ibid. lin. penult. εἰπέ μοι] ἐπίπονον καὶ E.

p. 430 B. not.^v καρτερεῖν est lectio Edd. Com. et Mor. a Savilio mutata. *devehi* Ge.

p. 430 C. not.^y Sav. in textu, τὸν αὐτὸν "καὶ φοβ. et in mar. "οὕτω. Unde Montef. "Alii τὸν αὐτὸν οὕτω φοβ." Recte: sed scribere voluit Sav. τὸν "αὐτὸν καὶ φοβ. ut οὕτω pro verbis αὐτὸν καὶ reponeretur; quae omnium librorum scriptura est.

p. 431 B. lin. 7. ἐπιτύχωμεν] ἀπολαύσωμεν mei omnes.

AD HOM. XXXIX.

p. 431 D. lin. 3. τοῦ σαββάτου τοῦ κυρίου. Interpretes Latini *sabbati Domini* verterunt, quos secutus Editor Ben. 2^{dae} Κυρίου litera majuscula excudendum curavit, ut ante eum Sav. Solus Interpres Arm. verum vidit, vertens *sabbati proprii* vel *principa-*

lis. Eodem lapsu infra p. 531 C. ἀλλ' αὐτὸς κύριός ἐστι, *sed ipse Dominus est* verterunt, ubi *sed ipse arbitrium habet* vertendum erat. Adde p. 648 A. Ὅτι γὰρ αὐτὸς κύριός ἐστι τοῦ παντός, ubi perperam Montef. *Dominus universi*; rectius Vetus, *totius rei hujus dominus*. Postremo p. 848 C. absurde in Edd. Sav. et Ben. 2da excusum est; εἰ γὰρ αὐτῷ ἀποδίδους τῷ Κυρίῳ ὁ κλέπτῃς ἔτι ἀδικεῖ. Cf. Hase ad Leo. Diac. p. 219. Locus est Tom. xi. p. 494 B. ubi videtur ipse Auctor in ambigua hujus vocis significatione ludere. Ὅταν εὐχόμεθα τῷ θεῷ λέγοντες, ἐλέησόν με, κύριε, λέγωμεν πρὸς ἑαυτοὺς, καὶ ἑαυτοὺς ἐλεήσωμεν. Ἡμεῖς ἐσμεν κύριοι τοῦ τὸν θεὸν ἡμᾶς ἐλεῆσαι.

p. 432 B. not.^f λιμῷ μαχομένους διηνεκεῖ. Haec locutio, quam codices uno ore affirmant, legitur Tom. x. p. 526 E, de Apostolo; λιμῷ ἐμάχετο διηνεκεῖ, καὶ οὐκ ἤλγει. Paulo post πεινᾷν A. Ep.; ceteri πεινῇν.

p. 432 E. lin. 1. καὶ προστίθησιν κ. τ. ε. Hoc non dixit Marcus, sed legitur in narratione, 1 Reg. xxi. 6.

p. 433 A. not.^m δοκεῖ, καὶ...ἐστὶν codices; δοκεῖ, καὶ...ἐστὶν Edd. Fortasse scribendum est δοκεῖ, εἰ καὶ...ἐστὶν. Particulae καὶ et εἰ καὶ haud raro permutantur, ut pp. 217 A. 225 A. (vid. adnot.). 391 C. 424 D. Nec tamen καὶ cum indicativo non aliquando conjungit Noster; ut p. 78 C. καὶ πρὸ τούτου ῥάθυμος ἦν. Tom. vi. p. 276 D. καὶ βασιλεὺς ἦν.

ibid. not.ⁿ Lectionem ἀρχιερέων nunc genuinam puto. Nam ἀρχιερεῖς alibi de sacerdotibus ponitur, quatenus a Levitis distinguuntur. Tom. x. p. 192 C. Καὶ εἰπὼν τοὺς ἱερέας τοὺς παρὰ Ἰουδαίους, τοὺς τε Λευίτας, τοὺς τε ἀρχιερέας.

p. 434 E. lin. 1. Αὐτὸς δὲ καὶ τὸν τοῦ νόμου διδούς καὶ τὸν τοῦ σαββάτου, οὕτως D. Deinde ψυχῇ habet etiam F. Quod ad rem attinet, Christianos lege sabbati non teneri, constans est Chrysostomi sententia. Cf. Tom. ii. p. 128 B. Τίνος οὖν ἕνεκεν, εἰπέ μοι, ἐπὶ μὲν τοῦ σαββάτου τὴν αἰτίαν προσέθηκεν, ἐπὶ δὲ τοῦ φόνου οὐδὲν τοιοῦτον ἐποίησεν; Ἐπειδὴ αὕτη μὲν ἡ ἐντολὴ οὐ τῶν προηγουμένων ἦν, (cf. adnot. ad p. 227 B.) οὐδὲ τῶν ἐκ τοῦ συνειδότος ἡμῖν ἡκριβωμένων, ἀλλὰ μερικὴ τις καὶ πρόσκαιρος· διὰ τοῦτο καὶ κατελύθη μετὰ ταῦτα. Religiosam autem unius hebdomadis diei observationem, quae in Ecclesia usu invaluit, non tam ad divinum praescriptum, quam ad utilitatem et voluntariam pietatem referre solet, ut tamen aliquando ex loco Gen. ii. 3. ad eam suadendam argumentum petat. Tom. iv. p. 80 B. Ἦδη ἐντεῦθεν ἐκ προοιμίων αἰνιγματωδῶς διδασκαλίαν ἡμῖν ὁ θεὸς παρέχεται, παιδεύων τὴν μίαν

ἡμέραν ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἐβδομάδος ἅπασαν ἀνατιθέναι καὶ ἀφορίζειν τῇ τῶν πνευματικῶν ἐργασίᾳ.

p. 435 D. lin. 6. εἰς τὴν ἐπαγγελίαν εἰσελθεῖν. “Interpres videtur legisse εἰς γῆν ἐπαγγελίας.” Sav. Nempe liberius vertit, in repromissionis terram. Cf. Tom. XII. p. 250 A. Οὗτος εἰσήγαγε τὸν λαὸν εἰς τὴν ἐπαγγελίαν, ὥσπερ ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν οὐρανόν.

p. 435 E. lin. penult. Ἰεφονῇ] Sic Edd. Ἰεφονεὶ A. Ἰεφθονῇ D. F. Ἰεφθονῇ C.

AD HOM. XL.

p. 437 B. not.^b Verba τοῦ δεσπότου, quae a bonis subsidiis absunt, a librariis profecta esse valde probabile est. Vid. pp. 262 E. 293 D. Infra p. 681 A. Σὺ δὲ ὅρα κἀντεῦθεν τὴν φιλοτιμίαν. Sic codices; sed τὴν φ. τοῦ δεσπότου Edd. Cf. var. lect. ad p. 687 not.^o et not.^w.

p. 437 D. not.^d Versiones habent: *quam mitis sit, facile omnibus aperiens* Ge. *ut doceat suam lenitatem* Arm.

p. 439 D. lin. 1. τὰ αὐτὰ] ταῦτα F. τὰ αὐτοῦ Sav. in marg. Mox verba θεραπεύειν ἐπ’ αὐτῶν perperam ceperunt Interpretes; quorum recens eos sanare vertit; Vetus autem cum eis esse, et eos curare: unde haec exsculpsit Sav. μετ’ αὐτῶν εἶναι, καὶ θεραπεύειν αὐτούς. At ἐπ’ αὐτῶν nil nisi coram iis significare potest.

p. 440 E. lin. ult. Pro ἐρινῶς reponi debet ἐρινῶς ex codicibus C. E. F. et pr. D. Hanc scripturam dedi infra p. 499 C. cum summo codicum consensu.

p. 441 C. not.ⁱ “Boisius legendum conjicit, Μάθε περὶ βασκανίας ὡς περὶ ἁμαρτήματος χαλεποῦ διακεῖσθαι, καὶ μετανόει, libris non suffragantibus.” Sav. Lectionem meae simillimam, Καὶ μάθε ὡς περὶ ἁμαρτήματος χαλεποῦ διακεῖσθαι καὶ μετανοεῖν, vidi in codice quodam Viri cultissimi Thomae Phillipps Baronetti. Vulgatam habent Regii 668, 669.

p. 442 C. not.^t Plurale αὐτῶν legitur in Floril. p. 285. Sed vetus lectio, utpote difficilior, omnino retinenda est. Αὐτὸ est τὸ πρᾶγμα, ut p. 406 A. ἐπ’ ἀνθρώπων αὐτὸ σκόπησον, et passim.

p. 443 A. lin. 3. Lectionem notabilem καὶ θύραν ἀνεπέτασε στόματος habet Flor. p. 284. cui codices non suffragantur.

p. 443 B. not.² Dedi ἐκτραχηλιάζειν ex codicibus uno excepto omnibus pro vulgari forma ἐκτραχηλίζειν, quae legitur p. 186 B. Plutarch. I. p. 998 E. τὰ δ' ἀνῶθεν ἀπὸ τῶν τειχῶν ἐξετραχηλιάζειν αὐτά. Talia sunt ἀσκωλίζειν et ἀσκωλιάζειν, γεφυρίζειν et γεφυριάζειν, aliaque quae dederunt *Ruhnck.* ad Tim. p. 51. *Valck.* ad Adonias. p. 189. Non tamen dissimulandum est formas in *ίζειν* et *ιάζειν* a librariis saepe commutari, monente *Schaefero* ad Plutarch. Tom. v. p. 27. qui negat Graecum esse ἐκτραχηλιάζειν.

p. 444 A. lin. 4. οὐκ ἔλαττόν ἐστι κακόν. Verbum personale addidi ex Ed. Sav. et codicibus praeter E.

AD HOM. XLI.

p. 445 D. not.¹ Haec sic vulgo leguntur: Εἰ δὲ ἐκεῖ τὸν ὄγκον τῶν πραγμάτων αἰτιαταί τις, ὡς ἐαυτῷ συρρήγνυμενον, τί ἂν εἴποι περὶ πόλεως; cum lectione marginali εἴποις pro εἴποι. Vetus agnoscit τις, et pro εἴποι dici potest dat. Locum refinxī, quemadmodum in omnibus meis, necnon in Regiis 666, 668, 669, 673 legitur. Fefellit librarios nominativus, a quo pendet verbum αἰτῖαται, nempe Christus. Verba autem Εἰ δὲ ἐκεῖ αἰτιαταί per breviloquentiam posita sunt pro, Εἰ δὲ λέγοις, ὅτι ἐκεῖ αἰτιαταί. Sic omnia expedita.

p. 446 B. not.ⁿ Praeposteram lectionem πρὸς τὴν ἐκείνην αὐτοῖς tuentur Regii modo dicti, tertio excepto, qui legit πρὸς τὴν ἐκείνοις αὐτοῖς.

p. 446 C. lin. 9. Savillii conjecturam probabilem καὶ ταῦτα μεμελετηκότες non confirmant codices.

p. 446 E. not.^p Tertiam personam παραγέγονε tuentur cum meis Regii omnes. Mox not.^q γὰρ habet alius codex D.

p. 447 A. lin. penult. ὅτι δὲ θεία δυνάμει (omisso γίνεται) D. F.

p. 449 A. lin. 1. Haec perperam distinxit et vertit Montef. Τί οὖν ἐστὶν ὃ φησιν, ὅτι ὑπὲρ πάντα αὕτη ἡ ἀμαρτία ἀσύγνωστος; τί δήποτε; quae res fraudi fuit *Fritzsche*, Quat. Enn. Tom. 1. p. 437. Distinctionem secundum mentem Veteris Interpretis correxī Savilius: et sic Arm. nisi quod verba τί δήποτε; non vertit.

ibid. lin. 4. δι' αὐτοῦ πάντα ἐφθ. ἄπερ ἐφθ. Sav. invitis codicibus. Vetus, qui πάντα expressit, verba ἄπερ ἐφθ. non reddidit.

p. 449 D. not.ⁿ Vulgatum τῆς ὥδε πόλεως ἀλούσης stabiliunt praeter unum meorum Regii quatuor.

p. 449 E. not.^p Iidem Regii ἀπολυομένων habent. Multimodis dicitur apud Nostrum, τὰ ἁμαρτήματα ἀποτίθесθαι Flor. p. 416. ἀπονίπτεσθαι pp. 146 A. 321 D. Flor. p. 412. ἀπολούεσθαι Tom. x. p. 190 C. Flor. p. 561. ἀποδύεσθαι Flor. pp. 58, 564. Infra p. 617 D. inter ἀπολούσασθαι et ἀποδύσασθαι fluctuant Edd. et codd. Ponitur etiam διαλύεσθαι τὰ ἁμαρτήματα, ut p. 183 C, eodem fere sensu. An vero itidem recte dicatur ἀπολύεσθαι τὰ ἁμαρτήματα, quod h. l. in Edd. et pluribus codd. legitur, mihi quidem non satis constat. Notae sunt vel e profanis Scriptoribus locutiones ἀπολύεσθαι τὴν διαβολὴν, τὴν αἰτίαν etc. sed hoc genus specie magis quam re alteri cognatum est. Nempe hoc est *falsum crimen repellere*; illud autem *se a delictis suis* per resipiscentiam vel quovis alio modo *expedire*. Quare in libello de Sacerd. (Opp. Tom. i. p. 400 D.) recte, ut videtur, editum est, δεῖ μὲν γὰρ μηδὲ ἔχειν κατηγοροῦν· εἰ δὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἀπολύεσθαι τὰ παρ' ἐκείνων ἐγκλήματα, rejecta plurimorum librorum lectione, ἀποδύεσθαι. Recte quoque apud Basil. M. Ep. cccxcv. p. 405 B. ἀπολύεσθαι τὰς διαβολὰς, et Alciph. III. 69. ἀπωμόσατο καὶ ἀπελύσατο τὴν αἰτίαν, pro vulgatis ἀποδύεσθαι et ἀπεδύσατο emendavit Wyttenb. Ep. Crit. p. 59. Sed quod idem V. D. ad Plut. de S. N. V. p. 34, excitato quodam Chrysostomi loco, ἀλλ' ἐνδιδόναι τῷ πεπλημμεληκότι χρόνους καὶ προθεσίαν, ὥστε τὸ πλημμεληθὲν ἀποδύσασθαι, ibi quoque ἀπολύσασθαι legi vult, neque ad Chrysostomi usum, neque ad rectam harum locutionum distinctionem satis attendisse videtur. Haec si recte disputata sunt, in nostro loco aut ἀπολυομένων aut ἀποδυομένων, nullo modo ἀπολυόμενων probandum est.

p. 450 A. not.^v Εἴ τις γέγονεν ἐν ἁμαρτιῶν μνήμη. Vocula ἐν post γέγονεν excidit in Regiis 666, 668 et 673; quo facto τιμι pro τις corrigere cuius in mentem veniret. Hinc orta est lectio vulgaris, Εἴ τιμι γέγονεν ἁμαρτιῶν μνήμη. Proba est locutio γενέσθαι ἐν μνήμῃ τινός. Longi Pastor. III. p. 74. Ed. Schaef. ἐν μνήμῃ γενόμενοι τῶν καταλειφθέντων τερπνῶν. Xenoph. Eph. v. 11. ἐν ἀναμνήσει τῶν προτέρων γενομένη.

p. 451 A. not.^d ἐλεούντες est lectio codicis D. et Regionum 666, 668, 669; cujus interpretatio est vulgata.

AD HOM. XLII.

p. 452 A. not.^d Vitiosam scripturam εἰ καὶ pro εἰκῇ habet alius codex D.

p. 454 A. lin. 6. Vocabulum οὕτω deest in F. faventibus Versionibus.

p. 454 C. lin. 1. Καὶ οὐ μόνον οὐκ ἔδιδον. Hic misere se torquet Montef. "*Nec modo non dedit, nempe filiam. Atqui dedit Michol filiam suam in conjugem. Sed puto Chrysostomum hic pro non data habere eam, quae simulate tantum data fuit, ut hoc allectus beneficio David, facilius obtruncaretur.*" At tales argutias Noster nescit. Nodi autem explicatio haec est. Non dixit Chrysostomus οὐκ ἔδωκε, *non dedit*, sed οὐκ ἔδιδον, *dare nolabat, non statim dedit*; quae vis verbi imperfecti vel tironibus nota est.

p. 454 D. not.^f Ὅπλων, quod invitis codicibus edideram, tandem mihi obtulit Regius 669. Cf. Flor. p. 280. Ἐκεῖ μὲν γὰρ τῶν ὅπλων καὶ τῶν στρατιωτῶν τὸ κατόρθωμα γέγονεν.

p. 455 B. not.^a σὺ δὲ μὴ πεπιστευμένος Com. Mor. Cum meis consentiunt Regii 666, 668, 673; sed contra manifestam Auctoris sententiam non audiendi sunt. Cf. Tom. xii. p. 200 A. "Ὡστε καὶ ὅταν πιστεύσῃς τοῖς λεγομένοις κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου, οὐδὲ οὕτω λέγειν χρὴ, μήτιγε ἀπιστοῦντα. Hoc tantum scire velim, unde suam lectionem, quae verissima est, petierit Savilius, quidque in suis codicibus hic legerit Montefalconius.

p. 455 C. lin. 7. ἡμφισβητημένων] ἀμφισβητησίμων F. ἀμφισβητημένων D.

p. 456 A. lin. 3. σκῆψις καὶ πρόφασις F. et corr. D. In hoc prius scriptum erat, σκῆψις καὶ προφάσεις.

p. 456 B. not.^e "Savil. ὑπὸ παραπετάσματα; Morel. et omnes MSS. nostri ὑπὸ παραπετάσματος, [quod edidit Montef.] *sub velo*, vel pone velum. Iudices olim pone velum sedebant, quod Latina voce deinde βῆλον appellatum est. Sic Athanasius Tom. i. p. 297, αὐτὸς γὰρ εἰστίκει πρὸ τοῦ βήλου; et p. 370, καὶ τὰ βῆλα τῆς ἐκκλησίας [de quibus cf. Vales. ad Euseb. Vit. Const. III. 43]. In Analectis nostris p. 380, ὁ κρίτης τοῦ βήλου, *juxta dex veli.*" Montef. Pluralem formam, quae lectio est fere omnium codicum, stabiliunt loca, quae sequuntur. Infra p. 571 C. Καθάπερ γὰρ τοὺς δικαστάς, ὅταν δημόσια κρίνωσι, τὰ παραπετάσματα συνελκύναντες οἱ παρεστῶτες πᾶσιν αὐτοὺς δεικνύουσιν. Tom. II.

p. 250 A. ὅταν τῶν παραπετασμάτων συνελκυσθέντων ἴδωμεν αὐτὸν ἐφ' ὑψηλοῦ τοῦ βήματος προκαθήμενον.

AD HOM. XLIII.

p. 458 A. not.^c τούτων ἀν. οὐκ ἀσ. μόνον] Sic F. et pr. E. τούτων ἀν. καὶ ἀσ. A. C. ἀν. τούτων καὶ ἀσ. D. et corr. E. Haec est lectio Editionum.

p. 459 B. not.^b Sav. in textu: "πάλιν ἄοικοι καὶ φυγάδες; et in marg. "γρ. πλάνοι. ἄλλ. πλάνητες. Quae vocabula non pro πάλιν, sed pro πάλιν ἄοικοι substituenda esse, ex meorum librorum scripturis colligo. Perperam igitur Montef. "Alius πλάνοι ἄοικοι, alius πλάνητες ἄοικοι." Πλάνης καὶ φυγὰς junxit Plutarchus, I. p. 205 E; πλάνοι autem, *seductores*, hic non quadrat.

p. 459 C. Corrige not.^p ἀν καὶ] καὶν E. F. ἀν C.

p. 459 D. lin. 4. καὶ μηδεὶς δόκησιν ὑποπτεύσῃ. "Erant a "principio Ecclesiae quidam haeretici, qui putabant Christum "specie tantum et δοκήσει in mundum venisse, et ea quae in "Evangeliiis narrantur, perfecisse. De quibus haeticis Ignatius "Martyr Epist. ad Smyrnaeos, itemque Epist. ad Trallianos; "Irenaeus Lib. I, Epiphanius et alii." Montef. De his salsum exstat Theodoreti dictum; Εἰ φαντασία ἦν ἡ ἐνανθρώπησις, φάντασμα ἢ σωτηρία.

ibid. not.^q τῷ σταυρῷ αὐτὸ μόνον. Sic dedi e codd. pro vulgato τῷ σταυρῷ αὐτῷ μόνον. Formulam αὐτὸ μόνον, quae non raro a librariis depravatur, tetigit Bast. Ep. Crit. p. 135; ubi ad Valck. ad Callim. Fragm. p. 28, et Tourp. ad Longin. p. 396 [p. 526. Ed. Weisk.] lectorem ablegat. Pauca de meo penu exempla promam. Noster Tom. iv. p. 152 C. Ὅρᾳς ὅτι ἐνὸς μόνου δεῖ φροντίζειν, τοῦ μὴ γυμνὸν εἶναι τὸ σῶμα, τοῦ σκέπεσθαι μόνον. Sic Montef. sed recte Sav. et alii, τοῦ σκέπεσθαι αὐτὸ μόνον, quomodo ipse in duobus codd. Cantab. scriptum vidi. Usum Philonis n hac formula attigit Ruhnck. ad Tim. p. 228; alia ejusdem Scriptoris loca sunt p. 60 A. φησὶν οὐκ ἀποθανεῖν αὐτὸ μόνον, ἀλλὰ θανάτῳ ἀποθανεῖν. p. 607 B. καὶν αὐτὸ μόνον αὔρα βραχεῖά τινος εὐτυχίας προσπέσῃ. p. 894 B. Καθ' ἡσυχίαν δὲ οἱ ἄλλοι πάντες ἀκροῶνται τὸν ἔπαινον, νεύμασιν ὄψεως ἢ κεφαλῆς παραδηλοῦντες αὐτὸ μόνον.

Distingue ἀκροῶνται, τὸν ἔπαινον νεύμασιν κ. τ. έ. Artemid. Onirocrit. II. 57. νεκροὺς ὀρᾶν αὐτὸ μόνον. Aesop. Fab. cxliii. Ed. de Fur. καὶν αὐτῷ μόνῳ ὀφθῶμεν, διωκόμεθα. Cod. August. καὶν αὐτῷ μόνον ὀφ. δ. Lege igitur, καὶν αὐτὸ μόνον ὀφ. δ. Singulare est Longin. π. υ'. xxxv. 4. καὶ ποταμὸν ἐνίοτε τοῦ γένους ἐκείνου καὶ αὐτοῦ μόνον προχέουσι πυρός. Nam αὐτὸ μόνον, ni fallor, inclinabile est.

p. 460 C. not.^r “ἐπέστρεψε] Quid si ἤλεσε vel simile quid?” Bois. Sed ἐπέστρεψε, ad meliorem frugem revocavit, non est sollicitandum. Nominativus, a quo pendent haec verba, est Christus ipse, cui ex mente Chrysostomi tota Veteris Testamenti administratio demandata erat. Locum perperam cepit Vetus, vertens: quorum urbem, quoniam poenitentiam egerunt, ab irruentibus barbaris eripuit. Atqui οἱ βάρβαροι sunt ipsi Ninevitae.

p. 462 D. lin. 6. οὐδ' οὐ μὴ ἔσται E. F.

p. 463 D. lin. 4. Κατὰ γὰρ τὸ πολὺ ἔλεος αὐτοῦ, οὕτω καὶ ἡ ὀργὴ αὐτοῦ. Haec verba in nonnullis codicibus, quasi e Sacro Codice laudata, notis solennibus secernuntur. Eadem leguntur Tom. XII. p. 188 C. Κατὰ γὰρ τὸ ἔλεος αὐτοῦ καὶ ἡ ὀργὴ αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ ἀμαρτῶλους κατακαύσει ὁ θυμὸς αὐτοῦ; ubi locum Sirac. v. 6. indicavit Montef.

ibid. not.^s Alius codex D. ἔτι pro σοι habet. Vetus, illi. Regii quatuor vulgatum tuentur.

p. 463 E. not.^h στρατῷ Edd. Alterum firmat Flor. p. 449.

p. 464 A. not.^k Verbis insititiis caret etiam C. Ergo non nisi in uno cod. D. a prima manu scripta leguntur.

p. 464 B. not.ⁿ Inter ἀφίεται et ἐφίεται etiam Parisienses fluctuant; ἐφεῖται autem in nullo codice vidi. Cf. var. lect. ad p. 642 A. necnon ad Tom. x. p. 237 D. Ed. Ben. 2^{dae}.

p. 466 A. not.^x ἐπαίδευσαν pr. E.

p. 466 C. not.^b αὐτοῦ τὸ πῦρ, si sana est lectio, de Christi igne intelligendum videtur.

p. 466 E. lin. 4. ἐπιληψόμεθα] Sic Mor. et codices. ἐπιληψώμεθα Sav. Ben. Paulo post ἐπιτενξόμεθα post Savilium dedi; ἐπιτύχομεν F. ceteri omnes cum Mor. et Ben. ἐπιτύχωμεν.

AD HOM. XLIV.

p. 467 C. lin. 7. Καὶ γὰρ ὅπερ ἐπεχείρησε κ. τ. έ. “Bona verba, Chrysostome!” *Montef.* De usu hujus loci ad hodiernam Graecae Ecclesiae de B. V. M. sententiam confutandam apte monuit Vir magis pius quam doctus, Rev. *J. Hartley*, *Researches in Greece*, p. 63.

ibid. lin. ult. “Ορα γοῦν...ἀπόνοιαν] “Ορα γοῦν καὶ αὐτῆς τὴν περιττὴν φιλοτιμίαν καὶ ἄκαιρον, καὶ ἐκείνων τὴν ἀπόνοιαν A. in marg.

p. 468 C. lin. penult. πρέπουσαν καὶ αὐτῇ] καὶ αὐτῇ πρέπουσαν F. ordine paulo concinniore.

p. 468 D. not.^k Locutionem σχολή γε εἰ...σωθήσεται a pluribus codicibus, etiam Regiis, testatam equidem prorsus ignoro. Nec tamen in vulgata non offendit σχολῇ γ’ ἂν cum futuro junctum; nisi putes hanc formulam multo usu quasi in unum vocabulum coaluisse, ut extra constructionem poni possit. *Suidas*: σχολῇ γ’ ἂν οὐδ’ ὅλως, οὐδαμῶς. *Dion. Hal. de. comp. verb.* § 13. τὸ δὲ δὴ πρέπον, εἰ μὴ τοῦ καλοῦ πλεῖστον ἔξει μέρος, σχολῇ γ’ ἂν ἄλλον τινός.

p. 469 A. not.^o Lectiones τί pro τοῦτο, et μόνον pro μενούγγε in margine dedit *Savilius*; ex quibus non debuerat unam conflare *Montef.* h. m. “quidam, ἀλλὰ τί; μόνον μακάριοι.” Mox προτίθησι ex corr. habet E.

p. 470 D. lin. 6. καὶ σώζεται ἐν, sine articulo, F.

p. 471 A. not.^y Edebatur, ὡς περὶ ἀμπέλου διαλέγονται περὶ τοῦ δήμου. “Manuscripti quidam διαλέγονται τῷ δήμῳ, minus recte.” *Montef.* Sic *Sav.* in marg. Haec scriptura correctio est illius, quam e codicibus haud cunctanter recepi, ὡς περὶ ἀμπέλου διαλέγονται τοῦ δήμου. Quae sic explicanda sunt: διαλέγονται (περὶ) τοῦ δήμου ὡς περὶ ἀμπέλου. Hujus constructionis exempla ex Scriptoribus cujuslibet aetatis post *Dorvill.* ad *Charit.* I. 13. p. 283. Ed. Lips. congessit Vir diligentissimus *G. H. Schaefer* ad *Julian.* Praef. p. xix. quae infinito fere numero ex solius Chrysostomi scriptis amplificari possunt. Ex pluribus, quae mihi ad manum sunt, ea excerpam, quibus aliquid notabilis inesse videtur. Supra p. 130 B. ὥσπερ γὰρ ὑπὸ τινος δαίμονος τῆς ὀργῆς ταύτης καὶ τῆς βασκανίας ἐκβακχευθεῖς, h. e. ἐκβακχευθεῖς ὑπὸ τῆς ο. τ. καὶ τῆς β. ὥσπερ ὑπὸ τινος δ. Perperam *Montef.* nam quasi a quo-

dam irae invidiaeque daemone percitus. p. 219 B. ἀλλ' ὡς περὶ οἰκείου τοῦ ἀλλοτρίου βουλευόμενος πράγματος; quae in Edd. deteriore ordine leguntur, ἀλλ' ὡς περὶ οἰκείου β. τοῦ α. π. p. 402 D. περιέρχῃ καθάπερ ἐν ἀλλοδαπῇ τῇ κακία διατρίβων, i. e. διατρίβων ἐν τῇ κακία καθάπερ ἐν (γῇ) ἀλλοδαπῇ. p. 781 B. ὥσπερ εἰς τινα ἀντλίαν τὸ γῆρας ἐλθόντες, ubi imperite edidit Sav. εἰς τὴν ἀντλίαν. Nam in hac syntaxi nomen, cui praepositio praefigitur, semper ἀναρθρον est. De Sacerdot. Lib. v. init. οὐκ ἐθέλουσιν ὡς πρὸς διδασκάλους διακεῖσθαι τοὺς λέγοντας, ad quem locum recens Editor, *Aen. E. Leo*: "Poscit ipse contextus, ut legamus διακεῖσθαι πρὸς τοὺς λέγοντας." Immo, neutiquam *poscit*, sed, ut mox videbimus, *patitur*. Tom. II. p. 212 A. ἂν δὲ ὥσπερ εἰς χωνευτήριον τοῦ θεοῦ τὸν φόβον ἑαυτὴν ἐμβάλλῃ, ubi deterior est Savillii lectio, εἰς χ. εἰς τοῦ θ. τ. φ. Tom. x. p. 157 A. ὥσπερ ἐν ὕδατι ἦσαν καὶ δρόσφ. Sic Edd. omnes; sed ambabus manibus arripienda est lectio duorum Regionum a novissimo Editore inspectorum, ὥσπερ ἐν ὕδατι ἦσαν τῇ δρόσφ. Similiter in loco Plutarchi II. p. 175 A. ἐξῆγε δὲ πολλάκις τοὺς Συρακοσίους ὡς ἐπὶ στρατείαν καὶ φυτείαν, verissime emendavit *Wytttenb.* ad Plut. de S. N. V. p. 37, ὡς ἐπὶ στρατείαν τὴν φυτείαν. Ex locis allatis colligi potest, in tali constructione ante nomen rei comparatae praepositionem ex regula abesse. Nec tamen loquendi consuetudinem praepositionis iterationi omnino reclamare, docebunt idem *Schaefer* ad Greg. Cor. p. 394. et *Stallbaum* ad Plat. Phaedon. p. 67 D. Talia sunt Tom. II. p. 318 A. καθάπερ γὰρ εἰς κάμινόν τινα εἰς τὸ θέατρον τὴν πόλιν ἐμβαλάν. Tom. IV. p. 236 A. καθάπερ ἐν δεσμωτηρίῳ κατακλείει αὐτὸν ἐν τῇ κιβωτῷ, ubi duo codices Cantabrigienses vulgatum stabiliunt. Justin. M. Apol. I. prope fin. καὶ μὴ ὡς κατ' ἐχθρῶν κατὰ τῶν μηδὲν ἀδικούντων θάνατον ὀρίζετε. Haec autem non defendunt locum Nostri Tom. IX. p. 528 D, ubi Montef. dedit: Ὡς ἐπὶ στεφάνους τοῖνυν μεγίστους τρέχωμεν εἰς τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ κινδύνους, in margine notans: "Sic MSS. In Editis εἰς deest." Deest etiam in Reg. 731, teste Editore Ben. 2^{dae}, et omnino expungendum est. Ceterum non monuerunt Viri docti, qui de hac syntaxi egerunt, utramque praepositionem aliquando, ita postulante verbi regimine, abesse debere. Infra p. 485 E. εἶδον ὡς χόρτου τοῦ χρυσοῦ πάντας καταφρονούντας. p. 606 C. καθάπερ τινὶ κάρφῃ τῷ θυμῷ καὶ τῇ αἰσχύνῃ κατέχεται. Plutarch. II. p. 81 E. ὥσπερ θεῷ τῷ λόγῳ ταπεινὸς συνέπεται καὶ κεκοσμημένος. Singulare est, quod legitur Tom. IV. p. 36 E. καθάπερ πέπλῳ τινὶ θαυμαστῷ οὕτω τῇ τῶν ἀνθῶν ποικιλίᾳ τῆς γῆς τὸ πρόσωπον κατεκόσμησε, ubi supervacaneum

οὕτω tuentur codices mei. Prope oblitus sum monere, supra p. 146 C. ubi edebatur, καθάπερ ἐν βαθυτάτῃ νυκτὶ μέθῃ κεκαρωμένοι, articulum τῇ μέθῃ ex duobus codd. assumi posse. Sed rectius, ni fallor, cum aliis libris ipsum vocabulum μέθῃ, quod Interpretes quoque ignorant, a me exterminatum est.

p. 471 C. not.³ Lectionem a Montefalconio allatam ὁ πάντα προειδὼς habet Reg. 666.

p. 472 A. lin. 6. Παντός, φησὶν, κ. τ. ε. "Haec omnia usque "ad οὐκ ἔστι δὲ ἴσον doctissimus Boisius ex hoc loco movenda "censet, et subjungenda immediate post ὀλίγωροι." Sav. Sic Versio Arm. invitis codicibus. Deinde in eadem Versione post ἀσυγγνωστότερον subjicitur v. 22.

p. 472 D. lin. penult. ἔνθα ἂν καλὴ ἡ γῆ. Ne καλὴ ἡ γῆ, vel καλὴ ἡ ἡ γῆ, invitis libris requiras, memineris loci Apostolici 1 Cor. v. 11. ἐάν τις ἀδελφὸς ὀνομαζόμενος ἡ πόρνος κ. τ. ε. Cf. adnot. ad p. 349 C.

p. 473 A. not.¹ Ferri potest vulgatum τί δὲ εἰ ἀνάνδρος μὲν μὴ ἦς, modo ἦς pro ἦς scribas. Supra p. 405 B. in omnibus Edd. legitur, εἰ πάντων ἀμαρτημάτων ἦς ἀπηλλαγμένος.

p. 474 B. lin. 7. Καὶ γὰρ ἐκείνας κ. τ. ε. "Forte totus locus "ita constituendus: Καὶ γὰρ ἐκείνα τρυφᾶν ἐάσαντες (aut ἀναγκά- "σαντες) καὶ ἑαυτοῖς καὶ ἡμῖν ἄχρηστα ποιοῦμεν. Hoc loco, ni "fallor, codices consulere debebat Montef. Si nunc Mosquae "essem, facile ex codicibus hoc vitium corrigerem." Matth. Nov. Eclog. p. 123. Codices hic nihil mutant, nec mutatione, si quid video, opus erat.

p. 474 C. not.⁴ "Alii καταχώννυσιν αὐτό." Montef. "Sine ullo dubio legendum αὐτό, loco αὐτήν." Matth. Equidem repugnantibus codicibus, etiam Regiis 666, 668, 673, Auctoris, ut videtur, incuriam non castigo.

p. 474 D. not.⁵ Edd. οὐκ ἐῶσι πλέον τοῦ δέοντος βαλεῖν. "Legendum λαβεῖν, vel paulo ante, εἰς ἐκείνους." Sav. "Savilius suspicatur legendum λαβεῖν, sed βαλεῖν optime habet." Montef. "Βα- "λεῖν locum habere nequit, nisi in principio periodi ante ἐκείνους "addatur εἰς. Mirabile est, reperiri etiam in Eclogis [Flor. p. "193, ubi Etzelius quoque λαβεῖν reponi vult] βαλεῖν." Matth. Praeter unum meorum etiam Reg. 668 genuinam scripturam λαβεῖν servavit. Ut taceam notissimum scribarum lapsum, centies vocabula λαβεῖν et βαλεῖν confundentium (vid. Matthaei. N. T. Tom. I. p. 33) aliud in nostro loco notandum est, quod eos in errorem inducere poterat. Nimirum haec describentibus obver-

sabatur animo locus Evangelii simillimus, Οὐδὲ βάλλονσιν οἶνον νέον εἰς ἀσκὸν παλαιόν· εἰ δὲ μήγε, ῥήγνυνται οἱ ἀσκοὶ κ. τ. εἰ.

ibid. lin. 5. φάρυγγος] φάρυγος C. Paulo post, φάρυξ omnes, sed φάρυγξ corr. A. Mox φάρυξ omnes.

AD HOM. XLV.

Codex E. qui inde ab initio Hom. XLIII a recenti manu suppletus est, in priore parte hujus Homiliae cum codice D. semper fere conspirat: deinde a p. 477 C. usque ad finem in societatem codicum C. G. transire videtur. Codex D. cui per hanc Homiliam plurimum tribui, socios habet Regios 673, 688.

p. 475 D. lin. 1. Καὶ προσελθόντες] Προσελθόντες δὲ C. οἱ μαθηταὶ] + αὐτοῦ D. E. Mox αὐτοῖς post εἶπεν deest in iisdem.

ibid. not.^a Καὶ ante ἐπιθυμοῦντες deest etiam in E. not.^b Lectio codicis D. sic describenda erat: Τοῦτο δὴ καὶ ἐκείνους τοὺς ἀδ. καὶ τὴν μητέρα ποιῆσαι ἐχρῆν.

p. 476 B. lin. 5. Ὅστις] Ὅς C. D. E. et Mosquenses sex, quibus obsequendum erat.

p. 476 E. not.^r Verba καὶ τὸ βλέπειν, quae speciem sane veritatis prae se ferunt, quasi conspiratione facta excludunt C. D. E. G. Regg. 673, 688. Barocc. 189. Ge. Arm. Com. Mor. Recte, ni fallor; nam hic de doctrina tantum, non de rebus oculis subjectis, sermo est. Tacite ea invexit Savilius, quem sine animadversione secutus est Montef. Tam leve negotium erat, bono Episcopo *verba dare!*

p. 477 B. lin. 3. τὰ ὦτα βύσαντες. Obiter corrigo Euthym. ad h. l. καὶ ἀκούοντες τοῖς σωματικοῖς ὡς τοὺς παρ' ἐμοῦ λόγους, μύνουσι τοὺς τῆς ψυχῆς. Lege ex Barocc. 28. a me viso, βύουσι τὰ τῆς ψυχῆς.

p. 478 A. lin. 1. δὲ om. D. Deinde πάλιν αὐτοὺς βεβαιοῖ mutato ordine C. E. G.

p. 478 C. lin. 10. Ἀδελφός σου ἐστὶ, nempe, Christus. Haec interrogando effert Montef. perperam vertens; *Frater tuus est etiam cohaeres tuus?*

p. 479 E. not.^m Vulgatam lectionem μὴ τὴν σπουδὴν... ἐπιδεικνύμεθα habet D. quantum quidem ex literarum vestigiis conjici

potest. Ita certe in Regiis modo dictis legitur. Coniunctivum ἐπιδεικνύμεθα addi potest exemplis, quae in adnot. ad p. 198 C. allata sunt.

AD HOM. XLVI.

p. 481 C. lin. ult. τὸν δὲ διὰ τῆς προαιρέσεως tacite innovavit Editor Ben. 2^{dae}.

p. 481 E. lin. 1. “Καὶ λόγον τις αὐτοῖς μεταδῶ. Obscurus “locus et forte vitiat; videtur certe significari, quando quid “favoris et existimationis nacti sunt, ut etiam vertit Trapezuntius, et quodam favore multitudinis juventur.” Montef. Hic autem vertit, et aliquam existimationem nacti sunt. Perperam uterque; nam λόγον μεταδοῦναι τι est copiam dicendi alicui dare. Supra p. 384 B. Καὶ γὰρ οὐδὲ λόγον, οὐδὲ ἀπολογίας αὐτοῖς μετέδιδον τῶν δογμάτων ἔνεκεν. Lucian. Phal. pr. 6. μεταστειλάμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λόγον μεταδούς αὐτοῖς. Similiter reus dicitur λόγον τυχεῖν vel etiam μεταλαβεῖν. Est tamen ubi haec locutio λόγον μεταδοῦναι diverso sensu ponitur, nempe suo sermone aliquem dignari. Tom. iv. p. 450 E. σιγᾷ καὶ οὐκ ἀποκρίνεται, οὐ λόγον μεταδίδωσιν, οὐδὲ οἰκτεῖρει τὸ γύναιον. Tom. vi. p. 277 C. μήτε λόγον μετάδοτε (l. μεταδῶτε) μήτε εἰς οἰκίαν δέξησθε.

p. 482 D. not.^c Codices ἕως μὲν ἂν ἐστήκασιν, invitis Edd. Tom. ix. p. 510 A. ἕως μὲν γὰρ ἂν ἑστηκας Edd. sed ἂν om. Reg. 731. Legi potest ἂν ἐστήκωσιν et ἂν ἐστήκης. Mox legitur, ἵνα μὴ φοβηθῶσιν οὗτοι, ubi οὗτοι, ἡγουν, οἱ θερισταὶ Ep. servi Ge. Mihi pronomen de tritico potius, h. e. justis dictum videtur.

p. 484 B. not.ⁿ Verba inclusa silentio praeteriit Vetus. In versione Arm. clausula Οὐ τὰ σημεῖα...ἐποίησε non legitur post εἶχον, sed post ἐκείνοις, altera clausula omissa.

p. 484 C. lin. ult. ὅτι πόλεις τοσαύτας ἀνηρτήσατο. Montef. vertit post Veterem, erudit; et in notula, “ad literam, erexit, eruit.” Immo tum ad literam, tum ad sensum vertendum est, sibi devinxit vel conciliavit. Vid. Sturz. Lex. Xenoph. s. v.

p. 486 C. not.^f ἐπελθόντα ediderunt Com. Mor. Ben. Savilius autem ἐπανελόντα (sic), et in marg. ἐπελθόντα. Dixi, in codice G. ἐπανελθόντα legi; hodie vero utrum ἐπανελθόντα an ἐπανελόντα habuerit iste codex, in summo scripturae detrimento non affirma-

rim. Facilior quidem lectio est ταύτην τὴν ἀρετὴν μετελθόντα, non ut cum Montef. veritas, *si illam virtutem obtineas, sed si eam persequaris*, quo sensu saepissime ponitur ἀρετὴν μετέρχεσθαι vel μετιέναι. Sed sanum est, modo recte interpreteris, ἐπελθόντα. Nimirum ἐπελθεῖν τι πράγμα est, rem aliquam ad extremum prosequi, penitus tractare, ad umbilicum perducere. Sic dicitur p. 174 A. πάντα ἐπελθὼν καὶ διακωδωνίσας. Tom. II. p. 126 C. τῶν ἀλόγων ἐπελθὼν τὸ γένος. Tom. IX. p. 643 E. πᾶν εἶδος ἐπῆλθες κακίας. Mox in verbis αὕτη ἐστὶν ἡ δύναμις ἐκείνου ἡ μεγάλη, respici videtur locus Actorum Ap. viii. 10.

AD HOM. XLVII.

p. 487 C. not.^d “καὶ δεδοικότες. Videtur deese ἦσαν, aut participium δεδοικότες positum pro verbo δεδίασι.” Sav. Cf. var. lect. Pro καὶ δεδοικότες Epit. dedit ἐφοβοῦντο. Sed nihil habet, in quo jure offendaris, participium.

p. 487 D. lin. penult. Οὐδὲ γὰρ ἂν κ. τ. ἐ. Vetus: Nequaquam enim bis eadem dixisset: hujus autem explicationem cognoscere percipiebant, quandoquidem viderent etc. Unde Boisius verba ταύτης δὲ τὴν ἐπίλυσιν ante ἐπιθυμοῦσι supplet. Locum corruptum esse nullus dubito, sed ita ut recidendum aliquid, non supplendum putem. Cum vero nihil remedii neque in Versionibus neque in codicibus, qui in hac parte pauciores sunt, inesse constet, videat Lector, num recte ex ingenio totum locum sic refinxerim: Ὡς σαφεστέρας ἐκείνας ἀφήκαν ταύτην δὲ, ὡς ἔχουσιν συγγένειαν πρὸς τὴν προειρημένην, καὶ πλεον τι ἐνδεικνυμένην ἐκείνης (οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκ δευτέρου τὴν αὐτὴν εἶπεν) ἐπιθυμοῦσι μαθεῖν καὶ γὰρ ἑώρων κ. τ. ἐ.

p. 487 E. not.^e Quanquam ἀναπληροῖ τὰ εἰρημένα ferri potest, (Plat. Symp. p. 188 E. ἀλλ’ εἴ τι ἐξέλιπον, σὸν ἔργον, ὃ Ἀριστόφανες, ἀναπληρῶσαι) hic tamen codicum vestigiis insistens, legere mallet ἀναπλοῖ. Supra p. 398 A. οὐδὲ τούτοις ἠρκέσθη, ἀλλὰ καὶ ἀναπλώσας αὐτὸ τοῦ πολέμου τὸ εἶδος.

p. 489 B. lin. 2. θησανρῶ κεκρυμμένῳ ἐν ἀγρῷ. Textus receptus N. F. ἐν τῷ ἀγρῷ habet. “In nonnullis codicibus, praecipue “septendecim a Matthaeio collatis, articulus deest. Deest etiam “apud Chrysostomum, probante Bengelio.” Middleton De usu

Artic. p. 162 Ed. 3^{tiae}. Data occasione notabo perversam Matthaei consuetudinem, quae multos in errorem induxit, scilicet codices Chrysostomicos sine ulla distinctione inter codices N. F. miscendi. E. g. notula, quae Middletono fraudi fuit, haec est: “τῶ om. c. l. k. e. f. i. g. n. 10. η. z. 9. ρ. 6. 2. γ. 18.” Quibus numeratis, *septendecim* efficies; quorum tamen *sex*, η. 9. ρ. 6. 2. γ, Chrysostomi, non Evangelii codices sunt. *Fritzsche* ad Matth. xiv. 17. “Sex codices apud Matth. ὧδε excludunt.” Immo, *Chrysostomus* ὧδε *excludit*; nam codices a Matthaeio nominati sunt iidem sex Chrysostomi. Similiter lapsus est idem Criticus ad Matth. xxii. 10. et ad Marc. vii. 19.

p. 489 C. lin. 4. σίνηπι] Sic omnes mei, videlicet G. H. K. L. Reg. 688. et Ep. Edd. σίναπι. Paulo ante iidem codd. bis σινάπεως habent, et sic Edd. praeter Sav. qui semel σινήπεως dedit. Rursus p. 580 DE. semel σίνηπι, ter σινάπεως habent cum Edd. codices omnes, nisi quod in M. σίνιπι, in L. *semel* σινήπεως legitur. Atque hanc legem in codicibus meis constanter servatam vidi, ut σίνηπι in nominativo, in genitivo autem σινάπεως scriberetur. Quae distinctio Viro in hac parte eruditionis facile principi *Lobeck*. ad Phryn. p. 288. non videtur innotuisse.

p. 490 C. lin. 9. καινὰ καὶ παλαιά. “Miror Montefalconium “p. 490 C. post καὶ παλαιά nullam varietatem notasse, cum plerique ex meis inter παλαιά et διὸ addunt, γραμματεῖς ἐνταῦθα τοὺς μαθητὰς λέγει. Ita locis fere innumerabilibus Chrysostomus “emendari potest ex optimae notae codicibus Mosquensibus.” *Matthaei*. N. T. Tom. i. p. 204. De uno meorum L. non possum pro certo affirmare, quia nihil ad hunc locum in schedis meis de illo codice monitum invenio. Ceteri omnes cum Interpp. Lat. et Arm. additamentum a Matthaeio commendatum repudiant.

ibid. not.^m ἐκκλείει] ἐγκλείει Reg. 668. et sic edebatur ante Montef. Hodie vero ἐκβάλλει genuinum puto. Supra p. 209 B. οὐδ’ ἂν αὐτὴν (τὴν παλαιάν) διώρθωσεν, ἀλλ’ ἐξέβαλεν ἃν. Adde p. 523 A. Tom. ix. p. 467 C. Sed gravior hic subest difficultas in verbo δημηγορεῖ, in quod transitivam *celebrandi* significationem, quam ei tribuerit Montef., cadere posse, nequeo mihi persuadere. Nec magis tamen placet aut verba καὶ δημηγορεῖ omnino expungere, aut ea cum planioribus καὶ δηλὴν ποιεῖ commutare. Quare ut in re incerta nihil novare visum est.

p. 490 E. not.^p In Ethico pro inepto τίνες αἱ ἀρεταὶ τῶν μελῶν legendum esse τίνα τῆς ἀρετῆς τὰ μέλη nemo non videt.

p. 491 A. lin. 6. γυναικὸς pro σώματος, et καλῆς pro καλοῦ ha-

bent K. L. suffragantibus Interpretibus. Eosdem codices πάσης pro παντός legere, quanquam in schedis meis non notatum est, vix dubium esse potest.

p. 492 D. lin. 8. “οὗτος αὐτὸν κατέπτηχεν ὁ λογισμός. Intricatum locum divinando vertimus, *cogitationem quippe hujusmodi vel rex formidat*, cogitationem scilicet hominis Deo addicti.” *Montef.* Locus non est intricatus, sed dux caecus. Summa sententiae est, ὁ λογισμός ὁ ἐπιτάττων τῷ βασιλεῖ, κατέπτηχε τὸν πένητα. Hic autem λογισμός non ille est, qui alias (e. g. Plutarch. II. p. 442 D. ἀλλ’ ὅταν ὀρμὴ γένηται, σείσαντος ὥσπερ ἡνίας τοῦ λογισμοῦ, πάντα τέτακται καὶ συνῆκται καὶ ὑπακούει) aurigae vice fungitur; sed *quivis animi carnalis affectus*. Vetus hic vertit, *appetitus*. Hesych. λογισμός· κίνησις ψυχῆς πρὸς τι, ἐπιθύμησις. Hujus operis p. 63 B. καὶ ποίησον ἡμερον καὶ πρᾶον εἶναι τὸν τοιοῦτον λογισμόν. p. 632 B. τῷ πεῖσαι τὸν λογισμόν, ὅτι ἀδυνάτων ἐπιθυμεῖ. Valde ad nostrum appositus est locus nobilissimus de Abrahamo, Tom. x. p. 449 A. “Ὅτε γὰρ τὸν υἱὸν ἐκελεύετο σφαγιάσαι, ἐννόησον πόσοι τότε ἐπανέστησαν αὐτῷ λογισμοί· ἀλλ’ ὅμως πάντας ὑπέταξε, καὶ πάντες αὐτὸν ἔτρεμον μᾶλλον, ἢ βασιλέα οἱ δορυφόροι, καὶ βλέμματι μόνῳ πάντας κατέστελλε, καὶ οὐδὲ γρύξαι ἐτόλμα τούτων οὐδεὶς, ἀλλ’ ὑπέκυπτον, καὶ ὡς βασιλεῖ παρεχώρουν ἅπαντες.

p. 492 E. not.^c “In uno codice legitur καὶ ἀστραγάλους καὶ περικεφαλαίας καὶ ψηφίδας καὶ σφαίρας. In editis omnibus καὶ ἀστραγάλους καὶ κεφαλὰς καὶ σφαίρας. De rebus ergo puerilibus agitur. Si autem κεφαλὰς sit vera lectio, hic intelligatur oportet de quadam vel tessera vel calculo, cui κεφαλὴ nomen, quam tamen vocem hoc usurpatam sensu nondum reperi. Περικεφαλαία autem Theophrasto teste pro glande querna accipitur, et sic huic loco probe aptaretur.” *Montef.* De loco Theophrasti (H. P. III. 8, 7.) egregie fallitur; nam vox περικεφαλαία, si sana est, ibi ponitur non de glandibus, sed de *capitis dolore*, qui sues glandibus pastas tentat. Pro suspecto vocabulo κεφαλὰς (*turbines* vertit Vetus) duo meorum ψηφίδας praebent. Aut hoc probandum, aut quod magis placet, ignorantia fatenda est. Inter pueriles lusus (παιδικὰ ἀθύρματα) memorantur *aedium exstructiones et epulationes*, supra p. 296 DE. *magistratus*, παίζειν ἀρχὰς, Tom. III. p. 77 E. coll. Tom. x. p. 8 A. *rex*, παίζειν βασιλέα Dio Chrys. p. 66, 34. Ex crepundiis autem notissima sunt σφαῖραι, Tom. XII. p. 230 A. *καλαθισκοί*, σεῖστρα, Tom. x. p. 32 E. ἀμαξίδες καὶ ἀστράγαλοι, Philostr. Her. p. 202 Ed. Boiss. ἀστράγαλοι καὶ σφαῖραι

ποικίλαι, Dio Chrys. p. 133, 25. πλαταγή (*crepitaculum*) καὶ σφαῖρα, Plut. II. p. 714 E. κάλαμος in quo equitabant, Aelian. V. H. XII. 15. Hor. Sat. II. 3, 248. βέμβικες, *turbines*, Callim. Epig. I. Virg. Aen. VII. 378. στρόβιλοι *turbines cuspidē* (κέντρον) *armati*, Plat. de Rep. IV. p. 436 D. Basil. Hexaem. Hom. v. extr. Denique τροχοὶ, *canthi lignei vel ferrei*, quos currendo pueri virgula regebant, Artemid. Onirot. I. 55. Hor. Od. III. 24, 57.

AD HOM. XLVIII.

p. 493 D. not.^d “αἰπόλου παῖς καὶ αὐτὸς αἵπολος. Sic duo MSS. recte. Savil. et Mor. αἰπόλου καὶ [αὐτὸς] οὗτος αἵπολος.” Montef.

p. 495 C. lin. 1. “ὅτι ἐγὼ αὐτὸν ἀπέκτεινα φιλοτιμούμενον καὶ ἐναβρυνόμενον. Haec non intellexisse videtur Georgius Trapezuntius, qui vertit, *illud primo Herodem dixisse quasi insolescentem, et amentiae ceteros accusantem*. Nam ut liquet, φιλοτιμούμενον καὶ ἐναβρυνόμενον de Joanne dicit Herodes.” Montef. Fallitur. Ὁ ἐναβρυνόμενος est ipse Herodes, de caede Joannis insolenter glorians. Cf. p. 499 C. Quare virgulam post ἀπέκτεινα cum Savilio posui.

p. 501 A. not.^a Emendatam lectionem egregie confirmat locus gemellus, Tom. XI. p. 282 C. σὺ δὲ πολλὰ ἀπὸ τούτου κατασκευάζεις, πλακοῦντας, πέμματα διάφορα καὶ παντοδαπά.

p. 501 B. lin. 1. ψυχρὸν ἐπέδωκας ποτήριον] ποτήριον ψυχρὸν ἐπέδωκας Edd. ψυχρὸν] ἴσ. ψυχροῦ Sav. “Quidam (?) ποτήριον ψυχροῦ.” Montef. Cf. adnot. ad p. 518 E.

p. 501 E. not.ⁱ Glossema manifestum ἐποίησεν ἡμέρον neminem morabitur. Infra p. 615 A. pro πτοῆσαι unus ἡμέρον ποιῆσαι habet, quod ibi quoque imperite recepit Savilius.

p. 502 B. not.^m τοὺς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐξευρημένους Com. quem, ut solet, expressit Mor. Savilius ἐξηρημένους edidit, altero in marginem ablegato. Hunc sequitur Montef. notans: “Morel. et quidam alii ἐξευρημένους.” Hoc significat, ni fallor, Morel. et marg. Sav. i. e. Morel. et Ed. Com. i. e. Morel. et Morel. Cum vero neque ἐξευρημένους neque ἐξηρημένους vel micam sensus praebeat, vocabulum importunum in versione sua prudenter neglexerunt Benedictini; Boisius autem infelici conjectura ἐξησκημένους

tentavit. Dixi Montefalconium suum *quidam alii* ex margine Savilii, non ex libris scriptis, mea quidem sententia hausisse. Cur autem de viro probo, qui se suis manibus codices non paucos tractasse testatur, tam sinistre judicari, paucis accipe. Ego hisce oculis tot codices inspexi, quot nunc recensebo. Hi autem sunt mei G. H. L. Barocc. 189. Regii 688 ad 692, 694, 697. Ex dictis *undecim* codicibus ne unus quidem aut ἐξευρημένους aut ἐξηρημένους habet; sed omnes summo consensu, quod quidem in voce paulo difficiliori prodigio simile est, ἐξυρημένους legunt. Hic de alio loco mihi dicendum est, p. 99 A. ubi vulgo legitur, ἀλλὰ τῶν ἐπὶ σκηνῆς, τῶν πορνεομένων γυναικῶν, τῶν εἰς τοῦτο ἐξευρημένων ἀνδρῶν. Incommoditatem verbi ἐξευρημένων quodammodo mitigat adjectum εἰς τοῦτο; ut non absurde cum Aniano vertas, *ad hoc facti*. Sed ibi quoque cum boni codices, quod a prioribus Editoribus non monitum est, ἐξυρημένων legerent, facta duorum locorum comparatione, vulgatum mutare non dubitavi. Nunc ad nostrum locum redeamus, ubi ex Interpretibus nec Vetus Latinus, nec, si quid video, Armenus vocabulum expressit; credo, quia non intellexerunt. Explicatoris partes ipse agat Chrysostomus, qui supra p. 422 D. par personarum scenicarum quasi hujusce loci in gratiam sic depinxit: Ὁ μὲν γὰρ ὅπισθεν ἔχει κόμην νέος ὢν, καὶ τὴν φύσιν ἐκθλύνων, καὶ τῷ βλέμματι, καὶ τῷ σχήματι, καὶ τοῖς ἱματίοις, καὶ πᾶσιν ἀπλῶς εἰς εἰκόνα κόρης ἀπαλῆς ἐκβῆναι φιλονεικεῖ. Ἄλλος δέ τις γεγηρακῶς, ὑπεναντίως τούτῳ τὰς τρίχας ξυρῶ περιελών, καὶ ἐζωσμένος τὰς πλευράς, πρὸ τῶν τριχῶν ἐκτέμνων τὴν αἰδῶ, πρὸς τὸ ραπίζεσθαι ἕτοιμος ἑστήκε, πάντα καὶ λέγειν καὶ ποιεῖν παρεσκευασμένος. Radebantur autem isti moriones, vel ad ludibrium, vel ut capita duriora et plagis opportuniora fierent. Hoc utique nos docuit Synesius Calvit. Encom. p. 77 B. Τὸν ἐν θεάτρῳ δὲ ἄνθρωπον, ὃς πολλὴν καὶ καλὴν παρέχει τῷ δήμῳ διατριβὴν ... οὗτος ἔστι μὲν τῶν τέχνη φαλακρῶν, οὐ τῶν φύσει, βαδίζων ἐπὶ τὰ κουρεῖα τῆς ἡμέρας πολλάκις· πάρεσι δὲ εἰς τὸν δῆμον ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, τῆς κεφαλῆς τὴν ῥώμην ἐπιδειξόμενος, ἧ μὴδὲν ἔστι δεινὸν τῶν δεινῶν. Ubi haec ad nostrum locum maxime apposita scripsit doctissimus *Pelavius*, Notae p. 30. [p. 190 Ed. Krabing.] “βαδίζων ἐπὶ τὰ “κουρεῖα] Quod facere solebant οἱ γελωτοποιοί. Artemid. Lib. 1. “cap. 23. [I. 22. T. 1. p. 35 Ed. Reiff.] ξυρᾶσθαι δὲ δοκεῖν τὴν κεφα- “λὴν ὄλην, Αἰγυπτίων θεῶν ἱερεῦσι καὶ γελωτοποιοῖς, καὶ τοῖς ἐξ ἔθους “ἔχουσι ξυρᾶσθαι, ἀγαθόν. Asterius Hom. 4. [p. 57] vocat istius- “modi homines ἐξυρημένους πρὸς κόνδυλον, qui in theatro alapis “ac pugnibus tundi se patiebantur, ob idque genas (?) depilabant.

“Naz. Stelit. I. [Tom. I. p. 166 A.] πάντως οὐποτ’ ἂν ὑπερβαλλοί-
 “μεθα τοὺς ῥαδίως ἐκεῖ κατὰ τῆς κόρρης τά γε τοιαῦτα παιζομέ-
 “νους καὶ παίζοντας. Et Orat. XX. καὶ τοὺς ἐπὶ σκηνῆς θαυμάζοι,
 “ὡς ἡδεῖς τε καὶ φιланθρώπους, ὅτι τοῖς δῆμοις χαρίζονται, καὶ κι-
 “νοῦσι γέλωτα τοῖς ἐπὶ κόρρης ῥαπίσμασι καὶ ψοφήμασι.” Nunc
 ad theatrum domesticum revertamur, in quo ipse οἰκοδεσπότης
 dicitur μιμῆσθαι τοὺς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐξυρμένους; non quod caput
 suum pulsandum praebebat, sed quia ut illi sodales suos, ita
 hic misellos convictores alapis et dicteriis petebat. Nam mimorum
 partes sustinet parasitus, ut ventri clamanti os comprimat, quid-
 vis facere ac pati paratus. Talem alloquitur Juvenalis, Sat. v. 170.

Omnia ferre

Si potes, et debes. Pulsandum *vertice raso*
 Praebebis quandoque caput, nec dura timebis
 Flagra pati, his epulis et tali dignus amico.

Huc pertinet locus Suidae: παράσιτος· κόλαξ, τραπεζολοιχός, κοσ-
 σοτράπεζος, male a Toupio (Tom. II. p. 23) sollicitatus. Nam
 κοσσός notat *colaphum*, et κοσσίζεσθαι *colaphis peti*, ut in loco
 Palladii a Bastio Ep. Crit. p. 181. excitato: ὃν ξυρισθῆναι ἐκέ-
 λευσε, καὶ ὑπὸ παιδαρίων ἐντονώτατα κοσσισθῆναι.

p. 503 D. not.^e Edebatur ὡς ταῦτα διακονούμενοι τοῖς πᾶσι,
 et in marg. παισὶ pro πᾶσι, quae vocabula saepissime permutan-
 tur. Vide Jacobs. Ind. ad Anth. Pal. “τοῖς πᾶσι] Quid si τοῖς τρέ-
 “φουσιν, inquit Boisius? Multo plenius et rectius, si libri addi-
 “cerent.” Sav. Pro παισὶ praeter meum G. pugnant Regii 688,
 689, 690, 691, 697. Hoc recepto, et ταῦτα in ταῦτ’α mutato, ap-
 tissimum sensum elicui, quem sic *honeste* expressit Vetus: *volup-
 tatis ministri fuisse facile traduntur*. Voce διακονία de tali turpi-
 tudine utitur Libanius, Tom. I. p. 213. καὶ ταῦτα ἐποίει, παρόντων
 χρημάτων ἀπὸ τῆς διακονίας ὧν ἔφην.

AD HOM. XLIX.

p. 504 C. not.^f ἐκείνης a prima manu, sed ἐκείνους secundis
 curis habet G.

p. 505 B. lin. 8. Haec sic leguntur in Edd. Com. et Mor.
 εὐπαράδεκτον εἶναι· [ὁ δὲ Ἰησοῦς φησιν εἶπεν αὐτοῖς] ἀλλὰ τί; οὐ

χρείαν κ. τ. έ. praepostero ordine, quem tamen non mutavit Montef. Nos codices, Interpretes, et Savilium sequimur.

p. 507 B. not.^m “Alii ταῖς οἰκείαις χερσὶ καὶ τοῖς ἔργοις.” Montef. Minus accurate: nam qui χερσὶ legunt, iidem copulam omittunt. Vid. var. lect. Vetus: *ita singulos opere ipso voluit praeoccupare*; quasi haec tantum legisset: διανέμει, τοῖς ἔργοις π. β. έ. Arm. *ut omnino omnes factorum testes fierent*.

ibid. not.^o Καὶ κελεύει] Sic Ep. Ge. Arm. Alii negantem particulam adsciscunt. Secundum vulgarem lectionem, στιβάς est *stramentum ex herbis, torus gramineus*. Infra p. 655 D. καὶ στιβάδα ποιῶν, ἀπὸ χόρτου ποιεῖ. Rursus pp. 684 D. 685 E. ubi ejusmodi torus monachis discumbentibus tribuitur. Tom. x. p. 94 E. καίτοι πολλάκις ἐκείθεν ἀπιόντος οὐκ εἰς οἰκίαν, οὐδὲ πρὸς γυναικα, οὐδ’ εἰς εὐνὴν, ἀλλ’ εἰς στιβάδα χόρτον. Non tamen negandum est, idem vocabulum etiam de divitum tricliniis poni solere, ut non absurde dici possit, Οὐ κελεύει δὲ αὐτοὺς ἐπὶ στιβάδος ἀναπεσεῖν (ἀλλ’ ἐπὶ τοῦ χόρτου). Tom. i. p. 784 C. Πόσοι δεσπόται ἐπὶ στιβάδος κεῖνται μεθύοντες, οἰκέται δὲ παρεστήκασιν νήφοντες. Adde Tom. iii. p. 453 AB. Basilus MS. in Greg. Naz. p. 229 Ed. Hervag. (a Bastio, Praef. ad Greg. Cor. p. liii. excitatus) Ἄλλα τὴν κλίνην οὗτος στιβάδα καλεῖ, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Στηλιτευτικῶν, ἐπὶ στιβάδος ὑψηλῆς καὶ μετεώρου φησὶν ἀνακείμενος. Μὴ χρῆναι οὖν παραινεῖ ὁ διδάσκαλος ἐν στιβάσιν ὑψηλαῖς δι’ ὑποστροφμάτων ἀλλεπαλλήλων ἀνακειμένους κεχρηῆσθαι τρυφῇ τῇ γαστρὶ οὕτως.

p. 508 D. lin. 2. φιλοσοφίαν. “Unus φιλοσοφίαν καὶ φιλοστοργίαν.” Montef. Hic est meus L. qui non raro a ceteris omnibus, necnon ab Interpretibus discedit.

p. 508 E. lin. 6. Καὶ γὰρ χρήματα διὰ τοῦτο λέγεται. Haec γνώμη Nostro valde in deliciis est. Vid. Tom. iii. p. 52 C. Tom. xi. pp. 279 C. 608 C. Teles ap. Stob. p. 523, 6. Διὸ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον οὐκ ἀηδῶς· ἔφασαν γὰρ τῶν ἀνθρώπων οὓς μὲν χρήματα ἔχειν, οὓς δὲ κτήματα. Οὓς μὲν γὰρ χρηῖσθαι τοῖς ὑπάρχουσιν, οὓς δὲ μόνον κεκτῆσθαι, οὔτε ἑαυτοῖς οὔτε ἄλλοις μεταδιδόντας καὶ προεμένους.

p. 509 D. lin. 7. τὸν βίον συγκροτεῖν τὸν ἡμέτερον. “Boisius mavult συγκρατεῖν.” Sav. Male. Cf. adnot. ad p. 223 C.

ibid. lin. ult. Καὶ γὰρ ἐπὶ τὸ βάνανσον. “Usu trito βάνανσος est *illiberalis, vilisque artifex*: hic autem significat *artificium illud, quo omnia ad luxum et molliem apparantur*.” Montef. Graecis αἱ βάνανσοι τέχναι sunt *artes mechanicae et sedentariae*. Aristot.

Eth. Eudem. i. 4, 2. λέγω δὲ φορτικὰς μὲν (τέχνας) τὰς πρὸς δόξαν πραγματενομένας μόνον, βαναύσους δὲ τὰς ἐδραίας καὶ μισθαρνικάς, χρηματιστικάς δὲ τὰς πρὸς ἀγορὰς καὶ πράξεις καπηλικὰς. Patribus contra singulari vocis inclinatione αἱ βάνανσοι τέχναι eae sunt, quae ad merum luxum et vitae ornatum spectant. Chrysost. Tom. xi. p. 281 D. Ἐποίησε τέχνας, ἵνα βίος συνεστήκη, οὐχ ἵνα τῶν πνευματικῶν ἀποχωρίσωμεν ἑαυτούς, οὐχ ἵνα ταῖς βαναύσοις προσέχωμεν τέχναις, ἀλλὰ ταῖς ἀναγκαίαις. Ubi minus recte de sordidis et illiberalibus artibus cogitaverunt Interpretes. Clem. Alex. Strom. i. 4. Οἱ μὲν γὰρ τὰς βαναύσους μετιόντες τέχνας τοῦ περὶ τὰς αἰσθήσεις ἀπολαύουσι περιττοῦ· ἀκοῆς μὲν ὁ κοινῶς λεγόμενος μουσικὸς, ἀφῆς δὲ ὁ πλαστικὸς, καὶ φωνῆς ὁ ᾠδικὸς, ὁ σφρήσεως ὁ μυρεψικὸς, ὁ ψεων ὁ τῶν ἐν ταῖς σφραγίσιν ἐντυπωμάτων τορευτικὸς. Quae loca excitavit Suicer. in Thes. s. v. sed in iis explicandis longe a scopo aberravit. Porro notavit, vocem βάνανσος apud Scriptores Ecclesiasticos tribus significationibus frui: 1. sumtuosus, inconcinne profusus. 2. arrogans, superbus. 3. negligens. Atqui quae attulit exempla omnia ad tertiam significationem pertinent, qua pro molli vel socordi, usu apud veteres ignoto, ponitur. Supra p. 472 A. οἱ μὲν γὰρ τῇ ὁδῷ ἐοικότες εἰσιν, οἱ βάνανσοι καὶ ῥάθυμοι καὶ ὀλίγωροι. Tom. xi. p. 338 E. ἀλλ' οὕτω βαναύσως τραφέντες, ὥς μὴ ἔχειν τὸ πτέρον κοῦφον. Tom. xii. p. 312 C. καὶ σὺ ῥαθυμεῖς καὶ ἀκκίζη καὶ βάνανσος εἶ. Adde loca Nostri a Suicero allata.

p. 510 B. not.^w Revocavi veterem lectionem προσηρτημένον, a Savilio imperite mutatam. Nam hujus interpretatio est προσηρμωσμένον. Suidas: προσηρτημένος, προσκεκολλημένος. Hesych. προαρτᾶ, προαρμόζει, προτείνει. “Malim προσαρτᾶ et προσαρμόζει.” Alberti.

ibid. not.^y Si ἀνοίας verum est, de insano in calceis luxu intelligendum est, ut apud Plutarch. I. p. 485 E. τρυφή καὶ ἄνοια junguntur. Alteram lectionem ἀπεχθείας expressit Interpres Arm.; Vetus autem molestiae h. e. ἐπαχθείας habet, quod passim cum ἀπεχθείας confunditur. Vid. var. lect. ad pp. 316 C. 354 E. Tunc ἐπάχθεια ad nimiam Concionatoris reprehensionem spectaret. Potest etiam alia lectio ἀνία, quae et cum ἐπαχθεία (vid. var. lect. ad p. 544 A.) et cum ἄνοια (e. g. Tom. x. p. 456 A.) permutari solet, hic se immiscuisse.

p. 510 D. lin. ult. αἰσχυνεῖσθαι] Sic edidit Sav. αἰσχυνεῖσθε Com. Mor. quod in αἰσχύνεσθαι non monito lectore mutavit Montef. Αἰσχύνεσθαι etiam in meis G. M. legitur, et, ut videtur, in Parisiensibus, quanquam de his non ausim affirmare.

p. 512 C. lin. 7. οὐδὲν παρὰ τοῦτο, *supple* γένοιτ' ἄν; *nihil hinc mali eveniet*. Vox est parva delicta excusantis. Vide infra pp. 814 C. 815 C. Tom. ix. p. 554 C. Ὁ γὰρ καθ' ἕκαστον ἀμάρτημα μαθὼν λέγειν, οὐδὲν παρὰ τοῦτο, κατὰ μικρὸν πάντα ἀπολεῖ. Τοῦτο γοῦν τὴν κακίαν εἰσήγαγε, τοῦτο τὰς θύρας ἀνέφξε τῷ ληστῇ, τοῦτο τῆς πόλεως τὰ τείχη κατέβαλε, τὸ καθ' ἕκαστον λέγειν, οὐδὲν παρὰ τοῦτο. Dio Chrys. p. 404, 46. Καίτοι με οὐ λέληθεν, ὅτι ἴσως ληρεῖν με νομίζουσι τὰ τοιαῦτα ἐξετάζοντα, καὶ μηδὲν εἶναι παρὰ τοῦτο. Plutarch. in libro, Πῶς ἂν τις αἰσθοίτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ, Opp. II. p. 85 E. οὕτως ἐν τοῖς πρὸς ἀρετὴν πράγμασιν, ὁ μὴ πολλὰ συγχωρῶν τῷ, τί γὰρ τὸ παρὰ τοῦτο; καὶ, νῦν μὲν οὕτως, αὐθις δὲ βέλτιον, ἀλλὰ προσέχων ἐκάστῳ, κὰν εἰς τὸ μικρότατον ἢ κακία ποτὲ τῶν ἀμαρτημάτων ἐνδύσα συγγνώμην πορίζεται, δυσανασχετῶν καὶ δυσκολαίνων. Ubi formulam nostram vertit Wytttenb. *Quid enim id est, quod per hoc mihi fiet? Nullum ex hac re fructum percipiam: haec res sive adsit, sive absit, tantundem erit. Sed semper, ni fallor, in malam partem dicitur. Cf. Casaub. ad Pers. Sat. v. 67. qui vertit, Quid tum postea?*

ibid. not.^e κρείττους σχημάτων. “Boisio magis probatur χρημάτων.” Sav. Id ipsum in pluribus codd. et Arm. legitur, sed nolim mutare. Tom. ix. p. 659 A. τὸ δὲ τῆς ἀρετῆς οὐ σχῆμα, ἀλλὰ μορφή τις ἀληθῆς φυσικὸν ἔχουσα κάλλος, οὐ δεόμενον τῶν ἔξωθεν ἐπιτριμμάτων τε καὶ σχημάτων, τῶν ὁμοῦ τε φαινομένων καὶ ἀπολλυμένων. Mox D. lin. ult. male post μάλιστα interpungunt Edd.

p. 513 B. not.¹ πάντων] Sic H. K. L. Edd. tacite πασῶν.

AD HOM. L.

Savilius in notis paucas lectiones ex hujus Homiliae exemplari nuper, ut ait, ex Oriente allato excerptas retulit; quae fere omnes singulares sunt.

p. 517 B. not.ⁿ “Omnes pene MSS. ὁ θεὸς ἀναγεννᾷ, *regenerat*, et sic utique legendum. Morel. et Savil. ὁ θεὸς γεννᾷ.” Montef. Revocavi veterem lectionem, altera pro interpretatione habita. Vide var. lect. ad pp. 711 A. 787 D.

p. 517 D. not.^e Totus locus sic legitur in Edd. Τοῖς μὲν Ἰουδαίοις κατ' ἑμαυτὸν ὑπόμνημα τῶν οἰκείων ἐνεργεσιῶν τὰς ἐορτὰς ἐνέ-

ἔδησεν ὁ θεός. “Alii, Τοῖς μὲν οὖν Ἰουδαίοις κατ’ ἐνιαυτὸν ὑπομνήματα.” *Montef.* Ergo in locutione τοῖς Ἰουδαίοις τὰς ἐορτὰς ἐνέδησε, quam vertit, *Judaeis solennitates instituit*, nihil vidit, in quo haereret. Ex Georgii versione, *Et Judaeis quidem singulis annis beneficiorum suorum monimenta per festos dies Deus proposuit*, quid legerit iste, vix colligas. “Doctiss. Boisius pro ἐνέδησεν “legi posse probabiliter putat εἶναι ἡθέλησεν, aut εἶναι ἐνομοθέτησεν. Exemplar Orientale legit ταῖς ἐορταῖς ἐνέδυσεν [et sic “Barocc. 189.]” *Sav.* Hesychius quidem ἐνδεῖ per ἐντέλλεται interpretatur, nota vel a Sacra Scriptura translatione, qua praecepta et ritus quasi onera portantibus imponi et alligari dicuntur. Sed hoc, ut mihi quidem videtur, vulgatam lectionem excusare non potest. Quare alteram a bonis libris testatam ταῖς ἐορταῖς ἐνέδησεν non sine dubitatione quadam recepi. Nunc autem video hanc locutionem ex hoc ipso opere stabiliri posse. Nam infra p. 783 B. ait, ὥσπερ οὖν ἐπὶ τῶν Ἰουδαίων, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τῆς εὐεργεσίας ἐγκατέδησε τὸ μνημόσυνον τῷ μυστηρίῳ. Ubi mutatis singulis vocabulis, structuram plane gemellam adhibuit Auctor. Cf. praeterea p. 311 D.

p. 518 E. not.^c Praeter notissimam formulam ποτήριον ψυχροῦ, duas alias ποτήριον ψυχρὸν, et π. ψυχροῦν frequentare solet aut Auctor ipse, aut descriptores ejus. Atque illa quidem omnium consensu legitur supra p. 501 B; hanc autem vidimus in adnot. ad p. 401 B. et saepius in Chrysostomi scriptis videbimus: e. g. Flores p. 343. εἰ γὰρ ποτήριον ψυχροῦν μόνον, et p. 344. εἰ γὰρ π. ψυχροῦν ἔμμυσθον. Etiam in loco Matth. x. 42. in paucis subsidiis ψυχροῦν legitur, quod, si usquam, in nostro loco propter soni similitudinem probandum esset.

p. 519 A. lin. 8. Insolitam locutionem ἀργυρᾶς ἀλύσεις διὰ λαμπάδων ἐξάπτειν codices non mutant. “Catenas argenteas memorat, “ex quibus aut lampades dependent, aut quibus plures lampades “deinceps junctae sunt.” *Matth.* Nov. Eclog. p. 132.

p. 519 B. lin. 4. “Ut nunc legitur, jungenda sunt, οὗτος γὰρ “ὁ ναὸς ἐκείνου (τοῦ ναοῦ) τιμιώτερος. Quanquam vero in N. T. “homines appellantur ναοί, tamen in Chrysostomo hoc mihi durum videtur. Forte ergo legendum, οὗτος γὰρ ἐκείνου, sublato “prorsus ὁ ναός.” *Matth.* ibid. p. 133. Quae miror a Viro sagacissimo scribi potuisse. Omnem dubitationem tollit lectio paene omnium codicum κυριώτερος, quae absente ναὸς stare non potest.

AD HOM. LI.

p. 520 D. not.^k Edd. ὥστε μὴ κατηγορίαν κ. τ. έ. nulla codicum mentione facta. “Quam secutus sit lectionem Vetus, nescio. Si “locus sit integer, sensus iste est: *Eo jam impudentiae deventum “fuisse, ut vel divinas ipsas leges infringere, superstitiones suas “observandi causa, res non videretur reprehensione digna.” Sav.* Cum veteribus Versionibus, tum ad lectionem, tum ad interpretationem standum esse puto.

p. 521 B. lin. 5. τὸν νόμον, *legem ipsorum* Ge. τὸν νόμον τὸν τῶν πρεσβυτέρων Ep. τὴν τοιαύτην παράδοσιν Euth.

p. 522 C. not.^x Si sanum est vulgatum, notandum est nomen προῖξ de quovis dono positum, quod rarissimum puto. Eustath. ad Od. ρ'. 352. ἡ προῖξ, τουτέστι τὸ δῶρον· οὕτω γὰρ οἱ παλαιοὶ ἐχρῶντο, εἰ καὶ ὕστερον ἐπὶ γαμηλίου μερικένεται δωρεᾶς.

p. 522 E. not.^c Edebatur ἀπὸ τῶν γραμμάτων, sine nota; quanquam et Vetus vertit, *ex rebus ipsis*, et codex L. ex quo Montefalconius plurimas lectiones excerpserit, *πραγμάτων* habet. Cf. p. 523 D. *Ex scripturis* vertit Montef. quod vereor ne ἀπὸ τῶν γραφῶν prorsus requiratur. Ne quis mihi objiciat Nostri locum p. 706 D. μήτε μετ' ἐκείνους τοὺς ἀπελθόντας καὶ ἐν τοῖς γράμμασι κειμένους, sciat eum recte a Vetere intellectum fuisse, *quorum res gestas lectitamus*. Mecum quoque facit Apostolus, τὰ ἱερὰ γράμματα dicens. Confusio horum vocabulorum ex tritissimis est. Vid. Indicem Greg. Cor. Ed. Schaef. Supra p. 9 B. *πραγμάτων* dedi cum Sav. et pluribus codd. pro vulgato *γραμμάτων*. Cf. var. lect. ad p. 621 B. *Montef. Bibl. Coislin.* p. 130. Εἰς τοῦτο καινὸν ἐγχαράττει βιβλίον, τοῖς εὐσεβοῦσι πρᾶγμα μυρίου πόθου. Sic ille: sed in meo ejusdem codicis apographo γράμμα lego.

p. 523 A. not.ⁱ Lectio τότε ἐνομοθέτησεν, etsi minus probanda, non debebat a prioribus Editoribus prorsus sperni. Νομοθεσία autem illa de sermone montano (qui dicitur) intelligenda est. Vide supra p. 210 B.

p. 523 B. lin. 5. πρότερον αὐτὸ μεταχειρίζονται κ. τ. έ. Montef. primo illam adhibuerint, deinde abrogarint. Vetus: magna dispensatione atque tractatione ad dejiciendam indiguerint.

p. 526 A. lin. 6. Τὰ μὲν γὰρ, ἐξωθεν εἰσιόντα. Post γὰρ virgulam posui, ne quis cum Montefalconio erret, qui vertit: *Nam quae de foris ingressa sunt*. Eadem res etiam Savilio fraudi fuit, qui pro *τίκτεται*, *τικτόμενα* conjecit.

ibid. lin. penult. Ὁ δὲ Μάρκος φησὶν, ὅτι καθαρίζων τὰ βρώματα, ταῦτα ἔλεγεν. Loci Marci, qui ex difficillimis est, veram, ni fallor, rationem hic nos docuit Chrysostomus; cujus tamen enarrationis, cum ex Commentario ad aliud Evangelium facto petenda esset, ex tot Sacri Codicis Interpretibus ne unus quidem; quod sciam, mentionem fecit.* Idem dicendum est de loco Originis in Matth. p. 249 D. unde sua hausisse videtur Chrysostomus; καὶ μάλιστα ἐπεὶ κατὰ τὸν Μάρκον ἔλεγε ταῦτα ὁ σωτὴρ, καθαρίζων πάντα τὰ βρώματα. Ergo horum duumvirorum ad mentem verba Marci sic legenda et distinguenda sunt: Καὶ λέγει αὐτοῖς· οὐτῶ καὶ ὑμεῖς ἀσύνετοι ἐστέ; οὐ νοεῖτε, ὅτι πᾶν τὸ ἔξωθεν εἰσπορευόμενον εἰς τὸν ἄνθρωπον οὐ δύναται αὐτὸν κοινῶσαι; ὅτι οὐκ εἰσπορεύεται αὐτοῦ εἰς τὴν καρδίαν, ἀλλ' εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ εἰς τὸν ἀφεδρῶνα ἐκπορεύεται· καθαρίζων πάντα τὰ βρώματα. Ubi participium καθαρίζων ad praecedentia λέγει αὐτοῖς spectat. Haec dixit, inquit Marcus, purgans (i. e. pueros declarans, cf. omnino Act. x. 15.) omnes cibos. Lectionem καθαρίζων pro vulgari καθαρίζον ab optimis vetustissimisque codicibus testatam pro calami errore habuerunt Griesbachius, alique; nimirum quia nomen masculinum, cui referri posset, nullum viderunt. Sed operae pretium erit, verba Matthaei, quem per totam hanc pericopam ante oculos habuit Marcus, hic apponere.

Matth. xv. 17, 18.

Οὐπω νοεῖτε ὅτι πᾶν τὸ
εἰσπορευόμενον εἰς τὸ στόμα,

εἰς τὴν κοιλίαν χωρεῖ,
καὶ εἰς ἀφεδρῶνα ἐκβάλλεται;

τὰ δὲ ἐκπορευόμενα ἐκ τοῦ στόματος,
ἐκ τῆς καρδίας ἐξέρχεται,
καὶ κείνα κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.

Marc. vii. 18—20.

Οὐ νοεῖτε, ὅτι πᾶν τὸ ἔξωθεν
εἰσπορευόμενον εἰς τὸν ἄνθρωπον,
οὐ δύναται αὐτὸν κοινῶσαι;
ὅτι οὐκ εἰσπορεύεται αὐτοῦ εἰς τὴν
καρδίαν,

ἀλλ' εἰς τὴν κοιλίαν,
καὶ εἰς τὸν ἀφεδρῶνα ἐκπορεύεται·
καθαρίζων πάντα τὰ βρώματα.

Ἔλεγε δέ,
ὅτι τὸ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου ἐκπορευόμενον,

ἐκεῖνο κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.

* Etiam Critici in hoc loco tractando negligentius versati sunt, siquidem Originis lectionem primus indicavit Matthaeius, Nov. Test. (Rigae, 1788) Tom. II. p. 117. Idem V. D. in minore Ed. (Wittenb. 1803) Tom. I. p. 211, tandem de loco Chrysostomi monuit.

Ubi post interpositam suam animadversionem, Marcus ad verba Domini redit, hac formula, "Ελεγε δέ. Quae verba, quia loci nexum, ut vulgo enarratur, interpellare videbantur, pauci in ἔλεγον δὲ mutarunt, solus Syrus Interpres, probante Beza, prorsus omisit. Aliud addam, idque gravissimum, quod ipsa locutio καθαρίζειν τὰ βρώματα proveciorem doctrinae Christianae gradum sapit, et ab indole et ratione sermonis Dominici plane abhorret. Nam, ut verissime observavit Noster, p. 523 E, ad Christi institutum non pertinebat, κατατολμῆσαι τῶν βρωμάτων, discrimen ciborum a Mose illatum audacter et palam explodere, sed oblique et per ambages rem innuendo, viam ad perfectiorem doctrinam aperire. Itaque nomen ipsum τὰ βρώματα ne ponit quidem, ne auditoribus fastidium moveat, sed involucris verborum, τὸ εἰσπορευόμενον εἰς τὸ στόμα, quae de illotis manibus accipi poterant, sententiam tegit. Difficultates, quae vulgarem lectionem καθαρίζον premunt, consulto tacui.

p. 526 C. lin. 1. Post ἀρεταῖς haec de suo, ut videtur, addit Vetus: *Sordescunt quippe manus homicidio, ceterisque operationibus pravis.*

p. 527 B. not.^y "Unus habet πληθύνεσθαι. Neutrum placet: "nec video quae sit in his consonantia, in lecto diaboli lavari "in conviciis et contumeliis." Montef. Vetus: *in conviciis et injuriis delectari.* Pro πλύνεσθαι, *ardere, inflammari* habet Arm. sed in marg. *lavari.* Locutio πλύνεσθαι ἐν ὕβρεσι ejusdem generis est, ac notiores πλύνειν τινὰ ὀνείδεσι, λοιδορίαις etc. Vid. pp. 132 B. 374 A. 502 A. Quod vero ad lectum diabolicum attinet, id Nostri indolem plane refert. Nam cum haec duo posuisset ἀπὸ συνουσίας ὧν τῆς γυναῖκος et ἀπὸ λοιδορίας ὧν, statim conviciorum jactationem quasi concubitum quendam animo informat, quam comparisonem more sibi proprio longius prosequitur atque ornat. Hic est ille *lectus diabolicus*, qui bonum Monachum male habuit.

p. 528 A. lin. 5. Οὐδὲ γὰρ ἕτερος κ. τ. ε. "In hanc pulcherrimam "sententiam orationem edidit Chrysostomus exul, hoc titulo, "Quod nemo laeditur nisi a seipso, quam habes supra Tom. III. "p. 444 sqq." Montef. Cf. infra p. 617 D. Plura Chrysostomi loca, ubi eandem doctrinam inculcat, conguessit J. van Voorst, Chrysostomi Selecta, Tom. II. p. 151 sqq.

AD HOM. LII.

p. 529 D. lin. 9. τὸ προσερχομένους διώκειν. "Aptius huic loco φεύγειν, quod contrarium est τῷ διώκειν. Certe διώκειν, ut "ex proxime sequentibus apparet, stare hoc loco non potest. "Boisius ex conjectura ἀποδιώκειν." Sav. Idem in margine aliam conjecturam διωθεῖν proposuit. Vetus, *repellere*; qua significatione verba διακρούεσθαι p. 530 D. et διωθεῖσθαι (non διωθεῖν) p. 327 E. Tom. iv. p. 736 E. usurpat Auctor. Sed et διώκειν, quod h. l. summo consensu tuentur codices et Epit., haud raro cognatam vim exserit. Tom. vi. p. 182 C. Ἐπειδὴ γὰρ ἐδίωκε τοὺς διὰ τῆς καπηλείας εἰς τὸν ναὸν ἐξυβρίζοντας. Tom. xi. p. 609 A. Τί ταύτης τῆς ἀλογίας χεῖρον, ἀνθρώπους διώκειν, ἵνα τὸ κτήνος μετ' εὐρυχωρίας παρέλθῃ; ubi ἀνθρώπους ἐλαύνειν καὶ διώκειν dedit Flor. p. 169. Thom. M. p. 893. διώκω δέ, τὸ κατηγορῶ, καὶ τὸ ζητῶ, καὶ τὸ ἀπωθοῦμαι. Sed jure reprehendendus est Noster, qui hoc verbum intra duas lineas sensibus plane contrariis posuerit. Nam διώκειν τοὺς φεύγοντας est *fugientes amice prosequi*. Cf. adnot. ad p. 295 D.

p. 531 B. lin. 3. ἀπηναισχύντησε καλὴν ἀναισχυντίαν. "In uno codice καλὴν ἀναισχυντίαν deest." Montef. Scriba codicis H. primum ἀπηναισχυντίαν omissis interpositis exaravit, quod postea in ἀπηναισχύντησε mutatum est, unde evadit lectio a Montef. notata. Hic tamen codex non est ex numero eorum, quos a se tractatos fuisse dixit.

p. 531 E. not.^c ταύτη...εἰ (unus ἦ). Cf. Tom. x. p. 467 C. Καὶ ταύτη δὲ μάλιστα ἡ εὐδία αὐτοῦ φαίνεται, ἦ (εἰ Reg. 741 et marg. Sav.) οἱ διεφθαρμένοι καὶ πονηροὶ ἀπόλλυνται.

p. 532 C. not.ⁿ Ἄλλ' οὐχ [οὕτως] αὕτη Com. Sav. Mor. et sine uncis Ben. Vide adnot. ad p. 312 D.

p. 532 D. not.^o Proba est locutio οὐχ ἀπλῶς ἦν τὰ ῥήματα, ab ipso Auctore testata, supra p. 58 B. οὐδὲ γὰρ τοῦτο ἀπλῶς ἦν. Tom. xii. p. 307 D. δείκνυσσι γὰρ ὅτι οὐδὲ ἐκεῖνα ἀπλῶς, ἀλλὰ τύπος τις ἦν.

p. 533 A. not.^s ὥστε τοὺς ὄχλους θαυμάσαι, τυφλοὺς [ιδεῖν] βλέποντας, κωφοὺς λαλοῦντας, κυλλοὺς ὑγιεῖς, [καὶ] χωλοὺς περιπατοῦντας [καὶ λεπροὺς καθαρισθέντας,] καὶ ἐδόξαζον τ. θ. Ἰ. Com. Mor. quos sublati uncis secutus est Montef. notans: "Hic tantilla varietas in verbis tantum observatur in Savil., ubi illud λεπροὺς καθαρισθέντας deest." Quod quam accurate observatum sit, pro se judicet Lector: nam Savilii lectionem noster textus exhibet.

Hanc habent praeter textum N. F. receptum Barocc. 189. et Mosqq. ρ. η. Reliquorum codicum lectiones sic commode ad nostram exigi possunt.

θ. βλέποντας κωφ. λαλ. κυλ. ύγ. χωλ. περ. καὶ τυφ. βλέποντας.

θ. βλέποντας κωφ. λαλ. κυλ. ύγ. καὶ χωλ. περ. καὶ τυφ. βλ. K.

θ. βλέποντας κωφ. λαλ. κυλ. ύγ. καὶ τυφ. βλ. G.

θ. βλέποντας κωφ. λαλ. καὶ χωλ. περ. καὶ τυφ. βλ. L.

θ. βλέποντας κωφ. λαλ. καὶ τυφ. βλ. καὶ χωλ. περ. M.

Alter codex H. et Mosqq. 2. 9. cum Ed. Com. consentiunt, nisi quod vocabula ἰδεῖν et καὶ (ante χωλοῦς) non habent. Postremo Interpres Arm. haec vertit: θ. τυφλοὺς βλ. κωφ. λαλ. καὶ κυλ. ύγ. χωλ. περιπατοῦντας. In tanta librorum turba, summae temeritatis foret, quid dederit Auctor pro certo affirmare. Matthaeius tamen laudata unius Mosquensis γ. lectione, quae a ceteris omnibus discedit, ὥστε τὸν ὄχλον θαυμάσαι, τυφλοὺς βλέποντα ὀρώντας, κωφ. λ. χωλ. περιπατοῦντας, addit: “Haec vera lectio Chrysostomi videtur: Chrysostomi dico, non Evangelistae.” Mox ait: “Miror autem, cur Chrys. in interpretatione πηροὺς permutaverit cum “τυφλοὺς [scilicet in verbis τοὺς πηροὺς οὐ χρεῖαν ἔχοντας χειραγωγούντων]. Sed hujusmodi ambiguus vocabulis plerumque utitur, cum fumum facit. Πηροὺς certe melius permutare poterat “cum κυλλοὺς.” Hic fumum ipse sibi facit Vir eruditus quidem, sed paulo festinantior, nec satis candidus Chrysostomi aestimator. Nam nomen πηρὸς proprie de caeco dici, vel pueris, qui Aesopum manibus terunt, notum est. Cf. adnot. ad p. 712 B.

p. 534 D. not.ⁱ δεῖ *opus est*; sed p. p. δεῖται *eget*, sc. ἡ ἐλεημοσύνη. Male ceperunt Interpp. Mox vulgo legitur καὶ δὴ μάζαν ἄρτον, quod vereor ut lingua patiatur. Nam aliud est μάζα, aliud ἄρτος, et hoc illud vilis. Tom. x. p. 375 C. οὐδὲ μάζης μιᾶς τῷ πεινῶντι μεταδόντες.

p. 535 A. not.^o τὸν ἀθάνατον θάνατον. Tom. xi. p. 631 E. de monachis: Ἀποθνήσκουσι μὲν γὰρ καὶ ἐν αὐτοῖς· οὐ γὰρ εἰσιν ἀθάνατοι τὸ σῶμα· ἀλλ’ οὐκ ἴσασι θάνατον τὸν θάνατον. Ultima vertit Montef. *sed mortem non pro morte habent*. Frigide. “Videtur legendum, ἀλλ’ ἴσασι θάνατον τὸν θάνατον τοῦ σώματος.” Dounaeus. Scripsit Chrysostomus, ἀλλ’ οὐκ ἴσασι θάνατον τὸν ἀθάνατον.

p. 536 A. not.^v Notanda erat lectio Edd. Com. et Mor. καὶ συγγενεῖς [καὶ] προσήκοντας. Sic, sed sine uncis, Ben. At προσήκοντας in nullo cod. legitur. Cum Arm. consentit lectio codicis H. καὶ συγγενεῖς οἱ προσήκοντες, quae fortasse meliuscula est.

AD HOM. LIII.

p. 537 D. lin. 4. *νήσταις* G. K. M. *νήστις* H. *νήστις* L. cum tribus Mosqq. Et sic saepius in hac Homilia.

p. 538 D. not.^m "Hic exemplaria multum variant. Manuscripti aliquot habent *διὰ τοῦ νεῖμαι* τοὺς κοφίνους. Alii *διὰ τοῦ εἶναι* τοὺς κοφίνους *ισαριθμούς* αὐτοῖς. Alii *διὰ τοῦ διανεῖμαι* τοὺς κοφίνους. Morel. [post Com.] *διὰ τοῦ εἶναι* τοὺς κοφίνους. Savil. "*διὰ τοῦ ἐναπομεῖναι* τοὺς κοφίνους. Postremam lectionem sequi "*visum est.*" Montef. Itaque fatetur Montef. in loco vexato constituendo, se Savilium contra omnes suos codices secutum esse. Hic autem pro inepto *εἶναι*, quod in impresso invenerat, *ἐναπομεῖναι* dedit, de auctoribus ne verbum quidem monens. Vertit Montef. *et quod cophini remanserint.* Sed verbum *ἐναπομένειν* semper, ni fallor, dativum comitem habet. Ergo tum ad sensum, tum ad auctoritatem explodenda est haec lectio. Nunc de codicibus videndum. Hi inter *νεῖμαι* et *διανεῖμαι* dividuntur, ut plures tamen, videlicet G. K. L. pro *νεῖμαι* pugnent. His accedit Epitomator, cujus verba sunt, καὶ διὰ τοῦ νεῖμαι καὶ διὰ τοῦ βαστάσαι τοὺς κοφίνους. Postremo alterum horum verterunt Vetus et Arm. *quomodo eis corbes distribuerit.* Non abs re erit monere, in meo codice Epitomatoris illud *ἐναπομεῖναι* legi in margine, glossematis modo, ad vocem *ὑπολελειμμένον*, supra B. lin. 4.

p. 539 E. not.^z Edd. *διεγείρων*. "Assentior Boisio reponenti "*διεγείρει*; vel explendum *τοῦτο ποιεῖ*, ut habeat *διεγείρων* verbum "*aliquod, quo sustentetur.*" Sav. Hic nihil animadversionis habet Montef. cum potuisset *διεγείρει* ex uno certe codice L. reponere; quod fecit tandem ex Reg. 694 recentissimus Editor.

p. 540 D. lin. 2. *ὑποκριτὰς ἐτέρωθι καλεῖ*, nempe in Cap. xxiii, et alibi. Nam in hoc loco xvi. 3, Chrysostomus *ὑποκριταὶ* non legit, in qua re secum consentientes habet plures N. F. codices.

ibid. not.^k Voculae *ἢ τὸν* a praecedenti verbo *ἦτουν* absorptae esse videntur. Epit. *ἢ ἵνα στήσῃ τὸν ἥλιον*. Euthym. *ἢ περὶ τὸν ἥλιον*. Nihil de hac lectione monuit, qui nostrum cod. L. contulit, Montef.

p. 540 E. not.ⁿ *ἐν γαλήνῃ εὐδινῇ*. Platonem expressit de Legg. xi. p. 919 A. *εὐδινῇν γαλήνην παρασχών*. A nomine *εὐδία* adjectiva plurium formarum derivarunt Graeci, maxime recentiores. E. g. in Chrysostomi scriptis in una eademque formula leguntur *εὐδῖος* (λιμὴν), *εὐδινῖος*, *εὐδενῖος*, *εὐδινός*. Aliam formam *εὐδηνός* dat

Etym. M. quae pro vitiosa scriptura τοῦ εὐδαινός habenda est. Nunc de ceteris dicam. De duabus prioribus nulla est controversia. Tertia εὐδαινός, a *Dorvill.* ad Charit. p. 376 in clientelam recepta, tenuem a libris, a Grammaticis nullam auctoritatem habet. Postremam εὐδινός damnat *Toup.* ad Suid. v. εὐδαινός, sed diserte agnoscunt Lexicographi. Suidas: εὐδαινός, ὁ καιρὸς καὶ ὁ ἄνεμος, καὶ εὐδινός ὁμοίως. Hesych. εὐδινά, πραέα, κατεσταλμένα. Formae εὐδιος, εὐδαινός, εὐδινός, ut in talibus fit, passim a librariis permutantur. Vide Nostri Opp. Tom. i. p. 420 D. Tom. v. p. 264 D. Apud Euseb. H. E. ix. 7. codices inter εὐδινωτάτης, εὐδινωτάτης, et εὐδαινωτάτης fluctuant, quorum primum εὐδινωτάτης a recenti Editore Oxon. receptum vereor ut probari possit. Nam εὐδινός, si forma legitima est, penultimam corrumpere necesse est.*

p. 541 D. lin. 2. διδασκαλίας; Σαφῶς βούλεται Edd. Mutavi distinctionem cum codd. K. L. et Ge.

p. 542 C. not.ⁱ Particula ἀλλὰ, mea quidem sententia, rectius abest. Sic etiam Vetus. Aliter sentit Matthaeius. "Lectio germana erat paulo durior. Ergo alius [Chrys.] mollivit addendo "ἀλλὰ, alius [Origenes] mutando προσέχετε δέ."

p. 542 D. not.ⁿ Non video, quo commodo sensu ponatur τῆς φιλοτιμίας. Hic nihil animadversionis dederunt Editores; sed in versione ornanda nullam hujus vocis rationem habuit Montef.

p. 544 D. lin. penult. Unus K. scripturam γάνυται praebebat, quae hodie a Viris eruditis magis probatur. Cf. adnot. ad p. 592 C.

p. 545 E. lin. 1. Ordinem horum verborum secundum lectionem codicum K. L. M. et Interpp. reformavi. Edd. ἐμαλακίσθη, οὐ δόξης, οὐ βασιλείας, οὐ τραπέζης πολυτέλους ἐμνημόνευσεν, ἀλλὰ δ.

p. 545 A. not.^t Lectio, quam dedi, est Editionis Com. quam non monito lectore ad syntaxin commodius refinxit Savilius, h. m. καὶ δορυφορίαν ἧς ἀπέλανε, καὶ θεραπείαν πολλήν. Hunc sine animadversione secutus est Montef. Morellus, ut solet, Commelinum expressit, nisi quod δορυφορίαν pro δορυφορίας dedit. In veteri scriptura genitivus δορυφορίας, ipse ex attractione pronominis ἧς natus, alterum accusativum θεραπείαν in suam societatem seduxit.

p. 545 C. not.^y "τῶν παραγενομένων [Sic Edd.] Boisius suspicatur legendum τότε παραγενομένων." Sav. Exquisitior est constructio per genitivum, subaudito ἐκ.

* Vox εὐδινός (vel potius εὐδινός) a δίνη, vortex, ex sola, ut videtur, conjectura *Heringae*, Obs. Crit. p. 277, ad locum Orph. Hymn. xxi. 5, nuper in Lexica recepta est.

AD HOM. LIV.

“Accessere huic Homiliae correctiones ex ejusdem fragmento “e Bibliotheca Caesarea Viennae allato.” *Sav.*

p. 546 C. not.^c Vitiosum προσέσαν in omnibus Edd. sine suspitione excusum est. Mox D. lin. 2. unus L. πεπλασμένην pro πεπλανημένην habet, quae confusio redibit infra p. 800 B.

p. 547 C. not.^s Edd. αὐτοὺς εἰσάγων ὁμολογήσαι, sine nota. Cum H. facere videtur Vetus: *discipulos istud fateri inducit.*

p. 548 A. lin. 8. Pro verbis Evangelii καὶ δώσω σοι, Matthaeus ex uno Mosquensium protulit καὶ ἐγὼ δέ σοι δώσω, e ceteris autem ἀλλ’ ἐγὼ σοι δώσω. Scilicet incidit oculus inspicientis in alium locum B. lin. 3.

p. 548 C. not.^f Edebatur Ἡδέως ἂν ἐροίμην. “Boisius et Interpres, ἡδέως οὖν ἂν.” *Sav.* Mox not.^h “ἔσπειρε] Sensus postulat et Interpres videtur legisse σπείρειν.” *Idem.*

p. 549 E. lin. ult. ὅτε τὴν ἀρχὴν τῶν ἐθνῶν εἰσήγαγε. Vetus: *tunc de passione incepit dicere.* Quasi legisset, τότε τὴν ἀρχὴν τῶν παθῶν εἰσήγαγε. Infra p. 550 B. not.^w εἰαυτὸν tuentur Mosquenses omnes.

p. 551 B. not.ⁱ Edd. καὶ δι’ αὐτοῦ ζῶμεν, καὶ δι’ οὗ ἐσμεν, quae lectio est codicis G.

p. 553 A. lin. 4. Vitiosum ἐγγυτέρῳ cum iota subscripto, ex Ed. Morelli per utramque Benedictinam propagatum, in meam quoque irrepsisse serius vidi.

p. 554 B. lin. penult. καὶ πῶς ὠδίνει τὰ ἀγαθὰ αὐτὰ προελθεῖν. Vetus: *quodque muneribus plenus (Deus) ex largiendi festinatione quasi prorumpit.* Montef. *et quam gestiat (Deus) bona illa proferri.* Perperam uterque: nam nominativus est τὰ ἀγαθὰ αὐτά. Verbum ὠδίνειν *gestire*, sequente infinitivo, a Lexicographis paene praetermissum, valde amat Noster. Vide pp. 172 C. 723 B. Tom. ix. p. 139 A. “Ἐπιποθῶ γὰρ ἰδεῖν ὑμᾶς.” Ὁρᾶς καὶ ὠδίνοντα αὐτοὺς ἰδεῖν κ. τ. εἰ.

AD HOM. LV.

p. 556 B. lin. 2. διαθρῦλλειν. Alteram scripturam per simplex λ praebeant H. L. Cf. adnot. ad p. 590 E.

ibid. lin. 5. καὶ ἐφ' ὑμῶν συμβαῖνον. Vetus: *ac vobis conveniens*. Montef. *et vobis congruens esse*. Quem sensum verbis non inesse, recte vidit Boisius, haec notans: “Quid si ἐφ' ὑμῶν συμβαίνειν δυνατὸν, vel ἐφ' ὑμῖν, vel ὑμῖν?” Sed interpretis eget hic locus, non emendatoris. Proculdubio vertendus: *si vobis quoque idem contingat*, scilicet τὸ παθεῖν πολλὰ καὶ ἀποκτανθῆναι. Jam dixerat p. 555 D. ὅτι καὶ ἐφ' ὑμῶν τὸ μὲν μὴ θέλειν ἀποθανεῖν, δεινόν· κ. τ. ἐ.

p. 557 A. lin. 3. Τοῦτο γάρ ἐστι φείσασθαι. H. e. illud *non parcere* est vere *parcere*.

p. 557 B. not.^w Mihi quidem valde arridet lectio ἀράτω τὸν θάνατον αὐτοῦ, altera pro interpretatione habita. Hanc quoque in uno certe suorum codicum delitescentem in lucem non protraxit Montef.

p. 558 C. lin. ult. “καὶ τοὺς ἔνδον αὐτοῖς προσαπολεῖ. Αὐτοῖς” *regitur* vel a πρὸς in verbo composito [hoc verum], vel a par-
“*ticula σὺν Attico more subaudita.*” Bois. Idem τοὺς ἔνδον de *civibus* recte interpretatus est.

p. 559 E. not.^x “Ἡ εὐθυμία, *rerum copia*. Sic Georgius Trapezuntius. Hoc puto commode exprimi per prosperam et bonam valetudinem.” Montef. Frustra; nam εὐθυμία de corpore nemo dixit. E contrario εὐθηνία κτημάτων καὶ σωμάτων dixit Aristot. Rhet. I. 5, 3. τὴν σωματικὴν εὐθηνίαν Philo de migrat. Abr. p. 390 D. πᾶσαν τῶν ἐπιτηδείων εὐθηνίαν Joseph. Antiq. VII. 9, 8. quae loca indicavit Lobeck. ad Phryn. p. 466 sq. Adde Chrysost. Tom. I. p. 781 B. de Lazaro; μετὰ τὸν λιμὸν εὐθηνία πέρας οὐκ ἔχουσα.

p. 560 E. lin. 7. λέγοντές τινες εὐχαριστηρίους ὕμνους. Mos pius preces ante et post cibum fundendi, a Judaeis traditus (Tractat. Berachoth c. 6—8), exemplo Salvatoris commendatus, inde ab antiquissimis temporibus apud Christianos invaluit. Schol. cod. 34. apud Wetsten. ad Matth. xiv. 19. ἡμᾶς παιδεύων, μὴ πρότερον ἀπτεσθαι τραπέζης, ἕως ἂν εὐχαριστήσωμεν τῷ τὴν τροφήν ἡμῖν παρέχοντι; quae verba ex nostro opere, supra p. 506 B, desumpta sunt. Justin. M. Apol. I. p. 83 C. Ἐπὶ πᾶσί τε οἷς προσφερόμεθα, εὐλογοῦμεν τὸν ποιητὴν τῶν πάντων διὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ πνεύματος ἁγίου. Ibid. p. 50 E. λόγῳ εὐχῆς

καὶ εὐχαριστίας ἐφ' οἷς προσφερόμεθα πᾶσιν, ὅση δύναμις, αἰνοῦντες τὸν θεόν. Quae loca ad hanc rem pertinere, recte perspexerunt S. Thirlby et Car. Ashton, Cantabrigienses. Vulgus Interpretum Latinorum, tum vernaculorum fefellit usus verbi προσφέρεισθαι, *cibum sumere*.

p. 561 D. ἐπάδωμεν αὐτὸν τῇ τραπέζῃ: *illum in mensa canamus* Ge. Ben. Sed reconditius aliquid hic latet. Hunc hymnum, inquit Chrysostomus, *quasi ἐπώδῃν τινα ad noxam pinguis mensae amoliendam adhibeamus*. Particulam καὶ ante αὐτοῖς, a Morello casu (nam habet Com.) omissam, non reposuerunt Benedictini.

p. 562 E. lin. 1. καὶ ταύτην δὲ αὐτὴν ζητοῦντας διὰ τὰ πνευματικά. Haec pessime vertit Montef. *hanc porro abundantiam in spiritualibus quaerunt*. “Refertur ταύτην ad αὐτάρκειαν remotius, non ad proprius ἄρτον.” Sav. Immo refertur ad τὴν ῥῆσιν modo laudatam, vel si sensum spectes, τὸν ἄρτον τὸν ἐπιούσιον. Ergo non male Vetus: *quem panem etiam propter spiritualia quaerunt*.

p. 564 B. not.^v Ediderunt Sav. Ben. οὕτως ἐπὶ ὕπνον βαδιζουσι, τοσοῦτον ὑπνοῦντες, exemptis priorum Editionum vitiis, ὕπνον (ita cod. M.) et ὑμνοῦντες. Cum illis consentiunt H. K., neque in hac lectione inest, quod alicui magnopere offendat. Sed scrupulum mihi olim iniecit lectio duorum codd. G. M. τοσοῦτον αὐτοὺς ὑπνοῦντες (ὕπνωντας M.) quam diu in omnes partes vertens frustra fui, donec alter codex L. in subsidium venit. Scilicet in hoc habetur, τοσοῦτον αὐτοῦ σποντας (sic); unde genuinam scripturam τοσοῦτον αὐτοῦ σπῶντες elicere, cujusvis erat. Inter flosculos recentioris Graecitatis censenda est locutio σπᾶν ὕπνον. Heliodor. Aeth. II. 16. ἐπεὶ δὲ μικρὸν ἐσπάσαντο ὕπνον, καὶ τοσοῦτον ὅσον τὰ ἄκρα τῶν βλεφάρων ἐπιλεάναι. Ibid. v. 1. ὀλίγον δὲ καὶ ὕπνον σπάσωμεν. Philostr. Vit. Apoll. VII. 30. ταῦτα εἰπὼν ὕπνου ἔσπασε κομιδῇ βραχὺ, καὶ ὅσον ἐπ' ὀφθαλμοὺς ἦλθεν.

AD HOM. LVI.

p. 566 A. not.ⁱ ταύτην νομίσαι χαρίσασθαι μεγίστην τοῖς Ἰουδαίοις M. Utrum alter codex L. vocem μεγίστην prorsus omittat, an post χαρίσασθαι rejiciat, nunc non affirmarim. Epit. ὡς καὶ τὸν Ἡ. ἐν τούτῳ νομίσαι χαρίζεσθαι τοῖς Ἰ. εἰ ἐ. ἀ. Euth. ὡς καὶ τὸν Ἡ. ὕστερον ἀνελόντα τοῦτον, χάριν μεγίστην ἀπονεῖμαι τοῖς Ἰ.

p. 566 D. lin. 9. ad p. 567 A. lin. 4. Καὶ γὰρ... εἰς μέσον ἄγει. Haec omnia desunt in cod. G. propter homoeoteleuton.

p. 568 D. lin. 6. Non video, quid sibi velint haec verba, ἔλεγεν ἐν ἀσφαλείᾳ. Aut ἐν ἀσφαλείᾳ cum sequentibus jungenda, aut legendum, ἔλεγεν ἐν ἀσαφείᾳ. Vetus: *Haec cum dicere non auderet aperte, occultius adstruit, dicens.* Haud infrequens est horum vocabulorum permutatio. Vide Nostri Opp. Tom. II. p. 562 E. Tom. VI. p. 34 A. Et in proximis praecesserat ἀσφάλεια.

p. 569 A. lin. 1. “Παρεβουλευέτο illud Apostoli respicit, παρὰ βουλευσάμενος τῇ ψυχῇ, Philipp. II. 30.” Montef. Utinam dictionis Apostolicae meminisset V. D. ad alium Nostri locum, Tom. X. p. 192 C. Οὐ γὰρ εἶπεν, εἰ ἐκινδυνεύσαμεν ἢ παρεβουλευσάμεθα; ubi pessime vertit, *si insidiis impetiti sumus.* Tom. XI. p. 487 C. καὶ εἰδὼς ὅτι ζήσεται μὲν μὴ παραβουλευσάμενος, τεθνήξεται δὲ τοιαῦτα πολυῶν. Haec loca exscripsit *Wetstenius* ad Phil. II. 30; sed summa audacia παρεβουλευσάμεθα et παραβουλευσάμενος de suo dedit, scilicet ut eidem lectioni apud Apostolum fidem faceret. Frustra; nam ibi quoque παραβουλευσάμενος a Chrysostomo lectum fuisse ostendit *Matthaei.* ad loc. Contrarium tamen sibi persuaserunt Griesbachius, et qui eum secuti sunt, dolis *Wetstenii*, ut videtur, decepti.

p. 569 C. lin. ult. ὅτι θεὸς νέφος Com. Mor. Ben. Nostram lectionem ex Sav. et Reg. 694 recepit Editor Ben. 2^{dae}.

p. 569 D. lin. 3. “Ἰν’ οὖν πιστεύσωσι κ. τ. ε. Vetus: *Ut igitur credant ab ipso Deo vocem venire, a nube vox emittitur, quae lucidissima erat.* Adhuc enim etc. Pro iisdem haec posuit Epit. “Ἰνα οὖν πιστεύσωσιν, ὅτι παρὰ τοῦ θεοῦ ἡ φωνὴ φέρεται, διὰ τοῦτο ἀπὸ τῆς νεφέλης ἐνέχθη. Νεφέλη δὲ φωτεινὴ ἐπειδὴ φοβῆσαι οὐκ ἐβούλετο, ἀλλὰ διδάξαι. (Cf. E. lin. 3)."

p. 571 B. lin. 4. “Savil. et Cod. 694 a prima manu ὁμώροφοι, corrector recens ὁμωρόφιοι. Com. et Montef. ὁμορώφιοι.” Editor Ben. 2^{dae}, qui ὁμωρόφιοι excudit. Ita mei H. L. ὁμόροφοι K. M. ὁμοῖροφοι (sic) G. Cf. var. lect. ad p. 349 B. Eadem varietas in scriptura vocis ὑπωρόφιος, infra p. 684 D, notanda est.

p. 573 C. not.² καὶ τῇ χρείᾳ καὶ τῇ ἀναγκαίᾳ τροφῇ καὶ ἀφορμῇ εἰς καπηλείαν ἀν. ἀπ. Com. Mor. Montef. Copulam ante ἀφορμῇ tacite recidit Sav. Verba τροφῇ καὶ desunt in K. L. M. Praeterea unus L. ἀνάγκη pro ἀναγκαίῃ praebet; atque hunc codicem secutus sum. Siquis probet τροφῇ καὶ ἀφορμῇ, quod praeter Edd. habent G. H. et Reg. 668, tunc ἀφορμῇ de facultatibus, vel, ut nos dicimus, mediis vivendi intelligi oportet.

AD HOM. LVII.

p. 575 C. not.^a De lectione codicum Regiorum hodie subdubito, quia in schedis meis hic nonnihil confusionis video. Certe in G. M. et Mor. ἐκεῖνοι ἐαυτοὺς διεσάφουν legitur; Regii vero utrum ἐαυτοὺς an ἐαυτοῖς habeant, pro certo affirmare non ausim. Ἐαυτοῖς, quod cum verbo διασαφεῖν facilius construitur, habet Bodl. 3019. In prima autem Ed. excusum est, ἐκεῖνοι σαντοὺς δ. Lectionem ἐκεῖνοι αὐτοῖς, nempe Scribae discipulis, a Montefalconio e quibusdam MSS. receptam, frustra quaesivi.

p. 577 A. lin. 4. αὐτὸν τὸν Ἡλίαν φησὶ Ep. invitis codicibus.

p. 579 B. not.^s καὶ τοῦ πιστεῦσαι] καὶ παρασκευάζων πιστεῦσαι Nicetas, ex interpretatione. Facilius foret καὶ (εἰς) τὸ πιστεῦσαι; sed non opus. Vertendum, et ut crederet, qui usus particulae τοῦ ex sacris Scriptoribus notissimus est.

p. 579 C. not.^h Edd. praeter Sav. οὐδὲν ἀντάξιον τῆς αὐτοῦ δυνάμεως ἐφθέγγετο, quae codicum quoque plurimorum lectio est. Sed ἀντάξιον, *aequiparandum*, *instar*, non videtur esse hujus loci. Dixit quidem Auctor Tom. ix. p. 638 E. Ἡ μὲν γὰρ ἡμετέρα (ψυχὴ) οὐδὲ τῆς γῆς ἐστὶν ἀξία, ἥ δὲ ἐκείνου καὶ τῶν οὐρανῶν ἀνταξία; sed ibi quoque propriam vim exserit vocabulum, ut locum inspicienti constabit.

p. 579 E. lin. 5. Ὁ γὰρ δαίμων κ. τ. εἰ. Vetus Scholiasta apud Matthaei. N. T. Tom. i. p. 60. Ἀδιαφόρως ὁ εὐαγγελιστὴς τοὺς δαιμονιζομένους, σεληνιαζομένους ἐκάλεσεν· οὐκ ἐπειδὴ ἡ σελήνη πάθους ἐστὶ περιποιητικὴ, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ δαίμων κατὰ τινας αὐτῆς περιόδους ἐπιτίθεται τισιν, ἵνα ἐπὶ τὸν αὐτῆς δημιουργὸν, ὡς κακῶν ποιητὴν, ἢ βλασφημία ἔλθῃ. Nota est Matthaeii sententia, Chrysostomum in commentariis ornandis hujusmodi Scholia ad manum habuisse, et quidem, si Matthaeio credas, ea ipsa quae hodie in margine codicum N. F. leguntur. Cf. adnot. ad p. 662 D.

p. 580 A. not.^o Totum locum sic ediderunt Com. Mor. διὸ καὶ ἐρωτῶσι. κατιδίαν αὐτῷ προσέρχονται, οὐκ αἰσχυρόμενοι· εἰ γὰρ τὸ ἔργον ἐξῆλθε καὶ ἠλέχθησαν [ἠλέγχθησαν Mor.] ἂν, περιττὸν ἦν αἰσχύνεσθαι λοιπὸν τὴν δ. τ. λ. ὁμολογίαν· [ἀλλ'] ἐπειδὴ π. ἀ. κ. μ. π. ἤμελλον ἐρωτᾶν. Τί οὖν κ. τ. εἰ. Quae sic tacite mutavit Sav. διὸ καὶ ἐρωτῶσι κατ' ἰδίαν αὐτῷ προσελθόντες, οὐκ αἰσχυρόμενοι, ἐπειδὴ π. ἀ. κ. μ. π. ἤμελλον αὐτὸν ἐρωτᾶν. εἰ γὰρ τὸ ἔργον.....ὁμολογίαν. Τί οὖν κ. τ. εἰ. Hunc usque ad minutissimum apicem imitatus est Montef. cum hac notula: "Hic quaedam in Morel. perplexa

“erant, quae ex Manuscriptis [?] restituimus, ita tamen, ut ali-
 “quid adhuc obscuritatis supersit. Nos Latine, nec sine scrupulo
 “totum expressimus.” De meis codicibus hoc tantum addam,
 ne unum quidem transpositionem a Savilio illatam agnoscere.
 Idem de Georgio Interprete et Niceta dictum sit.

p. 580 B. lin. 1. “Quinque codd. Chrys. vulgatum habent, sed
 “sextus γ. ita dissentit: Τί οὖν ὁ Χριστός; οὐκ εἶπε διὰ τὴν ἀπιστίαν
 “ὑμῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν ὀλιγοπιστίαν ὑμῶν, φησίν. Atque hanc genuinam
 “Chrysostomi lectionem esse suspicor, quam ipse finxit, ut centum
 “alias.” *Matthaei*. Sed iste codex, quantum ex locis a Matthaeio
 excerptis colligi potest, talium *singularium* lectionum refertus est.

p. 581 C. lin. 4. Οὐδὲ γὰρ χασμᾶται καὶ διατείνεται. Vetus:
Non enim oscitat neque extenditur. Montef. Non enim oscitat, non
expanditur. Neutro Interpreti videtur innotuisse usus rarissimus
verbi διατείνεσθαι, pandiculari. Tom. ix. p. 695 A. ἵνα παρεσκευα-
σμένους ἢ ἡμέρα εὗρη, καὶ μὴ ἀνισχύσης [f. τῆς] ἀκτίνος τότε ἀρξώ-
μεθα ἀνίστασθαι καὶ διατείνεσθαι; quae lepidissime vertit Mon-
tef. surgere et operi manum admovere! Adde Tom. xi. p. 629 E.
Moeris: σκορδινᾶσθαι, Ἀπτικῶς διατείνεσθαι, Ἑλληνικῶς.

p. 582 A. not.ⁿ καὶ πάντα ἀπλῶς καταγῶγια ὀχετοῦ καὶ ἀμάρας
 ἐργάζεται Edd. “Duo MSS. ἀπλῶς ὀχετοὺς ἀμάρας ἐργ.” *Montef.*
 Hanc scripturam a meis H. K. L. et Flor. testatam haud dubi-
 tanter recepi. Eandem, si ὀχετοῦ pro ὀχετοὺς ponas, habent G. M.
 In vulgari, quam solus tuetur Reg. 688, καταγῶγια ex glossemate
 vocis ὀχετοὺς fluxisse, nemo non videt. Vocabula ἀμάρα et ὀχε-
 τὸς, quorum utrumque *cloacam* notat, nunc separatim, nunc con-
 junctim a Chrysostomo adhibentur. Infra p. 796 C. ἀμάραις καὶ
 ὀχετοῖς ἔοικεν ἀκαθάρτοις. Sed Tom. x. p. 415 A. καὶ ἀμάρας ὀχε-
 τὸν (q. d. *cloacae aquaeductum*) τὸ στόμα ποιῇ. Rursus Tom. xi.
 p. 623 F. Ἀπόφραξον τοὺς ὀχετοὺς τῶν ἀμαρῶν, καὶ ὅψιι λοιμὸν
 εὐθέως τικτόμενον. In nostro loco ridicule vertit Vetus, *amarissi-*
mas cloacas.

p. 582 E. lin. 5. “Verba διὰ τὰς πυκνὰς...τὰς πονηρὰς adjeci-
 “mus e Codice 694. et Savil. Exciderant enim in Com. [Mor.]
 “et Montef. propter ὁμοιοτέλευτον.” *Editor Ben. 2^{dac}. Habentur*
in omnibus meis.

p. 583 A. not.^z Quod partim ex conjectura dederam, σκοτοδί-
 νῳ, nunc didici ex ipsius Chrysostomi usu firmissime stabiliri
 posse. Nam σκοτοδίνῳ κατεχόμενος legitur Tom. vi. p. 158 A. ubi
 tres codices apud Montef. σκότει δεινῷ dant. Rursus p. 168 B.
 σκοτοδίνῳ κατέχονται, sed in codd. σκότῳ δεινῷ. Postremo Tom.

viii. p. 141 E. Οὐδὲν γὰρ οὕτω ποιεῖ σκοτόδινον. “Ita Savil. Mo-
 “rel. σκοτόδεινον. Alii σκότος δεινόν. Boisius legendum putat
 “σκοτοδιναῖν.” *Montef.* Cum nostro loco conferri potest Athen. iv.
 p. 156 C. ἢ ἐνθάδε πάντα, ὥσπερ τοὺς πυρέσσοντας, περιφερόμενα
 ὀράν. “Morbi genus est σκοτόδινος vel σκότωμα dicti, Latinis
 “*vertigo*, quo laborantes omnia cernunt se moventia et rotantia.”
Casaub. ad loc.

AD HOM. LVIII.

p. 585 C. not.¹ Εἰπόντες δὲ... ἔφη] Sic Sav. Mosqq. et mei
 praeter M. Ἔφη ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων. Ὁ δὲ εἶπεν Mor. Ben.

p. 586 E. lin. 3. Hic plurima non monito lectore novavit
 Savilius, auctoritate, ut videtur, Bodl. 3019, locum sic constitu-
 ens: Διὸ καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς ἐπισημαίνεται τοῦτο λέγων, ἐν ἐκείνῃ
 τῇ ὥρᾳ, δηλονότι ὅτε πάντων αὐτὸν προετίμησε, καὶ Ἰακώβου καὶ
 Ἰωάννου, ὧν θάτερος κ. τ. έ. Ita codex modo dictus, nisi quod δη-
 λῶν ὅτι pro δηλονότι habet. Idem non raro circa hanc operis
 partem de isto Editore observandum est.

p. 589 A. not.^p Etsi longe usitatus dicitur περιτιθέναι δόξαν
 τινί, tamen vulgatum ferri posse videtur. Notae sunt locutiones
 ἐπιτιθέναι ζημίαν, τιμωρίαν, etiam αἰτίαν, a quibus nostra non mul-
 tum distat. Adde Sirac. xi. 31. καὶ ἐν τοῖς αἵρετοῖς ἐπιθήσει μῶμον.

ibid. lin. 6. τρίπηχυν ὦν. “Mensuram tricubitalem solet Chry-
 sostomus homini assignare. Sic supra Tom. v. pp. 214 E. 517 E.”
Montef. Ultimus locus est: Ἀπέρχεται εἰς τὸν τάφον ὁ πάντα
 ἀρπάζων· εἰς τρεῖς πήχεις θάπτεται, καὶ πλέον οὐδέν. Scilicet tum
 τρίπηχυν esse dicitur homo, cum staturam ejus *deprimere* Scrip-
 tori propositum est. Contra cum major vero exhibendus est, sta-
 tim uno cubito procerior evadit. Aristoph. Vesp. 553. ἄνδρες με-
 γάλοι καὶ τετραπήχεις. Philostr. Imag. i. 25. καὶ καλοὺς, καὶ τετρα-
 πήχεις ἐκ μικρῶν. “Ejus staturae homines trans Caucasum se
 “vidisse narrabat Apollonius, trans Indum autem πενταπήχεις.
 “Vit. Apoll. ii. 4. p. 52. ubi vid. *Olear.* Heroes δεκαπήχεις se-
 “cundum Heroic. p. 668.” *Jacobs.* ad Philostr. Imag. i. l. *Longus*
homo, in cujus magno corpore ne mica inest salis, est ἀνὴρ τρις-
 καιδεκάπαχυν, Theoc. Id. xv. 17. Sed ut ad veram historiam re-
 deamus, legitur in Martyrio S. Eusignii, apud *Montef.* Pal. Gr.

p. 27. ἀποδύσαντες οὖν αὐτὸν οἱ στρατιῶται εἰσήγαγον· καὶ ἰδὼν, ἦν ὁ ἀνὴρ τριῶν ἡμισυ πηχῶν, πυρῥακὶς [sic apud Montef. sed cf. 1 Reg. xvi. 12. Vers. LXX.] ὅλος μετὰ κάλλους ὀφθαλμῶν. De Goliatho Gathensi narratur, 1 Reg. xvii. 4. ὕψος αὐτοῦ ἕξ [Cod. Vatic. absurde τεσσάρων] πηχεων καὶ σπιθαμῆς. Postremo ad locum Matth. vi. 27. Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἓνα; haec notat Euthymii Interpolator: καὶ μὴν οὐδὲ σπιθαμὴν, οὐδὲ δάκτυλον. Λοιπὸν οὖν πῆχυν εἶπε, διότι κυρίως μέτρον τῶν ἡλικιῶν ὁ πῆχυς ἐστὶ. Quare neutiquam audiendi sunt, qui vocem ἡλικίαν in loco Evangelii de aetate ceperunt.

p. 589 B. not.^s Edd. ἐπιγνώσεται ἁμαρτάνων, altera lectione ne memorata quidem. Vetus: *peccata sua cognoscet*. Locutionem ἐπιγνώσκειν ἁμαρτάνων legere non memini; alteram firmat Apostolus ad Rom. iii. 20. διὰ γὰρ νόμον ἐπίγνωσις ἁμαρτίας.

p. 590 B. not.^b καὶ μετ' ἐκείνον τοιοῦτος. Recte cepit Montef. *post illum talis futurus*; nempe tum, cum iterum ante extremum iudicium in terras redibit. Vid. p. 575 E.

p. 590 E. lin. 2. τὰ ὧτα διαθρυλλούμενον. Hic quoque scriptura per simplex λ auctoritatem codicum H. K. L. nacta est. Cf. adnot. ad p. 556 B. Tota locutio ex Platone de Rep. ii. p. 358 C. adumbrata est.

p. 591 C. not.^m Ἄλλ' οὐχ ὁ ἀπόστολος sc. τοιοῦτος. Cf. adnot. ad p. 312 D. "Totum locum sic habet codex unus, *συνηδόμενοι, ὡς φησιν ὁ ἀπόστολος*." Montef. "Vetus Interpres: *sicut Apostolus ait*. Hic fortasse est ille codex unus, quem notat "Montef....Codices consulendi erant a Montefalconio." Matth. Nov. Eclog. p. 149. Hic quidem consuluit codices Montef. sed non omnes. Nam lectionem ὡς φησιν ὁ ἀπ. haud dubie ex codice hausit; sed de lectione mei L. (qui ei est Reg. 1934) nihil monuit.

p. 592 C. lin. 6. γάννυται] Sic G. H. L. M. et Edd. praeter Sav. Scripturam γάννται, quae est unius codicis K., hic tacite excudit Editor Ben. 2^{dæ}. Cf. adnot. ad p. 544 D.

AD HOM. LIX.

p. 594 A. lin. 2. οὐ δυσχεραίνων μόνον, h. e. οὐ μόνον οὐ δυσχεραίνων. Perperam Vetus: *non modo molestiam quandam ex duritia adversariorum capiebat.*

p. 595 B. not.ⁱ Μιλησίοις. "Cod. vulg. [i. e. Ed. Commel.] "Φιλιππησίοις, male. Boisius rectius legi putat Ἐφεσίοις. Etsi "enim Mileti tum commorabatur Paulus, tamen verba haec, quae "citantur, non ad Milesios, inquit, sed ad Ephesios dicta fuisse "constat." Sav. Μιλησίοις tacite recepit Montef. Milesios vocat, qui isti concioni aderant, Noster Tom. x. pp. 660 A. 709 A. Sed in alio loco Tom. ix. p. 433 A. quem nemo adhuc Editorum ad nostrum illustrandum excitavit, in Edd. quidem legitur, Καὶ Μιλησίοις δὲ δημηγορῶν, ἔλεγεν· ἐν ᾧ ἔθετο κ. τ. έ. sed invitis, ut videtur, libris scriptis. Nam haec ibi monuit Montef. "Duo "MSS. nostri [et Reg. 731, ait novus Editor] Φιλιππησίοις. Savil. legendum conjicit Ἐφεσίοις, quia in Epistola ad Ephesios "quid simile habetur [hoc quidem non dixit Savilius, sed tantum Ἰσ. Ἐφεσίοις in margine appinxit]: at vox sequens δημηγορῶν indicat in concione quadam vel colloquio, quale Mileti "habuit, haec verba reperiri, et vere ibidem habentur." Error scribis, ut videtur, non Auctori tribuendus est.

p. 594 D. not.^o ἦλθον· καὶ προλέγει] ἦλθε καὶ προλέγει Edd. quae vertit Montef. *venit ille et praedicavit ea, quae futura erant.*

p. 595 A. not.^s ταχέως ἀναστάντα] Sic Reg. 688. et Barocc. 189. καὶ ταχέως ἀναστάντα G. ταχέως δὲ ἀναστάντα M. (qui codex p. p. γὰρ αὐτὸν om.) ταχέως ἀνιστᾷ K. L. καὶ ταχέως ἀνιστᾷ H. Vulgaris lectio est, καὶ οὐ μόνον τὸν φυλαττόμενον, ἀλλὰ καὶ τὸν περιπεσόντα ταχέως ἀνιστᾷ. Sed ut alia omittam, quomodo ipsa scandala eum, qui in ea inciderit, erigere possint, equidem non video. In nostra lectione ad verba τὸν περιπεσόντα ταχέως ἀναστάντα, *eum qui in scandala inciderit et cito resurrexerit*, intelligendum aut διεγείρει, aut verbum aliquod, quo generalis notio juvandi insit. Locum sic vertit Vetus: *non solum eum, qui sibi diligenter cavit, verum etiam eum, qui forte incidit; nam posteaquam inde se eripuerit, cautior atque tutior redditur.* Ceterum pro τὸν περιπεσόντα ταχέως ἀναστάντα fortasse praetulerit aliquis τὸν περ. καὶ ταχέως ἀν. quod ex uno codice notatum est. Cui non assentior. Nam et codicum vestigiis plane repugnat, et moris est Nostri duo participia hoc modo sine copula componere. Ex-

empla sunt p. 285 B. καὶ τοῖς μυρίων κακῶν ὑπευθύνους οὖσι τοὺς ἀνευθύνους διαβάλλουσιν. p. 799 B. καὶ μέσον αὐτὸν λαβόντες [καὶ] μὴ περιγεγόμενοι. Tom. xi. p. 208 D. καθάπερ σῶμα...θερμοτέρα προσπαλαῖσαν ἀκτῖνι κατατρυχόμενον; ubi particulam copulativam inter προσπαλαῖσαν et κατατρυχόμενον frustra requirit *Matthaei*. Nov. Eclog. p. 340.

p. 595 B. not.^w τοῦτο] Sic Sav. τοιοῦτος Com. Mor. Ben. Sed τοῦτο hic tantundem est. Vid. adnot. ad p. 650 D.

p. 595 E. not.^c Vulgata vertit Vetus: *immunis est ergo ipse ejus culpa, quam ei natura innoxit*. Nihilominus verissima mihi videtur lectio codicis M. Οὐκοῦν τὰ τῆς φύσεως ἐγκλημάτων ἀπήλλακται. Locutio ἀπαλλάττειν ἐγκλημάτων vel τῶν ἐγκλημάτων Chrysostomo valde familiaris est. Vide pp. 100 A. 433 A. 434 A. 451 C.

p. 596 B. not.^k Καὶ hic valet *etiam*, quod non viderunt Interpretes, vertentes: *mortales omnes sumus et passibiles*.

p. 596 C. not.¹ πάντας. Πόθεν οὖν τὰ κακά; Sic ediderunt Com. et Mor. quibuscum concinunt L. M. nisi quod hic Καὶ πόθεν οὖν habet. Hunc locum variis explementis auxerunt librarii alique, qui verba praecedentia Τίνος δὲ ἔνεκεν κ. τ. έ. pro objectione ab adversariis proposita habuerunt. Perperam; nam inest iis novum argumentum prioribus corollarii loco additum. Itaque duo codices G. K. locum sic constituunt, πάντας; Καὶ γὰρ ἐποίησε. Πόθεν οὖν τ. κ. Alius, Reg. 688, πάντας; Καὶ μὴν φαύλους οὐκ ἐποίησε. Πόθεν οὖν τ. κ. Hanc lectionem recepit Savilius, quem secutus est Montef. haec in margine notans: "Totum locum longe pluribus expressum sic habet codex unus: ποιῆσαι πάντας. Καὶ μὴν φαύλους οὐκ ἐποίησε. Διπλοῦν γὰρ ἐνταῦθα τὸ ἀμάρτημα· ἐν μὲν, εἰ φαύλους ἐποίησε, δεύτερον δὲ, εἰ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς, τοὺς δὲ φαύλους, καὶ ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε· ποῦ γὰρ ὁ τοῦ δικαίου φαίνεται λόγος; Πόθεν οὖν κ. τ. έ. Verum cum unus tantum codex sic habeat, ceteros sequimur." Quae hic ex uno codice attulit, eadem totidem verbis habet meus H. Sed quod ait se *ceteros* secutum esse, quasi ceteri omnes in una eademque lectione conspirassent, id quam accurate dixerit, ex supra allatis iudicet Lector. Quod reliquum est, locum intemeratum, ut videtur, in suo invenit Vetus, totum sic vertens: *Cujus autem rei gratia malos natura nos ab initio creasset, praesertim cum posset bonos creare?* Nullius profecto. Unde igitur mala inquires, etc. Ubi haec, *Nullius profecto*, ad majorem argumentationis evidentiam ab ipso Interprete addita sunt.

p. 596 D. lin. 7. Haec sic vulgo contra sententiam leguntur: Ἄλλ' ὁ θεὸς αὐτὰ ἀναιρήσει, φησὶ, ποτέ. Πῶς δὲ κ. τ. έ. Vetus: *Sed Deus, inquires, vires eorum enervat. Quomodo enervabit, aut omnino quomodo destruet etc.* Codices interpunctioni, quomodo a me mutata est, favere videntur.

p. 601 A. not.^v In lectione, οὐ λευίτης, οὐ τοῦ λαοῦ τις, suspiceris διττογραφίαν inesse, ut scripserit Chrysostomus, οὐ λευίτης, οὐχ ἱερεὺς, respecto notissimo Evangelii loco, Luc. x. 31, 32. Ex λευίτης proclivi corruptione factum esse potest λαοῦ τις. Vetus haec habet: *non e vulgo aliquis, non presbyter, non pontifex.*

p. 603 D. not.ⁿ Edebatur ἄνεισι τὰ θηρία, *conscendunt* Ge. haud absurde. Sed praestat, mea quidem sententia, quod e codicibus erui, ἀνείται. Nam verbum ἀνείναι in hac re proprium est. Plat. Soph. p. 235 A. νῦν γὰρ ἡμέτερον ἔργον τὸν θῆρα μηκέτ' ἀνείναι. Isocrat. p. 213 A. τὸν τε ταῦρον τὸν ἀνεθέντα μὲν ὑπὸ Ποσειδῶνος, τὴν δὲ χώραν λυμαινόμενον.

p. 604 D. not.^c Optimam lectionem καταλαβὼν pro absurdo καταβαλὼν, a prioribus Editoribus praetermissam, confirmat locus simillimus p. 270 A. Ὡσπερ γὰρ ἀκρόπολιν τινα αὐτῶν καταλαβὼν τὴν διάνοιαν ὁ τῶν χρημάτων ἔρως. Praeiverat Plat. de Rep. viii. p. 560 B. τελευτῶσαι δὲ, οἶμαι, κατέλαβον τὴν τοῦ νέου τῆς ψυχῆς ἀκρόπολιν. Vetus tamen vulgatum vertit.

p. 605 B. lin. 8. Lectionem καλεῖν pro λέγειν ex uno codice attulit Montef. Sed scribere voluit λαλεῖν, quae est lectio mei L.

AD HOM. LX.

p. 608 A. not.^b Edd. διπλαῖς κατεδίκασεν ἀνάγκαις. "Interpres legisse videtur κατέδησε vel κατεδέσμευσε." Sav. Nimirum vertit, *duplici necessitate vinxit.* Sed animadvertas, quaeso, Montefalconii indiligentiam, qui ne monitus quidem codices suos inspexerit. Nam vulgatum κατεδίκασεν unus tantum meorum G. habet; κατέδησεν vero H. K. L. M. [κατέδισεν pr. H. κατεδίκασεν, ut videtur, pr. K. sed a scribentis manu corr.] et Nicetas. Adde Ep. διπλαῖς καταδεσμῶν ἀνάγκαις.

p. 608 E. lin. 1. Ἡ ἀνάξιοι τῶν ταῦτα ἀκηκοότων εἰσί. Montef. *Aut illi qui petunt non digni sunt qui exaudiantur.* Vetus: *Aut*

indigni exaudiri sunt. Hujus versionem sic castigavit Montanus: *Aut non aequales et pares ii [l. iis] sunt, qui ista audiverunt.* Hoc unice verum. Neque aliter Boisius: *indigni quibus locus detur inter eos, qui haec audiverunt.*

ibid. not.^k Ἡ εὐαγγελικὴ πολιτεία nescio an Chrysostomica sit locutio. Certe altera ei in deliciis est, maxime autem de vita ascetica. Vide pp. 144 B. 321 A. Hinc corrigendus est locus Theodoreti Tom. III. p. 1195. Ἐν τούτῳ νάπην εὐρών τινα πρὸς θάλασσαν ἀποκλίνουσιν, βραχύν τινα οἰκίσκον οἰκοδομήσας, μόνος τὴν εὐαγγελικὴν ἡσπάζετο πολιτείαν. Lege ἀγγελικὴν, ut ibid. p. 1151. τούτους ἀμφοτέρους ἐν οἰκίσκῳ καθείρξας βραχεὶ τὴν ἀγγελικὴν πολιτείαν ἐπαίδευσε.

p. 609 E. lin. ult. Errorem Commelini πάθῃ sine iota subscripto excudentis frustra sustulit Savilius. Nam etiam in novissima Ed. Graece legimus: Κἂν γὰρ μυρία πάθῃ ὁ οὕτω φιλῶν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀγάπης ὁρῶν οὐκ ἀποστήσεται. Latine vero: *Etiam si enim qui sic amat aerumnas mille videret amoris causa sibi impendere, non tamen desisteret. (!)*

AD HOM. LXI.

p. 611 C. not.^k Notabilis est lectio duorum codicum, κακέϊνος κινήσας τὸν δεσπότην, quam tamen a correctore profectam esse nullus dubito. Repugnat ei tum narratio Evangelica, tum ipsius Chrysostomi locus Homiliae cujusdam a Matthaëio editae, Mosq. 1776. καὶ ἐλθόντες διεδάφησαν κ. τ. έ. Οὐκ ἐκέϊνος ὁ πεπονθὼς· πῶς γάρ; καθειργμένος ὢν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, ἀλλ' οἱ σύνδουλοι p. 129.

p. 613 A. not.^z Non sollicitandum videtur μαινόμενοι, nisi putet Auctorem scripsisse λυμαινόμενοι, quod cum altero permutatum videbis, infra p. 721 C. Contrario errore p. 675 C. unus G. τῶν περὶ ταῦτα λυμαινόμενων habet.

p. 613 D. not.^f Edd. σφόδρα τῷ πάθει μεθύειν. “Alii σφόδρα ἐν αὐτῷ τῷ πάθει μεθύειν.” Montef. Sed Savilii sigla, quod alias ei accidit, minus intellexit.

p. 615 D. lin. ult. Ἐξελθὼν γὰρ εὐθέως, οὐδὲ μετὰ πολὺν χρόνον, ἀλλ' εὐθέως. Hinc certe conjiciat aliquis, Chrysostomum illud εὐθέως in suo Evangelii exemplari legisse; quod tamen aegre

crediderim. Infra p. 648 B. Τότε ἡγανάκτησαν κ. τ. έ. Τότε* πότε; Atqui in Evangelio τότε non exstat. Et sic centies.

p. 618 C. not.^h Dedi ἡτίμασε cum uno cod. pro vulgato ἡτίμωσε. Nam distinctionem ab Ammonio positam, ἀτιμούται μέν τις ὑπὸ τῶν νόμων ὀλοσχερεῖ ἀτιμία, ἀτιμάζεται δὲ ὁ ὑβρίζόμενος ἐν τινι πράγματι, a sacris Scriptoribus, e. g. Marc. xii. 14, violatam, constanter, ni fallor, observat Noster. Falsus est Phavorinus, ἀτιμόω, ὧ· τὸ ἄτιμον διὰ λόγου ποιῶ· ἦτοι δι' ἀτίμον λόγου ὑβρίζω; nec minus Scholiasta apud Boisson. ad Philostr. p. 420. ἀτιμάζω, περιφρονῶ· ἀτιμόω, ὑβρίζω.

AD HOM. LXII.

p. 621 C. not.^f συνεπιτίθεσθε] ἀνεπιτίθεσθε Com. Mor. invitis codd. Verba αὐτοῖ συνεπιτίθεσθε τοῦτο δρᾶν, quae ad sententiam non prorsus necessaria sunt, nec per codices, nec ipsa per se suspicione vacant. Vertit quidem Montef. *vos id facere tentatis*. At verbum συνεπιτίθεσθαι neque *tentandi* significatione gaudet, neque alia quavis significatione cum infinitivo construitur. Cum dativo rei vel personae valet *una aggredi rem*, vel *una adoriri hostem*; unde οἱ συνεπιθέμενοι, *conjurati*, absolute dixit Diod. Sic. I. 21. Phavor. συνεπιτιθεμένων, συνεδρενόντων. Si haec verba abessent, variis modis *mente* expleri posset constructio. Simplicissimum est, ut mihi videtur, τοῦτο γίνεται assumere. Aliam viam monstravit Euthym. παρὰ νόμον δέ, ὅτι τοῦ θεοῦ κελεύσαντος ἐν εἶναι, διασπῶνται. Vetus, ut dixi, vulgatum legisse videtur, *verrens: ipsi contra Dei praecepta facere ausi estis*.

p. 622 D. not.^r ἵνα ἐν ὧσιν, εἰ ἐκεῖνο αἰτίαν ἐπὶ τούτοις ἀναλήψεται ὁ ἀνὴρ Com. Mor. ἵνα ἐν ὧσιν, εἰ δι' ἐκεῖνο αἰτίαν λήψεται ἐπὶ τούτοις ὁ ἀνὴρ Sav. ἵνα ἐν ὧσιν· εἰ δι' ἐκεῖνο αἰτίαν ἐπὶ τούτοις ἀναλήψεται ὁ ἀνὴρ Montef. Itaque partim hunc, partim illos secutus est, de codicibus prorsus silens. Locum misere luxatum haud absurde tentavit Boisius, sic legens, ἵνα ἐν ὧσιν· ἢ καὶ ἐκεῖνο, εἰ αἰτίαν λ. a quo proxime abest id ipsum, quod nos ex codicum tenebris eruimus. De his nunc dicendum. In extremis αἰτίαν λήψεται ἐπὶ τούτοις ὁ ἀνὴρ omnes cum Savilio amice conspirant. Pro veteri lectione εἰ ἐκεῖνο αἰτίαν haec habent: καὶ εἰ

αἰτίαν G. ἢ τοῦτο, εἰ τὴν αἰτίαν L. ἢ ἐκεῖνο, εἰ αἰτίαν H. ἢ ἐκεῖν (sic) εἰ αἰτίαν pr. K. ἢ οἰκεῖν εἰ αἰτίαν idem ex corr. rec. Ex duobis ultimis nostra sumsimus, ubi ἢ ἐκεῖνο ad praegressum τουτέστιν, vel si mavis, τοῦτ' ἔστιν spectat. Lectionem, ut nunc emendata est, egregie confirmat Epit. cujus verba sunt: ἢ τοῦτο, ὅτι (+ εἰ) διὰ τοῦτο συνήφθη, ἵνα ἐν ὧσιν ἢ ἐκεῖνο, ὅτι εἰ αἰτίαν λήψεται καὶ παρανομεῖ ὁ ἀνὴρ, ἐπὶ τούτοις ἐκβάλλων τὴν γυναικα κ. τ. εἰ.

p. 622 E. not.^s Vulgo legitur, ναὶ, κουφότερον καὶ ποιεῖ τοῦτο, ἵνα μὴ νομίσωσιν κ. τ. εἰ. Verba καὶ ποιεῖ τοῦτο non vertit Vetus. Montef. *atque id facit, ne legem* etc. Hujus quoque loci levissima mutatione (ποιεῖ pro ποιεῖ) sanitatem restituimus. Ponitur autem ποίει, *fac*, singulari numero, ut mox ἐννόησον et εὐχαρίστει.

p. 624 B. not.^k Vulgarem lectionem, καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἔτι σφόδρα vertit Vetus. Nostrae, quae multo aptior est, ne meminerunt quidem Editores.

p. 624 D. not.^o τῦφον καταπατεῖν κοσμικὸν Com. Mor. τὸν τῦφον κ. τὸν κοσμικὸν Sav. τῦφον κ. τὸν κοσμικὸν Ben. Libri aut τῦφον κ. κοσμικὸν, aut τὸν τῦφον κ. τὸν ἀνθρώπινον habent.

p. 625 C. lin. 8. τοὺς μεσασμοὺς, *incessus medios* Ge. “*Medios incessus* significat, qui locus est inter ambulandum honoratissimus.” Sav. Tom. vi. p. 14 C. Οὐκ ὀλίγα περὶ μέτρων καὶ αὐτὸς διείλεκται, καὶ τῶν τούτων εὐτελεστέρων εἶναι δοκούντων, ἀσπασμῶν καὶ μεσασμῶν καὶ πρωτοκλισιῶν. Vim vocis non assecutus est Vir doctus apud Steph. Thes. p. 6093 B. Ed. Valp.

p. 626 B. lin. 6. σφόδρα περὶ αὐτὸν διέκειτο. Montef. *bene erga eum affectus*. Verbum διακεῖσθαι absolute positum notionem amoris et affectus continet, quod etiam de nomine διάθεσις notandum est. Tom. ix. p. 595 D. τῷ δὲ θεῷ πάλαι τοῦτο ἔδοξε, καὶ ἄνωθεν πρὸς ἡμᾶς διέκειτο; quae non vertenda, *pro nobis ita affectus erat*, sed, *erga nos benevole affectus erat*. Sed multo frequentius est quod h. l. legitur, σφόδρα διακεῖσθαι, *peramanter affectus esse*. Tom. xi. p. 305 D. τοῦτο δὲ ἀπὸ ψυχῆς γίνεται εὐγνώμονος καὶ σφόδρα διακειμένης πρὸς τὸν θεόν. Ibid. p. 190 D. διέκειντο γὰρ σφόδρα περὶ αὐτόν; ubi nullo jure Montef. ex nescio quo codice δ. γὰρ σφόδρα ἀγαπητικῶς περὶ αὐτόν edidit.

p. 626 D. not.^h ἐκ τῶν νυνὶ γενομένων. Vetus: *a praesentibus*. Montef. *ex iis, quae nunc geruntur*. Quae si vera essent, unice probandum esset γινομένων. Sed vertere debuerant, *ex iis quae modo facta sunt*; scilicet circa Pharisaeos et parvulos.

p. 627 A. not.ⁿ Veterem lectionem, a Savilio ex codice, ut

videtur, novatam, revocare visum est. Quin et ipse Savilius, quantum ex notis ejus colligo, postea sententiam suam mutavit. De codicibus unum restat monendum. Vetustissimus L. post magnam lacunam denuo incipit cum verbis εἰώθασιν οἱ ἄνθρωποι; deinde reliqua, ut nos edidimus, legit. Ergo hic quoque lectionem Commelinianam habuit. Montefalconius, qui in ceteris deserto archetypo suo Savilium imitatus est, rursus ad veterem rediit in verbo ἐξενήνεκται, quod Saviliano ἐξενίκησεν praetulit. Sed ἐξενίκησεν, *evaluit*, in quo consentiunt omnes codices, etiam Reg. 688, huic loco aptius videtur. Vid. *Budaei* Comm. L. G. p. 96. *Wesseling.* ad Diod. Sic. v. 57. Alia est ratio loci, qui legitur supra p. 341 A. ὁθεν δὴ καὶ παροιμία εἰς αὐτὸ τοῦτο ἐξενήνεκται. Ad sententiam vero dignissimus est, qui cum nostro conferatur, totus iste locus. Proverbium exstitisse videtur, μικρὰ κέρδη μεγάλοι ζημίαι, vel simile quid. Nam nihil huc pertinet Hesiodicum, κακὰ κέρδεα ἴσα ἄτησιν, a Savilio excitatum.

AD HOM. LXIII.

p. 629 A. not.^m “Editi ἡγρίαινον. MSS. plurimi ἡγριαίνοντο, melius.” *Montef.* Utrumque aequè probum est. Paulo post, Ἄλλ’ οὐχ οὗτος οὕτως Edd. Sed οὕτως deest in duobus codd. favente Ep. Vid. adnot. ad p. 312 D.

p. 629 D. lin. 7. “δεικνύς] Vel δείκνυσι legendum cum doctis-
“simo Boisio, vel post πλέον ponendum comma, et continuanda
“sententia, deletο δὲ post θησανρόν, quam lectionem secutus vide-
“tur Interpres.” *Sav.* Neutri emendationi accedunt libri scripti. Nec opus, si apodosin a verbis καὶ πλέονα, *etiam plura*, incipere cogites.

p. 631 A. lin. 8. τῶν καλῶν τούτων ἄθλων, τῆς ζ. ἐ. Sic *Sav.*
Ep. et codices. τῶν τοιούτων ἄθλων, καὶ τῆς ζ. ἐ. Com. Mor. Ben.

p. 633 A. lin. 2, 3. Nomen ambiguum θεραπεία, quo vel *famulitium* vel *remedium* significari potest, gravissimo Patri ludendi occasionem prae-
buit.

p. 633 C. ἀργυρενδέτων καὶ χρυσεμπαστῶν *Sav.* Debuerat χρυσεμπάστων. Reliqui Editores in utriusque vocis accentu ponendo

peccant, ἀργυρενδετῶν καὶ χρυσεμπαστῶν contra codicum fidem scribentes. Χρυσόπαστος et χρυσέμπαστος alibi quoque permutantur; e. g. pp. 682 B. 835 C. Probum videtur utrumque, sed longe frequentius illud. Rarissimum ἀργυρόπαστος Polyaeo vindicavit Koen. ad Greg. Cor. p. 454 Ed. Schaef. *Casaub.* Animadv. ad Athen. p. 811. “Joan. Chrysostomus Homil. quinquagesima in “Matth. τί τὸ ὄφελος, εἰπέ μοι, τῶν λίθων τῶν τιμίων τούτων καὶ “τῶν χρυσεμπαίων ἱματίων. Lego χρυσεμπαίστων. Vestes auro “squalentes et clavis aureis insignes χρυσεμπαίστους appellarunt, “translato verbo ab arte fabrorum et caelatorum.” Duo nostri operis loca imprudens commiscuit Vir magnus; unum Homiliae L. p. 518 E. ubi in omnibus libris tum editis, tum scriptis legitur, καὶ τί τὸ ὄφελος, χρυσόπαστα ἐπιβλήματα κ. τ. ε.; alterum Hom. LXXXIX. p. 835 C. cujus ipsissima verba, ut in exemplari hujus Homiliae Mussiponti anno MDXCII. excuso leguntur, laudavit Casaubonus. Sed ibi χρυσεμπαίων vitium typographicum est pro χρυσεμπάστων, quod unus meorum habet; Edd. autem cum ceteris codd. χρυσοπάστων legunt. Vocem χρυσεμπαίστων confinxit, ut videtur, ipse Animadversor. Praeterea cum ἐμπάσσειν pro ἐμποικίλλειν in re textoria vel ex Homero Il. γ. 126. notum sit, non opus est ad caelatoris artem dissimillimam confugere.

p. 633 D. not.⁹ καὶ οἰκουμένην ἕκαστος (εἶχεν). Infra p. 685 B. ὥσπερ ἐτέραν οἰκοῦντες οἰκουμένην. Tom. XII. p. 249 D. Ἡκέτω τοῖνυν πᾶσα ἡ οἰκουμένη, μᾶλλον δὲ δύο, καὶ τρεῖς, καὶ τέσσαρες, καὶ δέκα, καὶ εἴκοσιν οἰκουμέναι.

p. 633 E. lin. 3. θημωνίαν] θημονίαν pr. G. θιμωνίαν K. θημονίαν L. Plures scripturas θειμωνειὰ, θημονιὰ, θιμωνιὰ exhibet Hesychius.

p. 634 A. lin. 5. ἀκρόπολιν κακῶν. Stobaeus, p. 130, 52. Βίων ὁ σοφιστὴς τὴν φιλαργυρίαν μητρόπολιν ἔλεγε πάσης κακίας εἶναι. Idem dictum Diogeni Cynico tribuit Diog. Laert. VI. 50. τὴν φιλαργυρίαν εἶπε μητρόπολιν πάντων τῶν κακῶν; ubi doctissimus Menagius, allato Chrysostomi loco ait: “Male in vulgatis ἀκρόπολιν editum est, quod vel ipsa Aniani, veteris interpretis, interpretatio manifestum facit, qui vertit *metropolim*.” De *Aniani* versione utinam plura nos docuisset Vir eruditus; ἀκρόπολιν autem una cum omnibus libris tuetur Georgius Trapezuntius.

AD HOM. LXIV.

p. 634 D. not.^d Monendus est Lector, consensum duorum codicum G. M. et Veteris Interpretis circa hanc operis partem non magni faciendum esse, cum constet eos ad manifesta vitia defendenda quasi conjurasse. Notabile exemplum ponam, ex hac ipsa Homilia sumtum, p. 638 C. ubi pro verbis ἐφ' ἐτέρων παραβολῶν in dictis codicibus ἐφ' ἐτέρων παραζήλων absurde legitur. Idem tamen in suo habuit Vetus, vertens, *aliis aemulationibus*. Vid. etiam p. 636 B. not.^v

p. 636 D. not.^z Notandus est usus adverbii ἐντεῦθεν pro ἐνταῦθα, in Chrysostomi sermone tritissimus, praecipue vero, ubi de praemiis aut poenis *in hac vita* percipiendis agitur. Adeas, si tanti est, pp. 44 B. 191 B. 292 C. 302 A. 303 C. Καθάπερ γὰρ τῆς ἀρετῆς κἀντεῦθεν ἔδειξε τὰ ἑπαθλα, οὕτω καὶ τῆς κακίας τὰ ἐπίχειρα. Interdum ponitur ἐντεῦθεν ἤδη, eodem sensu; e. g. pp. 301 B. 634 E. 636 E. In nostro loco ἐνταῦθα dederunt Edd. et pars codicum, quod huic locutioni non raro accidit. Interpretum in talibus errores perstringere nihil attinet.

p. 637 B. lin. 9. εἰς τὸν ἀμπελῶνα αὐτοῦ Edd. praeter Sav. Spiritum lenem habent mei et Mosquenses omnes. Cf. adnot. ad p. 22 C.

p. 638 B. not.^c Verba Evangelii *possunt*, paene dixi *debent*, abesse, ut totus locus sic constituatur: Ἰδόντες γὰρ αὐτοὺς τῶν αὐτῶν ἀπολελανκότας, φησὶ, (καὶ ταῦτα μηδὲν μέλλοντες ζημιῶσθαι, μηδὲ εἰς τὸν ἑαυτῶν ἐλαττοῦσθαι μισθόν) ἔδυσχέραινον κ. τ. έ. In vulgari lectione pro ἔδυσχέραινον καὶ ἡγ. requiro ἀλλὰ δυσχεραίνοντες καὶ ἀγ. vel certe ἀλλ' ἔδυσχ. καὶ ἡγ.

p. 639 E. lin. 1. Non praetereundum est verbum activum ἀπονοεῖν, quod ex passivis ἀπονοηθῆναι et ἀπονεινοημένος magis notum est. Gloss. Vet. ἀπονοῶ, *demento*. Hic valet, *superbire facio*. Minus recte Vetus: *ne rursus in desidiā illabantur*.

p. 640 C. not.^c Vulgatum ἐπὶ τῶν εὐαγγελίων defendunt loca, quae sequuntur. Tom. vi. p. 64 B. Ἐπὶ δὲ τῶν εὐαγγελίων καὶ ἑτέρως μεθοδεύει τουτὶ τῆς ὠφελείας τὸ εἶδος. Ibid. p. 80 B. Τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς πολλάκις ἐπὶ τῶν εὐαγγελίων ἐποίησε. Lectio plurimorum codicum ἐπὶ τῶν εὐαγγελιστῶν de iis ipsis Evangelii doctoribus, qui in iudiciū sistuntur, intelligi potest. In prima Editione εὐαγγελίων (sic) excusum est. Nihil hic animadversionis dederunt Editores.

p. 641 A. lin. ult. παρ' οὐδέν, *nihil vel minimum abest quin, propemodum*; rara locutio. Notiores sunt παρ' ὀλίγον, παρὰ τοσούτον, etiam παρ' οὐδέν cum verbo ἔρχεσθαι. Chrys. de Sacerd. Lib. I. Opp. Tom. I. p. 369 A. ὡς μηδέν αὐτοῖς πλέον ἀπὸ τῆς νίκης γίνεσθαι, ἀλλὰ παρ' οὐδέν ἦττον τῶν ἡττημένων τοὺς κρατήσαντας δυστυχεῖν. Ubi Montef. “ἦττον deest in tribus MSS.” Sed veram lectionem ἀλλὰ παρ' οὐδέν τὰ τῶν ἡτ. ex cod. Augustano recte recepit Bengelius, concinentibus tribus aliis, quorum collatio diligentissime facta Tomo primo Ed. Ben. 2^{dae}. ad calcem subjun- gitur. Eandem lectionem etiam in tribus illis Montefalconianis exstitisse, vix dubium esse potest. Huc pertinere videtur Hesy- chii glossa: παρ' οὐδέν· εὐκολον, εὐχέρης.

p. 641 B. not.^r Ἀφέεσσι est vetus lectio, a Savilio et Montef. mutata. Eadem confusio est p. 543 B. ubi oblitus sum monere, in codd. G. H. καὶ ἡ ἀφαίρεσις legi.

p. 642 C. not.^e ὑμετέροις] Sic G. M. De Regiis H. K. nihil compertum habeo.

ibid. lin. penult. Verba τοὺς εὐδοκμοῦντας casu exciderunt in Edd. praeter Savilianam omnibus.

p. 643 A. not.^o Verba inclusa sic vertit Ge. *tum denique ex judicii nostri in nos ipsos sententia, quasi stimulo quotidie compuncti.*

AD HOM. LXV.

p. 644. A. not.^h Librorum auctoritas pro breviori lectione εἰ μὴ συνίεσαν οἱ πολλοὶ τῶν λεγομένων stare videtur. Sed vereor ut constructio συνιέναι τῶν λεγομένων, etiam apud externos rarissima, a Chrysostomi usu defendi possit. Certe mox ait, οὐ συνίεσαν τὰ λεγόμενα. Quid si εἰ μηδὲν συνίεσαν οἱ πολλοὶ τῶν λεγομένων?

p. 644 D. not.^o Vulgatum κατορθοῦν retinui, ut nominativus sit ἡ ἀνάστασις. Cf. p. 669 D. Minus recte Montef.; *quae praeclare factururus erat* (Christus).

p. 645 A. not.^s Corrige: “καὶ προσελθεῖν H. L.”

p. 645 B. lin. 1. φησὶν] Sic Com. Sav. et codices. φασὶν Mor. Ben. In talibus verbum singulare multo libentius ponit Chrysostomus. Exemplum in Indice dabo.

p. 646 A. lin. 1. Προεπορεύθησαν γὰρ, φησίν. “Non capio τὸ προεπορεύθησαν. Marcus x. 35 habet προσπορεύονται.” *Matthaei.*

Idem monuit Montanus in margine Versionis Latinae ad v. *praecesserunt*. In codicibus nulla est varietas. Euthym. *πρῶτα μὲν, ὡς ὁ Μάρκος φησὶν, αὐτοὶ μόνοι προσπορεύονται αὐτῷ, ἡγουν, προσέρχονται*. Similia habet Theoph. ad h. l. sed *προσπορεύονται* per verba *λάθρα καὶ ἰδίως ἔρχονται* interpretatur. Aut *προσεπορεύθησαν* scripsit Auctor, aut quod verius puto, in mente ei inhaerebant verba Marci vers. 32, καὶ ἦν προάγων αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς; quem locum cum finitimo vers. 35 commiscuisse videtur.

p. 646 C. lin. 5. *προσδοκῶντες ἀκούσεσθαι ὅπερ ἤτησαν*. “Quid “*σι π. λήψεσθαι ὅπερ ἤτησαν? vel ut prius, ἐπιτεύξεσθαι οὐπερ ἤτησαν?*” Bois. Epit. *προσδοκῶντες γάρ, ὅτι εἰσακουσθήσονται, περὶ οὗ ἤτουν;* quasi legisset *ἀκουσθήσεσθαι*. Sed locum suum tuetur *ἀκούσεσθαι*, hoc modo: *sperabant se audituros esse, Si hoc potestis, concedo vobis ἵνα εἰς ἐκ δεξιῶν μου κ. τ. έ.*

p. 646 E. lin. 1. Savilius dedit, “*Ἄν τὸ πρότερον λύσωμεν κατὰ τὸ ἡμῖν ἐγχωροῦν, τότε καὶ τὸ δεύτερον κ. τ. έ.* Verba insititia, ut multa alia, quae non monito lectore novavit, ex Bodl. 3019 sumsit.

p. 647 E. lin. 7. *μετὰ τὴν τοῦ θεοῦ χάριν κ. τ. έ.* “Hic locus “*est notandus contra eos qui dicunt Chrysostomum neglecta “gratia plus aequo operibus tribuere, ut et in aliis locis gratiam “aut fidem non excludi putent. Ex gratia enim largitur, sed “dignos quaerit, ut ait sequenti Homilia [p. 654 A.]” Ph. Montanus.*

p. 648 C. not.^v Vetus: *Ita donec Christi sententia praeferri eos videbant*. Euthym. “*Ὅτε μὲν γὰρ προετίμα τούτους πολλάκις ὁ Χριστὸς, οὐκ ἔδυσφόρησαν, αἰδούμενοι τοῦτον ὅτε δὲ οἴκοθεν ἠτήσαντο τὴν προεδρίαν, ἡγανάκτησαν. Uterque igitur vocem ἀδελος ignorabat.*

p. 650 D. not.^d Ὑψηλὸς εἶναι λέγεται τις, ὅταν τῷ μήκει τοῦ σώματος τούτου [ἡ] Com. Mor. Ben. Olim conjeceram τοῦτο ἡ, quod postea ex optimo codice L. in lucem protraxi. Idem particulam ἡ ante ὅταν aptissime supplet. In ceteris codicibus clausula posterior sic habetur, ἥτοι τῷ μήκει τοῦ σώματος τούτου, ut eam jampridem exhibuerat Savilius. Neque aliter Vetus, aut *proceritate corporis hujus*. In nostra lectione τοῦτο est ὑψηλός, quod librariis fraudi fuisse videtur, Supra p. 415 C. Πάλιν εὐκολοὶ καὶ κοῦφοι οἱ μὲν εἰσι φύσει, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ τρυφῇ δουλεύειν καὶ μαλακίζεσθαι τοῦτο γίνονται; ubi similiter lapsus est Boisius, τοιοῦτοι pro τοῦτο conjiciens. Rursus p. 438 B. “*Ἥιδει γὰρ αὐτῶν τὸ φιλοχρήματον, ὅτι τοῦτο μάλλον ἦσαν ἢ φιλάνθρωποι.* Cf. adnot. ad p. 595 B.

AD HOM. LXVI.

p. 654 A. not.ⁿ "Post κατορθώματα Editi addunt καὶ πολλῶν μέζονα ἀποφαίνειν τῶν ὄντων. Sed duorum MSS. auctoritate ducti illa expunximus, utpote et Christo et Chrysostomo indigna. "An dixit unquam Chrysostomus, Christum accedentium bona opera multo maiora praedicavisse, quam revera essent?" Montef. Sententia, contra quam tam graviter exarsit Montefalconius, meo quidem iudicio innocentissima est. Si unum L. excipias, haec verba in omnibus meis leguntur. Leguntur etiam in Edd. nulla suspectae fidei nota. Postremo legit Vetus, ut videtur, *revelabat et extollebat* vertens. Epitomatorem quidem, qui omne supervacaneum recidere solet, nihil moror.

p. 655 C. not.^d Codices tantum non omnes pro lectione τὸν ὄνον καθίσαι pugnant, eamque hodie non multum abest quin admittendam putem. Certe simile est quod legitur Tom. xi. p. 608 F. ὑψηλότερος ἔση τοῦ καθημένου τὸ ὄχημα. Infra p. 657 A. τὴν ὄνον ἢν ἐκάθητο (omisso εἰς) habet Epit.

p. 656 B. lin. 7. ἡ ἡμετέρα εὐδοκίμησις ἐκείνους (sc. τοὺς Ἰουδαίους) παρεζήλωσε. Locum Apostoli Rom. xi. 11, 14 adumbravit. Sententiam horum verborum misere corrumpit Montef. vertendo, *quia magno studio ardebant* (Apostoli) *ut nos acceptos redderent*. Ceterum verbum παραζηλοῦν, quod hic vulgari modo Chrys. adhibet, mox cum significatione *intransitiva*, in verbis ἡζουσι κάκεινοι παραζηλοῦντες, repetit. Hic usus, de quo Lexica silent, recentior Graecitatem sapere videtur. Nam Nostri Epitomator priorem quoque locum mutavit, h. m. τὸ δὲ ἀκολουθῆσαι τὴν ὄνον τῷ πῶλῳ δηλοῖ, ὅτι ἡ ἡμ. εὐδ. ἐποίησε παραζηλῶσαι τοὺς Ἰουδαίους εἰς τὸ πιστεῦσαι τῷ Χριστῷ. Rursus p. 665 B. verba καὶ πόρνας παρήγαγε καὶ τελώνας, ἵνα παραζηλώσωσι, quae apud Chrys. ambigua sunt, ut (Judaei) *aemulatione moverentur*, interpretatus est Epit.

p. 656 C. lin. 7. Locutionem, ἀντεῖπεν εἰς τὸ κατασχεῖν, quam non assecutus est Montef., sic intelligo, οὕτως ἀντεῖπεν, ὡς κατασχεῖν τὸν ὄνον. Nam, ut verbis Euthymii utar, ἐπεχείρησαν μὲν τινες κωλύσαι, ἡγουν οἱ κύριοι αὐτῶν, ὡς εἶπεν ὁ Λουκᾶς· ἀκούσαντες δὲ ὅτι ὁ κύριος αὐτῶν χρεῖαν ἔχει, παρεχώρησαν. Idem Enarrator τοὺς κατέχοντας τὰ ἔθνη *daemonas* fuisse ait.

p. 658 D. not.^l Etsi h. l. haud invitis codicibus μικρὸν sine praepositione scripsi, non tamen negarim formulam κατὰ μικρὸν, paulatim, aliquando pro μικρὸν, paululum, etiam apud bonos

Scriptores positam inveniri. Vid. *Ast. Lex. Platon.* Tom. II. p. 260. Adde hujus operis pp. 295 B. 675 C. Synes. p. 183 B. Διὸ [f. οὐ] παραπλήσιόν ἐστιν ἓνα κακόν τι μέγα ἐργάσασθαι, καὶ πολλοὺς κατὰ μικρὸν ἀδικῆσαι. *Heliod. Aeth.* IV. 17. δούπη τῶν ἀσπίδων τοὺς καὶ κατὰ μικρὸν αἰσθομένους ἐμβροντήσαντες.

AD HOM. LXVII.

p. 661 C. not.^c Optimam lectionem κατήγορον, λέγων, a priori-
bus Edd. prorsus neglectam, confirmat Nicetas in Catena, qui
haec Cyrillo incaute tribuit.

p. 661 E. lin. 1. τρανούσης κ. τ. ἐ. Haec mirum in modum
auxit Euthym. Ἐκπληκτικώτατον οὖν τὸ τοιοῦτον θαῦμα. Τότε
γὰρ πρῶτον χορὸς παίδων ὑπομαζίων τρανῶς ἐφθέγγετο. Οὐδὲ γὰρ
ἀπλῶς ἦσαν παῖδες, ἀλλὰ παῖδες νήπιοι καὶ θηλάζοντες.

p. 662 D. lin. 7. Post ἄψυχον haec addunt M. Ep. Τινὲς δέ
φασιν, ὅτι τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων ὡς ἄπιστον διαμένονσαν διὰ
τῆς συκῆς ἠνίξετο, ὡς ἄκαρπον κατακρίνας· ἀλλ' οὐκ ἔστι τοῦτο, οὐκ
ἔστιν. Ejusmodi Scholium legitur in margine codicum Euthymii,
quod hic transcribere non abs re erit. Συκῇ, φύλλοις κομῶσα μό-
νοις, ἡ τῶν Ἰουδαίων συναγωγὴ, καρπὸν μὲν δικαιοσύνης οὐκ ἔχουσα,
μόνη δὲ τὴν τῶν πεπλανημένων ἡθῶν ἐπίδειξιν, ὡς φύλλα, προβαλλο-
μένη. Ἡ καὶ ἄλλως, ἡ ἐν σκιαῖς καὶ τύποις σωματικοῖς τοῦ νόμου
λατρεία, καὶ τὰ Ἰουδαϊκὰ παρατηρήματα. *Matthaei.* N. T. Tom. I.
p. 331. "Obiter notandus est locus Chrysostomi p. 662 E. εἰκῇ
"τινὲς τὸν νόμον δηλοῦσθαι ἐνταῦθα λέγουσι. Atque ita plane est
"in Scholiis vetustis: Τύπος δὲ ἡ συκῇ καὶ τῆς τῶν Ἰουδαίων συνα-
"γωγῆς καὶ τῆς ἐν νόμῳ σκιαῆς, καρπὸν οὐκ ἔχουσα βρώσιμον. Ex
"his ergo conficitur, Scholia illa vetustiora esse Chrysostomo, et
"Chrysostomum istis usum esse." Haec mihi quidem non pro-
bavit Vir doctus. Nam Scholiastes iste, praeterquam quod tanta
brevitate usus est, ut a nemine, nisi qui aliunde eadem didicerit,
intelligi possit, duas rationes allegoricas, a Scholiaste Euthymii
probe discretas, in notula sua composuit; quarum alterius tan-
tum meminit Noster. Altera autem, ut vidimus, in paucos Chry-
sostomi codices ex margine irrepsit.

p. 664 B. not.^p Edd. ἀπέρχομαι. "Alii, εἶπεν, ἐγὼ, κύριε,
ἀπέρχομαι." *Montef.* Codices inter ἐγὼ, κύριε et ἀπέρχομαι divi-

duntur; nullus, ut videtur, utramque lectionem conflavit. Ergo Savilii sigla non intellexit Montef.

p. 666 A. lin. 3. ἐκεῖνα τὰ δίκτυα πλέκονσαν. Respexisse videtur Concinator locum pulcherrimum Xenoph. Mem. III. 11, 10.

p. 666 C. lin. 5. Haec faedissime in omnibus Editionibus tum ad lectionem, tum ad distinctionem jacent. Μηδεὶς τοῖνυν τῶν ἐν κακίᾳ ἀπογινωσκέτω. Μηδεὶς ἐν ἀρετῇ ὧν νυσταζέτω, μήτε οὕτω θαρρείτω. Πολλάκις γὰρ αὐτὸν κ. τ. ἐ.

p. 667 D. lin. 2. Post ἐγένετο addit H. καὶ πρῶτος παραδείσων πύλας ἀνοίξας εἰσηλθε.

AD HOM. LXVIII.

p. 669 C. lin. 7. εἰς κεφαλὴν γωνίας. Post haec verba Homilia incipit in Edd. "Manuscripti plurimi Evangelii lectionem hic ulterius proseguuntur." Montef. Scilicet ad finem v. 44, λικμήσει αὐτόν. Sic mei omnes, et Mosquenses, ut videtur, uno excepto, de quo haec monuit Matth. "Codex meus γ. ante Hom. LXVIII. "habet versum 33 et 34. Continuo vero Homiliam ita incipit: "Πάλιν ἐν παραβολαῖς αὐτοῖς λαλεῖ μάλλον δὲ καλὸν ἀπαρτίσαι πᾶσαν, εἴθ' οὕτως ἐπαγαγεῖν τὴν λύσιν αὐτῆς καὶ τὴν σαφήνειαν. Tum "subjicit textum sacrum a vers. 34 ad finem versus 44. Deinde "sic continuat, Πολλὰ ἀπὸ τῆς παραβολῆς, quod est initium Homiliae apud Montef."

p. 670 A. not.ⁿ καὶ μικρὸν αὐτοῖς καταλιπεῖν Com. Mor. Ben. τὸ μικρὸν αὐτοῖς καταλιπεῖν Sav. Mox de forma aoristi ἐκέρδανον vide quae ad p. 136 C. monui.

ibid. lin. 6. καὶ νόμον...κατεσκεύασε.] καὶ νόμον ἔδωκε, καὶ θυσ. κατεσκεύασε, καὶ ναὸν ᾠκοδόμησε. Com. Mor. καὶ νόμον ἔδωκε, καὶ πόλιν ἀνέστησε, καὶ θυσ. κατεσκ. καὶ ναὸν ᾠκοδ. Sav. Ben. Cf. not.^q. Confusio orta est ex similitudine clausularum, qua factum est ut haec vel illa excideret, deinde alieno loco reponeretur. Ordo, quem ex uno cod. M. dedi, et sua concinnitate, et Veteris Interpretis testimonio commendatur.

p. 670 B. not.^s ἀπολαύσαντας] Sic G. ἀπολαύσαντες H. K. M. De altero codice incertus sum. Illud post Sav. et Ben. dedi. Nunc autem ad veterem lectionem ἀπολαύσαντες revocandam inclino. Nam, ut verissime observavit Dorvill. ad Char. p. 52.

[p. 230 Ed. Lips.] *Graeci tenacissimi sunt nominativi, si praecedat vel intelligatur iste casus.* Pauca exempla ex nostro opere, eaque a librariis haud involuta, proferam. Supra p. 138 D. ὥστε χαριεντιζόμενοι λέγειν, ubi oblitus sum monere, unum cod. A. χαριεντιζόμενους legere. Adde var. lect. ad pp. 378 B. 738 A. 834 E. Nostro simillimus locus est p. 393 B. Ἐπλεονέκτησας, φησὶ, τῷ πρότερός με ὁμολογῆσαι ἐνταῦθα; In alio loco p. 657 D. διὰ τὸ πολλίakis περὶ ταύτης τῆς ὑποθέσεως εἰπὼν, μηδὲν ἄξιον ἀνύσαι τῆς παραινέσεως, *soloecephanes* quiddam vidit Savilius. Tom. ix. p. 516 E. ὥσπερ οὖν τὸ κακῶς εἶναι τοῦ κολάζεσθαι χεῖρον. Savilius conjecit κακοὺς vel κακόν; sed verius videtur, quod habet ex corr. Reg. 731, τὸ κακὸς εἶναι. Alterius constructionis, per accusativum scilicet, exempla conguessit *Lobeck.* ad Phryn. p. 750.

p. 670 D. not.^z ἐπαγωνίζονται τοῖς προτέροις, ἐπαποδύονται τοῖς μιάσμασι. De vi et usu horum verborum cum nemo, quod sciam, eruditorum accurate disputaverit, in Lexicis autem omnia mista ac turbata sint, fas sit mihi paulo fusius disserere. Est igitur ἐπαγωνίζεσθαι ex origine nihil nisi *iterum certare*, vel *in certando perstare*; sed usus invaluit, ut adjuncta sit notio *acrius et obstinatius certandi*, vel *ita certandi, ut priorem concertationem contendendo superes*. Cum hac significatione vel absolute ponitur, ut supra p. 621 C. ἀλλ' ὡς δῆθεν ἐπαγωνιζόμενοί φασιν, h. e. *novo et firmiori argumento probantes*. Adde Tom. x. p. 39 C. Εἰ δὲ συσκιάσαι τὰ πρότερα ἐβούλοντο, ἔδει σιγῆσαι' ὡς τό γε ἐπαγωνίζεσθαι (*obstinate in incepto persistere*) μειζύνως ἀνῆπτε καὶ τὸν πόλεμον καὶ τὸν γέλωτα. Plutarch. I. p. 65 C. Χωρὶς δὲ τούτων ἐτέροις ἐπαγωνίζονται τεκμηρίοις, *aliis argumentis priora superare contendunt*. Philo. de Incorr. Mundi, p. 946 A. Ἐπαγωνιζόμενος δὲ ὁ Κριτόλαος ἐχρήτο καὶ τοιούτῳ λόγῳ. Vel sequente dativo, quod a praepositione regatur. Supra p. 134 E. εὐλαβέστερος πρὸς τὸ περαιτέρω προελθεῖν ἐγένετο, καὶ ἐπαγωνίζεσθαι τῇ παρανομία, *scelus scelere superare contendere*. Infra p. 807 B. ἐπηγωνίσαντο τῷ τολμήματι, τῇ προδοσίᾳ τὸν σταυρὸν προσθέντες. Tom. vi. p. 146 C. ἀκουσον πῶς ὁ προφήτης ἐπαγωνίζεται τῷ εἰρημένῳ, *maius quiddam subjungit*. Huc pertinet locutio a Chrysostomo vel maxime frequentata, ἐπαγωνίζεσθαι τοῖς προτέροις. Exempla si quaeras, adeas pp. 130 B. 498 E. 694 C. 840 A. Rarius verbum est, sed quoad hunc usum ab altero vix hilum distans, ἐπαποδύεσθαι. Praeter nostrum locum, (ubi perperam vertit Montef. *in scelera sese immergunt*) duo tantum exempla, sed ea maxime apposita, ad manum habeo; unum ex Epistola Chrysostomi ad Innocent. Papam,

Tom. III. p. 517 E. Οὐδὲ γὰρ ἐνταῦθα τὰ τῆς παρανομίας αὐτοῖς κατέλυσεν, ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα τοῖς προτέροις ἐπαπεδύνετο: alterum ex Philone de Carit. p. 711 B. Ἐπαποδύεται αὐτὸς αὐτῷ καὶ ἐπαγώνίζεται. Alios hujus verbi usus nunc non attingo.

p. 670 E. not.^a ἀπέχεσθαι, [καὶ] διὰ τοῦτο καὶ διὰ πολλῶν Com. Mor. ἀπέχεσθαι, καὶ διὰ τούτου καὶ διὰ πολλῶν Sav. Ben.

p. 673 C. lin. 1. ὁ τῶν μοναχῶν λέγω καὶ τῶν ἐσταυρωμένων. Tom. XII. p. 155 C. Γελᾷς δὲ ὅλως, καὶ διαχεῖς τὸ πρόσωπον, ὁ μονάζων; ὁ ἐσταυρωμένος, ὁ πενθῶν, γελᾷς, εἰπέ μοι; Nec ad monachos solum, sed ad unumquemque fidelium ex Chrysostomi quidem sententia pulcherrimum hoc nomen pertinet. Tom. IX. p. 596 B. περὶ τῶν πιστῶν καὶ ἀκριβῶς ἐσταυρωμένων. Tom. XI. p. 627 A. ἡ παρθένος ἡ μὴ μετὰ ἀκριβείας ἐσταυρωμένη. Tom. X. p. 177 D. ὁ ἐκ τῆς καθ' ἡμέραν ἐργασίας τρεφόμενος, καὶ μηδὲ οἰκέτην ἔχων μηδὲ καταγώγιον, ἀλλὰ πάντοθεν ἐστερημένος. Sic Edd. sed pro insolenti locutione πάντοθεν ἐστερημένος legendum ex duobus Regiis πάντοθεν ἐστρωμένος, i. e. ἐσταυρωμένος.

p. 673 D. not.^e Vid. adnot. ad p. 169 D.

p. 673 E. not.ⁱ Inter ἡρεμία et ἐρημία, quae passim a librariis permiscuntur (e. g. p. 218 A), interdum difficilis est electio. Infra p. 790 E. ἡσυχίαν καὶ ἡρεμίαν πολλὴν conjungit Noster. Contra Tom. XI. p. 630 B. οἶαν ἐστὶν ἀκοῦσαι ἐν ἡσυχίᾳ βαθείᾳ καὶ ἐν ἐρημίᾳ τῶν ἀγίων ἀδόντων ἐκείνων.

p. 674 C. not.ⁿ πραγμάτων ὄχλος. Sic dicitur Tom. IV. p. 303 B. ὑπὸ τοσοῦτων ὀχλούμενος πραγμάτων, et p. p. καὶ πολὺς ἦν ὁ τῶν πραγμάτων ὄχλος. Synes. p. 171 A. ἐμαυτὸν ἐπιδουὺς ὄχλῳ πραγμάτων. Julian. Orat. in laudem Const. p. 20 B. τοσοῦτων κύκλῳ περισπάντων μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτήν κινδύνων, καὶ παντοδαπῶν θορύβου πραγμάτων: quae propter hanc causam a Wytttenbachio pro vitiosis habita sunt, quia ipse in loco exscribendo vocabulum κινδύνων casu omiserat.

p. 675 B. not.^z κατορυωμένων] κατορυωμένων Mor. Ben. κατορυομένων Sav. Correxist Editor Ben. 2^{dae}. Verba καὶ χοίρων a Montefalconio nescio unde invecta, etsi in nullo codice apparent, firmiter teneo. Zenodot. apud Valck. ad Ammon. p. 229. ἐπὶ χοίρων γρυλλίζειν καὶ γρύζειν, et p. p. ὠρυγὴ κυρίως ἡ τῶν κυνῶ φωνή, καὶ ὠρέσθαι.

p. 675 C. lin. 1. διὰ τοὺς τῷ πληρῷ καὶ τῇ πλινθείᾳ προσηλωμένους. Locutio sumta ex loco Exodi i. 14. καὶ κατωδύνων αὐτῶν τὴν ζωὴν ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς σκληροῖς, τῷ πληρῷ καὶ τῇ πλινθείᾳ. Cf. pp. 463 E. 727 B. Persona demenda est Monacho nescio quo,

qui sub Aesopi nomine lusit, Fab. cxxxii. Ed. de Fur. (de asino, qui ab hortulano ad figulum dominum transiit) ἐπειδὴ πολὺ πλέον ἀχθοφορεῖν ἡναγκάζετο ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ πλινθείᾳ.

p. 677 A. not.^w τὰ (στόματα) τῶν πολλῶν βορβόρου τινὸς προσεῖπον ὀχετοῖς. Eandem constructionem verbi προσεῖπιν habet Noster pp. 61 B. 779 B. 821 B. Plat. Phileb. p. 19 D. τὸ προσρηθησόμενον ὀρθῶς ἄμεινον ἡδονῆς ἀγαθόν. Plut. II. p. 152 E. τὴν μὲν τοῦ Αἰθίοπος ἐπίταξιν οὐδὲν ἂν τις ἄλλο πλὴν ἀχυνμένην σκυτάλην προσείποι. Ad vulgarem lectionem προσεῖπον ὀχετοῖς haec Savilius: "Vel προσείκαζον legendum, inquit Boisius; vel post "ὀχετοῖς addendum παραπλήσια, vel ὅμοια, vel tale aliquid."

p. 677 B. lin. 6. παραστήσει...ἐννοήσει] Sic Ge. Sav. et codices omnes. παραστήσαι...ἐννοῆσαι Mor. παραστήσαι...ἐννόησαι (sic) Ben.

p. 677 C. not.^z "Morel. ὁ δεσπότης, alii ὁ προφήτης, recte. "Nam hic agitur de Elia Elisaeum in discipulum vocante. Elias "vero, ut ait hic Chrysostomus, non permisit Elisaeo, ut patrem "matremque salutatum iret, antequam magistro se totum addiceret. At secus in Scriptura legitur, ubi dicit Elias, *Vade et re-
"vertere."* Montef.

AD HOM. LXIX.

p. 678 B. lin. 5. Πάλιν ἀπέστειλε καὶ τὰ ἐξῆς (ceteris omissis) Sav. Ibid. lin. penult. ἡτοίμασα] ἡτοίμασται Mosq. ρ. ἡτοίμαστε (sic) Mosq. γ. invitis meis.

p. 678 C. lin. 3. καὶ ἀπέκτειναν καὶ τὰ ἐξῆς Com. Mor. Ben. Post haec verba Homiliam incipiunt. Mei omnes, et Mosquenses uno excepto, integram Parabolam exhibent. Ex Mosq. γ. post verba τὸ ἄριστόν μου ἡτοίμ. nullam lectionem protulit Matthaeius. Lectiones codicum G. H. K. M. in margine dedi; alter L. per totam pericopam cum textu N. F. secundum Ed. Steph. 3^{tiam} prorsus consentit, nisi quod v. 7. Καὶ ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἐκείνους, et v. 13, ἄρατε αὐτὸν καὶ βάλετε habet.

ibid. lin. 11. καὶ ἐπλήσθη ὁ γάμος τῶν κεκλημένων. "Correctio Chrysostomi, quae etsi valde placet, repudianda est." Matth. Scilicet in sacro Codice legitur, καὶ ἐπλήσθη ὁ γάμος ἀνακειμένων. "Vulgo legitur ἀνακειμένων, sed quinque Mosqq. cum "Chrysostomo [hoc est, Chrysostomus cum Chrysostomo; cf. ad-

“not. ad p. 489 B.] tenent τῶν κεκλημένων, unde articulum mu-
 “tuati sumus, qui aegerrime abesset, quoniam non aliqui, sed
 “illi ipsi, quos reperissent, denotantur.” *Fritzsche*. Itaque Vir
 doctissimus τῶν ἀνακειμένων edidit, articulo ex plane diversa lec-
 tione τῶν κεκλημένων arrepto, quod salvis sanae Critices regulis
 fieri posse vehementer nego. Hic certe non opus est tales ma-
 chinas adhibere, cum ipsissima lectio τῶν ἀνακειμένων in codice
 Cant. et tribus aliis a Wetstenio memoratis exstet. Sed vel sic
 spernenda est.

p. 678 E. not.^m εἰς γάμους αὐτοὺς ἔλκει. Sic K. Com. Mor.
 Ge. In lectione καλεῖ καὶ ἔλκει, non difficile est augurari, unde
 irrepserit verbum καλεῖ. Scilicet cum in clausula sequenti οὐ
 πρότερα τὰ ἔθνη κ. τ. ε. verbum καλεῖ vel simile quid aegre
 abesse videretur, illud ipsum primum in margine scriptum, deinde
 in seriem non uno loco invectum, libros turbavit. Post ἔθνη, κα-
 λεῖται addidit Sav. προσκαλεῖται Com. Mor. Ben. Ego vero ex
 praecedentibus verba εἰς γάμους ἔλκει κ. τ. ε. repeto.

p. 679 B. not.^w Cum verba καλούμενοι...ἀναιρεθέντος ob ho-
 moeot. effluxissent, quod uni meorum quoque accidit, interpola-
 tores, ut sententiam utcunque explerent, καλοῦντος inferserunt,
 quod in omnibus Edd. sine animadversione exhibetur. Tandem
 sua, ut centum aliis locis, recuperavit Chrysostomus.

p. 681 A. not.^t Verba τοῦ δεσπότης etiam Nicetas respuit.
 Vid. adnot. ad p. 437 B.

p. 681 C. lin. 7. καὶ τῆς] καὶ γὰρ τῆς Sav. solus. Deinde sic
 pergunt Sav. Ben. τῆς κατασκαφῆς χαλεπώτερον μᾶλλον αὐτοὺς
 ἐκνίξε καὶ πολλῷ μείζον, τὸ ἀντ' ἐκείνων τοὺς ἐξ ἐθνῶν ὁρᾶν εἰσα-
 γομένους. Hic audiendus est Montef. “Apud Morel. series hic
 “admodum vitiata erat, quae ex Manuscriptis [sic Reg. 688] et
 “ex Savil. restituitur. Sic porro legitur ibi: καὶ τῆς κατασκαφῆς
 “χαλ. ἐκνίξε τὸ εἰς τὰ ἐκείνων τοὺς ἐξ ἐθνῶν ὁρᾶν εἰσαγομένους.”
 Nunc de meis codicibus dicendum est. Sic igitur K. καὶ τῆς κα-
 τασκαφῆς χαλεπώτερον τὸ τὰ εἰς ἐκείνων εἰς τοὺς ἐξ ἐθνῶν εἰσα-
 γομένους ὁρᾶν. H. καὶ τῆς κ. χαλ. μᾶλλον ἐκνίξε, τὸ εἰς τὰ ἐκεί-
 νων τοὺς ἐξ ἐθ. εἰς. ὁρᾶν. G. M. καὶ τῆς κ. χαλ. μᾶλλον ἐκνίζοντο
 εἰς τὰ ἐκείνων καὶ πολλῷ μείζον τὰ (τὰ om. M.) τῶν ἐκείνων τοὺς
 ἐξ ἐθ. εἰς. ὁρᾶν. In his duobus etsi valde depravatis, manifesta
 tamen verae lectionis vestigia exstant, quam solus intemeratam
 servavit L. καὶ τῆς κατασκαφῆς χαλεπώτερον ἐκνίξεν, τὸ εἰς τὰ ἐκεί-
 νων, καὶ πολλῷ μείζω τῶν ἐκείνων, τοὺς ἐξ ἐθνῶν ὁρᾶν εἰσαγομένους.
 Habes ipsissimam Morelli lectionem, repositis tamen, quae ob

homoeot. exciderant, verbis καὶ πολλὰ μείζω τῶν ἐκείνων. Sed adverbium μάλλον; quod in hoc uno codice deest, non rejiciendum putavi.

p. 683 B. not.¹ ἀλλὰ δεῖ σχεδιάσαντα Sav. Ben. Sed δεῖ abest a codd. L. M. et Edd. vett. et proculdubio insititium est. Dixi in adnot. ad p. 147 A.

p. 683 C. not.¹ γραμματείας Sav. Ben. γραμματεῖα Com. Mor. Utrumque cum verbo συντιθέναι recte conjungitur. Vide pp. 198 D. 778 C.

AD HOM. LXX.

p. 687 C. lin. 5. Ἀλλὰ πάντα γίνονται. Sed omnia ista fiunt Ben. *Universa nempe ista insidiantes faciunt* Ge. Fefellit eos locutio optime Graeca, πάντα γίνεσθαι, *alias ex aliis formas induere*; i. q. παντοῖος γίνεσθαι, de qua formula egit Lehmann ad Lucian. Tom. II. p. 372.

p. 689 D. lin. 1. ἀλλ' οἰωνίσαντο ἂν τὴν γυναικα. Verbum οἰωνίζεσθαι *abominari* cum eadem constructione legitur apud Suidam s. v. Οἰωνίζοντο· ἀπετρέποντο ὡς κακῶ οἰωνῶ. Τὸν δὲ ἢ μὲν νεότης ἐμίσουν τε καὶ οἰωνίζοντο· οἱ δὲ πρεσβύτεροι κατησπάζοντο καὶ ἐπῆρουν. Chrysost. Tom. VIII. p. 504 A. Καὶ γὰρ τὸ ξύλον (τοῦ σταυροῦ) οἰωνίζοντο, καὶ οὐδὲ θιγεῖν ἠνείχοντο. Quae sequuntur τοιοῦτοι et τοῦτο πάσχοις de superstitiosa ominum observatione intellige.

p. 692 A. lin. 6. καὶ πάντα ἀναμέμικται κ. τ. ε. Locum valde perplexum sic vertit Vetus: *Omnia igitur jacent, quae temulentia gignere solet; verba stolidi, mens furiosa, superbiae flatus, ceteraque hujusmodi.* Savilius lectionem suam, ut plures alias, ex Bodl. 3019 sumsit. Quanquam locum, qualis a me constitutus est, haudquaquam pro sincero praestiterim, illud certe de Chrysostomo bene meruisse mihi videor, quod νοήματα ex omnibus meis pro vitioso νοσήματα dedi. Hoc tamen habent Reg. 688 et Bodl. modo dictus.

AD HOM. LXXI.

p. 695 A. lin. 7. Locus sic legitur in Edd. Καὶ γὰρ ἐκεῖ ἐρωτηθεῖς περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀναστάσεως, καὶ τί ἀνάστασις, ἐδίδαξε πλεον οὐ ἐπύθοντο, παιδεύων αὐτούς. Ubi praeter molestiam verborum καὶ τί ἀνάστασις, non satis constat, quid illud sit, quod Christus ἐκ περιουσίας docuisse tradatur. Secundum nostram lectionem, interrogantibus de modo et qualitate resurrectionis, non solum responsum dedit (v. 30), verum etiam resurrectionem futuram esse argumentis (v. 31, 32) probavit. Cf. omnino p. 690 BC.

p. 696 D. not.^g προσστηῖναι. Vide adnot. ad p. 319 B. Tom. xi. p. 324 B. Ἐμοὶ δοκεῖ πάντα ἐπὶ τὸν πατέρα ἀνατιθέναι, ὥστε μὴ εὐθέως αὐτοῖς προστιθέναι τὸν λόγον. Sic in Edd. “Reg. 743 et marg. Savil. προστῆναι. Reg. 731 προτιθέναι, quod recepimus.” Ed. Ben. 2^{dae}. Imperite. Lege προσστηῖναι, ut non statim eis offendat oratio. Obiter corrigo Basil. M. Hom. in Psal. xiv. Tom. i. p. 112 B. Εἴτα ὥσπερ ἐπὶ τῆς χολερᾶς οἱ τὸ αἶμα προῖσταμένον ἐξερῶντες. Lege προσιστάμενον.

p. 698 D. not.^e μοιχοῖς ἀνδράσι Sav. Ben. “Alii et Morel. μοιχοῖς ἀνθρώποις.” Montef. Itaque lectionem sui codicis L. μονομάχοις ἀνδράσι aut non vidit, aut consulto praeteriit. Hanc tamen ab ipso Auctore scriptam esse nullus dubitō. Nam regia puella non *moechis*, qui omnium ordinum, etiam amplissimorum sunt, sed *gladiatoribus*, vilissimo hominum generi, ut paulo ante δραπεταῖς καὶ οἰκότριψι, recte opponitur. Herodian. i. 16, de Commodο Augusto, μὴθ' ἐάντων ἐπιδόντα μονομάχοις καὶ ἀπεγνωσμένοις ἀνθρώποις κινδυνεύσαι. Hic velim ignoscat mihi Lector, si conjecturam quandam de alio Chrysostomi loco modeste propono. Exstat in Comment. in Epist. ad Hebr. Hom. xv. (Opp. Tom. xii. p. 154 B.) et paulo altius repetendus est. In eo est Orator, ut comparatione facta avaros ipsis prostibulis impuriore et impudentiore esse ostendat. Καὶ τοῦτο δὲ τῶν πορνῶν ἰδίον ἐστίν, ὅτι τοῦ τὸ χρυσίον δίδοντος εἰσὶ καὶ γὰρ δοῦλος ἦ, καὶ ἐλεύθερος, καὶ μοναχὸς, καὶ ὅστις οὖν, προτείνῃ δὲ τὸν μισθόν, καταδέχονται· τοὺς δὲ μηδὲν προτείνοντας, καὶ πάντων ὧσιν εὐγενέστεροι, χωρὶς τοῦ ἀργυρίου οὐ προσίενται. Τοῦτο καὶ ἐνταῦθα οὗτοι ποιοῦσι· τοὺς μὲν ὀρθοὺς λογισμοὺς, ὅταν ἀργύριον μὴ ἔχωσιν, ἀποστρέφονται· τοῖς δὲ μιαιοῖς καὶ ὄντως θεομάχοις συγγίνονται διὰ τὸ χρυσίον. Ex quo me ad Chrysostomi lectionem applicui, semper non tam haesi, quam obstupui in illis, καὶ μοναχὸς ἦ. Nam quid, quaeso, *monacho* cum meretricula?

Ecquis credat tam scurrilem jocos, tam frigidam παρά προσδοκίαν figuram, a Concionatore sacro, eoque monasticae vitae in primis fautore, profectam esse posse? Quid multa? Scripsit Chrysostomus, καὶν γὰρ δοῦλος ἦ, καὶν ἐλεύθερος, καὶν μονόμαχος; quibus apte respondent, καὶν πάντων ὧσιν εὐγενέστεροι. Sed ne sic quidem locum sanum esse judico. Certe in verbis τοῖς δὲ μιαιοῖς καὶ ὄντως θεομάχοις haereat aliquis. Nam praeterquam quod vox θεόμαχος hic non valde apposita est, particulam ὄντως ad aliud quiddam, quod minus vere sic dici possit, respicere oportet. Itaque conjicio, ab Auctore scriptum fuisse, τοῖς δὲ μιαιοῖς καὶ ὄντως θηριομάχοις, epitheto a praecedentibus καὶν μονόμαχος arrepto. Nam μονόμαχοι et θηριομάχοι idem genus hominum sunt. At quid sunt λογισμοὶ θηριομάχοι? Respondeo, crudeles, truculenti, quales possidebat Herodias, de qua supra legimus, p. 499 A. εἰ γὰρ καὶ ἐκείνη θηριομάχων ἀνδρῶν ψυχὴν ἐκτέσματο; h. e. ut paulo post subjungitur, ἀπάντων ἣν ἰταμωτέρα καὶ ὤμοτέρα. Quod vero ad avarum, vel potius τὸν πλεονέκτην attinet, istiusmodi hominum crudelitatem passim insectatur Chrysostomus. Nunc unum exemplum ponam ex Floril. p. 224 sumtum; ubi ait: Τὰ μὲν γὰρ θηρία τῇ φύσει ἐστὶ τοιαῦτα· οἱ δὲ πλεονέκται κατὰ φύσιν τὸ ἡμέρον ἔχοντες, παρά φύσιν [l. εἰς] τὸ θηριῶδες ἑαυτοὺς ἐξάγειν βιάζονται. Habes, amice Lector, conjecturas meas, quibus si a libris scriptis suppetiarum aliquid accedet, vehementer laetabor. Unum addam, Mutianum, veterem harum Homiliarum Interpretem, priora sic vertisse; sit ille servus, sit monachus, sit quilibet, omissa clausula καὶν ἐλεύθερος: pro verbis autem τοῖς δὲ μιαιοῖς καὶ ὄντως θεομάχοις συγγίνονται, haec dedisse; malis autem et vere bestialibus commiscuntur; quae emendationi nostrae aliquatenus favent.

p. 699 A. lin. 5. ἂν παλαιστής μανθάνῃς. “Παλαίειν aut παλαίστικὴν [pro παλαιστής?], inquit Boisius: recte. Sic paulo post “ἂν πυκτενεῖν μανθάνῃς.” Sav. Vulgatum ferri posse videtur. Ita certe locutus est Aesop. Fab. cxl. Ed. de Fur. τί γὰρ τοῦ πατρός με μάγειρον διδάξαντος, ἱατρικὴν τέχνην ὑπελαβόμεν;

p. 699 B. lin. 5. Haec pessime sine distinctione in omnibus Edd. leguntur, ἐνταῦθα δὲ ἐν αἰωνίῳ ζωῇ γέγονας ὁμοῖος θεῷ κ. τ. εἰ.

p. 699 E. ὑπὲρ τῶν ἐνεργουμένων. Cf. Tom. x. p. 568 C. Ipsos Energumenos praesentes in Ecclesia sisti solitos esse, dum oratio pro illis fieret, alibi nos docuit Chrys. Tom. i. p. 477 B. ἂν διδάξωμεν ὑμᾶς, τίνας ἐνεκεν ἐκείνῃ γίνεται πρὸ τῶν ἄλλων ἢ εὐχῇ, καὶ τί δήποτε τοὺς δαιμονῶντας καὶ τῇ μανίᾳ πονηρᾷ κατεχομένους εἰσάγεσθαι κελεύει τότε ὁ διάκονος, καὶ κλίνειν τὰς κεφαλὰς,

p. 700 A. not.* ἐγκληθῆναι. “Unus ἐκκλησιασθῆναι.” *Montef.* Lectio valde notabilis, et a pluribus codd. testata; unde tamen nullus sensus, qui ad hujus loci sententiam appositus sit, elici potest. Verbum ἐγκαλεῖν cum κολάζειν copulat Noster, Tom. x. p. 14 A. καὶ δικασταῖς προσάγομεν τοῖς ἐγκαλοῦσι καὶ κολάζουσι, καὶ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις τιμῶσιν. Inepte vertit Vetus: *quique peccare possunt.*

AD HOM. LXXII.

p. 702 D. not.^t διδασκαλίας Edd. sine ulla animadversione. Supra p. 143 B. ubi recte legitur τὴν τοῦ νόμου δυσκολίαν, unus A. διδασκαλίαν habet.

p. 702 E. not.^v ἐπεὶ τούτοις] τούτους καὶ Bodl. 3019. Cum particula ἐπεὶ in nullo codice exstet, vereor ne Savillii ingenio, auctoritati Veteris Interpretis plus aequo tribuentis, debeatur. Nec tamen absente ea constructionem facile expedias. Integra clausula, quae molestissima est, in uno deest.

p. 703 B. lin. 8. εὐαγγέλια τῶν τραχήλων ἐξαρτῶσαι. Cf. Tom. II. p. 197 E. Οὐχ ὁρᾷς, πῶς αἱ γυναῖκες καὶ τὰ μικρὰ παιδιά ἀντὶ φυλακῆς μεγάλης εὐαγγέλια ἐξαρτῶσι τοῦ τραχήλου, καὶ πανταχοῦ περιφέρουσιν, ὅπουπερ ἂν ἀπίωσιν; “Haec vero erant μικρὰ εὐαγγέλια, quae gestabantur, ut a Judaeis φυλακῆρια. Rem clare docet Isidorus Pelus. Lib. II. Ep. CL. Ἰσθι ὅτι τὰ φυλακῆρια δελτία ἦν μικρὰ, τὸν νόμον ὠδίνοντα, ἅπερ ἐφόρουν οἱ τῶν Ἰουδαίων καθηγηταὶ, ὥσπερ νῦν αἱ γυναῖκες τὰ εὐαγγέλια μικρά.” *Suicer. Thesaur. Tom. I. p. 1227.*

p. 704 D. lin. 5. οὕτω καὶ εἰς διδασκαλος κ. τ. εἰ. Vetus: *sic cum unus Dominus et unus Deus pater asseratur, non expellitur filius, quominus una cum patre Dominus et Deus sit.* Ergo in suo videtur habuisse pro διδάσκαλος utroque loco κύριος καὶ θεός; quod ad argumentationem quoque prorsus necessarium videtur. Euthym. οὕτω καὶ εἰς πατὴρ ἡμῶν λεγόμενος ὁ πατὴρ οὐκ ἐκβάλλει τὸν υἱὸν τοῦ λέγεσθαι πατέρα ἡμῶν.

p. 705 A. lin. 4. ἀλλὰ καὶ τὰ ἔσχατα διώκειν, sc. κελεύει, quod ex verbo contrariae significationis κωλύει tacite assumendum, usu vel ab optimis Scriptoribus noto. Tom. VIII. p. 511 C. Καὶ ταῦτα λέγω, οὐ κηδεύειν κωλύων, ἀλλὰ μετὰ συμμετρίας τοῦτο ποιεῖν. He-

rod. ix. 2. οὐδὲ ἔων ἵεναι ἑκαστέρῳ, ἀλλ' αὐτοῦ ἰζόμενον ποιέειν, ὅκως ἀμαχητὶ τὴν πᾶσαν Ἑλλάδα καταστρέψῃται. Adde Schaefer. Appar. ad Demosth. Tom. ii. p. 93. qui recte monuit, particulam adversativam omnem sensus ambiguitatem tollere. Prorsus singularis est ratio loci Apostolici, 1 Tim. iv. 3. κωλύόντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων.

p. 705 D. lin. 5. “Haec ὅπου γε καὶ ψυχὴ μία πᾶσι, addidimus e Codice 694 et Savilio: omiserunt Morel. Commelin. [et “Ben.] propter homoeoteleuton.” Editor Ben. 2^{dae}. Habent, uno M. excepto, mei omnes.

AD HOM. LXXIII.

p. 708 C. lin. 1. τούτέστιν, αὐτογέννηαν. Hujusmodi compositis vehementer delectatur Chrys. e. g. αὐτόλιθος p. 818 D. ubi vid. adnot. αὐτομανία Tom. iv. p. 78 A. αὐτόνεκρος Tom. iii. p. 596 A. Adde Tom. viii. p. 78 B. Οὐ μεθεκτὴν, φησὶν, ἔχει τὴν δωρεάν, ἀλλ' αὐτοπηγὴ καὶ αὐτορίζα ἐστὶ πάντων τῶν καλῶν, αὐτοζωή, καὶ αὐτοφῶς, καὶ αὐτοαλήθεια. Plura dabit Heinichen. ad Euseb. H. E. Tom. iii. p. 223 sqq.

p. 709 B. lin. 4. ἐκεῖνα διὰ ταῦτα. “Boisius rectius putat “ταῦτα δι' ἐκεῖνα, ut ταῦτα περὶ μικρῶν dicatur, ἐκεῖνα περὶ μεγάλων, ut in proxime praecedentibus et subsequenter fit.” Sav. Sed in usu pronominum οὗτος et ἐκεῖνος negligentissime versatus est Noster, ut vel ex hoc loco patebit. Nam paulo post ait: Τούτοις μὲν γὰρ ἐκεῖνα οὐχ εἶπετο· ἐκεῖνα δὲ τούτοις πάντως; quae si ad grammaticam rationem exigantur, plane inter se pugnantia sunt. Codices tamen nihil mutant. Similem confusionem videbis p. 299 B. Tom. ii. p. 248 D. καὶ οὔτε οὔτοι ἐγκαλοῦσιν ἐκείνοις, οὔτε οὔτοι (pro ἐκείνοι) τούτων καταγινώσκουσιν. Tom. viii. p. 147 A. Καὶ γὰρ πάντα ἐπὶ γῆς τούτῳ (Catechumeno), τὰ πάντα ἐν οὐρανοῖς ἐκείνῳ (fidei)· βασιλεὺς τούτῳ (fidei) ὁ Χριστὸς, ἐκείνῳ δὲ ἡ ἁμαρτία καὶ ὁ διάβολος. Et p. p. Καὶ ἐνδύμα πάλιν, τούτῳ (Catechumeno) μὲν τὰ σητῶν ἔργα, ἐκείνῳ δὲ κ. τ. εἰ. ubi recte monet Savilius, haec dici contra rigidam legem linguae, sed non contra morem Auctoris. Cf. adnot. ad p. 814 A.

p. 709 C. not.^d ὁδηγοὺς αὐτοὺς καλεῖ τυφλοὺς; videlicet in v. 16 hujusce Capitis. Librariis fraudi fuit alius locus, Cap. xv. v. 14. Nam de discipulorum caecitate nulla hic quaestio est.

p. 710 A. not.^k ἀλλὰ τούναντίον μὲν οὖν ἅπαν ποιεῖ, καὶ δείκνυσιν αὐτὴν περιττὴν οὖσαν Edd. Sic unus meorum G. ἅπαν ποιεῖ δείκνυσιν αὐτὴν K. ἅπαντα ποιῶν δείκνυσιν αὐτὴν H. ἅπαντα ποιεῖ, δείκνυσι δὲ αὐτὴν M. ἅπαντα ποιεῖ δείκνυσιν αὐτὴν (et οὖσαν om.) L. “Alii ἅπαν ποιεῖ δείκνυς αὐτὴν.” Montef. Haec est lectio Edd. Com. et Morel. sed participium δείκνυς in nullo codice vidi. Cum tamen δείκνυς et δείκνυσι passim inter se commutantur (vid. adnot. ad p. 308 C.), non veritus sum locum sic constituere: ἀλλὰ τούναντίον μὲν οὖν, ἅπαντα ποιεῖ δείκνυς αὐτὴν περιττὴν οὖσαν. Formula πάντα ποιεῖν de iis, qui *nihil intentatum relinquunt, ut id quod velint, efficiant*, secundum usum optimorum Scriptorum cum participio construitur. Xen. Cyrop. v. 4, 26. Οἱ δὲ Ἀσσύριοι ὡς ἤκουσαν ταῦτα, πάντα ἐποιοῦν πείθοντες τὸν βασιλέα συγχωρῆσαι ταῦτα. Plat. Euthyph. p. 6 B. πάντα ποιοῦσι καὶ λέγουσι φεύγοντες τὴν δίκην. Vid. Lennep. ad Phal. Ep. XLVIII. p. 162.

p. 711 C. not.^f Verbum ἐπιβαίνειν cum tertio casu interdum conjungit Chrys. e. g. pp. 54 C. 121 B. Plutarch. II. p. 236 B. ἐπιβὰς τοῖς στρώμασι; quod tamen non omnino simile est. Infra not.^k emendationis εἰσίασι pro ἴσασι, quae palmaria est, non meminit Montef.

p. 712 B. not.^g Notanda est confusio vocum πηρὸς et πονηρὸς (quae rursus p. 823 A. redibit) propter locum Justini M. Apol. i. p. 57 C. ubi usque ad hunc diem corrupte legitur: ὃ δὲ λέγομεν χωλὸν καὶ παραλυτικὸν καὶ ἐκ γενετῆς πονηρὸν ὑγιεῖς πεποιηκέναι αὐτόν: quanquam jampridem πηρὸν legendum viderat R. Steph., probantibus, sed deteriora sequentibus, quotquot fuerunt, Martyris Editoribus. Porro apud ipsum Chrys. Tom. v. p. 147 A. ὥσπερ γὰρ τὸν πηρὸν, εἰ μὴ καθόλου τετύφλωται, vitiose edidit Mor. ὥσπερ γὰρ ὁ πονηρὸς. Haec tamen loca secure laudavit Vir in talibus non temere credendus J. F. Schleusner in Lexico N. F. s. v. πονηρὸς, scilicet ut illi vocabulo vim commentitiam, *morbosus*, vindicaret.

p. 713 B. not.^d Pro “H. K.” corrigendum “H. L.”

p. 714 B. lin. 3. φάρνυγα] φάρνγα G. H. K. Vid. adnot. ad p. 474 D.

AD HOM. LXXIV.

p. 715 C. not.^b Εἶτα ἐπειδὴ γνῶμην ἔσπιζεν Edd. non monito de alia scriptura Lectore. Non male quidem dicitur σπίζειν γνῶμην, *infamare* (notavit Ge.); sed longe praestat, meo quidem iudicio, lectio codicum H. L. M. γνῶμην ἤταζεν, cujus interpretatio est ἐρέννα, quod in alio cod. legitur. Nam Dei proprium est ἐτάζειν καρδίας καὶ νεφρούς, Psal. vii. 10. 1 Paral. xxix. 17. Jerem. xvii. 10.

p. 716 B. lin. 1. οὔτοι δὲ...καλοῦντας. Vetus: *isti filium interfecerunt: illi vocantes ad nuptias, isti sponsum necarunt.* Hoc est, οὔτοι δὲ καὶ τὸν νίον καὶ οἱ μὲν τοὺς ἐπὶ γάμον καλοῦντας, οὔτοι δὲ καὶ τὸν νυμφίον. Quae correctori debentur.

p. 717 B. not.^c Animadvertat Lector optimam scripturam ἀπήτησε ab omnibus codicibus testatam, cujus tamen ne meminerunt quidem Editores. Vulgatum ἀπέτισε δίκην, *poenas persolvit*, perincommode ad subjectum Cainum refertur.

ibid. lin. ult. ὃν καὶ Ἰωδάε φησὶν ἢ γραφή. “Non Jodaë “sive Joiadam vocatum fuisse Zachariam illum dicit Scriptura “(2 Paral. xxiv. 20) sed ait Zachariam filium Joiadae fuisse, contra quam narrat Chrysostomus *μνημονικῶ* lapsu.” Montef.

p. 717 D. not.^b Edd. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ αἷμα αὐτῶν ἐκέλευσε προσφέρεισθαι. Ingeniosissimam Boisii conjecturam αἷμα ἀλόγων ἐκώλυσε προσφέρεισθαι, hoc est, *sanguinem animalium vetuit vesci*, laudo quidem, sed ut nunc locus emendatus est, minus necessariam puto. Αὐτῷ est pro εἰαυτῷ, ut centies apud Chrysostomum.

ibid. not.^k “Unus ἐκέλευσε. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκέλευσε προσφέρεισθαι δεικνύς...ἐπὶ ἀνθρώπων; quae sunt ἀσύστατα.” Montef. Hic est meus L. qui tamen verba Διὰ τοῦτο... ἐπὶ ἀνθρώπου non *bis* legit, sed tantum sedem eorum mutavit.

p. 718 A. lin. 3. ὥστε μηδὲν αὐτοῖς ἐγκαλεῖν. Vetus: *ne ab iis increparentur.* Montef. *ne se reprehenderent.* Mihi quidem rectius haec cepisse videtur Interpolator codicis L. scribens, ὥστε μηδὲν αὐτοὺς (τοὺς Φαρισαίους) ἐγκαλεῖν αὐτοῖς (τοῖς πατράσιν) ἔχειν.

p. 719 C. lin. 6. ὥσπερ οὖν οὐδὲ τοῖς πολιτείαις ἔνεκεν μετανοοῦσι τότε. Vetus: *quemadmodum neque illi qui eversa civitate resipiscunt.* Similia habet Montef. Veriorem, ni multum fallor, interpretandi viam monstravit Epitomator, cujus verba sunt: οὕτως οὐδὲ ἡμῖν αὐτοῖς ἐπὶ ταῖς πονηραῖς πράξεσι μετανοοῦσιν ἐκεῖ. Nimirum his verbis Concionator a Judaeis ad auditores suos tran-

sit. Itaque πολιτεία pro vita et moribus, et hic quidem malis, ponitur.

p. 720 D. not.^y Lectio vulgaris χαρίση τῇ ἐπιθυμίᾳ non sollicitanda est. Aristot. Eth. Nic. ix. 8, 4. Οἱ δὲ περὶ ταῦτα πλεονέκται χαρίζονται ταῖς ἐπιθυμίαις, καὶ ὅλως τοῖς πάθεσι καὶ τῷ ἀλόγῳ τῆς ψυχῆς. Aliud est χρᾶσθαι ἐπιθυμίαις, cupiditates concipere, e. g. Thucyd. vi. 15. ταῖς ἐπιθυμίαις μείζουσιν ἢ κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν ἐχρῆτο (Alcibiades).

ibid. not.^z καὶ παγίδας τοῦ δ. Edd. invito codice L. qui solus haec verba agnoscit. Additamentum τοῦ διαβόλου, ex alio loco 1 Tim. iii. 7. huc translatum, agnoscit Chrysost. in Commentario ad loc. Opp. Tom. xi. p. 649 B.

AD HOM. LXXV.

“Manus vetus in imo margine paginae Codicis 694 adscripsit haec: “Ἀπὸ τοῦ παρόντος οὐ λόγου ἄρχονται ἀναγινώσκεσθαι καὶ οἱ καθεξῆς λόγοι καθημέραν τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ ἐβδομάδι.” Ed. Ben. 2^{dae}. Cur μεγάλη ἐβδομάς dicatur, docet Chrys. Tom. iv. p. 294 B.

p. 723 E. not.^a Teneo vulgatum οὐ μακρόθεν, a Montefalconio non diu post versum; quod vereor ne οὐκ εἰς μακρὰν requiratur. Intelligo de loci vicinitate; Romani enim jam inter Judaeos versabantur.

p. 725 C. not.^k De lectione οὐ τῆς συντελείας, ἀλλὰ τῶν Ἱεροσολύμων, a Savilio ex Bodl. 3019 tacite recepta, non tam mihi exploratum est, ut contra consensum omnium meorum codd. probandam putem. Nam vox συντέλεια, quamvis per hanc Homiliam potius de mundi interitu intelligenda est, in Veteri tamen Test. saepissime de urbium aut gentium eversionibus ponitur.

p. 726 A. not.^t ἐλούσαν] Sic Ep. Mor. ἐλούσαν L. εἴκυσαν M. qui codex in hac parte valde depravatus est. Ceteri ἐπελθοῦσαν, quod post Savilium edidit Montef. “Alii ἐλθοῦσαν.” Sic Montef., de Morelli lectione nihil monens. Verbum ἐπιδραμεῖν posuit Euthym. Ex ἐλούσαν, ut videtur, factum est ἐλθοῦσαν, inde ἐπελθοῦσαν, quod per se tamen satis aptum est.

p. 726 D. not.^d Edebatur ἀκατίῳ τῶν οὕτως ὥς εἶπον ταραττομένων. “Ferri haec possunt, si explicentur sic, ἐν ἀκατίῳ τῶν

“οὕτως ταραττομένων ἀκατίων. Conjici tamen potest ἀκατίῳ οὕτως
 “...ταραττομένῳ. Certe Interpres videtur expressisse dativum.”
Matth. Nov. Ecl. p. 156. Dativum habent omnes mei et Reg. 688.

p. 726 E. not.^h “Boisius suspicatur sic legendum, καὶ μυρία
 “οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς οἰκοῦντας διέθηκαν κακά; ex quibus sane διέθηκαν
 “meo judicio necessario retinendum.” *Sav. Duo codices prae-*
bent καὶ μυρία τοῖς οἰκοῦσι [hoc male: vid. pp. 444 A. 746 C.]
διέθηκαν κακά. Nihil tamen muto.

p. 727 A. lin. 3. καὶ μετὰ τούτων καὶ τὰ λεγόμενα εὖ. εἶναι,
 καὶ πρὸς τούτοις τὸ τὸν καιρὸν κ. τ. ε. *Sav. Ben. “Haec inversa*
“erant apud Morel.; ex MSS. vero et ex Savil. restituta sunt.”
Montef. Nos veterem ordinem revocavimus, ita postulantibus
omnibus codd. Cum Montef. facit Reg. 688.

p. 727 C. not.^s Edd. κηρυττομένων. “Usitatus est activum.
 “Savilius putat Interpretem legisse κηρυττόντων, aut κηρυττομένων
 “active accipiendum esse.” *Matth. Reposui κηρυττόντων, quod*
praeter meos habet etiam Bodl. 3019, a Savilio, ni fallor, in sub-
sidium vocatus.

ibid. not.^w Lectio οὐ φθαρήσεται suspicionem mihi injicit,
 olim scriptum fuisse οὐ φθήσεται, vel οὐχὶ φθήσεται, quae forma
 alio loco p. 388 E. tantum non oblitterata est. In loco Libanii
 Declam. xxix. p. 676 D. δεινὸν ποιησάμενος ὀφθῆναι τελευτήσαντας
 πρὸ τοῦ δοῦναι δικήν, pro ὀφθῆναι Reiskius (Tom. III. p. 51) τὸ
 φθῆναι ex cod. edidit. Et sic jampridem correxerat *Wyttlenb. ad*
Plut. de S. N. V. p. 49. monens tamen, in tali constructione in-
terdum nil referre, utrum ponatur φθῆναι an ὀφθῆναι.

p. 727 E. not.^b Χαννωθέντας γὰρ καὶ ἐκλυθέντας κ. τ. ε. Sic K. L.
 In Edd. Com. et Mor. post κόσμῳ haec leguntur: [Εἶτα προοίμια
 ταῦτά ἐστι, φησί.] Χαννωθέντας [γὰρ] καὶ ἐκκαυθέντας κ. τ. ε. Sub-
 latis uncis, haec est lectio meorum G. H. M. et Veteris Interpre-
 tis, nisi quod H. M. ἐκλυθέντας, Vetus autem *territos* habet. Pror-
 sus diversam lectionem invexit Savilius, Commeliniana in marginem
 ablegata: Ἐπειδὴ δὲ τοιαῦτα τὰ προοίμια ἔσεσθαι εἰπὼν, χαννωθέν-
 τας εἶδε καὶ ἐκλυθέντας et p. p. συστρέφει πάλιν αὐτοὺς διὰ τοῦτο,
 καὶ λέγει, ὅτι. Montefalconius haec in notis: “Hic plurima vitiata
 “habebantur in Edit. Morelli, quae ex MSS. et ex Savil. restituta
 “sunt.” Textum autem sic constituit: Ἐπειδὴ δὲ τὰ προοίμια τοι-
 αῦτα ἔσεσθαι εἰπὼν, χ. εἶδε καὶ ἐκλ. τῷ φ. τῶν ε. συστρέφει πάλιν
 αὐτοὺς λέγων, ὅτι. Eadem fere habet Reg. 688. nisi quod δὲ omit-
 tit, et in ultimis propius ad Savilium accedit, σ. πάλιν αὐτοὺς διὰ
 τούτου καὶ λέγει scribens. Si quid video, verba εἶτα προοίμια

ταῦτά ἐστι, φησί, quae ad lectionem Commel. pertinent, ex Scholio ad verba τῶν εἰρημένων adscripto nata sunt; quae postea in seriem illata correctoribus ansam dederunt, ut ad eorum sententiam totum locum arbitrario reformarent. Certe in nostra lectione nihil neque ad sensum, neque ad constructionem desideres.

p. 728 C. not.^o “Haec quoque perperam jacebant in Editione Morelli, quae ex aliis [e. g. Reg. 688.] restituta sunt.” Montef. Nos veterem lectionem, excepto verbo δυνατὸν, jubentibus codicibus revocavimus. Vetus: *illud vero* [nempe ὅτι ὥφθη X. ἕτερος] *nec fingere quidem audent.*

p. 728 E. not.^t μηδὲ ἀπλῶς ἐντεῦθεν καὶ εἰκῇ φέρεσθαι. Haec vertit Vetus: *neve credere temere omnia ferri*; qui sensus quomodo a Graecis extricari possit, non video. Locum, ut videtur, depravatum, satius visum est intactum relinquere, quam in vectis paucorum librorum interpolationibus pejus corrumpere. Editores hic nihil animadversionis dederunt.

AD HOM. LXXVI.

p. 732 A. lin. 2. Haec auxit Epit. h. m. Οὐ μόνον δὲ περὶ τοῦ ἀνδριάντος λέγει τοῦτο, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν στρατοπέδων. Quasi legisset: “Ὅθεν μοι δοκεῖ καὶ τὰ στρ. λέγειν. Paulo infra idem habet, καὶ τὸ γυμνῶ; Euthym. τὸ καὶ γυμνῶ. Neutra emendatio a libris firmatur.

p. 733 A. Τοιοῦτος γὰρ ἦν ὁ λιμὸς κ. τ. ἐ. Haec, ni fallor, apud Josephum non leguntur. Chrysostomo, Scriptori in libris citandis incuriosissimo, haerebat in memoria alia fames, quae urbi Samariae ab Adado Syrorum Rege obsessae incessit. Vide 4 Reg. vi. 25 sqq. Joseph. Antiq. ix. 4, 4.

p. 733 B. lin. 2. Θέα] Sic Sav. et codices. Σκόπει Montef. de suo, ut videtur. Nam apud Mor. sic habetur locus: ἡ τῶν πραγμάτων ἀλή- et folio verso, θέα δέ μοι κ. τ. ἐ.

p. 734 D. not.^o καὶ τὸν καιρὸν καθ’ ὃν Sav. Ben. Etiam librariorum male habuit rara constructio τὸν καθ’ ὃν. Euthym. ad Matth. ix. 5. ἦσαν δὲ καὶ ἄμφω τὰ περὶ ὧν ἡρώτησε, θεῶ μὲν δυνατὰ κ. τ. ἐ. Theophylact. ad Matth. xi. 3. ἵνα κακεῖ σώσῃ τοὺς ὄσοι πιστεύειν ἔμελλον κ. τ. ἐ.

p. 735 B. not.^x οἱ καὶ ἐκείνων ἔσονται πικρότεροι Sav. Ben. (om. οἱ) καὶ ἐκείνων εἰσὶ π. Com. Mor. Legendum puto, οἱ καὶ ἐκείνων πικρότεροι. Epit. οἱ καὶ ἐκείνων ὄντες πικρότεροι, δώσουσι σημεῖα κ. τ. έ.

p. 736 E. lin. penult. τῶν μενόντων. "Qui scilicet ab angelis congregati non fuerint, τῶν ἀπολιμπανομένων, ut mox ait." Sav.

p. 737 C. not.^x ἀλλὰ ἀλγοῦμεν Edd. Cf. adnot. ad p. 93 C.

p. 738 C. not.^o Locus valde turbatus, in quo constituendo paulo liberius agere coactus sum. In omnibus Edd. sic legitur: Τί τρέχεις πρὸς τοὺς πένητας, πρὸς ἀνθρώπους τοὺς πτωχεύσαντας; Δράμε πρὸς τὸν θεόν, τὸν καὶ ὑπὲρ μικρῶν μεγάλα σοι παρέχοντα πράγματα. Plane eadem habent H. K. L. si unum verbum πτωχεύοντας pro πτωχεύσαντας excipias. Posteriora sic verti posse, qui pro modicis magna tibi daturus est, sibi persuasit Montef.; quod mihi quidem nunquam probabit. Nam puer didici, formulam πράγματα παρέχειν τινὶ Latine sonare, alicui negotia facessere, molestus esse, quod creditoris, non debitoris est. Aliam lectionem affert Savilius in margine: Τί μὴ τρέχεις πρὸς ἐκείνον, ἀλλὰ πρὸς ἀνθρώπους τοὺς πένητας τοὺς καὶ ὕ. μ. μ. σοι παρέχοντας πράγματα; Huic non valde dissimilem habet G. Τί μὴ τρέχεις πρὸς τοὺς πένητας, πρὸς ἀνθρώπους τοὺς πένητας τοὺς κ. τ. έ. Postremo Vetus sic: Quare ad inopes curris? ad homines dico inopes, qui aut tibi tua non reddent, aut certe male et illiberaliter reddent? Ad Deum curre, qui pro parvis magna liberaliter reponit. Ergo, ut videtur, utramque clausulam, τοὺς καὶ ὑπὲρ μ. et δράμε πρὸς τὸν θεόν, τὸν καὶ ὑπὲρ μ. conjunxit. Hic fateor me eam viam secutum esse, qua ad probum et commodum sensum, potius quam qua ad ipsissima Auctoris verba, perveniri posset.

p. 738 D. lin. 5. "τὸν ἐμὸν καλλωπισμὸν, sc. καλλωπίζον [καλλώπισαι]. Sic in sequentibus subintelligendi imperativi συγγενικὸν, cognatae significationis; nimirum, ὀπλίζον [ὀπλίσθητι], ἐνδύσαι, τράφητι, ὀδεύσον, κληρονόμησον, εἴσελθε, οἰκοδόμησον." Sav. Non opus erat monere, nisi graviter hic errasset Vetus Interpres, ad interpunctionem parum attendens. Majore culpa tenetur Montef., qui non solum male vertit, sed distinctionem, recte in prioribus Edd. dispositam, data opera corrumpit.

p. 739 A. lin. penult. εἰς πίθον ἀντλῆς τετριμμένον Com. Mor. Ben. Correxuit Sav. Hic omnes mei τετρημένον habent; sed supra p. 72 B. unus A. τετριμμένον. Eundem scribarum lapsum notaverunt Oudend. ad Thom. M. p. 842. Hemst. ad Luc. Dial. Mar. vi. Tom. II. p. 367 Ed. Bip. Adde Prov. xxiii. 27. Ed. Complut. Nam

Danaïdum πίθον τετρημένον, apud profanos vulgatissimum, non dubitaverunt in sacrum quoque Codicem inferre LXX Interpretes.

ibid. lin. ult. εἰς πῦρ ξαίνειν, in ignem carminare lanam. Plato de Legg. vi. p. 780 C. τὸ τῶν παιζόντων, εἰς πῦρ ξαίνειν, καὶ μυρία ἕτερα τοιαῦτα ἀνήνυτα ποιοῦντα δρᾶν; ubi vide Ast. Vulgo vertunt, *flammam discernere* (Ge.) vel *ignem verberare* (Montef.). Similia sunt ἡθμῶ ἀντλεῖν, κοσκίνῃ φέρειν ὕδωρ, σπόγγῳ πάτταλον κροῦναι, etc. Praeter Auctores paroemiographicos cf. *Boissonade* ad Aristaen. p. 723.

p. 739 D. not.^c Lectionem omnium librorum, etiam Reg. 688, πένθεσι βεβλημένους, non sine dubitatione quadam recepi. Eustath. ad Hom. Il. i. 3. "Ὅτι βέλει τὸ πένθος ἔοικεν, ὡς πληττον εἰς ψυχὴν διό φησι πένθει δ' ἀτλήτῃ βεβολήατο πάντες ἄριστοι.

AD HOM. LXXVII.

p. 740 E. lin. 2. τῶν παρελθόντων. "Morel. τῶν προσελθόντων: "Savil. τῶν παρελθόντων. Congruentior videtur Morelli lectio." Montef. vertens, quae praecessura erant. Sed omnes codices, etiam Reg. 688, παρελθόντων habent. Vetus, praedicta. Paulo ante ἐπ' αὐτὸν ἔλθωσι Edd. tacite.

p. 741 D. lin. 5. οὐδὲ ὁ υἱός, εἰ μὴ ὁ πατήρ. Sic Marc. xiii. 32. Matthaeus, εἰ μὴ ὁ πατήρ μου μόνος. "Chrysostomus consulto ex "Marco haec videtur assumpsisse. Maximam [?] enim partem "Hom. LXXVII. in ea sententia explicanda consumsit." Matth. Verba τοῦ ἀνθρώπου ad leniendam sententiam a quibusdam addita sunt, quasi dicatur, οὐκ οἶδεν ὁ υἱός, ὡς ἄνθρωπος. Fritzsche ad Marc. l. l. "Plerique, ut Chrysostomus, Jesum rem ignoravisse ut hominem, optime scivisse ut Deum contendere putarunt." Fallitur. Nam Chrysostomi sententia haec est: οἶδεν, ἀλλὰ δι' οἰκονομίαν τινὰ ἀπεσιγήσε.

ibid. not.^s κωλύει μὴ [οὐ pro μὴ Sav.] μόνον μὴ μαθεῖν, ἀλλὰ μὴδὲ καὶ ζητῆσαι Edd. Epitomatoris lectionem κωλύει οὐ μόνον ζητῆσαι, ἀλλὰ μὴδὲ εἰς ἔννοιαν τοῦτο λαβεῖν non firman codices.

p. 741 E. lin. ult. ἐκείνων ἀποτεριχίζων τῇ πεύσει τὸ εἰρημένον. i. e. quasi muro opposito discludens et dissepiens id quod dictum

est ab illorum interrogatione, inquit Boisius. Alio modo, et magis vulgari, dici potuisset, ἐκείνοις ἀποτεριχίζων τὴν πεῦσιν τοῦ εἰρημένον. Sic supra p. 224 B. ἀποτεριχίζων ἐαυτῷ πανταχοῦ τὴν τοιαύτην θεωρίαν.

p. 742 B. lin. 1. Καὶ ὑμεῖς μὲν κ. τ. εἰ. “Hic disputat, et alibi “passim, contra Anomoeos, qui dicebant se perinde nosse substantiam Dei, atque Deus ipse eam noverat.” *Montef.*

p. 742 C. not.^c ἀποκρυσσάμενος (sic ab eadem manu) K. Exempla hujus locutionis congressit *Wetsten.* ad Act. xx. 20.

p. 744 B. lin. 7. ἐαυτὸν κύριον ὀνομάζει, scilicet in versu 46, ὃν ἐλθὼν ὁ κύριος εὐρήσει, infra D. lin. 4. ubi male in Edd. legitur ὁ κύριος αὐτοῦ. Pronomen etiam a Mosqq. abest.

p. 745 B. not.^m “Καὶ περὶ χαρισμάτων in uno codice deest, “nec legit Interpres. Duo MSS. καὶ περὶ χρημάτων perperam.” *Montef.* Utinam nos docuisset, in quot suorum codd. καὶ περὶ χαρισμάτων invenerit. Ego certe hanc lectionem frustra quaesivi. Nec tamen eam in dubium voco.

p. 746 A. not.^w μὴ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα προέσθαι. Minus necessaria est Savilii conjectura, μὴ ἀντὶ τῶν μικρῶν. Vide *Matthiae*. Gr. Gr. §. 342. qui apte excitavit locum Demosth. Phil. II. p. 68. μηδενὸς ἂν κέρδους τὰ κοινὰ δικαῖα τῶν Ἑλλήνων προέσθαι. Morelli lectionem, quae plane absurda est, intactam reliquit novissimus Editor, nisi quod σωφρονήσας loco σωφρονίσας dedit.

p. 746 C. not.^d Edebatur ὑπομνησκει τῆς ἀγνοίας τὴν ἡμέραν, praepostere. “Unus codex, ἀναμνησκει: alter [alius?] ὑπομνησκει τὴν ἀγνοίαν τῆς ἡμέρας.” *Montef.* Atqui unus ille (meus L.) qui ἀναμνησκει legit, porro habet τῆς ἀγ. τῆς ἡμέρας, ut recte legendum vidit Savilius.

AD HOM. LXXVIII.

Text. lin. 5. ἔλαιον. Post h. v. statim Homiliam incipiunt Com. Mor. Sav. Post ἔλαιον sic pergit *Montef.* Αἱ δὲ φρόνιμοι ἔλαβον ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις αὐτῶν μετὰ τῶν λαμπάδων αὐτῶν. Χρονίζοντας δὲ τοῦ νυμφίου, καὶ τὰ ἐξῆς. Quae ex Bibliis, non ex Chrysostomi codicibus hausisse videtur. Cum meis G. H. K. L. consentiant quinque Mosqq.

p. 751 A. lin. 2. 'Αλλ' ἐνταῦθα μὲν. Vetus: *in superioribus*. Epit. et Euthym. ἐπὶ τῆς προτέρας παραβολῆς.

ibid. lin. 9. κενούντα] ἀποκενοῦντα Sav. invitis codd. Paulo post ἔλεον pro ἔλαιον dedit Com. unde ἔλεος fecit Sav. Ἐλαιον cum codd. habent Mor. Ben. De hac confusione mox dicam.

p. 751 C. lin. 8. μετὰ τῶν πόρνων. Sic Ge. et Edd. In meis G. M. et Epit. πορνῶν lego; de Parisiensibus nunc non possum affirmare. Pro πορνῶν ante nos edebatur πόρνων, p. 339 A. necnon πόρνους pro πόρνας p. 143 B. Tom. vi. p. 34 E. ἐπὶ τῶν πόρνων (l. πορνῶν) γυναικῶν ἐκείνων, ubi mire hallucinatus est Montef. Cf. *Dorvill.* ad Char. p. 32. (p. 217 Ed. Lips.). In nostro tamen loco πόρνων tenendum est, siquidem p. p. ait, ὁ μὲν... ἡττήθη, quae in οἱ μὲν... ἡττήθησαν frustra mutare voluit Savilius. Statim, summo librorum consensu, dedi αἱ δὲ χρημάτων, ut illas ipsas virgines, quae in parabola inducantur, sermo respiciat. Sic paulo post αἱ νικηθεῖσαι. Sed, ut verum fatear, confusionis aliquid, vereor ne ipsius Chrysostomi culpa, huic loco accidisse videtur. Certe multo accuratius scripsisset, μετὰ τῶν πορνῶν... αἱ μὲν γὰρ σ. ἔ. ἡττήθησαν, ὁ δὲ χρημάτων. Cf. Theophylact. ad loc.

p. 752 A. not.¹ Non mirum est per hanc Homiliam libros inter ἔλαιον et ἔλεον fluctuare, cum haec vocabula ab ipso Homileta de industria inter se permista esse constet. Vocales αῖ et ε̄ tunc temporis eodem prorsus sono efferri solitas esse probe exploratum est. Hanc παρήχησιν saepissime in rem suam vertit Chrysostomus, e. g. supra p. 405 D. Φαρμάκων γὰρ, οὐ τραυμάτων δεῖται ὁ προσιών· ἐλέου, οὐ ξίφους. Tom. viii. p. 76 E. Τὸ γὰρ ἔλαιον τοῦτο οὐ νῦν μόνον πολλὴν ἔχει τὴν ἰσχὺν, ἀλλ' ὅτε καὶ αἱ θυσίαι ἤνθουν· ἔλεον γὰρ, φησὶ, θέλω, καὶ οὐ θυσίαν.* Adde Tom. xi. p. 225 ABC. Eleemosynam cum *olea* arbore comparavit, supra p. 244 E. necnon in loco, quem excitavit *Hemst.* ad *Lucian.* Tom. i. p. 411 Ed. Bip. καθάπερ οἱ ἄνθρωποι κλάδους ἐλαιῶν ἐκκόψαντες ἐπισείουσι τοῖς βασιλεῦσι, διὰ τοῦ φυτοῦ ἐλέου αὐτοὺς καὶ φιλανθρωπίας ἀναμνησκοντες. Nec dubitari potest hanc soni similitudinem Nostro causam exstitisse, cur de sola eleemosynae virtute parabolam decem virginum dictam esse putet. Rectius de bonis operibus in genere ab aliis Graecae Ecclesiae doctoribus (e. g. Cyrillo, qui ἔλεον νοητέον, ait, τὴν ἀγαθὴν φιλεργίαν) exposita

* Similiter in vocabulis *καινός* et *κενός*, quae a librariis quoque passim permutantur, lusit Gregor. Naz. Orat. in Novam Dominicam, p. 702 B. Οὐκ ὀφθήσῃ, φησὶ, κενός ἐναντίον μου, ἀλλ' εἴ τι καλόν, μετὰ σεαυτοῦ φέρων. Νῦν δὲ ὀφθητι καινός, τρόπον ἕτερον, ὅλος ἡλλοιωμένος.

est. Idem Pater τοὺς πωλοῦντας non ad pauperes, sed ad *rectorum dogmatum magistros*, δι' ὧν τις μανθάνει τὴν ἀρετὴν, refert. Veterum nemo quod sciam de *fide* intellexit, qui *Suiceri* Thes. s. v. ἔλαιον error est.

p. 752 D. not.¹ Editi omnes habent ἀλλ' οὐδὲν ὠνήσαντο, nulla data animadversione. Interpretes: *sed nihil utilitatis consecutae sunt*. Sed aoristi forma ὠνησάμην a verbo ὀνύνημι Lexicographis tantum, iisque liberalioribus (e. g. *Schleusner* Lex. N. F.) innotuit. Ejus vicem apud veteres ὠνήμην, apud recentiores autem ὠνάμην supplet. Vide *Lobeck*. ad Phryn. p. 12 sq. ὠνησάμην, ambiguitatis vitandae causa, verbo ὠνεῖσθαι quasi proprium traditum est. Quare, si retineas ἀλλ' οὐδὲν ὠνήσαντο, vertendum, *sed nihil emerunt*; quo tamen sensu Auctor, ni fallor, potius dixisset, ἀλλ' οὐκ ὠνήσαντο, vel ἀλλ' οὐκ ἡγόρασαν. Sed cum in duobus codicibus ὠνησαν scriptum exstet, videndum num huic verbo syllaba τῶ ex initio vocis sequentis τοῦτο adhaeserit. Forma ὠνησα proprie quidem activam vim habet, sed in hac locutione οὐδὲν ὠνησα, nonnunquam intransitive posita esse videtur pro οὐδὲν ὠνάμην, *nihil profeci*; quod in simillima formula οὐδὲν ὠφέλησα tritissimum est. Cujus tamen usus, cum haudquaquam vulgaris sit, exempla ponenda sunt. Philo Vit. Mos. p. 644 D. Βάδιζε ἐφ' ἣν σπεύδεις ὁδόν· ὠνήσεις γὰρ οὐδέν. Plutarch II. p. 423 D. ἐπεὶ δὲ παντοῖος γενόμενος ὑπὲρ τοῦ σῶσαι τοὺς ἄνδρας οὐδὲν ὠνησεν. Chrys. Tom. x. p. 77 B. Ἀλλ' ὥσπερ εἴ τις χρυσᾶ ὄπλα ἔχων διέλθοι ποταμὸν πυρὸς, παιδρότερος διαβαίνει· εἰ δὲ χόρτον ἔχων διέλθοι, οὐ μόνον οὐδὲν ὀνύνησιν, ἀλλὰ καὶ ἐαυτὸν ἀπόλλυσιν. Quamobrem in loco Menand. Protect. p. 101 C. (p. 286 Ed. Niebh.) οἱ δὲ πρέσβεις τῶν Ἀβάρων ἐπεὶ οὐδέν τι ὠνησαν, ὥνπερ αἰτοῦντες πρὸς βασιλέα ἀφίκοντο κ. τ. ε. fortasse non omnino necessaria videbitur *Lobeckii* emendatio, ἦνυσαν.

p. 754 D. not.² “Deese videtur λαβὼν, aut ἐμπιστευθεὶς, aut tale quid.” *Sav.* Sed cf. Tom. xi. p. 332 C. ἐννοῶμεν τὸν τὰ πέντε τάλαντα, καὶ τὸν τὰ δύο.

p. 755 E. not.^p Verba καὶ χρηστολογεῖν inclusa habent Com. Mor. *Sav.* Ut hos imitemur, facit non tam codicum auctoritas, quae propter homoeot. levior est, quam ipsum verbum χρηστολογεῖν, quod semper fere in *malam* partem sumitur. Dixit tamen Eustathius ad Il. ψ. 598. ὅπερ λαληθῆναι οἰκείον ἐπὶ τοῦ μετὰ θυμὸν γαληνιάσαντος διὰ χρηστολογίας, ἢ τοιούτου τινός.

AD HOM. LXXIX.

p. 757 D. lin. 1. ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Sic omnes mei cum Reg. 688 et 5 Mosqq. Verba τοῦ πατρὸς, ab alio loco (xvi. 27) arrepta, post Savilium delevit Montef. Idem tamen codices mox ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ habent.

p. 759 A. not.⁹ Supra p. 112 B. σχῆμα μὲν ἰκετῶν καὶ προσκυνητῶν, ubi *quidam habent οἰκετῶν*, inquit Montef. Tom. xi. p. 550 E. Ἀκουε τὸ προσηνές, πῶς οὐ διδασκάλου κέχρηται φωνῇ, ἀλλ' οἰκέτου σχεδόν. Lege cum Dounaeo ἰκέτου. Utrumque conjunxit Chrys. Tom. ix. p. 676 D. Ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνος οὕτως, ἀλλ' ἰκέτου σχῆμα ἀνέλαβε καὶ οἰκέτου.

p. 761 E. Καὶ τοῦτο ἐδήλωσεν κ. τ. ε. "Putabat ergo Chrysostomus Zachariam Joannis Baptistae patrem fuisse summum Sacerdotem. Alii secus existimant." Montef. Vide supra p. 142 B. Eandem hallucinationem fusius exponit in Homilia de Christi die natali, Opp. Tom. ii. p. 361 B sqq. ubi ex die, quo ingressus est in *sancta sanctorum Zacharias summus Sacerdos* calculum ducit, ut probet in xxv diem Decembris incidere Domini natalem. Vide *Montefalconii* Monitum dictae Homiliae praefixum. Nunc alios Nostri errores ab ignorantia rerum Judaicarum natos perstringam. Itaque hoc ipso loco *annuas* factas esse Pontificum successiones falso affirmat. Porro voci ἐφημερία nescio quam significationem, certe non propriam tribuit, inde verum esse colligens, quod de summorum Sacerdotum electione dixit. Infra p. 769 A. τοὺς στρατηγοὺς τοῦ ἱεροῦ perperam ad Romanam custodiam trahit, cum ad Sacerdotes et Levitas, qui in Templo excubias agerent, illud nomen pertinere, ex Judaeorum Archaeologia notum sit. *Tributum didrachmi* (Exod. xxx. 13) non nisi a primogenitis ex lege solvendum esse incaute tradit, (supra p. 585 A.) ad locum alienissimum Num. iii. 45 provocans. Postremo in Homilia supra memorata omnia de *Templi partibus*, de *altaribus sacrificii* et *suffitus*, mirum in modum conturbat.

ibid. lin. ult. τοὺς ἀπὸ ἀρχιερέων, qui de principibus sacerdotum fuerant Ge. Ben. Rectius Sav. "ut ex-consules; sacerdotio scilicet *functos*."

p. 762 A. not.ⁱ Scriptura plurimorum librorum οὐκ ἦνέσχοντο τὸν καιρὸν παρελθεῖν, de qua non monuerunt Editores, glossam referre videtur. Nec multum abest, quin in vulgari quoque lectione verba τοῦ καιροῦ insititia esse putem, quibus absentibus

cetera, οὐκ ἠνέσχοντο, ἀλλ' ἐν αὐτῇ κ. recte vertit Vetus: *expectare non potuerunt, sed in ipsa etc.* Non tamen dissimulandum est, locutionem οὐκ ἀνέχεσθαι τινος in Chrysostomi scriptis significatione ab usitata paululum deflexa adhiberi, ut verti possit, *aliquem vel aliquid non curare, nullam ejus rationem habere.* Sic p. 89 C. ἀλλ' οὐκ ἂν οἱ μάγοι προφητῶν ἠνέσχοντό, ubi Anianus, *credidissent.* Rursus p. 785 C. ἐπειδὴ γὰρ οὐδὲ αὐτοῦ ἠνέσχετο, οὔτε τοῦ προφήτου, et p. p. ἀλλ' ὅμως ἐπειδὴ οὐκ ἠνέσχετο τῶν ρημάτων. Tom. xi. p. 376 E. οἷον τὸ μηδενὸς ἀνέχεσθαι, καὶ ἐξουσία πάντα ποιεῖν. Haec si firma sunt, in nostro loco vertendum, *nullam (sacri) temporis rationem habuerunt;* quod aliis verbis dixit p. 812 D. οὔτε τὸν καιρὸν ἡδέσθησαν ὅτι ἅγιος ἦν. Vocem καιρὸς aliter intellexisse videtur Euthym. ἀλλ' εὐρόντες τὸν προδότην, ἥρπασαν τὸν καιρόν.

AD HOM. LXXX.

Οὗτος ὁ λόγος ἀναγινώσκεται τῇ ἀγία καὶ μεγάλῃ δ'· καὶ τῇ ἀγία καὶ μεγάλῃ ε', πα' καὶ πβ'· καὶ τῇ μεγάλῃ παρασκευῇ εἰς β'* τὸ κατὰ Ἰωάννην, ἢ πδ' ἢ πέ'. Manus non ita recens in marg. codicis M.

p. 767 B. not.² Pro vulgari lectione δώδεκα ἀνδρῶν παρόντων codices summo consensu δέκα tenent; quod tot Chrysostomi Editores prorsus fugisse, satis mirari nequeas. Hanc lectionem sane difficillimam pro calami errore habendam esse, nemo sobrius affirmabit; quare de explicatione videndum. Equidem sic sentio. Chrysostomo nescio unde in mentem venerat, a convivio Bethaniae habito abfuisse duo discipulos, Petrum scilicet et Joannem, quos Luca auctore Dominus ad coenam Paschalem ornandam in urbem misit. Verum est, hoc serius factum esse, nempe ipso die τῶν ἀζύμων; sed ad accuratas temporis rationes Chrysostomum non valde attendere, Lectori jam usu, opinor, compertum est.

p. 767 C. lin. penult. not.^c πρὸς ἐλ.] περὶ ἐλ. G. K.

p. 768 A. not.^k Montefalconii notula haec est: "Morel. εἴρηται. Αἱ εἰ ἐρεῖ ταῦτα." Isti *alii* sunt, ni fallor, Editio Saviliana. Certe in omnibus meis, etiam in Reg. 688, aliam, et quidem optimam scripturam εἴρηται lego. Vetus, *te consuluerit.* Non abs re erit locum, ut ab Euthymio enarratus est, exscribere.

* Super literas $\overline{\iota\epsilon}$ aliquid erasum esse videtur.

Καὶ σὺ τοίνυν εἰ μὲν ἴδῃς τινὰς κατασκευάζοντας ἐκκλησίας, ἢ μοναστήρια, ἢ ἀναθήματα, μὴ κέλευε καταλύειν τὸ γινόμενον, ἵνα μὴ πηρώσης αὐτῶν τὴν προθυμίαν· εἰ δὲ πρὸ τοῦ κατασκευάσαι τις ἐρωτήσῃ, κέλευε δοῦναι πτωχοῖς.

ibid. not.¹ Unde Montef. suam lectionem ἐπιθυμίαν petierit, nec divinare possum; nam Savilius προθυμίαν habet.

p. 769 A. lin. 7. καὶ ἀργυρίου τοσοῦτον, *tantillo*. Vetus, *minimo*. Supra p. 371 C. οὐ τοσοῦτον τοὺς ἀποστολικοὺς ἀποφαίνων πόνους ἀξίους. Infra p. 843 C. αἰσχύνομαι εἰ τοσοῦτον ὑπὲρ πενίας ἔχομι λέγειν, ὅτι οὐδὲν ἐστι δεινόν. Haec loca male sollicitavit Boisius. Adde p. 464 A. πέλαγος οὐ τοιοῦτον οὐδὲ τοσοῦτον, ἀλλὰ πολλῶ μείζον καὶ ἀγριώτερον. Similis est usus particulae μέχρι pro non ultra, de quo vide Indicem.

p. 770 E. not.^o In loco Siracidae Cap. x. inter octavum et nonum versiculum Codex Alexandrinus haec habet literis minoribus scripta: Φιλαργύρου μὲν γὰρ οὐδὲν ἀνομώτερον· οὗτος γὰρ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἔκπρακτον ποιεῖ. In Ed. Complut. eadem in medio v. 9 leguntur.

p. 771 C. lin. penult. Οὐδὲν κακὸν πέπονθας, ἂν μὴ προσποιῇ. Versiculus Menandri a pluribus laudatus. Plutarch. II. p. 475 B: οὐκ ἄχρηστόν ἐστι πρὸς ταῦτα ἔχειν αἰεὶ τὸ τοῦ Μενάνδρου πρόχειρον. Οὐδὲν πέπονθας δεινόν, φησὶν, ἂν μὴ προσποιῇ. Ibid. p. 599 C. Stobaeus p. 571, 8. Lucian. Jup. Trag. sub finem. Vide Menand. p. 252 Ed. Cleric. et Emend. p. 93. Humanitus igitur erravit J. van Voorst, Chrys. Selecta, Tom. II. p. 157. "Occurrunt aliae passim a Chrysostomo in rem suam adhibitae veterum Philosophorum sententiae. Veluti illa, quae reperitur in Comm. in Matth. Hom. LXXX. "Ἀκουσον καὶ τῶν ἔξωθεν ταῦτα φιλοσοφούντων καὶ λεγόντων· Οὐδὲν κακὸν πέπονθας, εἰ μὴ προσποιῇ. "Haud scio an Platonis sit dictum." Locutionem satis tritam μὴ προσποιεῖσθαι *dissimulare* (vide quos laudat Duker. ad Thucyd. III. 47) non cepit Vetus, nisi fingas, vertens; nec magis, qui eum castigat, Savilius; "nisi vendices, οἰκειοῖ ab οἰκειοῦσθαι."

p. 772 A. not.^f In hoc loco constituendo, unum codicem K. accurate expressimus, a quo non dissentiunt H. L. et Mor., pauculis exceptis, quae in margine notavimus. Post μηδενὸς δεῖσθαι sic pergit M. εὐδὴλον ὅτι καὶ πενίας πάλιν τὸ δεῖσαι (sic) τοῦτο μάλιστα τὸ ἐν πενίᾳ εἶναι μᾶλλον ποιεῖ πλουτεῖν· εὐκολώτερον δ' ἂν τις κ. τ. ε. Alter codex G. haec habet: εὐδὴλον ὅτι πενίας πάλιν τοῦτο μάλιστα, τὸ ἐν πενίᾳ εἶναι καὶ μᾶλλον σπουδάζειν πλουτεῖν. Καὶ γὰρ ὅτι εὐκολώτερον ἂν τις ἐν πενίᾳ ἢ ἐν πλούτῳ καταφρονήσειε

χρημάτων καὶ μᾶλλον ἐφίεται χρημάτων κ. τ. ἐ. Ab hoc codice prorsus pendere videtur Interpres Vetus. Nunc de Editionibus dicendum est. Veteres, ut dixi, nostra fere habent. Savilius post μηδενὸς δεῖσθαι haec dedit: εὐδὴλον ὅτι τὸ ἐν πενία εἶναι μᾶλλον ποιεῖ πλουτεῖν. Καὶ γὰρ εὐκολώτερον ἂν τις ἐν πενία ἢ ἐν πλούτῳ καταφρονήσειε χρημάτων. Καὶ ὅτι μᾶλλον ἐφίεται κ. τ. ἐ. Hunc usque ad v. χρημάτων imitatus est Montef.; deinde inepte repetit, εὐδὴλον ὅτι μάλιστα τὸ ἐν πενία εἶναι μᾶλλον ποιεῖ πλουτεῖν. Καὶ γὰρ ὅτι μᾶλλον ἐφίεται κ. τ. ἐ. Neuter horum Virorum de codicibus vel uno verbo monuit. Causas tantarum turbarum non difficile est investigare.

AD HOM. LXXXI.

“In hac Homilia et tribus sequentibus adhibuimus praeter “alios codicem Mussiponti excusum opera Frontonis Ducaei, “mutilatum illud quidem et valde mendosum, qui tamen non “semper erravit.” Sav. Ex his unam tantum Homiliam, quae in Graecis est LXXXII, Mussiponti (vel potius Lugduni) anno MDXCI excusam, ad manum habui. Praeter hanc vidi duas alias LXXXIX et xc, anno sequenti ab eodem Editore publici juris factas, in libello cui titulus Κόφινος τῶν κλασμάτων τινῶν διαφόρων πατέρων παρὰ τῇ Ἀναστασίῳ σωζομένων. Hae omnes ex codicibus MSS. Bibliothecae Medicae exscriptae sunt.

p. 774 B. not.^m “Morel. et Savil. τὸ λαθεῖν, sed Savil. suspicatur legendum τῇ λαθεῖν. Alii [et Reg. 688] τοῦ λαθεῖν.” Montef. qui hoc edidit.

p. 775 B. not.^f “Savil. ἐναγές, Morel. ἐναγῇ. Unus codex ἐναγῆς, alius ἐναγέστατε.” Montef. Cf. adnot. ad p. 295 B.

p. 777 B. not.^v Locum exscribam ut in Edd. Com. et Mor. legitur. Ἐταλάνισεν [οὖν αὐτὸν εἰκότως εἰπὼν οὐαὶ τῇ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ. Ἐφόβησεν] αὐτὸν πάλιν εἰπὼν καλὸν ἦν αὐτῷ, εἰ οὐκ ἐγεννήθη. Ὡς δὲ οὔτε τοῦτο ἐνέτρεψεν] αὐτὸν, εἶπεν ὃ ἐγὼ βάψας τὸ ψωμίον ἐπιδώσω. Hos secuti sunt, uncis tantum remotis et οὐδὲ pro οὔτε posito, Sav. Ben. Praeterea Εἴτα ante ἐφόβησεν invexit Sav. Lectionem Commelinianam etiam in minimis tuentur G. H. M. eandemque vertit Vetus. In K. εἰκότως abest; hoc uno excepto,

ad ceteros accedit. His omnibus desertis, lectionem codicis L., quae sententia potius quam verbis a vulgata recedit, fideliter imitatus sum, nisi quod αὐτὸν post ἐταλάτισεν, quod ab illo cod. abest, retinere visum est. Ad hanc quaestionem dirimendam maximum momentum habet verbum ἐνέτρεψε, quod in nostram lectionem aptissime (cf. p. 774 E.), in vulgatam nullo modo cadit. Verterunt quidem haec, ὡς δὲ οὐδὲ τοῦτο ἐνέτρεψεν αὐτὸν, Vetus, *sed quoniam neque sic emendatus est*; Montef. autem, *cum neque hoc ipsum flecteret*; sed verbum ἐντρέπειν, quod in Indice pluribus docebo, tales notiones omnino non patitur. Praeterea ad codicem memoratum accedit etiam Epitomatoris auctoritas, qui hic quidem locum praeterlapsus est, mox vero ad p. 787 B. ubi itidem de proditore sermo est, post v. συνεισήνεγκεν haec habet: Διὰ γὰρ τοῦτο ἐταλάτισεν αὐτὸν εἰπὼν, οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ· καὶ ἐφόβησεν αὐτὸν πάλιν εἰπὼν, καλὸν ἦν αὐτῷ, εἰ οὐκ ἐγεννήθη· καὶ ἐνέτρεψεν αὐτὸν βάψας τὸ ψωμίον καὶ ἐπιδεδωκώς, ὥστε τῆς πονηρᾶς αὐτὸν ἀνατρέψαι βουλῆς.

p. 777 D. lin. 3. κατὰ κράτος] κατάκρας K. κατάκρως L. Cf. adnot. ad p. 382 A. Porro monendus est Lector, ad loca, quae literulis b, d, e notantur, Editores priores ne minimam quidem lectionis diversitatem e suis codicibus protulisse. Idem dictum sit de optima lectione οὕτω γυμνουμένοις, p. 778 D. not. p.

p. 779 E. lin. 3. Post ὕμῶν sic pergunt Sav. Ben. νῦν δὲ διχοτομήθέντες κ. τ. ε. omissis interpositis. Plenior lectionem stabilunt praeter omnes meos Com. Mor. et Vetus. Itaque prorsus obstupesco Montefalconii monito: "Morel. νῦν δὲ, πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον· καὶ νῦν μὲν διχοτομηθέντες. Manuscripti autem omnes et Savil. ut in textu."

p. 780 B. lin. 10. πολλοὶ κ. τ. ε. Boisius ex conjectura ita legit: πολλοὶ τὸ σῶμα αἰτιῶνται, καὶ τὰς τούτων ὑπερβολὰς τῇ τῆς σαρκὸς κατασκευῇ λογίζονται καὶ ἀνατιθέασιν ἱατρῶν παιδες. Locus ipse ἱατρῶν παῖδα, sed Boisi peritiorem, exspectare videtur. In libris scriptis nihil est remedii.

AD HOM. LXXXII.

p. 781 C. nott.^{a, b} Articulos tuentur Mosquenses, uno aut altero excepto. Euthym. λαβὼν ἄρτον, δηλαδὴ, τὸν παρακείμενον αὐτῷ, ἢ καὶ ἕτερον συμπαρακείμενον, ὡς διδασκάλῳ.

p. 782 A. not.^f κατεῖχε] Sic praeter omnes meos Reg. 688 et Euth. Vetus, *revocat*. Savilius suum κατήχει, ut alia plura in hac Hom. ab eo mutata, ex Ed. Mussipontana sumsisse videtur. Sequentia in Edd. Com. Mor. Ben. sic leguntur; καὶ διὰ λόγων, καὶ δι' ἔργων, καὶ διὰ φόβου, καὶ δι' ἀπειλῆς, καὶ διὰ τιμῆς, καὶ διὰ θεραπέας. Meliorem ordinem praebent G. H. K. M. Ge. Muss. Sav. etiam L. nisi quod καὶ διὰ τιμῆς, καὶ δι' ἀπειλῆς habet.

p. 782 D. lin. 1. τῆς ὑποσχέσεως κ. τ. έ. Haec ad exemplum codicum G. K. L. praeunte Savilio distinximus. H. M. τῆς ὑποσχέσεως, τῆς ἐπαγγελίας τοῦ ν. τ. κ. et sic Com. Mor. Vetus: *pollicitationis et promissionis legis novae*. Montef. τῆς ὑποσχέσεως τῆς ἐπαγγελίας τοῦ ν. τ. κ. vertens, *promissionis novae legis*. Mox πάλιν habet Ed. Muss., et alter ex duobus codicibus, quibus usus est Montanus. In locutione τὴν διαθηκὴν τὴν ἐν τῇ καινῇ (διαθηκῇ) frustra haesit Boisius.

p. 783 B. not.^x ἐπὶ τῆς ἐνέργ. et p. p. τῶν μυστηρίων Com. Mor. et sic Reg. 688. Nostram lectionem habent Muss. Sav. Ben. Cf. adnot. ad p. 517 D.

p. 784 A. lin. 1. ἔχων] Sic Ep. et codices. ἔχοντα Edd. prae-ter Sav.

p. 785 A. lin. 3. ἐν αὐτῷ τῷ ἔθνει. Sic Ep. Edd. et codices. "Quidam alii ἐν αὐτῷ τῷ ὄρει." Montef. Hoc Montef. ex margine Savilii, Savilius autem ex Ed. Muss., ubi ita legitur, haurisse censendus est.

p. 786 A. lin. 5. Post δεηθεῖς Savilius haec addit, πολλῷ μάλ-λον εἰς τοῦτο, codicem Muss. secutus. Mox iidem legunt, Πῶς οὖν εὐχῆς ἐδέετο.

p. 786 B. lin. penult. τοῦτο, οὐκ ἦρκ.] τοῦτο, δηλὸν οὐκ ἦρκ. γὰρ Ep. τοῦτο, δηλὸν καὶ ἐντεῦθεν οὐ γὰρ ἦρκ. Sav. De hac constructione dixi in adnot. ad p. 135 C.

p. 787 D. not.^v Ἦτουν est vitiosa scriptura voculae εἴτουν. Vide Bast. in Addend. ad Greg. Cor. p. 876. Idem V. D. in Adversariis ad calcem Scapulae Ed. Oxon. ipsum εἴτουν in du-bium vocavit, sed frustra. Nam hoc passim apud Scholiastas occurrit.

p. 789 A. lin. ult. ἀνώγειον] Sic Muss. Sav. Ben. quos incaute secutus sum. ἀνώγειον Com. Mor. ἀνώγειον G. K. ἀνόγειον L. ἀνάγειον H. M. Quaedam de hac discrepantia monuit *Lobeck*. ad Phryn. p. 297. Pro scriptura ἀνάγειον stant codices N. F. vetustissimi.

p. 789 D. not.^s Lectionem codicis G. ὁρῶν τοὺς βορβόρου χαλεπωτέραν ἀμαρτίαν ἔχοντας καὶ προσίοντας post Mussipontanam ediderunt Sav. Ben. Alteram ὁρῶν γῆς καὶ βορβόρου κ. τ. εἰ. prae-ter codd. K. L. habent Com. et Mor.

AD HOM. LXXXIII.

p. 791 B. not.^c Ut meam interpunctionem, quae ab omnibus Edd. discedit, defendam, apponam hic verba Epitomatoris: "Ἐνε-κεν τίνος εὔχεται; Ἴνα μὴ δόξη ὑ. ε. τὸ πρᾶγμα. Ἐπιρρέουσι δὲ καὶ ἰδρῶτες διὰ τὴν α. π. τὴν αὐτὴν, ἵνα μὴ εἴπωσιν κ. τ. εἰ. Idem mox verba Διὰ τοῦτο καὶ ἡ εὐχὴ non agnoscit.

p. 792 E. lin. 2. Πάλιν...καλεῖ] "Ὁρα τὸν εὐαγγελιστὴν, ἓνα τῶν δώδεκα τὸν προδοτὴν καλεῖ H.

p. 793 B. not.^h "Corrector recens codicis 694 in marg. pro Ἰωάννης adscripsit Λουκάς. Lucae enim sunt verba." *Edit.* Ben. 2^{dae}. Memoria lapsus est Auctor, quod non raro ei accidit. Vid. var. lect. ad p. 333 D.

p. 793 C. Ταῦτ' οὖν εἰδότες κ. τ. εἰ. Quae sequuntur usque ad finem hujus Homiliae excerpserit *Matthaeius*, Nov. Eclog. xv. adhibito quodam codice Augustano, a Reisero in Catalog. Bibl. Aug. p. 7. num. 19 descripto.

p. 794 B. not.^w Usitatus est in hac formula ὅπου γε, sed abesse potest enclitica. Vide p. 209 A. Tom. xi. p. 755 A. Καὶ τί θαυμαστὸν, εἰ ἐν οἰκίᾳ τοσαύτης ἀπῆλυνσε τιμῆς, ὅπου καὶ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ κ. τ. εἰ. Joseph. c. Apion. p. 439. Καὶ τί δεῖ λέγειν περὶ τῶν κατὰ πόλεις καὶ βραχυτέρων, ὅπου περὶ τῆς περιηγήσεως τῆς Περσικῆς στρατίας κ. τ. εἰ. ubi ὅπου γε ex Eusebio scribendum censuit *Toup.* ad Longin. π. v. iv. 4.

ibid. not.^x κόρη ἐρωμένη. "Κόρη deest in quibusdam, in aliis ἐρωμένη deest." *Montef.* Hoc quidem vere dixit *Montef.* sed verius dixisset, in ceteris ἐρωμένη deesse. Nam, ni fallor, nullus

codex utrumque conjungit. Equidem olim putavi, συμπλέκεσθαι ἔρωμένη absente articulo aegre dici posse. Nunc autem paene eo perductus sum, ut de sententia decedam. Nam vox ἔρωμένη et significatione et usu ab ἑταίρα parum distat. Apud Aristaen. Ep. p. 93 Ed. Boiss. καὶ ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίῳ τὴν ἔρωμένην ἡγάγετο γαμετήν, articulum de suo addidit doctiss. Editor. In loco Plutarchi II. p. 60 F. εἰ δὲ πρὸς ἑταίραν ἢ μοιχευτρίαν ἔρωμένην κνησμός τις ἐξ ὀργῆς ἢ ζηλοτυπίας ὑπογένηται, suspicetur aliquis μοιχευτρίαν ex margine irrepsisse.

ibid. lin. ult. Οὕτω καὶ ὁ πλουτῶν. Avarus, inquit, συγγίνεται τῇ εὐπορίᾳ (hoc nomen, ut femininum, alteri τῷ πλούτῳ praetulit) tanquam ἔρωμένη, ita tamen ut cupiditas ejus non satietur. Hanc figuram nostris auribus paulo turpiorem impense amat Chrysostomus. Vide adnot. ad p. 527 B. et ad p. 698 D.

p. 794 C. lin. 4. καὶ στενάζων. “Etsi hoc minime in dubium “voco, tamen nimis redolet Hebraismum. Malim ergo στενάξει, “omisso καί.” Matth. Hebraismum redolet, quia ex libro Hebraico, Sirac. xxx. 20, excerptum est; quod Editores fugit.

p. 794 D. not.^f “Bois. conjecit: Καὶ ποία ἡδονὴ τὸ νομίζεσθαι “φθόνου ἄξιον; Ἄλλ' ὄνομα μέγιστον ἔχω, φησί. Καὶ γὰρ ὄνομα κ. “τ. ε. Boisius videtur secutus esse vestigia Interpretis, qui ita “habet: Quaenam est haec voluptas, si pateris invidiam solummodo “ut puteris? Sed nomen, inquires, maxime habeo. Recte id dicis, “nempe etc. Ergo etiam aliquis ita possit conjicere: νομίζεσθαι “φθονούμενον; Ἐχω μὲν οὖν, φησὶν, ὄνομα μέγιστον. Καλῶς λέγεις: “καὶ γάρ.” Matth. Istud καλῶς λέγεις Viro docto remittendum est; nam id ipsum in particulis Καὶ γὰρ jam inesse, vel tironibus notum est. Φθονούμενον quodammodo firmant codices, nec tamen verum videtur. Verba Φθόνου μὲν οὖν ὄνομα μέγιστον adversarii sunt, novo argumento probantis, scilicet divites ab omnibus *invideri*, quod ad felicitatem pertinere vulgari sermone decantatum est. Huic argumento non statim occurrit Chrysostomus, sed verbum ὄνομα cupide arripit, ut graviore plaga adversarium petat.

p. 794 E. not.^h “καὶ γὰρ διπλοῦν ἡγείται τοῦτο. Sic Savil. “Morel. et omnes MSS. uno excepto, qui habet καὶ γὰρ κρείττον “ἡγείται τοῦτο. Longe melius. In priore quippe quo referatur “illud διπλοῦν non video. In altera, quam adoptandam putamus, “[immo, *putavimus*; nam ita edidit Montef.] omnia quadrant, “omnia fluunt. Advertendum autem in uno codice non τοῦτο “legi, sed τοῦτον, referendo scilicet ad πλοῦτον, *divitias*.” Montef. “Lectio codicum omnium et Edd. retinenda erat, sed in

“fine loco τοῦτο, scribendum erat τοῦτον. Sensus: καὶ γὰρ δι-
 “πλοῦν ἡγείται τοῦτον, nimirum τὸν θάνατον. Cur? quia divitias
 “magis amat, quam *hanc lucem*, quam vitam. Moritur ergo di-
 “vitiis, iisque in primis; moritur vero etiam huic luci. Boisius
 “conjecerat aut καὶ γὰρ διπλοῦν φοβεῖται φόβον, aut καὶ γὰρ δι-
 “πλῆ, ἢ οἱ ἄλλοι ἡγείται τοῦτο φοβερὸν. Cod. August. exhibet
 “διπλοῦν et τοῦτον.” *Matth.* Recte; et sic mei K. L. Ceteri au-
 tem, qui τοῦτο habent, non omnino cum Edd. consentiunt. Vide
 var. lect. Mox ejusdem Viri conjecturae δειπνοῦντες vel δειπνο-
 ποιοῦντες pro δαπανῶντες repugnant codices.

p. 795 A. lin. 5. συρφετόν. “Alii ὄρμαθόν.” *Montef.* “Sic in
 “marg. Sav. Utrumque vocabulum huic loco convenit. Res re-
 “dit ad codices.” *Matth.* Ὅρμαθόν in codicibus non vidi.

p. 795 B. lin. 4. Boisius τὸ σῆμα κοσμῶν conjecit, invitis
 codd.

ibid. not.^o Delevi αὔξουσι, jubentibus omnibus meis, necnon
 cod. Aug. Non tamen dissimulandum est, magis ex usu Chry-
 sostomi illud verbum *adesse*. Eadem conjungit p. 198 E. πενίαν
 ἐπιτρίβων, λιμὸν αὔξων.

p. 795 D. not.^v Nulla hic varietas in Edd. notata est, nisi
 quod φέρεσθαι pro φύρεσθαι habet in marg. Sav. Porro Matthae-
 ius monuit, in cod. Aug. legi, καὶ οἰκίαν καὶ βίον ὑπὸ πενίας. Τί
 γὰρ ἐστίν. Cum meis codd. amice conspirat Vetustas: *paupertate*
victum [immo *vitam humanam*; vide Indic. s. v. βίος] *et domos*
dedecore affici: omnia confundentes. Aesch. Prom. V. 450. ἔφυρον
 εἰκὴ πάντα. Aristid. II. p. 112. ἀλλ’ οἶμαι πάντα ταῦτα τῶν φυ-
 ρόντων ἐστὶ τὰ ὀνόματα. Philo p. 169 D. πάντα διὰ πάντων συγ-
 χέουσι καὶ φύρουσι. Sic emendavit *Wesseling.* ad Diod. Sic. xvi. 80.
 quem vide. Legebatur φέρονσι. Eadem medicina eget Libanius
 Orat. Tom. i. p. 221. Ὁ δ’ ἀπαλλαγὴς τοῦ τὸ σῶμα νοσεῖν, ἐνόσει
 τὴν ψυχὴν πάλιν, καὶ τὴν ἀγορὰν ἐτάραττεν, οὐδαμοῦ στηῆναι τὰς ἐφ’
 ἐκάστω τιμαῖς ἑῶν, εἰδὼς ὡς ἀπὸ νοσοῦσης καὶ αὐτῆς καὶ φερομένης,
 γένοιτ’ ἂν τις καὶ πρόσοδος αὐτῇ. Lege φυρομένης. Idem verbum
 Chrysostomo vindicandum, Tom. x. p. 84 E. ubi vulgo legitur:
 μὴ κατὰ τοὺς ἀγνώμονας τῶν οἰκετῶν φύγωμεν τὸν λόγον, μηδὲ νο-
 σφίζώμεθα τὰ δεσποτικά. Legendum ex marg. Sav. et duobus
 Regiis ab Editore Ben. 2^{ae} citatis, φύρωμεν τὸν λόγον, *rationes*
conturbemus.

p. 796 A. not.^x ἀργύρῳ ἐνδεδεμένης. “Hoc uno vocabulo ἀρ-
 “γυρένδετος, etiam χρυσένδετος; *argento, auro distinctum, caelatum*.
 “Supra p. 633 C. ὀχήματα ἀργυρένδετα καὶ χρυσόπαστα. Tom. viii.

“ p. 314 C. ἀργυρένδετος κλίνη. Memorantur etiam κλίνει λιθοκόλ-
 “ λητοι καὶ ὀλόχρυσοι, Euseb. Praep. Ev. p. 389 A.” *Matth.*
 p. 796 D. not.^f Διὰ τοῦτο H. Διὰ ταῦτα δὲ M.

AD HOM. LXXXIV.

p. 799 B. lin. 5. μέσων νυκτῶν. Sic codices, uno excepto. Edebatur μέσον νυκτῶν, quod Boisio quoque displicuit. Barbarum est, quod legitur Tom. viii. p. 489 C. Μεσονυκτῶν ὁδοιπορεῖ, ad quem locum haec Montef. “Savil. [et Cod. 709 recte] μέσων “ νυκτῶν. Alii [Cod. 701] μέσον νυκτῶν. Morel. et MSS. [?] με- “ σονυκτῶν.” Inclusa addidit Editor Ben. 2^{dae}. Vide *Kuehn.* ad J. Polluc. i. 70.

p. 799 D. not.ⁱ “Ἐκόντως, ultro, sponte, voluntarie. Chrys. in *Matth. Hom. LXXXIV.* Tom. ii. p. 522. [Ed. Sav.]” Steph. Thes. p. 3567 D. Ed. Valp. Operam perdidit Vir doctus; nam vocabulum illud Graecia ignorat.

p. 800 B. not.^t Hic desertis codicibus et veteribus Edd. lectionem Savilianam haud invitus amplexus sum. Cum enim πεπλανημένος et πεπλασμένος alibi inter se permutata sint (vid. adnot. ad p. 546 C.) hic quidem multo aptius videbatur πεπλασμένον. Porro judicet Lector num locis, quae sequuntur, idem remedium adhibendum sit. Euthym. Tom. i. p. 817. μόνην δὲ τὴν τῶν πεπλανημένων ἡθῶν ἐπίδειξιν. Totum locum exscripsi in adnot. ad p. 662 D. Theodoret. Tom. iv. p. 343. κέχρηται πεπλανημέναις ἀποστόλων πράξεσι καὶ ἑτέροις νόθοις.

ibid. not.^x “Savil. Καὶ μὴν εἶπεν, ὅτι ἐν τρισὶν, ἀλλ’ οὐκ εἶπε, “ λύω, omissis ceteris, quae tamen cum serie consonant, et habentur in MSS. plurimis. Ibidem, unus ἀπόνοια pro ἐπίνοια.” *Montef.* Hic unus, qui est meus L., vuculam εἰ non habet. De verbis controversis iudicium penes Lectorem sit. Mihi certe non valde arident.

p. 801 B. lin. 5. Καὶ προλαβὼν κ. τ. ε. “Hunc locum spinis “ vepribusque obsitum, ita conjecturis suis purgat doctiss. Boisius, quas tamen Lector ut conjecturas probabiles accipiat, “ non tanquam ex tripode aut libris. Καὶ διὰ τοῦτο προβαλὼν “ ἐρώτημα ὁ ἀρχιερεὺς, καὶ τὴν ψῆφον παρ’ ἀκροατῶν ἐνεγκῶν...λοι- “ πὸν ἀπάγει πρὸς τὸν Πιλάτον· οὕτως ὑπούλως καὶ κακοηθῶς ἅπαντα

“ἐπραττον.” *Sav.* Posteriora ex Interprete sumsit, multorum verborum homine, qui vocabulum οὕτως ita non tam vertit, quam *dilatavit*; quae res Criticos non raro fefellit. Plurale ἐπραττον praeter Interpretem tuentur Com. Mor. repugnantibus codicibus. In initio periodi unus G. Καὶ διὰ τοῦτο προλαβὼν praebet, inutiliter. Προλαβὼν autem, sive τοὺς ἀκροατὰς assumes, sive absolute intelligas, nihil omnino offensionis habet. Durius dictum esset, τὴν ψῆφον παρ’ αὐτῶν ἐνεγκὼν, nisi jam praecessisset, οὐ φέροι τὴν ψῆφον οἴκοθεν, ἀλλὰ παρ’ ἐκείνων αὐτὴν ἐκκαλεῖται. Sensus non assecutus est Montef. vertens: *illorum accepta sententia*.

p. 802 D. not.^s Savilli lectionem νικῆσης αὐτὸν incaute Morello attribui, et contra; partim a Montefalconio deceptus. Hic autem egregiam emendationem κινήσης σαντὸν primus e codd. eruit. Propter vocabulum φησὶ credideris hic aut verba ipsa S. Scripturae afferri, aut certe narrationem aliquam ad unum aut alterum Veterum istorum pertinentem adumbrari; de qua re tamen nihil compertum habeo. Ad Veteres autem, non ad auditores haec pertinere, docent sequentia: Μὴ παρατάξῃ καὶ αὐτὸς ἐξίσης. Paene oblitus sum monere, istud φησὶ in tribus codd. H. K. M. ante σαντὸν legi, in uno autem G. non exstare.

p. 802 E. not.^h Edebatur Μὴ παρατάξῃ, καὶ αὐτὸς ἐξοίσεις, καὶ νενίκηκας: hoc est, vertente Montefalconio, *Ne aciem instruas, et victoriam referes*. “Verba καὶ αὐτὸς ἐξοίσεις Interpres videtur non legisse; neque sane commodum ex iis sensum elicio.” *Sav.* *Verba sunt nihili*, inquit Boisius, *et digna quae deleantur*. Montef. marginem Savilli secutus, “Alii ἐξοίσει,” notavit. *In codicibus neque ἐξοίσεις neque ἐξοίσει invenire potui*. Hic de tota hac operis parte Lector monendus est, Savilium, tenuissimis subsidiis munitum, pauciora correxisse; Montefalconium autem, ad finem properantem, negligentia vel majore quam quae isti Viro usitata est, codices tractasse.

p. 803 A. not.^m καὶ ὄψει τὸ τρόπαιον. Sic Commelinus, quem ceteri secuti sunt. Savilius in margine haec scripsit: καὶ ὄψει τοὺς ἡττημένους. Οἶά ἐστι τὰ ῥήματα; Εἰσήγαγες κ. τ. ἐ. Montefalconius: “Alii καὶ ὄψει πῶς ἡττημένης εἰς τὰ ῥήματα. Εἰσήγαγες.” Sic, si ἐστὶ loco εἰς ponas, habent omnes mei, quibus addendi sunt Regii 688 et 696. Nec aliter Vetus: *Et si vis verba mulieris audiamus, ut a superato penitus atque prostrato animo proferri videas*. Mirus sane consensus; qui tamen me non movit, ut sanam priorum Editionum scripturam cum *interpretatione*, ut mihi quidem videtur, manifesta commutarem.

AD HOM. LXXXV.

p. 804 C. lin. 6. τριωβολιμαῖον] Sic K. L. τριοβολ. K. [et sic unus F. p. 421 D.] τρωβολ. M. Eadem diversitas in Edd. videtur. Com. Mor. τριβωλιμαῖον. Ben. τριοβολ. Sav. τριωβολ. Vide *Lobeck. ad Phryn. p. 709.*

p. 804 E. not.^p Euthym. καταθεματίζειν δέ ἐστι, τὸ ἀναθεματίζειν· οὕτω γὰρ ὁ Μάρκος εἶπε· καὶ ἄμφω δὲ ταυτὶ τὸ καταρᾶσθαι δηλοῦσι. Ad quae Matthaeius: "Ita etiam uterque [codex Euthymii] in contextu Matthaei. Recte. Alterum, quod nec "Complutensis Editio habet, ex suo Lexico depromsit Erasmus."

p. 805 C. not.^v Locum, ut nos post Sav. et Ben. eum edidimus, recte vertit Vetus: *quia non solum magistri delictum non occultavit, sed exquisitius etiam quam ceteri, hoc ipso quia discipulus erat, conscripsit.* Aliam lectionem secuti sunt Com. Mor. ὅτι οὐ μόνον οὐκ ἔκρυψε τὸ ἐλάττωμα, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων σαφέστερον ἀπήγγειλεν αὐτῷ τούτῳ τῷ μαθητῇ. Eadem habent K. L. sed αὐτὸ τούτῳ K. αὐτὸ τοῦτο L. Hujus codicis ex lectione oritur sensus plane diversus, scilicet ut omnia ad Petrum referantur, qui laude dignus habendus sit, quod ipse suum delictum aliis idem narrantibus manifestius Marco exposuerit. Morelli lectionem parum accurate descripsit Montef.; de codicibus autem nihil monuit.

p. 806 A. lin. 2 Verba τοὺς μὴ νήφοντας gravi interpolationis suspitione laborant. Solus tamen Euthymius ea omittit.

p. 806 B. not.^k Savilius in marg. γρ. ἀναρτήσας ἑαυτὸν ἀπόλλυται; et in textu, ἀναιρεῖ, "πείσας ἑαυτὸν ἀπολέσαι, per errorem, ut videtur, pro "ἀναιρεῖ, πείσας ἐ. ἀ. ut integra lectio sit, καὶ θανάτῳ α. καὶ κ. πᾶσιν ἀναρτήσας ἑαυτὸν ἀπόλλυται. Ad hanc proxime accedit Vetus, vertens: *suspensus periit.* Postremo Reg. 688 post καρπώσεται sic pergit: οὕτω θανάτῳ α. καὶ κ. πᾶσιν ποιήσας ἑαυτῷ ἀπώλετο. In tanta lectionum confusione alte silet Montef.

p. 806 C. not.ⁿ Vetus quoque φησὶν habuit, sed minus recte ad Judam retulit. Nam est singulare pro plurali, quod in hoc verbo tritissimum est. Cf. p. 807 B.

p. 807 A. not.^z Anacoluthon in voce περιστέλλοντας libri scripti non sarciant. Montefalconius quidem, *Alii περιστελλόντων*, notavit; sed hoc a margine Savillii, ἴσ. περιστελλόντων, eum accepisse crediderim.

p. 807 C. not.^f Lectionem Savilianam suspectam facit particula μὲν in priori membro, τὸν μὲν ληστὴν εἵλοντο κ. τ. ε. quae in duobus quidem codd. deest, a tertio autem et a Savilio retinetur. Porro in locutione ἐγκλήμασιν ἀλῶναι mihi quidem novum quiddam inesse videtur. Savilius post ἀλόντα addit μᾶλλον, in vitis codd.

p. 808 A. lin. 2. Τοῦτο καὶ Ἰουδαῖοι μὴ συνειδότες ὑπέμενον. "Interpres Vetus sic convertit: *sed Judaei amentia convoluti hoc modo fecerunt*. Ὑπέμενον hic significare puto, *in coeptis vel in consilio suo perstiterunt*." Montef. Praeclare. Tu junge τοῦτο ὑπέμενον, *hoc iis quoque accidit; hoc, nempe τὸ τὸ πάθος ἀνακηρύττειν*. Vetus autem, quantum ex versione ejus colligo, post ἀνακηρύττοντας distinctionem fecit; deinde verba καὶ ἀμφιεννύντες (ita enim legisse videtur) ad sequentia traxit, satis absurde.

p. 810 B. lin. 5. τῇ σκιᾷ λατρεύοντες. Sic Ge. et codd. Cf. Hebr. viii. 5. Perperam mutavit Savilius, τῇ σκηνῇ λατρεύοντες.

ibid. not.^z Παλιγκάπηλος, vilior quam κάπηλος. Utrumque junxit Noster, supra p. 430 C. Demosth. c. Aristog. p. 784, 8. κάπηλός ἐστι πονηρίας, καὶ παλιγκάπηλος, καὶ μεταβολεύς. Vid. T. H. ad Plut. p. 445 sqq.

AD HOM. LXXXVI.

p. 810 E. not.^c Hic locus et indiligentiae et temeritatis priorum Chrysostomi Editorum insigne specimen dabit. Nam cum in prima Editione verba τῶν νομικῶν casu, opinor, excidissent, Savilius ex ingenio, ut videtur, non monito lectore lacunam sic sarsit, οὐδένα ποιούμενον λόγον τῶν γινομένων. Hunc imitatus est Montef., sed ut aliquid ad Auctorem emendandum de suo conferret, γενομένων loco γινομένων excudendum curavit; hoc unum in margine notans, *verba τῶν γενομένων in Morel. deesse*. Haec in Ed. Ben. 2da. repetita sunt. Nunc de libris scriptis dicendum. Praeter meos vidi etiam Barocc. 189, et Regios 688, 696; qui omnes summo consensu genuinam lectionem tuentur. Pro νομικῶν levi mutatione νομίμων dat Epit. Postremo Vetus Interpres, qui omnibus Editoribus ad manum fuit, locum sic vertit: *Nam quoniam videbant nullam a Pilato de legalibus curam fieri*. Verbum non addam.

p. 811 B. not.^k καὶ βραχέα ἀποκρινόμενος. Boisius sic legendum putat: εἰ γὰρ καὶ βραχέα ἀποκρινόμενος εὐρίσκεται. Sed eundem fere sensum fundunt vulgata, si καὶ pro καίπερ accipias. In Reg. 688, καὶ βραχέα ἀποκρίνεται legitur.

p. 811 C. not.^p ἀναμνήσαι Com. Mor. ἀναλῆψαι (sic) Sav. cum hac notula: "Boisius mavult ἀνανῆψαι vel ἀνακτήσασθαι." Ἀναμῆψαι ex omnibus, ut ait, codicibus recepit Montef.

p. 812 B. lin. 8. Haec εἰ χρήματα συνέλεγεν desunt in Edd. praeter Ben. "Interpres addit, ex suo an ex libris? si pecuniam ingentem conflabat." Sav. Leguntur in omnibus meis.

p. 813 B. lin. 2. οὔτε τὸ πλῆθος πρὸς τοὺς Ἰουδαίους. "Quo modo potuit multitudo Judaeorum Judaeis resistere? et quid est aliud multitudo Judaeorum quam Judaei ipsi? Interpres vertit, nec multitudo sacerdotibus, ac si legerit πρὸς τοὺς ἱερέας; sed omnes MSS. et Edd. habent πρὸς τοὺς Ἰουδαίους." Montef. Etiam Savilius, Ἀρχιερέας, inquit, Interpres, et sic omnino legendum. Sed pace tantorum Virorum, οἱ Ἰουδαῖοι, quando a plebe secernuntur, sunt *procures Judaeorum*, qui usus Joannis Evangelistae fere proprius est.

p. 813 C. lin. 6. καὶ ὁ ψηφίζόμενος ἀποδύηται τὰ ἐγκλήματα. Haec perperam vertit Montef. *et qui fert sententiam crimina rejiciat*. Nam ἀποδύεσθαι τὰ ἐγκλήματα hoc est, a se culpam amoliri, in qua locutione nomen plurale τὰ ἐγκλήματα ponere Nostro moris est. Vide p. 812 C. (bis), et cf. adnot. ad p. 595 E. Recte cepit Vetus: *si sententiam laturus judex proferendae sententiae crimina rejicit*.

p. 814 A. not.^e Verba ἐκ τούτων ἦσαν in margine habet Savilius. Totum locum, qui ab Editoribus indignum in modum mulcatus est, nunc tandem in integrum restitutum esse confidenter affirmarim. Scilicet inter Paulum et fideles Hierosolymitanos cum viginti fere anni intercesserint, recte ille τοῖς ἐπαρωμένοις ipsis, hi autem natis eorum adnumerantur. Ceterum ne quis ad hunc sensum ἐξ ἐκείνων ἦσαν desideret, meminerit, quaeso, quae de hac confusione supra diximus ad p. 709 B.

p. 815 C. not.^z τὴν πρὸς τὰ καλὰ αἰδῶ. Sic omnes mei. Edebatur sine animadversione κακὰ, quod notioni vocis αἰδῶς plane repugnat. Aristoxenus Musicus apud Ammon. p. 6. διαφορὰν τήνδε νομιστέον αἰδοῦς τε καὶ αἰσχύνης, ὅτι ἡ μὲν αἰδὼς πρὸς ἡλικίαν, πρὸς ἀρετὴν, πρὸς ἐμπειρίαν, πρὸς εὐδοξίαν κ. τ. ε. ubi omnino spernenda est conjectura Sturzii ad Etym. Gud. p. 16, κακίαν loco ἡλικίαν tentantis. Corrigam alium Nostri locum, Tom. VI.

p. 176 D. ubi vulgo legitur: Καὶ ἀνθρώποι πρὸς ἔμπροσθεν αὐτοῦ καὶ περιστήκεισαν οἱ σατράπαι· ἐκομίσθη τὸ βιβλίον μυρίων γέμον κακῶν· (ἡ γὰρ τῶν κακῶν προφητεία κακῶν ἀναίρεσίς ἐστι·) καὶ ἀνεγνώσκετο. Scripsit Chrysostomus μυρίων γέμον καλῶν.

ibid. not.^a Lectionem Savilianam, quam noster textus exhibet, tuentur G. H. K. M. et Reg. 688. Alter codex L. lacunam habet. Nimis brevis est Vetus: *quem (pudorem) subito calcare atque projicere non potest*. Alteram scripturam pluribus vitiis laborare nemo non videt.

p. 816 A. not.^k Ad vulgarem scripturam ἐαυτὰς haec Savilius: "Interpres, τοὺς ἄνδρας αὐτῶν: sequitur enim in proxima sententia, τοὺς συνοικοῦντας ὡθεῖν."

AD HOM. LXXXVII.

p. 818 B. not.¹ Locus sic vulgo legitur: Καθάπερ γὰρ δεδοικό-
τες μὴ δόξωσιν ἐλλιμπάνειν τι τοῦ τολμήματος, τοὺς μὲν προφήτας οἰκείαις ἀνείλον χερσὶ, τοῦτον δὲ ψήφῳ δικαστοῦ. Οὕτως ἅπαντα πράττουσι, καὶ αὐτόχειρες κ. τ. έ. Particulam γὰρ om. G. H. K. M. quorum tres G. H. M. δεδοικότων legunt. Iidem quatuor post τολμήματος plene interpungunt; deinde Καὶ τοὺς μὲν προφήτας denuo incipiunt. Haec nihil omnino ad loci sanationem conferunt. Alter codex L. ceteris, ut vulgo leguntur, manentibus, ἀνείλον in ἀνελόντες mutat. Hoc recepto, et distinctione melius constituta, omnia recte fluunt. Formula οὕτως ἅπαντα πράττουσι in clausula sententiae solennis est, ut paulo ante p. 801 B. Hoc Boisius quoque vidit, qui locum proculdubio vitiatum magna contentione sic restituit: Καθάπερ γὰρ.....τολμήματος τῶν πατέρων αὐτῶν (ἐπεὶ δὲ τοὺς μὲν πρ. οἰκ. ἀνείλον χ. ἐκείνοι, τοῦτον δὲ οὗτοι ψ. δ.) οὕτως ἅπαντα πράττουσι.

p. 818 D. not.^v Cf. Tom. x. p. 245 E. Κὰν γὰρ αὐτόλιθος ἦ τις, ἐννοήσας ἐκείνην τὴν νύκτα, πῶς ἦν μετὰ τῶν μαθητῶν ἀδημονῶν ...κηροῦ γίνεται ἀπαλώτερος. Tom. iv. p. 39 E. κὰν λιθίνη (Sav. αὐτολιθίνην) ἔχη ψυχὴν. Floril. p. 559. Εἰ γὰρ λίθος ἦν, εἰ γὰρ σίδηρος, εἰ γὰρ αὐτοαδάμας. Talia composita non raro a librariis tentata sunt: e. g. Tom. ix. p. 464 C. κὰν εὐπορός τις ἦ, κὰν ὕπατος, κὰν αὐτοβασιλεὺς, verus et ipsissimus rex; alii vul-

gariter, αὐτὸς ὁ βασιλεύς. Alciph. Ep. III. 7. ἡμιθνήτα, μᾶλλον δὲ αὐτονεκρὸν (Barberin. αὐτὸν νεκρὸν) θεασάμενος. Cf. adnot. ad p. 708 C.

p. 818 E. not.² Haec καὶ ἐπ' ἐρημίας ἀπάσης cum sequentibus jungunt codices et Nicetas; apud Epit. autem non leguntur.

p. 819 A. lin. 12. Οὐδὲ ἐκεῖνος, nempe Joannes. At vox γεν-
σάμενος a Matthaeo, non a Joanne ponitur. Hujus verba sunt,
ὅτε δὲ ἔλαβε τὸ ὄξος.

p. 820 D. lin. 5. "Post χλευάζη desiderari videntur nonnulla, veluti haec: ἀλλ' οὐχ οὕτω πικρῶς. Ἠκίσθης;" Bois. Vetus, quem imitatus est Montef., pro χλευάζη, verberibus caesus es, perperam dedit. Innuitur ludificatio, qua regiis ornamentis Christum deco-
raverunt. Cf. p. 818 A.

p. 821 B. not.^p δεσπόζῃ. "Sic MSS. uno excepto, qui habet ἄρχῃ. Editi κατάρχῃ, male, ut Savilius ipse suspicatus est." Montef. Nimirum Savilius in margine ἴσ. κατάρχῃ notavit.

p. 822 D. not.¹ Verba ab omnibus Editoribus praetermissa habent cum meis Regii 688, 697. Vertit quoque Vetus. Plures hujusmodi lapsus in fine longi operis videbimus.

p. 823 A. not.^r "Aliquot MSS. πηροῦ δόξαν, melius quam Editi, qui habebant πονηροῦ δόξαν." Montef. De hac permutatione dixi in adnot. ad p. 712 B.

p. 823 D. lin. 1. ἐπέτριβον εἰς κακίαν, in pejora detrudebant Ge. Minus recte Montef. in nequitia detinuerint. Constructio rarior, sed immerito Boisio suspecta, tum hic, tum supra p. 708 C. ἐπιτριβοντες αὐτοὺς ἐπὶ πολλῷ μείζονα φανulότητα ἧς ἔχουσιν. Ipsissimam nostri loci formulam habet Isid. Pelus. Lib. v. Ep. 549. Μὴ ἡ θεία μακροθυμία ἐπιτριβέτω σε εἰς κακίαν, ἀλλ' εἰς ἀρετὴν παρακαλείτω.

AD HOM. LXXXVIII.

p. 824 A. lin. 3. λιμὰ] λειμὰ L. λιμὰ 1 Mosq. λαμὰ Ben. σα-
βαχθανί] σαβαχθανεὶ H. L. 1 Mosq. σαβακτανί M. 1 Mosq. λιμα-
σαβαχθανί Ep. λειμὰς ἀβαχθανεὶ Com. Mor. λαμασαβαχθανί Sav.
De scriptura horum vocabulorum sic statuit Scholiasta cod. G.
"Ἡλil, "Ἡλil, λιμὰνα σαβακτάν. Οὕτως χρὴ ἀναγινώσκεσθαι κατὰ
τὴν ἀκρίβειαν τῆς Σύρας φωνῆς. Eadem habet Barocc. 189.

ibid. lin. 5. ἀκούσαντες καὶ τὰ ἐξῆς, omissis ceteris, Edd. In cod. M. omnia post v. ἐγκατέλιπες desiderantur.

p. 825 C. lin. 7. Ἄτερος δὲ κ. τ. εἰ. "Chrysost. p. 825 CD. ubi "hunc versum repetit, addit: ἄτερος δὲ προσελθὼν λόγχῃ αὐτοῦ "τὴν πλευρὰν ἔνυξεν, idque etiam suis vocabulis repetit, εἰς νεκρὸν " (hoc ergo Joan. xix. 34 convenit, ubi legitur, ὡς εἶδον αὐτὸν ἦδη "τεθνηκότα; minime vero huic loco, cum subjiciatur, πάλιν κρᾶ- "ξας φωνῇ μεγάλῃ) σῶμα λοιπὸν ὑβρίζοντες. Cum igitur Chrys. "saepius, maxime in Evangelio Matthaei, ob parallelismum alio- "rum Evangelistarum voces explicet, dubium est, an hoc Matth- "aeo tribuat. Chrysostomum nec Theophylact. nec Euthym. Zi- "gab. sequitur. Attamen his similia, ἄλλος δὲ λαβὼν λόγχην, "ἔνυξεν αὐτοῦ τὴν πλευρὰν, καὶ ἐξῆλθεν ὕδωρ καὶ αἷμα, addunt apud "Wetsten. C. L. 5. 48. 67. Vers. Aethiop. quibus addidit Gries- "bachius 115." Matthaei. Plura vide apud Wetsten. ad Matth. xxvii. 49. Haec silentio praeteriit Nostri Epitomator.

p. 827 B. lin. 4. τὸ μάλιστα γένος κατακριθὲν. Sic codices; Edd. τὸ μάλιστα κατακριθὲν γένος. Sed infra p. 835 A. τὸ μάλιστα γένος ἀτιμωθὲν omnes habent. Tales inversiones particula haec libenter patitur. Supra p. 317 D. ὅπερ ἐκ τοῦ μάλιστα μὴ ἔλθεῖν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν ἐφάνη, ubi haesit Bois. Nota est formula, μάλιστα ὅσον ἠδύνατο.

ibid. lin. 6. αὐταὶ δὲ παρήσαν. Gravius vocabulum hic desiderari videtur. Euth. παρέμειναν. Ep. προσεκαρτέρουν. Theoph. καρτεροῦ

p. 827 E. lin. 2. καὶ ἀπελθεῖν καὶ περιχυθῆναι. Vetus: ad unguendum ipsum accurrerent. Montef. accederent et corpus ungerent. Ridicule. Nec minus imperite Boisius περιχέαι legi vult. Verbum exquisitum est περιχυθῆναι, effuse amplecti, idem fere quod περιπτύξασθαι. Vid. Villoison. ad Long. Pastor. p. 194. Adde Chrys. Tom. ix. p. 528 A. ἀλλὰ καὶ περιεχύθη καὶ κατεφίλησε, ubi nihil vidit Interpres. Ibid. p. 759 D. in loco nobilissimo: Τίς μοι νῦν ἔδωκε περιχυθῆναι τῷ σώματι τοῦ Παύλου, κ. τ. εἰ. De mortuo posuit etiam Lucian. de Luctu. §. 13. Εἶθ' ἡ μήτηρ, καὶ νῆ Δί' ὁ πατήρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προελθὼν καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ. Imitatus est Ovidius, Metam. iv. 360.

Et nunc hac juveni, nunc circumfunditur illac.

p. 838 B. not.¹ Vetus: conservum tuum in omnibus pascis atque curas. Post haec verba aliam et multo breviorē Homiliae conclusionem habet Georgius Trapezuntius, quam ad calcem hu-

jus Homiliae excudendam curavit Montanus, haec notans: "Haec in Graecis hic non habentur, sed alia quaedam, et Homiliae item duae hactenus desideratae." Reliqua autem pars hujusce Homiliae, necnon integrae Homiliae LXXXIX. et XC, quas non vertit Trapezuntius, ab eodem Montano, ut ipse ait, "ex vetustis Graecis Regiae Bibliothecae codicibus nunc primum Latinitate donatae sunt, anno MDLIV." Atque haec est Versio, quae in Edd. Com. et Morel. repetita est. Itaque falsus est Montefalconius in Praefatione Tomi VII. Sect. VI. "In Editis Latinis operum Chrysostomi, itemque in Graeco-Latinis Comeliano et Morelliano, post octo priores Homilias...ceterae omnes cum interpretatione Georgii Trapezuntii prodire." Etiam Matthaeius in Eclog. XIX. et Vir doctus, qui Benedictinam repetitam curavit, plus semel per has Homilias ad *Veteris Interpretis*, qui nullus est, auctoritatem provocant.

p. 828 C. not.^o Savilium imitatus est Montef. monens, verba διὸ καὶ ἔλεγε deesse in Morel. Paulo post, integra linea a προσαιτεῖ ad προσαιτεῖ ab omnibus Edd. abest. Eadem de causa p. 830 B. verba ὑμᾶς διδάξω τὰ τακτικὰ καὶ παιδεύσω ταῦτα in Edd. Com. Mor. et Ben. exciderunt. Hoc est mehercule *codices conferre*.

p. 829 B. not.ⁱ Καταιονήσας primus edidit Montef., cujus notam exscribere non gravabor. "Κατανοήσας. Sic Mor. Com. et "codex unus; duo alii κατανοῶν. Savil. κατανοήσας; sed codicis "cujusdam lectionem in margine posuit, ut solet, nempe καταιονήσας, a verbo καταιονάω, *ungo, foveo, emplastro obduco*. Lectio- "nem ergo καταιονήσας quasi mendum habuit: neque hic tantum "vocem hujusmodi rejecit Vir alioquin accuratissimus, sed etiam "Hom. LX. in Genesin, p. 576 E. ubi illud καταιονήσει θεραπεύειν "sic legit ille, κατ' εὐνοίας λόγον μὴ θεραπεύειν. Hic autem καταιονήσας apprime quadrat: nam agitur de manu torpente et "contracta, quam emplastro emollire satagunt." In nota satis longa, quod maxime scitu necessarium erat, id non dixit bonus Monachus; videlicet, utrum lectionem καταιονήσας in uno aut pluribus librorum suorum invenerit. Id nunc a me dicendum est. Itaque καταιονήσας diserte legitur in meo L. qui Montefalconio est Regius 1934. Alius, Reg. 688, καταιονῶν praebet. Ceteri omnes κατανοῶν, idque vertit Montanus, *frequenter explorans et contrectans*. Verum est, Savilium in margine γρ. καταιονήσας scripsisse, sed per incuriam, ut videtur, pro ἴσ. καταιονήσας. Nam in notis haec ille: "Ingeniosissimus Boisius animadvertit legen-

“dum καταιονήσας, oleo perfundens; quod verbum cum esset minus familiare, imperitus librarius mutavit in κατανοήσας.” Verbum καταιονᾶν, rarius αἰονᾶν, perfundere, fomentare (e. g. ἐλαίῳ vel ὕδατι θερμῷ) e Scriptoribus medicis satis notum est, ut vix opus sit Montefalconii errorem, de unctione vel emplastro cogitantis, perstringere. Omnia de his verbis occupaverunt Gatak. ad M. Ant. v. 9. p. 197. Piers. ad Moerid. p. 73. Wyttenb. ad Plut. Moral. Tom. vi. p. 550. Horum ex affluentia pauca nobis exempla ponenda sunt. Locus Nostri supra dictus est: “Ὅταν γὰρ ἡ πάθος τομῆς δεόμενον, εἰ μέλλοι ὁ ἱατρός τοῦτο καταιονήσει θεραπεύειν, ταχέως ἀνίατον ἐργάζεται τὸ πάθος. Alter Chrys. Orat. xvii. p. 248, 15. Τὰ γοῦν φλεγμαίνοντα τῶν σωμάτων οὐκ εὐθὺς ἐνέδωκε πρὸς τὴν πρώτην καταίονησιν, ἀλλ’ ἂν συνεχῶς ποιῇ τις, ἐμαλάχθη καὶ ῥᾶον ἔσχεν. Theodore. Tom. iv. p. 793. οὐκ ἀπανδῶμεν, ἀλλὰ τῇ σπογγίᾳ τοῦ λόγου καταιονῶμεν τῆς ἀπιστίας τὸ πάθος. Vocabula fere synonyma sunt ἐπιβρέχειν, καταπλάττειν, καταντλεῖν, etiam ἐπαντλεῖν. Ultimū Chrysostomo donandum in loco corrupto, Tom. ii. p. 377 E. Διὰ τοῦτο συνεχῶς ἀπαντλοῦμαι τοῖς ῥήμασιν, ὥστε τὸ οἶδημα τῆς ὀργῆς ὑπονοσστήσαι, καὶ κατασταλῆναι τὴν φλεγμονήν. Quid sit ἀπαντλοῦμαι, nemo facile dixerit; lego non magna mutatione, ἐπαντλῶ ὑμᾶς. Tom. viii. p. 170 B. Μετὰ γὰρ τῶν ἐμπροσθεν εἰρημένων, καὶ ἐτέροις αὐτοὺς ἐπαντλεῖ λόγους. Tom. vi. p. 61 C. Ἐπειδὴ γὰρ χαλεπὸν τὸ ἔλκος καὶ δύσεικτον, διὰ τοῦτο καὶ συνεχῶς ἐπαντλεῖν ἔδει. Sed haec hactenus.

p. 829 C. not.^k Post ἀποστησόμεθα delevi vocem περιοδεύοντες, auctoritatem quatuor codicum et Latini Interpretis secutus. Nam quo sensu hic apte ponatur, equidem non video. Boisius legendum suspicatur περιδεύοντες, irrigantes; quod vereor ut Graecum sit.

AD HOM. LXXXIX.

p. 831 E. lin. 4. ποῦ εἶπεν. “Post εἶπεν glossator recens cod. “694 addit τοῖς Ἰουδαίοις, et post ἐγείρομαι adscribit in margine: “τοῖς μὲν γὰρ μαθηταῖς πολλάκις τοῦτο εἴρηται τοῖς δὲ Ἰουδαίοις “οὐκ (sic) εὔροι κ. τ. ε. Et expressit haec additamenta G. Trapezuntius [immo Ph. Montanus] in versione Latina.” Editor Ben. 2^{dae}. Etiam Boisius post εἰρημένον addendum τοῖς Ἰουδαίοις putat;

quod tamen pro se quisque intelligere possit. Aliter rem expedit Euthymius, distinguendo inter duas locutiones τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ et μετὰ τρεῖς ἡμέρας. Hoc enim, inquit, nusquam dixit Dominus. Cf. Isidor. Pelus. Lib. II. Ep. 212. Mox verbum ἦδεσαν rectius cum Montano *intellegerant*, quam *sciebant* cum Montef. veritas. Cf. p. 459 C.

p. 832 B. not.^p προελεῖν *e domo exire*. Vid. Hemst. ad Lucian. Tom. I. p. 217 Ed. Bip. Theoph. πῶς δ' αὖν ἔκλεψαν οἱ μαθηταί, οἱ διὰ τὸν φόβον ἀποκλεισθέντες, καὶ μὴ τολμῶντες ὅλως ἐξελεῖν; Lex erat, μηδεὶς ἐκπορευέσθω ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ. Exod. xvi. 29.

p. 833 C. not.^c Codex L. qui fere semper cum Ep. et Mor. consentit, hic lacunam habet. Dicitur autem ἡ τριήμερον (subaudi ἡμέρα) ut ἡ σήμερον ἡμέρα et similia. Τὸ τριήμερον *tertio die* dixit Cyril. Hieros. p. 57 D. καὶ ὁ ταφεὶς Ἰησοῦς πάλιν ἀνέστη τὸ τριήμερον ἀληθῶς.

p. 835 A. lin. 8. Haec Savilius sic exhibet: τὸ μάλιστα γένος ἀτμασθὲν διὰ τὴν τῆς Εὐας παρακοὴν εἰς τιμὴν ἄγων. Etiam Euthym. addit, ἐκ τῆς ἀπάτης τοῦ ὄφews.

p. 835 B. not.^f Lectio codicum G. H. non est ἀκούσητε παρ' αὐτοῦ, sed παρ' αὐτοῦ ἀκούσητε. Cum his conspirant Reg. 688, Ed. Muss. et Montani Latina. Verba παρ' αὐτοῦ non agnoscunt K. L. Com. Mor. Savilianam autem lectionem in libris non vidi. Porro observandum est, codices, qui ἀπόθεσθε habeant, post ἀκούσητε plene interpungere.

p. 835 E. lin. 1. βλακείας] βασιλείας Com. Mor. Sic quoque Cod. Aug. (apud Matth. Eclog. XIX.) qui in multis aliis manifeste vitiosis cum iisdem mire concordat.

p. 836 A. not.^o Pronomen agnoscunt praeter omnes meos Ed. Muss. et Interpres Latinus.

p. 836 B. not.^r φαινόμενη ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς Sav. Ben. "Post φαινόμενη, τοὺς, quod praebet etiam cod. Aug. collatus a Matthaeio, Eclog. p. 209, addidimus e Reg. 694. Savil. in margine addit τοῖς. Post ἀγορᾶς Savil. [in textu] addit πάντων ὀφθαλμοῖς." Editor Ben. 2^{dae}. Τοὺς ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς est vetus lectio Edd. Com. et Mor., male a Sav. secundum Ed. Muss. mutata. Etiam additamentum πάντων ὀφθαλμοῖς Mussipontanae debetur.

p. 838 A. not.^k Τίς γ. π. τῶν σφ. ἐαλωκυῶν τ. καταχωνεύσασα Sav. Ben. Revocavimus veterem lectionem, insuper a Reg. 688 et cod. Aug. testatam. Nam paulo post sequitur, Τίς τὴν ἐαυτοῦ ψυχὴν, quod nemo sollicitavit.

AD HOM. XC.

p. 839 C. not.^d ὧ πάντων ἀνόητοι. Cf. adnot. ad p. 391 B.

p. 839 E. lin. 4. Μὴ γὰρ θύραν κ. τ. εἶ. "Doctiss. Boisius lo-
"cum suspicatur esse mendosum, quem ex conjectura sic emacu-
"lat: Μὴ γὰρ θύραν ἦν ἀνατρέψαι ἓνα μόνον; μὴ γὰρ πλείους
"λαθεῖν; Egregie, si libri addicerent." Sav. Nihil mutandum.
Nimirum verbum ἦν hic non pro δυνατόν ἦν, sed pro ἔδει positum
est, ut saepe apud Chrys. Vid. Indic. s. v. εἰμί. Optime Mon-
tanus: *An tum agebatur, ut janua everteretur?* Sequentia μὴ γὰρ
ἓνα λαθεῖν non intellexit Montef. vertens, *num vel unus latere po-
terat?* Sensus est: *num tale negotium fuit, ut ab uno homine
suscipi posset? num id agebatur, ut unus tantummodo custodes
falleret?*

p. 842 B. lin. ult. Μάλιστα μὲν οὖν οὐκ ἐκέλευσεν Ed. Ben. 2da.
Vocula οὖν, quam hic tacite invexit Vir doctus, deest in Edd. et
codd.

p. 843 A. not.^v Dixi *alios* πλεονεκτεῖν habere. Sic certe post
Muss. ediderunt Sav. Ben. Utra scriptura in codice N. legatur,
incertus sum. Montanus vertit: *a divitiarumne abstinebis cupidi-
tate?* quem sic correxit F. Ducaeus ad calcem Ed. Muss. *a di-
vitiis per fraudem accumulandis*. Recte, si πλεονεκτεῖν scribatur.
Nam aliud est φιλαργυρία, aliud πλεονεξία, *inhonestum lucri studi-
um*, cum aliorum defraudatione fere conjunctum. E. g. p. 52 A.
ἔστι μὲν γὰρ δικαιοσύνη τὸ μὴ πλεονεκτεῖν. p. 132 A. τὸν ἄρπαγα
καὶ πλεονέκτην. p. 297 C. καὶ οὕτω λέγω περὶ πλεονεξίας, ἀλλὰ
περὶ δικαίου πλούτου τέως. Et sic centies. Quare cum in nostro
loco de pecunia malis artibus comparanda nulla sit quaestio, multo
aptius videbatur πλουτεῖν. Utrumque conjunxit Chrys. Tom. x.
p. 85 E. εἰ τὴν ὑμετέραν τῶν πλεονεκτούντων καὶ πλουτούντων κα-
κίαν μετῆλθον.

p. 843 B. not.^w Haec sic edidit Montef. Πῶς μὲν οὖν οὐ δύ-
νατόν; Ἐγὼ γὰρ τοῦναντίον ἐρῶ πλουτοῦντα. Sic unus meorum K.
Particula οὖν deest in N. Com. Mor. "Savil. Πῶς μὲν οὖν οὐ δύ-
"νατόν; Ἐγὼ γὰρ τοῦναντίον ἐρῶ πλουτοῦντα οὐκ ἔνι τούτων ἐπι-
"τυχεῖν. Καὶ γὰρ κ. τ. εἶ. Quae desunt in Reg. 694; sed ex-
"pressit G. Trapezuntius." Editor Ben. 2^{dae}. Savilius secutus
est Ed. Mussipontanam, ubi eadem leguntur. Quod vero ait
Vir doctus, Trapezuntium (vel potius Montanum) haec expressisse,
id aliud agenti ei excidit. Nam verba Interpretis sunt: *Immo*

vero quomodo fieri non potest? Ego enim de divite contrarium dicam. Quae cum Latinis Montefalconii accurate consentiunt. Equidem, si vulgaris lectio retinenda sit, malim posteriora sic distinguere: Ἐγὼ γὰρ τούναντίον ἐρῶ, πλουτοῦντα; ut ad vocem πλουτοῦντα tacite a praecedentibus assumatur, πῶς δυνατὸν τούτων ἐπιτυχεῖν; Sed cum unus codex G. priora sic constituat, Πῶς οὖν δυνατὸν; alii vero, ut supra dixi, Πῶς μὲν οὐ δυνατὸν; facilius videbatur negantem particulam delere; quo facto, et distinctione leviter mutata, nihil ad perfectam sententiam supplendum erit.

ibid. lin. penult. ἀγγελικῶν] εὐαγγελικῶν K. Vid. adnot. ad p. 608 E.

p. 843 C. not.^x ἀντιτιθεῖς] Sic K. e regione collocans Montan. Editi omnes τιθείς. Praecedit syllaba *αν*.

p. 844 C. not.^k Verbum καταδύεσθαι cum tertio casu construitur Floril. p. 176. καὶ οὐ καταδύεται τῇ πενίᾳ, οὐδὲ ἐγκαλύπτεται, ἀλλὰ καὶ ἐγκαλλωπίζεται.

p. 845 B. not.^p Hic duplex homoeoteleuton librariorum fefellit, aliis a μεθ' ἡμῶν ad μεθ' ἡμῶν, aliis ab ὠν ἦν ad ὠν ἦν saltum facientibus. Hinc apparet, posterius ἦν male in Edd. Mor. Ben. desiderari. Cum scriba codicis K. erravit Ed. Muss. Postremo verba καθάπερ καὶ μετ' ἐκείνων ἦν non vertit Montanus. Locum sincerissime edidit Savilius, nisi quod in clausula Ἔσται γὰρ καὶ μεθ' ἡμῶν, voculam καὶ omisit.

ibid. not.^r Verba τοῦτο γὰρ...κατόρθωμα, a Commelino prae-terita, ex Ed. Muss. et Vers. Lat. reposuit Sav. Habentur in tribus meis et Reg. 697. Itaque Montefalconius, praecepti Horatiani memor, *Servetur ad imum* etc. in ultima pagina, vel potius dimidio paginae, duas lacunas, a Savilio jampridem sertas, silentio praeteriit.

INDICES.

INDEX I.

LOCORVM S. SCRIPTVRAE.

GENESIS.

Cap.	Vers.	Pag.
I	11, 20	506 C
II	25	236 D
III	5	171 B
	9	744 E
	13	456 B
	16, 19	361 D
	19	166 A*
	22	186 C
	—	351 A
IV	1	598 C
	24	716 E
VIII	7	77 A
IX	2	635 C
	6	717 D
XII	1	543 A
XVIII	7	405 C
	17	314 A
	20, 21	744 E
	27	312 C
	—	652 C
	—	706 C
XXV	8	337 A
XXVII	29	124 C
XXVIII	20	272 D
XXXVIII	29	37 A
XXXIX	14	803 A
XL	8	598 C
XLI	32	792 B
XLIX	7	124 B
	10	25 C
	—	92 A

EXODUS.

Cap.	Vers.	Pag.
II	24	324 D
IV	2	360 B
V	2	652 C
XI	5	743 D
XII	14	783 A
	16	434 E
XIV	15	248 B
XIX	8	664 C
	18	569 D
XX	5	717 A
	12	522 A
	21	569 D
XXI	16	522 A
XXII	1	536 E
XXIII	5	200 E
XXXII	6	98 B
	10	404 B
	32	404 A
	—	567 D
XXXIII	11	757 B

NUMERI.

Cap.	Vers.	Pag.
III	45 sqq.	585 A
XI	12	404 B
XII	3	757 B
	8	757 B
	14	79 B
XV	32	434 D
	38	703 C
XXX	14	352 C
XXXV	25	761 E

* Vid. adnot.

DEUTERONOMIUM.

Cap.	Vers.	Pag.
IV	2	520 C
VI	4	222 B
	—	411 B
	—	700 E
	8	703 B
	11, 12	561 B
XXII	27	76 A
XXV	5	496 C
XXXII	8	599 E
	15	561 B
XXXIII	9	399 C

REGUM I.

I	13	96 B
II	5	611 A
	25	731 A
	30	346 D
VI	6	120 C
	7 sqq.	91 A
	9	279 D
X	3	773 D
XVI	1	79 B
	7	344 A
XXVIII	15	626 A
	—	814 D

REGUM II.

XII	7—9	730 A
XV	25, 26	43 C
XVI	11	43 B
	11, 12	132 B
	—	192 D

REGUM III.

XI	11, 12	24 C
XVIII	18	590 B
	21	305 D
XIX	18	273 A
	20	677 C
XXI	19	305 D

REGUM IV.

V	11	357 A
XIII	21	578 D

REGUM IV.

Cap.	Vers.	Pag.
XIX	34	24 C
	35	798 D
XX	3	544 E

PARALIPOMENON II.

VI	30	344 A
----	----	-------

JOBUS.

I	1	52 A
	—	209 A
III	25	386 C
VII	16	386 D
XI	6	386 D
XXX	25	199 D
	—	386 C
XXXI	1	224 B
	—	386 A
	24, 25	385 E
	25	269 E
XXXVIII	7	736 A
XL	3	388 B
XLII	5, 6	388 B

PSALMI.

II	1, 2	410 B
IV	5	214 B
	—	456 C
V	10	710 D
VI	6	410 D
VII	10	344 A
VIII	3, 4	106 A
XIII	4	677 B
XVII	12	569 E
XVIII	5	310 C
XXI	7	312 C
	—	706 C
	17, 19	410 C
XXII	4	553 A
	5	693 B
XXIII	6	741 A
	8	258 A
XXIV	18, 19	132 B
XXXIII	19	491 B
XXXIV	14, 15	147 A

PSALMI.

Cap.	Vers.	Pag.
XXXVI	11	189 A
XXXVII	5	429 B
XXXVIII	13	642 D
XLIV	3	328 B
	11	530 A
	11, 12	39 A
	12	356 A
XLVIII	8	79 A
XLIX	12	351 A
	14	217 B
	23	217 B
L	6	419 D
	19	186 A
	—	491 B
	—	652 A
LII	1	694 E
LVI	5	778 B
LXVII	19	257 E
LXVIII	22	410 C
	—	819 A
LXXI	6	541 B
	7	77 A
LXXV	10	491 B
LXXVI	14	417 A
LXXVII	20	506 D
LXXIX	9	471 A
	13	38 A
LXXXIII	11	67 C
LXXXV	8	417 A
LXXXIX	2	77 A
XCIV	2	183 B
	8	816 D
XCVI	2	569 C
C	6	491 B
CI	4	28 B
CII	20	251 C
	22	257 D
CIII	3	569 C
	15	583 A
CV	2	727 B
	—	788 C
	31	231 B
CVI	16	410 E
	25	335 B
CIX	1	106 A
	7	692 B
CXIII	11	318 A
CXIV	7	361 C

ADNOT.

PSALMI.

Cap.	Vers.	Pag.
CXVIII	71	148 A
CXXIX	1	248 B
CXL	2	217 B
	—	711 D
CXLIV	16	272 C
CXLVI	9	272 D
CXLVIII	9	275 E
	12	76 A

PROVERBIA.

V	2—4	714 B
VI	6, 8	232 B
	30	731 A
	34	52 C
IX	9	91 C
	12	625 D
XII	28	764 C
XVI	5	652 A
XVIII	21	526 E
XIX	17	199 C
	—	659 E
XX	6	536 B
XXIII	13, 14	558 C
XXIV	17, 18	442 A
XXVIII	1	306 A

ECCLESIASTES.

I	1	739 B
II	13	795 C
VII	3	444 A

CANTICUM CANTICORUM.

VIII	6	52 C
------	---	------

SAPIENTIA SALOMONIS.

III	1	336 D
VI	7	322 B
XVI	29	312 B

SIRACIDES.

I	22	822 C
II	2	148 B

* 24

SIRACIDES.

Cap.	Vers.	Pag.
IV	8	403 E
	—	527 C
V	6	463 D*
	7	677 D
IX	8	223 D
	15	527 D
X	9	770 E*
XII	13	138 B
XVIII	16	405 E
	—	527 C
	30	714 A
XX	2	794 C
XXVIII	3	764 C
XXX	1	558 C
	20	794 C
XXXII	10	491 C
XXXIV	24	537 B

ESAIAS.

I	10	150 A
	15	526 E
	—	670 D
	18	534 B
	26	75 A
II	4	258 A
III	16	225 B
	16, 17, 24	836 C
V	1	471 A
	2	38 A
	4	163 A
	—	418 C
	—	471 A
	—	672 B
	19	152 B
VI	3	250 D
VII	14	74 C
VIII	3	75 A
IX	5, 6	93 B
XI	6	143 C
	10	106 A
	—	143 C
	—	410 A
XIII	9	464 B
	21, 22	603 E

ESAIAS.

Cap.	Vers.	Pag.
XIV	13	312 D
XIX	1	569 C
XX	3	236 D
XXIX	13	158 C
XXXV	10	361 D
	—	554 D
XXXVI	12	421 B
XXXVII	35	324 D
XL	3	142 D
XLII	2	541 B
XLIII	26	450 A
XLV	7	279 C
XLIX	15	282 E
LI	1, 2	151 C
LII	7	373 A
	14	804 B
LIII	2	328 B
	7	410 A
	—	410 B
	—	551 C
	8	21 A
	—	410 B
	—	811 C
	9	206 A
	12	258 A
	—	410 B
LVIII	3	352 C
	5—7	572 B
	6—9	553 C
	7	478 C
	9	553 B
LXI	1	258 A
LXVI	1	228 D
	2	186 A
	—	491 A
	—	652 A

JEREMIAS.

I	18	548 C
II	5	672 B
	10	232 A
	11	232 A
	12	614 D
	32	462 B
III	7	666 C

JEREMIAS.

Cap.	Vers.	Pag.
III	7	718 C
IV	2	230 D
VII	16, 17	460 D
VIII	4	320 E
	—	667 A
	—	816 D
XI	14	79 A
	—	609 A
XIII	10, 12	353 B
XV	1	79 A
	19	755 D
XVII	9	344 A
XVIII	7—10	635 B
XXII	17	712 B
XXIII	23	553 A
XXXI	31	2 A
	31, 32	213 B
	33	2 A
XXXV	2	462 B

BARUCH.

III	35	258 B
	38	21 B

EZECHIEL.

II	5	670 C
	—	744 E
V	5 sqq.	460 D
	7	731 B
XIII	10	671 E
XIV	14, 16	79 B
XVI	6, 9, 14, 26	463 D
	20—22	731 A
	49	98 B
	—	169 A
	—	581 E
	51	420 D
	—	731 B
XVIII	23	477 C
	—	816 D
XX	12	434 D
XXXVI	22	40 B

DANIEL.

II	24	80 B
III	17	67 A

DANIEL.

Cap.	Vers.	Pag.
III	18	66 C
	—	388 A
VII	13	569 C

PRECES TRIUM PUERORUM.

3, 4, 5	41 C
15	186 B
26	68 B

HOSEAS.

IV	2	670 D
	—	717 D
VI	3	283 A
	4	283 B
	6	519 D
IX	7	462 A
XIII	14	258 A

AMOS.

III	6	279 C
VI	6	501 A
	—	763 C
VIII	11	30 C
IX	7	125 B
	—	150 A

MICHAS.

I	11	763 C
III	10	670 D
IV	3	258 A
V	2	92 A
	—	103 B
VI	3	346 A
	—	672 B
VII	5, 6	398 D

JOEL.

I	6	64 B
II	13	248 B

ZACHARIAS.

V	7	429 B
IX	9	258 A

MALACHIAS.

Cap.	Vers.	Pag.
II	13	808 A
III	1, 2	258 B
IV	2	258 B
	4, 6	576 B
	5	417 D

S. MATTHAEI

LOCA SUO ORDINE QUÆRANTUR.

S. MARCUS.

I	13	168 D
II	7	343 B
	11	343 D
	26	432 D
	27	434 C
III	4	438 B
IV	10	475 E
	13	470 B
	33	487 B
	39	757 C
V	5	777 C
	19	365 E
VI	18	305 D
	—	590 B
	20	495 D
	23	497 C
	52	505 C
VII	11	522 C
	19	526 A*
	24	529 C
VIII	12	540 C
	17, 18	538 B
	—	542 A
IX	6	569 B
	20 sqq.	579 B
	22—25	578 C
	32	578 B
	32	584 E
	34	587 A
X	10	622 D

S. MARCUS.

Cap.	Vers.	Pag.
X	17	628 A
	21	628 A
	32	644 C
	35, 37	645 B
XI	13	662 B
XII	14	688 A
	32	695 C
	34	695 B
XV	39	825 D
	44	825 D

S. LUCAS.

I	4	6 C
	6	52 B
	27	25 B
	29	54 B
	34	54 A
	76	179 A
II	14	311 B
	48	34 A
III	2	140 B
	3	140 C
	5, 6	142 E
	10	305 C
	14	273 D
	16	153 D
IV	13	172 B*
	23	208 E
	—	494 C
	25 sqq.	494 D
V	8	42 C
VI	1	431 D
	20	185 B
	22, 23	192 B
	25	444 B
	26	192 A
	30	404 D
	35	199 A
	—	575 A
	36	404 D
	—	435 A
	—	509 B
	—	536 B
	37	602 D
VII	2	313 D

* Vid. Adnot.

S. LUCAS.

Cap.	Vers.	Pag.
VII	4	317 C
	5	315 E
	6	316 C
	21	408 E
	29	420 A
VIII	45	501 E
	47	787 C
	22	333 B
	27	777 C
	45, 46	359 A
IX	46	532 A
	49	357 A
	50	358 C
	55	360 C
	8	495 B
	9	305 C
	12	476 A
	28	565 D
	31	567 A
	32, 33	569 B
	45	578 B
	—	584 E
	50	448 B
	54, 55	567 E
	55	346 A
X	60	691 A
	62	331 A
	2	488 C
	8	486 B
	19	651 D
	20	299 E
	—	376 C
	21	426 C
	22	547 D
	17	8 A
XI	20	446 E
	27, 28	468 E
	41	519 D
	—	535 D
	47, 48	714 E
XII	7	562 C
	20	336 E
	32	749 C
	47	322 B
	—	730 E
	49	94 A
	—	398 E
XIII	4, 5	808 D

S. LUCAS.

Cap.	Vers.	Pag.
XIII	23	602 E
	34	730 E
XIV	26	399 C
	—	428 D
	27	428 D
	33	428 D
XV	5	600 D
	7	600 D
XVI	9	81 A
	19	721 D
	26	752 B
XVII	1	594 C
	18	309 A
XVIII	34	743 D
	11, 12	244 C
	12	352 A
	18, 19	329 C
	27	721 E
	31	644 C
	34	550 A
XIX	—	644 C
	5	349 C
	8	349 C
	—	537 A
	—	796 B
XX	9	349 C
	11	645 C
	13	744 E
	14	671 A
	17, 18	671 B
XXI	36	690 B
	3, 4	534 D
	15	381 D
XXII	3	781 D
	7	773 B
	10	773 D
	15	777 A
	—	783 A
	31	785 D
	—	791 E
XXIII	32	785 C
	35	370 D
	35—38	797 C
	48	793 B
	49	798 B
	64	804 C
	34	239 D
	—	610 C

S. LUCAS.

Cap.	Vers.	Pag.
XXIII	34	762 D
	40	287 A
	43	188 C
	47, 48	826 E

S. JOANNES.

I	1	204 D
	3	204 D
	—	276 B
	—	548 D
	—	724 A
	10	204 D
	—	211 D
	11	211 D
	12	137 A
	21	575 C
	—	576 A
	29	155 A
	—	161 B
	—	327 D
	—	663 E
	31	140 C
	33	140 C
	—	155 B
	—	407 A
	34	155 B
	—	663 E
	43	180 A
	47	135 C
	48	329 D
	50, 51	547 B
	51	547 B
II	14 sqq.	661 B
	16	825 E
	19	460 B
	—	643 E
	18, 19	663 C
III	13	546 C
	20	694 E
	25, 26	408 A
	29	352 B
	30	407 B
	—	679 C
	31	663 E
IV	1 sqq.	653 B
	5	575 C
	22	628 A

S. JOANNES.

Cap.	Vers.	Pag.
IV	35	488 C
	—	662 E
	37	488 D
	38	367 C
	—	662 E
	49	317 A
	—	530 C
V	6	342 B
	6, 8	667 B
	7	667 C
	14	463 C
	—	667 A
	17	203 D
	—	350 D
	—	431 E
	—	438 A
	31	628 A
	46	149 B
VI	9	505 C
	—	539 A
	17	540 A
	21	515 C
	26	508 C
	62	546 C
VII	4	329 C
	—	468 A
	5	77 C
	—	468 A
	6	329 C
	12	672 A
	23	438 A
	25, 26	672 E
	33, 34	643 E
	37	679 C
	39	368 B
	42	24 B
	52	135 D
VIII	13	179 B
	—	409 B
	28	824 B
	33	151 B
	33, 41	532 C
	39	469 A
	41, 44	231 B
	46	206 A
	48	672 A
	49	755 C
	58	204 C

S. JOANNES.

Cap.	Vers.	Pag.
IX	16	345 C
	—	476 D
	—	566 D
	—	672 A
	39	531 D
X	18	825 D
	33	566 D
	33, 37, 38	343 D
	41	419 A
	—	484 D
XI	22	315 A
	25	315 B
	40	315 A
	42	204 A
	48	801 C
XII	2	360 D
	3	711 C
	24	555 D
	—	740 D
	47	576 C
XIII	2	776 E
	7, 8	161 C
	8	551 A
	15	642 B
	22, 26	774 C
	27	776 D
	—	781 D
	35	376 D
	37	568 E
XIV	6	427 C
	12	390 E
	15	694 E
	26	2 A
	27	373 A
	30	206 A
XV	1	155 C
	13	610 B
	14, 15	389 D
	22	411 B
XVI	5, 6	377 D
	12	353 D
	—	549 C
	33	148 A
	—	361 D
XVII	10	211 A
	23	376 D
XVIII	4	793 B
	11	798 A

S. JOANNES.

Cap.	Vers.	Pag.
XVIII	16	648 E
	23	755 C
	28	799 E
	30	801 B
	31	801 D
	36	84 C
	—	811 A
XIX	11	812 C
	21	801 D
	—	806 D
	30	819 A
	34	825 C
	37	736 D
XXI	11	144 E
	15	485 B
	21	786 E

ACTA APOSTOLORUM.

I	7	741 E
	—	786 E
	8	680 E
	9	569 C
II	13	3 B
	29	324 E
	—	432 D
	—	696 D
	34	106 A
III	6	844 C
	12	308 A
	—	787 A
IV	16	304 D
	19, 20	380 A
	20	304 E
	32	269 B
	—	373 D
V	28	304 D
	—	380 A
	41	428 E
VII	59	337 A
IX	4	346 A
	—	828 C
	40	755 B
	4	519 D
X	—	749 D
	14	524 A
	15	786 E
	41	783 E

ACTA APOSTOLORUM.

Cap.	Vers.	Pag.
XIII	22	44 B
	—	484 D
	46	111 A
	—	681 B
XVI	15	712 D
XVII	6, 7	384 B
XIX	4	140 D
	—	141 D
XX	30	594 B
XXI	11	144 E
	20	78 A
	—	813 E
XXIII	6, 7	397 C
XXVI	5	689 A

EPIST. AD ROMANOS.

I	18	411 E
	25	563 B
	28	426 E
II	5	731 B
	8—10	411 E
	12	411 D
	—	730 B
	13	664 C
	17, 18	299 C
	21	208 D
III	22	283 C
	23	351 A
	31	206 B
V	3	221 C
	4	764 E
	10	436 A
VI	7	331 C
	17	425 D
	19	675 A
	21	221 C
VIII	1, 2	210 B
	3, 4	206 B
	6, 7	294 A
	18	428 E
	23	251 A
	24	393 B
	32	290 D
	34	239 D
	35	428 E
IX	3	226 A
	5	51 B

EPIST. AD ROMANOS.

Cap.	Vers.	Pag.
IX	6	106 B
	6—8	136 C
	20	776 A
	28	152 E
	30—32	141 A
X	2	97 B
	3	141 A
	—	426 C
	4	206 B
	12	283 C
	14	473 B
	15	373 A
	18	725 C
XI	4	273 A
	8	398 B
	25, 26	656 B
	28	136 A
	29	617 A
	33	612 D
XII	12	249 B
	19	214 A
XIII	4, 5	219 D
	7	688 D
	12	146 B
XIV	4	284 A
	9	690 E
	10	284 A
	15	600 C
XV	2, 3	748 D
	9	681 E
XVI	4	545 A
	18	293 D

EPIST. I AD CORINTHIOS.

I	9	598 C
II	9	157 B
	—	554 E
	10	742 A
	14	287 D
	—	552 C
III	5	704 B
	7	271 C
	18	426 A
IV	4	97 B
	5	284 A
V	5	132 A
	8	435 A

EPIST. I AD CORINTHIOS.

Cap.	Vers.	Pag.
V	11	349 C
	12	607 A
VI	3	759 E
	7	214 A
	9	584 A
	9, 10	215 D
	—	584 A
	11	140 D
	15	500 D
VII	3	117 B*
	4	117 A
	5, 10	816 A
	15	637 A
	23	551 C
	25	751 B
	26, 28	188 D
	29, 31	116 C
	30, 31	721 A
	31	690 C
	—	720 E
	32	188 D
	—	279 D
	34, 35	753 C
IX	7, 9, 14	350 C
X	1 sqq.	435 D
	3—5	640 B
	11	30 A
	12	320 E
	—	667 A
	24	748 D
	27	486 B
	31	503 E
	32	197 A
XI	10	599 E
	24	782 C
	27	112 B
	31	450 A
	—	456 C
	31, 32	642 E
XII	26	591 D
	31	376 C
	—	486 D
XIII	2	300 D
	3	748 E
	4	695 B
	8	610 A

EPIST. I AD CORINTHIOS.

Cap.	Vers.	Pag.
XIII	9	427 E
	10	209 E
XIV	20	410 D
	—	765 B
	22	163 D
XV	8, 9	312 D
	9	42 C
	—	706 C
	26	411 C
	33	30 B
	36	740 D
	41	560 A
	52	752 A

EPIST. II AD CORINTHIOS.

I	4	543 C
	8, 10	334 A
II	2	102 A
	4	591 D
	7, 11	816 C
	16	197 E
III	3	2 B
IV	4	426 E
	16	764 E
	17	221 C
	—	428 D
	17, 18	291 E
V	19	217 D
	20	762 B
VI	15	361 A
VII	2	374 D
	5	594 B
	—	725 B
	10	187 C
	11	31 B
VIII	5	190 B
	13, 14	401 B
IX	6	81 B
	8	562 D
X	6	439 E
XI	2	679 A
	3	97 B
	12	372 D
	13, 26	725 B
	26	594 B

* Vid. adnot.

ADNOT.

* 25

EPIST. II AD CORINTHIOS.

Cap.	Vers.	Pag.
XI	29	591 D
	—	750 B
XII	7	148 A
	9	312 A
	—	379 A
	—	608 D
	15	374 E
	—	656 D

EPIST. AD GALATAS.

I	4, 5	563 B
	13	347 D
	15	639 B
II	8	679 D
	—	681 A
III	28	712 C
IV	4	51 A
	14, 15	545 A
	15	636 E
	22, 24	213 B
V	2	137 A
	12	623 C
	22	562 D
	24	691 B
VI	4	785 B
	8	304 B
	14	460 A
	—	552 D
	17	221 C

EPIST. AD EPHESIOS.

II	14	38 A
IV	26	217 E
V	14	667 A
	32	679 A
VI	2, 3	188 C
	12	99 A
	—	292 B

EPIST. AD PHILIPPENSES.

I	23	295 C
	—	337 A
	23, 24	749 A
II	10, 11	411 C

EPIST. AD PHILIPPENSES.

Cap.	Vers.	Pag.
II	17, 18	430 C
III	2	244 D
	14	221 D
	19	102 A
IV	4	95 B
	5	720 E
	5, 6	746 B

EPIST. AD COLOSSENSES.

I	6	725 D
	23	725 C
	24	221 C
II	3	742 B
	14	409 E
III	15	310 D
	17	561 E

EPIST. I AD THESSALONICENSES.

II	14, 15	191 C
	15	680 A
	19	591 D
III	8	591 D
IV	5, 13	242 D
	16	488 E
	—	737 B
	—	752 A
V	3	742 D

EPIST. II AD THESSALONICENSES.

II	9, 10	735 B
III	10, 13	403 A
	15	403 A

EPIST. I AD TIMOTHEUM.

I	9	209 A
II	8	256 B
	—	290 B
	—	527 C
	9	225 B
	—	510 C
	—	836 D

EPIST. I AD TIMOTHEUM.

Cap.	Vers.	Pag.
III	6	186 B
	—	652 A
V	5	364 A
	20	284 B
	23	582 D
VI	6	575 B
	—	721 A
	9	720 D
	10	628 A
	—	634 A
	—	694 E
	—	721 A
	16	527 D

EPIST. II AD TIMOTHEUM.

II	12	636 D
	25	346 A
III	5	288 B
IV	2	284 B
	7	544 E
	8	648 B
	15	288 B
	17	383 B

EPIST. AD TITUM.

II	8	346 B
	11, 12	575 D
	13	575 D
III	10	288 B

EPIST. AD HEBRAEOS.

Cap.	Vers.	Pag.
I	7, 8, 13	647 A
III	3	416 E
IV	13	260 D
	—	572 A
V	12	233 A
X	28, 29	730 D
	29	789 E
	32, 33	192 E
	37	146 B
	—	720 E
	—	746 B
XI	13	136 B
	14—16	136 B
	38	71 B
XII	2	804 D
	4	241 A
	6	174 C
	12	667 A
	14	190 A
	—	640 D
XIII	4	527 A
	13	804 D

EPIST. AD JACOBUM.

IV	6	651 E
----	---	-------

EPIST. I AD PETRUM.

III	15	384 A
-----	----	-------

LOCA QUAE IN ADNOTATIONIBUS OBITER ILLUSTRANTUR.

	Adnot. ad		Adnot. ad
Exod. i. 14.	675 C	Rom. xi. 11, 14.	656 B
1 Reg. xvii. 4.	589 A	1 Cor. xiii. 7.	44 A
Matth. vi. 27.	589 A	2 Cor. iv. 18.	350 B
— vii. 3.	363 A	— xii. 7.	169 D
— ix. 6.	329 B	Coloss. iii. 17.	171 D
— xi. 25.	363 A	Philipp. ii. 30.	569 A
Luc. xviii. 7.	334 A	1 Tim. iv. 3.	705 A
Rom. vi. 17.	363 A	Jac. i. 11.	388 E

INDEX II.

VERBORVM, LOCVTIONVM ET VARIARVM LECTIONVM.

ἀγαθός. ἀγαθῶν conf. c. ἀγώνων 242 B. c. ἀρετῶν 44 C. c. καλῶν 305 E. ἀγαθώτερος 453 C. ἀγαπᾶν, seq. ὅτι 839 D.
 ἀγαπητόν, *satis est, bene actum videtur* 99 A. 179 C. al. Diog. L. x. 118. συνουσία δὲ ὤνησε μὲν οὐδέποτε, ἀγαπητόν δὲ, εἰ μὴ καὶ ἔβλαψεν: h. e. *vergente* Cic. Tusc. v. 33. *omninoque genus hoc voluptatum optabile esse, si non obsit; prodesse nunquam.* Cf. Sturz. Lex. Xenoph. s. v. Saepe in h. v. lapsi sunt Interpretes; e. g. Vetus 29 A. 299 B. Montef. 417 A.
 ἀγγαρεύειν quid sit 238 A.
 ἄγγελος q. d. ἀπαθὴς 466 A. de monachis 674 C. bis.
 ἀγγελικὴ πολιτεία 608 E. not. 624 E. ἀγγελικὸς, εὐαγ. conf. 608 E. not. 843 B. not.
 ἄγειν, ἐνάγειν conf. 348 E.
 ἀγελάζεσθαι 168 D.
 ἀγήρατος, ἀγήρως, ἀκήρατος conf. 668 BC.
 ἄγκυρα ἱερὰ 388 A.
 ἀγνωμοσύνη, *perversitas, protervitas* 72 B. (*perperam desidia*,

Montef. ad loc.) *Contrarium est τὸ καταπειθὲς* 664 B.
 ἄγνοια conf. c. διάνοια 338 D. c. ἄνοια 790 A.
 ἄγρην σοβεῖν 172 E. not. Cf. Matth. ad Euth. III. 684.
 ἀγριαίνειν, —εσθαι 629 A. not.
 ἀγριώτερος, ἀλογώτερος 176 A.
 ἀγροικικώτερος 55 C.
 ἀγυρτῶν βίος 552 E.
 ἄγχειν (καὶ ἀσπνίγειν) de duro creditore 201 D. 202 A. Cf. Wetsten. ad Matth. xviii. 28. οἱ ἀγχόμενοι, *afflicti, oppressi* 658 E. ἄγχειν conf. c. ἐλέγχειν 153 C. c. ἀνέχειν 214 A. ἄγχεσθαι, μάχεσθαι 432 A.
 ἀγωγή de galli cantu 805 CD.
 ἀνώγυμα, *merces* 583 E.
 ἀγών. ἀγώνων, ἀγαθῶν 242 B.
 ἀγωνία, *timor* 455 D (ubi male Ben. *concertatio*) 786 B.
 ἀγωνίζεσθαι, de re 591 B. Cf. VIII. 214 A. ἀναχωρήσας ἀφίησιν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ ἔργον ἀγωνίζεσθαι παρ' αὐτοῖς.
 ἀγωνοθέτης 556 C.
 ἄδειν, *celebrare* 652 C. 768 B. ἄδόμενος, διδόμ. δηλούμ. conf. 447 A.

ἀδέκαστος 267 E. 269 C. 307 A.
 ἀδημοσίευστος 606 C.
 ἀδιασπάστως 790 D.
 ἀδιαφορία (βρωμάτων) 308 D.
 ἀδιαφόρως conf. c. διαφόρως 368
 D. not. 708 E. c. διαφόρους
 501 A.
 ἀδικεῖσθαι τοῦτο (al. τούτῳ) 412
 C. not.
 ἀδιορίστως conf. c. ἀορίστως 269
 C. c. ἀδιόρθωτος 774 D.
 ἀθάνατος (θάνατος) 535 A. not.
 ἀθλοφόρος, θαλλοφόρος 16 C.
 ἀθρόον, ἀθρόως conf. 20 B. 348 B.
 ἀθυμῆν. ἀθυμήσωμεν, θαυμάσωμεν
 conf. 543 A.
 ἀθυμία conf. c. ἐπιθυμία 244 A.
 385 D. 582 E. c. ῥαθυμία 823 C.
 αἰ, εἰ, idem sonus 752 A. not.
 αἰδῶς πρὸς τὰ καλὰ, non κακὰ
 815 C. not.
 αἶθριος, *sub dio* 760 D.
 αἰμάσσειν. ἡμαγμένα χεῖλη, sc.
 fucus 355 A.
 αἰμοβόρος 499 B.
 αἰνίττεσθαι τινα 350 D. not. 791
 D. (ubi *reprehendere* Ge. ἀδή-
 λως ἐλέγχειν Bois. *Rectius*
perstringere veritas, quam cum
Abresch. ad Aristaen. i. 27.
irridere, insultare.) αἰν. τινὶ,
 τινὰ conf. 695 A.
 αἶρειν, ἔλκειν conf. 682 A. αἰρεῖ-
 σθαι, vox nihili 212 C. not.
 αἰρεῖν. ἐλεῖν *capere, sibi devin-*
cire 265 B. 666 A. *adversa-*
rium convincere 211 C. 522 C.
 εἶλε, εἶχε conf. 666 A. ἐλοῦ-
 σαν, ἐπελθούσαν conf. 726 A.
 not. αἰρεῖσθαι, ἀναιρεῖσθαι (κα-
 κίαν) conf. 212 C. not.

αἰσχρός. αἰσχιστα, ἔσχατα conf.
 497 D. 541 B. 593 C.
 αἰσχύνεσθαι, *erubescere indu-*
cere 221 C. not.
 αἰσχύνη, ἀσχημοσύνη conf. 778 C.
 796 A. 802 B. IV. 456 E.
 αἰχμαλωτίζειν 264 A.
 ἀκάθεκτος 154 C. 263 A.
 ἀκαρῆς ῥοπή, *punctum temporis*
 320 B.
 ἀκαριαῖος χρόνος 180 C. 735 D.
 ἐν ἀκαριαίῳ 726 A. 787 B.
 ἀκατανάγκαστος 555 D.
 ἀκατάπληκτος 333 C.
 ἀκατάστατος 316 A.
 ἀκατέργαστος 474 B. X. 377 A.
 ἀκάτιον 726 D.
 ἀκήρατος, ἀγήρατος conf. 668
 BC.
 ἀκήρυκτος πόλεμος 173 C.
 ἀκίνδυνος. ἐξ ἀκινδύνου, ἔξω κιν-
 δύνου conf. 155 A.
 ἀκίχητα διώκειν 631 D. (ubi ἀ-
 κατάληπτα διώκειν L.) Cf.
Matth. N. E. p. 21.
 ἀκκίζεσθαι 376 B. not.
 ἀκμάζειν, ἐνακμάζειν conf. 303 E.
 ἀκμάζουσα ἀξίνη 152 B.
 ἀκολουθεῖν ἑαυτῷ, *secum non pug-*
nare 651 A.
 ἀκονᾶν τὴν γλῶτταν 528 A.
 ἀκούειν, in re foenebri 199 B. not.
 ἀκραδαντος 609 B. v. l.
 ἄκρατον φῶς 570 D. 571 E.
 ἀκροάτης, θεάτης conf. 308 D.
 ἀκροβατεῖν 511 C.
 ἀκρόδρνα (τὰ) 684 D. *recentes*
herbae Ge. *arborum baccae*
 Montef. Cf. *Schweigh. ad*
Athen. p. 52 A.
 ἀκρόπολις 423 C. sensu metaph.

- 186 C. conf. c. μητρόπολις
634 A. not.
- ἀκρόχολος 430 D. 780 C. Cf.
Lobeck. ad Phryn. p. 664.
- ἀκρωτηριάζεσθαι, de eunuchis
623 D.
- ἀκτημῶν 722 A. ἀκτημοσύνη, vo-
luntaria paupertas 10 B. 261 D.
- ἀκτῖν (ἦ) et αἱ ἀκτῖνες, non addito
τοῦ ἡλίου, 205 A. not.
- ἄκυρός τινος 284 C. τὰ ἀκυρότε-
ρα 771 D.
- ἀκωλύτως 390 D. not.
- ἄλας. ἁλῶν, ἄλλων conf. 501 D.
774 A. Vid. κοινωνεῖν.
- ἀλάστωρ δαίμων 381 A.
- ἀλγεῖν τι 197 A. Edd. ἀλγεῖν
πρός τινα, in aliquem incitari
Ge. 765 A.
- ἀλεία 157 A. 180 B.
- ἀλείφειν τινά, *animum alicui ad-
dere*, 192 C. 323 C. 333 D.
seq. ἐν 514 B. ἡλειμμένος, ἀλη-
μιμένος 729 A. ἡλειφεν, εἴλη-
φεν conf. 567 B. [Cf. IX. 570
C. ἐπειδὴ αὕτη μάλιστα τὸν
ἀκροατὴν ἡλειφεν ἢ ἐλπίς;
ubi ante Montef. edebatur εἴ-
ληφεν.]
- ἀληπτos βίος 250 D. 253 C.
conf. c. ἀνεπίληπτος β. 664 E.
- ἀλήστευτος, ἄσυλος conf. 364 A.
not.
- ἀλίζειν 193 E.
- ἀλίσκειν. ἀλίσκεσθαι ψεύδους (alii
ψευδῆς) 594 D. αἰλούς ἐγκλή-
μασι, locutio suspecta 807 C.
not. ὁ αἰλούς τινος 64 C. not.
ὁ αἰλούς, absente pronomine,
270 B. 676 A. 822 C. al.
- ἀλλὰ pro ναὶ ἀλλὰ 149 C. not.
- ἀλλὰ in apodosi 93 C. not.
- 662 C. v. l. ἀλλὰ γὰρ 494 A.
- ἀλλὰ omissum ante ἄλλως 271
A. ἀλλ' οὐχ ὁ δεῖνα, non ad-
dito οὕτως vel τοιοῦτος 312 D.
not.
- ἀλλεπάλληλος 707 A. v. l. Cf.
Matth. N. E. p. 82.
- ἄλλος. ἄλλοις, ἀλλήλοις conf. 484
A. ἄλλων, ἁλῶν conf. 501 D.
774 A. ἄλλων, πολλῶν conf.
630 D.
- ἄλλως, ὅλως conf. 447 B. 728 D.
- ἄλλοτριᾶν. τὸ ἡλλοτριωμένον, a-
versio 488 B.
- ἀλογία, ἀπολογία conf. 243 B.
259 C.
- ἄλογος. ἄλογον, *animal* (proprie
qua rationis expers est, sed
haec notio non raro negligi-
tur) 201 B. 441 A. 474 B.
662 C. 676 D. 717 D. not.
808 C. [In hodierna Graeci-
tate ἄλογον equum significare
notum est. Sic VI. 273 D. εἰ
δὲ βούλει δρόμον ἀλόγων ὄραν,
τίνος ἔνεκεν οὐκ ἔξενξας τὰ ἄλο-
γα ἐν σοὶ πάθη;] ἀλογώτερος,
ἀγριώτερος conf. 176 A.
- ἀλύειν, *animo concidere, languere,
remissum esse, cessare*, 255 C.
292 C. ἀλύειν πρὸς τι 16 A.
267 D.
- ἀμαθαίνειν 159 C. Cf. Ast. Lex.
Plat. s. v.
- ἀμαξόβιος 683 D.
- ἀμάρα 582 A. not. ἐν ἀμάρᾳ καὶ
βορβόρῳ III. 452 A.
- ἀμαρτάνειν. ἀμαρτῶν 607 B. v. l.
ἀμαρτῶντας 717 A. v. l. Cf.
var. lect. ad VI. 47 A.

ἀμαύρωσις 826 A.

ἄμαχος, ἀμήχανος conf. 308 E.

ἀμβλωθρίδιος 574 E.

ἀμείβειν τόπον ἐκ τόπου 371 D.
625 E. ἀμείβειν, ἀμείβεσθαι
conf. 176 AB.

ἀμέλει 489 A.

ἀμελεῖν. ἡμελημένος, *negligens*
624 A. 664 E. 675 D.

ἀμνήτος, *nondum baptizatus* 59 C.
146 A. *not.* 252 C. conf. c.
ἀμετανόητος 730 C.

ἀμύνεσθαι τοῖς ἴσοις 234 D. 238
D. (*ubi Bois. conj. ἀμείβεσθαι.*)

ἀμφιβάλλειν 335 E. *not.*

ἀμφίβολος 812 D. ἀμφιβολία
419 E.

ἀμφίθυρα (τὰ) *aulaea, vela quae
ad januas appendebantur* 796
AB. *Male de januis biforibus
accepit Montef. Vetus in
priori loco mensas, in altero
portarum velamina vertit. Ad-
de XI. 23 D.*

ἀμφοτέρος, ἐκάτερος conf. 419 B.
ἀν. Optativum sine ἀν, interro-
gando 417 C. 507 C. affirman-
do 275 C. 419 C. δ' ἀν in ὅ-
που δ' ἀν et sim. 328 D. *not.*

ἀναβαίνειν, ὑπεραναβαίνειν conf.
3 B. *not.* [Adde VIII. 73 D.
οἱ μὲν γὰρ ἀναβεβηκότες τοῦ
λαοῦ τὴν ἀσθένειαν. Sic Sav.
Ben. et duo codd. a novissimo
Ed. inspecti: Commelin. ὑπερ-
αναβεβηκότες.]

ἀναβάλλεσθαι εἰς σημεῖα 486 C.

ἀνάγειν conf. c. ἐνάγειν 63 B. 167
E. 222 D. c. ἀνάπτειν 236 A.
Pors. ad Eur. Med. 106. ἀνα-

χθῶσιν, ἐνεχθῶσιν, ἀνενεχθῶσιν
conf. 546 B.

ἀναγεννᾶν, γεννᾶν conf. 517 B.
711 A. (cf. 787 D. v. l.) ἀνα-
γεννηθῆναι, de Baptismo 551 B.
ἀνάγραφτος 491 D.

ἀναγωγή. κατ' ἀναγωγήν, *per al-
legoriam* 338 B.

ἀναδεῖσθαι στέφανον 148 B. τὸ
τῶν Χριστιανῶν ὄνομα 116 A.
II. 151 A. *ubi deteriorem lec-
tionem ἐνεδύσατο secutus est
Montef.*

ἀναδέχεσθαι, δέχεσθαι (μαχὰς)
conf. 173 C.

ἀνάθημα 796 E. *ornamentum Ge.
(ex Hom. Od. a. 152.) donum
Ben.*

ἀναιρεῖν τὸ μὴ ποιεῖν 190 B. ἀνέ-
λης, ἐξέλης conf. 486 C. ἀναι-
ρεῖσθαι, αἰρεῖσθαι conf. 212 C.
not. ἀναιρετικός 218 B.

ἀναισθητεῖν, ἀναισχυντεῖν conf.
104 C. 778 D.

ἀναίσθητος conf. c. ἀναίσχυντος
588 D. X. 95 C. c. ἀναιδής
479 D.

ἀναισχυντία (ἡ Κυνική) 144 C.

ἀνακαγχάζειν 98 A. conf. c. ἀνα-
κακχ. et ἀνακαχλ. 60 B. *not.*

ἀνακαινίζειν, ἐγκ. conf. 552 A.

ἀνακαίνισις,—νωσις,—ησις 787 D.
ἀνακαλεῖσθαι τινα 812 A. τι 616 A.

ἀνακόπτειν 116 A.

ἀνακρούεσθαι, de cithara 475 A.
τινὰ, *reprimere* 813 B.

ἀνακυκλοῦσθαι 363 C.

ἀναλογία τῶν μελῶν 844 B.

ἀναλύειν τὸ γεγεννημένον 361 B.

ἀναμετρεῖν, ἀναμένειν conf. 525 E.

ἀναμνήσαι, ἀνανῆψαι conf. 811 C.

ἀναμοχλεύειν, *inquietare, molestiam inferre* 472 A.

ἀνανῆσαι conf. c. ἀναμνήσαι 811

C. c. ἀναπνεῦσαι 707 A.

ἀναξηραίνειν γαστέρα 575 A.

ἀναπαύειν τινα, *mulcere* 7 B. 193

C. τὸν νόμον 89 A. 161 E.

205 B. (ubi Edd. ἀπολύειν).

ἀναπαύεσθαι, *cessare* 824 D.

conf. c. παύεσθαι 465 B. seq.

τινὶ vel ἐπὶ τινι 652 A.

ἀναπηδᾶν seq. genit. sine ἐκ 47 A.

not. Codicum lectio defendi

potest ex Aesop. Fab. cvi.

Ed. Schneid. τοῦ φορέου ἀνα-

πηδήσασα.

ἀναπίπτειν 45 B. 81 A. al. τὸ

ἀναπίπτειν κυρίως ἐπὶ ψυχῆς

ἔστιν οἷον ἀθυμεῖν, ὀλιγωρεῖν.

Athen. p. 23 B. ἀναπεπτωκό-

τες, *desides, remissi* 281 C.

ἀναπλάττειν παρ' ἐαντῶ 545 D.

ἀναπληροῦν 487 E. not.

ἀναπλοῦν 398 A. 487 E. not.

[Adde IX. 543 A. ὅπερ καὶ αὐ-

τὸ μετὰ πολλῆς ἀναπλοῖ τῆς

σαφηνείας.]

ἀναπνεῖν, ἀποπνεῖν 331 D. not.

ἀναπνεῦσαι, ἀνανῆσαι 707 A.

ἀναπολῆσαι, ἀναποδίσαι 534 A.

ἀνάπτειν, ἀνάγειν conf. 236 A.

ἀναπτεροῦν 145 C. -οῦσθαι 103

C. 359 B. 444 A. in malam

partem 354 A.

ἀνάρπαστος de urbe, i. q. ἀνά-

στατος 736 E.

ἀναρρίπιζω 156 D. 423 D.

ἀναρτᾶν τι ἐπὶ τινα 74 B. -ᾶσθαι

484 C. not.

ἄναρχος Deus 244 A.

ἀνάστασις, ἔγερσις 376 C. not.

ἀναστοιχειοῦν in *elementa resol-*

vere 181 B. not. *reformare, re-*

novare VIII. 80 A. ἀναστοι-

χίωσις *restauratio* IV. 239 E.

ἀναστρέφειν, ἀνατρέπειν conf. 214

E. 642 E. ἀνάστρέφειν, ἀποσ.

718 B. ἀναστρέφειν, ἐπανασ.

363 B.

ἀναστροφή, ἀνατροφή 713 A.

ἀνατείνεσθαι, *orationem dirigere,*

suspectum 185 B. not. ἀνατ.

ἀπειλὴν 147 E.

ἀνατιθέναι, in *acta referre* 322 A.

ἀνατρέπειν θύραν 130 E. 839 E.

δωρεὰν, *revocare, irritam fa-*

cere 616 C. τάξιν 242 E.

ἀνατρεπτικός 610 A.

ἀνατρέχειν, καταφεύγειν 700 E.

ἀναφέρειν. ἀνήνεγκαν, ἤνεγκαν

conf. 494 B. 593 E. (cf. 584

D). ἀνενεχθῶσιν, ἐνεχθῶσιν,

ἀναχθῶσιν 546 B. ἀναφέρομε-

νοι (ῶμοι) 232 A.

ἀναφύρειν 788 BC.

ἀναχαιτίζειν 751 E. 814 A.

ἀναχρωννύναι 101 B.

ἀναχωρεῖν de Christo 180 B. not.

504 A.

ἀναχώρησις, *solitudo* 568 C.

ἀνδραγάθημα 767 B.

ἀνδριαντοποιὸς 605 B.

ἀνεγχώρητος, ἀνεγχείρ. 483 C.

ἀνελεημοσύνη, ἐλεημ. 158 A. not.

ἀνελεῆς, an Graecum 249 B. not.

conf. c. ἀνηλεῆς ibid.

ἀνελεύθερος, -α, -ον 836 B.

ἀνενδεὲς (τὸ) 372 D.

ἀνεέργητος 223 B.

ἀνέπαφος, de virgine 58 A. 77 A.

(= ἄφθορος *Ruhnck.* ad Tim. p.

133). de thesauro 166 C.

ἀνεπαίσθητος, ἀναίσθ. 530 C.
 ἀνεπηρέαστος 267 A.
 ἀνεπίληπτος, ἄληπτος 664 E.
 ἀνεπινοήτως 538 E. v. I.
 ἀνεπιτίθεσθαι 621 C. *not.*
 ἄνεσις, *recreatio, requies, commoditas rerum* 68 A. 72 A. 132 C. 176 C. etc. Cf. *Lexica N. F.*
 ἄνεσις, ἀντίδοσις *conf.* 401 A.
 ἄνετος βίος 174 C.
 ἀνέχειν, *sustentare animum* 133 C. *retinere iram* 712 A. *coercere* 214 A. (ubi Edd. ἄγχωμεν: *codices* ἄγγχειν, ἀνέχειν aut ἐπέχειν habent. *Vetus reprimere*: Arm. *admonere, castigare*.) ἀνάσχοις Edd. vitiose 500 B. ἀνέχεσθαι ποιεῖν (*alii* ποιῶν 296 E.) τι 272 E. 422 A. al. οὐκ ἀνέχεσθαι τινος, *non curare* 762 A. *not.* ἀνέχεσθαι, ἀντέχεσθαι *conf.* 612 B. 701 A.
 ἀνγληῆς, ἀνελεῆς *conf.* 249 B. *not.*
 ἀνήνυτος, ἀδύνατος *conf.* 107 B.
 ἄνθος, *oris color* 395 D. ἀνθῶν, *gen. pl.* 763 E. *Alio loco* 275 C. *codices fluctuant inter ἀνθῶν et ἀνθέων.*
 ἀνθρωπάρεσκος 700 B.
 ἀνθρωπος *conf.* c. οὐρανός, ναός, ὄνος, ἄνω, πρῶτος 179 D. *not.*
 ἀνθρώπων, ἀνδρῶν *conf.* 809 B.
 ἀνθρώποις, ἀνδράσι *conf.* 698 D. *not.* ἀνθρωποι, πολλοὶ *conf.* 744 B.
 ἀνθυποστρέφειν, ἀνθυποφέρειν 397 B. *not.*
 ἀνία, ἄνοια, ἐπάχθεια 510 B. *not.*
 ἀνιέναι, *de feris* 603 D. *not.* ἀνέι-
 ται, ἄνεισι *conf.* *ibid.* ἀνίησι,

ADNOT.

ἀνίστησι 631 A. ἀνιμένος καὶ
 φαιδρός 419 C.
 ἀνιλεῶς, *vox nihili* 249 B. *not.*
 [I. 721 D. ἀναισχύντως καὶ ἀνι-
 λέως (*sic*). *Lege* ἀνηλεῶς.]
 ἀνιμᾶσθαι, *metaph. pro ἀνακτᾶ-*
σθαι 583 B.
 ἀνιστάναί, ἀναστήναι, *de statua*
 356 A. *not.* ἀνίστησι, ἀνίησι
conf. 631 A.
 ἀνιστόρητον (τὸ) τῶν τόπων 780 D.
 ἀνοηταίνειν 361 A.
 ἀνόητος, ἀνόνητος *conf.* 354 A.
 425 D. 598 B. 748 A. 800 C.
 Cf. 1 Tim. vi. 9.
 ἄνοια *conf.* c. ἀπόνοια 619 E. 689
 A. c. ἀνομία 710 C. c. ἀπέ-
 χθεια 510 B. *not.* c. ἀνία *ibid.*
 c. ἄγνοια 790 A. c. κατηγορία
 292 D.
 ἀνοίγειν, ἀνοίγων, ἀνορθῶν *conf.*
 427 A. ἤνοιξε, ἐνυξε *conf.* 825
 C. ἀνοίγνυσι 519 D.
 ἀνόνητος. *Vid.* ἀνόητος.
 ἀντάξιος, ἀνάξιος, ἄξιος *conf.* 579
 C. *not.*
 ἀνταπόδοσις. *Vid.* ἀντίδοσις.
 ἀντεγγράφειν 158 E.
 ἀντεπάγειν, ἀντεπήγετο, ἀντεπεί-
 γετο *conf.* 171 C. *not.*
 ἀντέχεσθαι, ἀνέχ. 612 B. 701 A.
 ἀντὶ τοῦ interpolatum 401 B.
 448 B.
 ἀντιβλέπειν πρὸς τι 767 A. ἀντι-
 βλέψαι, ἀντιλέξει *conf.* *ibid.*
 ἀντιδιαστέλλειν 390 D. *not.*
 ἀντίδοσις *conf.* c. ἀναπόδοσις
 131 E. 132 D. 643 D. 761 B.
 Cf. *var. lect. ad IX.* 753 E.
 Ed. Ben. 2^{dæ}. *conf.* c. ἄνεσις
 401 A.

ἀντιλέγειν ἐπὶ τούτοις 177 E. ἀν-
τιλέξαι, ἀντιβλέψαι 767 A.
ἀντιλογία, ἀπολογία 681 B.
ἀντινομία 620 B.
ἀντιποιεῖσθαι, ἀντέχεσθαι 189 B.
ἀντιπρόσωπος 470 A.
ἀντιρρήσις 622 C. 786 B.
ἀντιστρατεύειν 220 B.
ἀντιστρέφειν τὴν τάξιν 280 C. al.
ἀντιστρόφως 220 D.
ἀντιτυπία 78 A.
ἀντιφιλοτιμεῖσθαι 235 B. 721 B.
ἀντλεῖν, *experiri*, conf. c. ὁρᾶν
363 C. εἰς πῖθον τετρημένον
739 A. *not.*
ἀννείν. ἡνυσας, ἔδωκας conf.
537 A.
ὀνυπόδετος 236 D. 842 B.
ἀνυστικός 534 E.
ἄνω, *in cruce* 762 D.
ἀνώγειν. De scriptura hujus v.
789 A. *not.*
ἀνωμαλία ἀέρων 144 C. *mentis*
443 E. *sortis humanae* 250 A.
503 D.
ἀνώτερος, φανότερος conf. 177 D.
ἄξιος λόγου 137 A. *not.* τὴν ἀξι-
αν ἐκτινύναι 612 D. ἄξιος, ἀν-
τάξιος conf. 579 C. *not.*
ἀοίδιμος 835 A. v. l.
ἀορίστως, ἀδιορίστως conf. 269 C.
ἀπάγειν conf. c. περιάγειν 337 D.
c. ἀπάγειν *ibid. not.* ἀπάξει,
ἀπαλλάξει conf. 604 B. ἀπά-
γειν *subaud.* βίου 337 D. *not.*
ἀπαγορεύειν, *desperare* 232 E.
πρὸς τι 323 E. ἀπηγορευμένα
(τὰ), *prohibita* (*male despe-*
rata crimina Ge.) 285 D.
ἀπαγχορίζεσθαι, *invidia rumpi*
454 C.

ἀπαγωγή, de carcere 378 D.
conf. c. ἐπαγωγή 133 C.
ἀπάθεια, de angelis 251 D. ἀπα-
θῆς, εὐπαθῆς, ἐμπαθῆς conf. 395
E. *not.*
ἀπαιτεῖν *debitorem* 199 B. ἀπή-
τησε, ἀπέτισε conf. 717 B.
not.
ἀπακριβοῦσθαι 560 B.
ἀπαλλαγή, ἀποδημία conf. 219 C.
ἀπαλλάττειν ἔκ τινος 125 B. Edd.
479 C. v. l. ἀπαλλάττειν *sub-*
aud. ἐγκλήματος 503 B. ἀπ-
αλλαγῆναι, ἀπορράγῃναι conf.
265 D.
ἀπαλὸς, μαλακὸς conf. 818 D.
ἀπαναισχυντεῖν 531 B.
ἀπαντᾶν, καταντᾶν conf. 291 D.
ἀπαντήσεσθαι τινι, *locutio sus-*
pecta 370 A. ἀπαντώντων, ἀ-
πάντων, ἀνθρώπων conf. 225 A.
ἀπαραλόγιστος 787 C.
ἀπαρνεῖσθαι *plus quam* ἀρνεῖσθαι
557 A.
ἀπαρτᾶν. ἀπηρτῆσθαι, *sejunc-*
tum, remotum esse 427 B.
Male Montef. *non pendere*;
Vetus, *suspendi separarique*.
Cf. *Wyttēnb. ad Plut. Mor.*
VI. 752.
ἄπας. ἅπαντες, ἀπόντες 507 D.
ἀπάντων, ἀπαντώντων 225 A.
ἀπάτη τινὸς, *vi activa* 812 E.
Cf. 394 A. *not.*
ἀπανθαδιάζεσθαι 791 D.
ἀπειθων, ἀπιστῶν conf. 155 D.
ἀπειλεῖν, προξενεῖν conf. 657 C.
ἀπειλήφορος (ἄγγελος) 545 C.
ἄπειμι. ἀπόντες, ἅπαντες 507 D.
ἀπειρημένος, ἀπερρίμμενος conf.
249 A. *not.* τὰ ἀπειρημ. *ibid.*

ἀπεναντίας subaud. ἐστὶ 321 C.
not. ἀπεναντίος 187 B. v. l.

ἀπερινόητος Deus 21 B. -ον
VIII. 75 D. *inconsiderate dic-
tum* Mont. *absurdum* Aretin.
Adde XI. 235 C. -ως, *absurde*
586 E. v. l. [Polyb. iv. 57. οἱ
δὲ παρειασπασόντες ἀπερινοή-
τως, *praeter expectationem*
Schweigh. *temere atque in-
considerate* Casaub. *rectius,*
ut videtur.]

ἀπερίτρεπτος 548 C.

ἀπέριττον (τὸ) 181 C.

ἀπερυνθριᾶν 192 C. ἀπηρυνθριασμέ-
νος 422 E.

ἀπέχθεια. Vid. ἐπάχθεια.

ἀπέχειν seq. infin. sine τοῦ 162
D. 447 C. ἀποσχῆσεσθε, ἀ-
ποστήσ. conf. 777 D.

ἀπιστῶν, ἀπειθῶν conf. 155 D.

ἀπλήρωτος, *non impletus* Ge. *non
implendus* Ben. 205 E.

ἀπλοῦν, *expandere, extendere* :
τὰς χεῖρας 22 C. τὸν ἀέρα
177 B. γῆν, θάλατταν 517 D.
γράμματα 9 A. ὑπόσχεσιν
(seq. ἐπὶ) 635 E.

ἀπλῶς εἶναι 532 D. not.

ἀπό. οἱ ἀπὸ ἀρχιερέων, *sacerdotio
functi* 761 E. not.

ἀποβλύζειν, *evomere* 256 C. pro-
prie τὸ ἀποστάζειν διὰ τὴν βρε-
φικὴν βραχυστομίαν Eustath.
ad Il. i. 487.

ἀποβολὴ οἰκείων 385 D. 394 D.
conf. c. ἀπώλεια 302 B.

ἀποδέειν, *inferiorem esse* 373 E.
611 B.

ἀποδημεῖν, *mori* 763 B. conf. c.
ἀποπηδᾶν 339 B. 369 D.

ἀποδημία 198 B. 251 A. conf. c.
ἀπαλλαγή 219 C.

ἀποδύεσθαι, *accingi* 221 B. 367 B.
ἀποδῦναι 657 B. ἀποδύεσθαι,
ἀπολύ. ἀπολού. conf. 449 E.
not. [Nunc video locutionem
ἀποδύεσθαι τὰ ἐγκλήματα in
Chrysostomi quidem scriptis
non sollicitandam esse. Cf.
adnot. ad p. 813 C. Adde Sa-
vil. in Notis p. 231.]

ἀποδυσπετεῖν, *stomachari, aegre
ferre* 29 C. 675 D.

ἀποκαθεύδειν 834 B.

ἀποκαλύπτειν. Vid. ἀποκρύπτειν.

ἀποκηρύττειν, *abdicare* 364 B. *bo-
na alicujus proscribere* 733 C.
ἀποκλήρωσις, *praedestinatio* 476
A. 624 B.

ἀποκλίνειν, ἐπικλ. conf. 597 B.

ἀποκοπαὶ χρεῶν, *novae tabulae*
641 B.

ἀποκόπτεσθαι, *castrari* 623 C.

ἀποκρούεσθαι 384 D. 387 B. 468
B. conf. c. διακρ. 357 C.

ἀποκρύπτειν τινα, *superare, to
eclipse* 497 A. τινα ἔν τινι 665
D. conf. c. ἀποκαλύπτειν 426
E. 504 A. v. l. οὐδὲν ἀποκρυ-
ψάμενος 742 C. not.

ἀποκτᾶσθαι 489 C.

ἀποκτείνειν, -κτέννειν, -κτένειν 391
ABC. not.

ἀπολαμβάνειν μέρος, *separare,
partem rei excerpere* 7 C. (*male
recipere* Intt.) 168 C. 674 B.

ἀπολαύειν. ἀπήλανον, ἀπέλανον
conf. passim, tum in Edd.
tum in codd. Horum majo-
rem numerum non monito
Lectore fere secutus sum.

ἀπόλλω, *forma vitiosa*. ἀπόλω
601 D. 754 C. *προσαπόλλει*
601 D. *προσαπόλλουσι* Aesop.
Fab. cxxxiii. Ed. de Fur.
ἀπολογία *conf. c.* ἀλογία 243 B.
259 C. c. ἀντιλογία 681 B.
ἀπολούεσθαι ἀμαρτήματα 499 E.
not.
ἀπολύειν ἐντολὴν 205 B. Edd.
ἀπολελυμένος, *dissolutus* 60 B.
-ως, *absolute* 697 A. ἀπολύε-
σθαι ἐγκλήματα, ἀμαρτήματα
449 E. *not.*
ἀπολύτως, *absolute* 390 D. *not.*
ἀπομένειν = ὑπολείπεσθαι 335 B.
ἀπονίπτεσθαι ἀμαρτήματα 146 A.
not. 449 E. *not.*
ἀπονοεῖν, *superbire facio* 639 E.
not. ἀπονοηθῆναι 450 D. 475
B. 484 E. ἀπονοημένος, *su-*
perbus 143 A. 592 E. 627 B.
ἀπόνοια, *arrogantia, superbia*.
Hoc sensu semper, ni fallor,
apud Chrys. occurrit. Cf. *Sa-*
vil. in Notis p. 555. *Suicer.*
Thes. s. v. *conf. c.* ἄνοια 619
E. 689 A. c. ὑπόνοια 328 D. *not.*
ἀπονυστάζειν 321 D. 666 D.
ἀποπηδᾶν τινα, *aversari* 431 A.
τινὸς 408 A. *conf. c.* ἐπιπηδᾶν
408 A. c. ἀποδημῆν 339 B.
369 D.
ἀποπληροῦν τὸν νόμον 642 C.
ἀποπνεῖν, ἀναπνεῖν *conf.* 331 D.
ἀποπνίγειν. Vid. ἄγχειν. -εσθαι,
suffocari prae indignatione
121 A. 402 C. 454 C. 661 D.
(ubi Edd. καταπνίγεσθαι).
ἀπορεῖν τινος 137 B. τινὰ, *ad in-*
citas redigere 579 A. 768 B.
Vid. ἐξαπορεῖν et διαπορεῖν.

ἀπορράπτειν στόμα 193 A. 309
D. al.
ἀπορρήγνυναι πρὸς μανίαν, *pro-*
rumperere 127 B. *not.* ἀπορρά-
γῆναι σώματος 337 A. 545 C.
ζωῆς 265 D. ἀπορραγῆναι, *ab-*
sistere 371 B.
ἀπορρήτα (τὰ) τινὸς 409 B. 414
D. 439 B. ἀπορρήτος *conf. c.*
ἀπρόσιτος 21 B. c. ἀντίρρητος
290 C.
ἀπορρίπτειν. ἀπερρίφθαι, *abjec-*
tum esse 67 C. ἀπερρίμμενος
208 B. 407 C. *conf. c.* ἀπει-
ρημένος 249 A. *not.*
ἀπορρίφῃ 367 B. *not.*
ἀποσιγᾶν τι 170 A. ἀποσιωπᾶν
14 C.
ἀποσκενάζεσθαι τινα, *se ab aliquo*
expedire 508 B.
ἀποσκιρτᾶν 141 B.
ἀποσμήχειν 19 A. 308 D. 526 D.
ἀποστασία 420 B. v. l. ἀποστά-
της, *rebellis* 145 D.
ἀποστερεῖν cum dupl. accus. 510
A.
ἀποστοιχειοῦν non Graecum 181
B. *not.*
ἀποστολικὸς νόμος, ζῆλος, *Pauli*
lex, studium 561 E. 127 C.
ἀποστρέφειν τὴν ἀκτῖνα 205 A.
not. 804 B. ἀπέστρεψε *conf.*
c. ἀπήστραψε 205 A. c. ἀπέ-
κρυψε 804 B. ἀποστρέφειν,
ἀναστρ. τὸν λόγον 718 B. ἀπο-
στρέφεσθαι, ἐπιστρ. 240 B.
ἀποσχισθῆναι, ἀποσχοινοισθῆναι
conf. 570 A.
ἀποτείνεσθαι = ἀποτείνειν τὸν λό-
γον 185 B. *not.* *conf. c.* ἀνατ.
ibid.

ἀποτειχίζειν ὁδὸν, εἴσοδον 137 D.
 227 D. 336 B. ἐαυτὸν 32 B. τί
 τινι 741 E. *not. conf. c. τειχίζειν*
 32 B. c. ἐπιτ. 592 D. 741 E.
 ἀποτέμνεσθαι, *decollari* 498 C. al.
 ἀποτηγανίζεσθαι, *cruciari*, de
damnatis 464 B. *praecipue de*
poena Divitis (Luc. xvi. 24)
 449 D. 640 D. al. Cf. *Matth.*
ad Philipp. i. 16.
 ἀποθέσθαι, *προαποθ.* *conf.* 158 A.
 ἀποτίνειν. ἀπέτισε, ἀπήτησε 717
 B.
 ἀποτομία 226 C. ἀποτόμως 226 A.
 ἀποτρέπειν *seq. infin. sine τοῦ*
 279 A.
 ἀποτροπαῖος 395 E.
 ἀποτυμpanίζειν, *fustibus caedere*
 384 B. 440 A. = ἀποκεφαλίζειν
 XII. 248 C. Alii aliter. Cf.
Gatak. *Advers. Misc. c.* 46.
 ἀποτύχια *segetis* 574 D.
 ἀποφαίνειν. ἀπέφηνε, ἐνεφ. *conf.*
 392 B. ἀποφαίνεσθαι, *senten-*
tiam ferre 745 A.
 ἀποφαντικῶς λέγειν 569 A.
 ἀπόφασις, *affirmatio* 289 C. 389
 E. *mera aff. probationibus de-*
stituta 319 D. IX. 712 D. καὶ
 οὐδὲ κατασκευῆς δεῖται, ἀλλ' ἀρ-
 κεῖται τῇ ἀποφάσει. *sententia*
judicis 488 E. 733 A.
 ἀποφέρεσθαι, *de captivis* 48 A.
not. ἀπηνέχθησαν, ἀπήχθ. *ibid.*
 ἀποφράττειν τὰς ἀκοὰς 173 B.
 τὸ στόμα 369 D. Edd.
 ἀπραγμοσύνη *virtutis pars* 588 A.
 ἀπρακτοί, ἄκαρποι *conf.* 809 A.
 ἀπρονόητος 212 C.
 ἀπροσεξία, *incuria* 268 E.
 ἀπρόσιτος, ἀπὸρρήτος *conf.* 21 B.

ἀπροστάτεντος 77 B.
 ἀπρόσφορος, πρόσφ. 420 A. *not.*
 ἄπτειν, πατεῖν (πῦρ) *conf.* 454 A.
 ἀπώλεια *absolute pos.* 338 A.
 425 C. *conf. c. ἀποβολή* 302 B.
 ἄρα, ἄρα μὴ *conf.* 485 C.
 ἀραχνῶδες 28 B. v. l.
 ἀργεῖν. ἀργῶν τρέφεσθαι 402 C.
 XII. 117 B.
 ἀργία, ἐνέργεια *conf.* 667 B.
 ἀργυρέδεντος 633 C. 796 A. *not.*
 ἀργυροκοπεῖον, *χρυσοχοεῖον jun-*
guntur 518 B. X. 92 C. A-
 then. p. 193 D. Cf. *Plut.* II.
 830 D.
 ἄρδην καθενδεῖν 693 B.
 ἀρετὴν, αὐτὴν *conf.* 320 B. ἀρε-
 τῶν, ἀγαθῶν 44 C.
 ἀριστεύς 323 B. *conf. c. ἀριστεύ-*
ων 400 D.
 ἀριστίνδην 768 E.
 ἀριστοποιεῖν 704 A. v. l.
 ἄριστος (ὁ), *prandium* 502 A.
 Edd. Cf. *Bast.* *ad Greg.* C.
 p. 22.
 ἀριστοτέχνης *Deus* 276 D. Cf.
Wytt. *ad Plut.* de S. N. V.
 p. 24.
 ἀρκεῖσθαι ἐν τινι 513 C. Edd.
 ἄρκος, ἄρκτος 61 A. *not.* ἄρκος
constanter habet *Cod. Vat.*
Vers. LXX.
 ἀρμυδίως 171 C.
 ἀρνεῖος 676 B.
 ἀρπάζειν. οὐδένα ἀρπάσεται 750 B.
 ἀρράβων 157 B. 660 A.
 ἀρράγης (ναὸς) 711 A.
 ἀρτοποιητικὴ (ἡ) 534 C.
 ἄρχειν, ἄρχεσθαι *conf.* 238 D.
not. ἄρχεσθαι, ἔχεσθαι 563 B.
 ἀρχή, ἀρετὴ, γέννησις, ἰσχὺς *conf.*

298 D. τὴν ἀρχὴν, *omnino*
 211 B.
 ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς *conf.* 434 C. *not.*
 οἱ ἀπὸ ἀρχιερέων 761 E. *not.*
 ἄρχων 16 C. 685 A. *Insignia*
ejus sunt ζώνη καὶ χλαῖς X.
 233 D. ἄρχοντες, ἀρχόμενοι
conf. 542 D.
 ἀσάφεια 550 A. 568 D. *not.*
 ἀσβόλη, ἄσβολος 355 B. *Cf. Lo-*
beck. ad Phryn. p. 113.
 ἀσβολοῦν. ἡσβολωμένος 355 B.
 402 A.
 ἀσμενίζειν τι 514 D. *Wyttten. ad*
Plut. Mor. VI. 693. -εσθαι
ibid. Edd.
 ἀσπιδηφόρος, ἀσπιδοφ. 553 A.
 ἀστεῖος, *ludibundus* 765 A.
 ἀστράγαλοι 492 E.
 ἀστρολογία 84 B. ἀστρονομία
 85 A.
 ἄστρον, *de sole* 571 E.
 ἀσυγκρίτως 157 C. 261 A.
 ἄσυλος 160 B. 166 C. 364 A. *not.*
 ἀσφάλεια, ἀσάφεια 568 D. *not.*
 ἀσφαλίζεσθαι τινα, *munire, cau-*
tum reddere 716 C. 724 E. 734
 E. 260 D. *Edd.*
 ἀσχάλλειν 16 A.
 ἀσχημοσύνη. *Vid. αἰσχύνη.*
 ἀσχολαίότερος *barbarum* 404 E.
not.
 ἀσώματοι δυνάμεις, *de daemoni-*
bus 12 C. 138 D.
 ἀτακτεῖν 159 C.
 ἀταραξία 513 D.
 ἀτάραχος 594 B. *conf. c. ἀτά-*
ρακτος 74 B. ἀταράχως 783 B.
 ἄτε ὡς, ὁ τέως *conf.* 168 B.
 ἀτελής (δῆμος) 279 D.
 ἀτίθασσος 437 B.

ἄτιμος, παράνομος *conf.* 497 A.
 ἀτιμοῦν, ἀτιμάζειν *conf.* 618 C.
not.
 ἀτοκία 340 E. *not.* ἀτόκια (τὰ)
ibid.
 ἀτονεῖν 206 B. 607 C. 647 D.
 ἄτονος 581 D.
 ἄτοπος, *turpis.* ἄτ. ἐπιτηδεύματα
 384 C. ἄτ. ἔρωτες 673 E. *de*
Sodomitis 460 D. *Cf. Jacobs.*
ad Ach. Tat. p. cii.
 αὐθαδιασμός 210 C. 307 C.
 αὐθεντεῖν 204 A. αὐθεντία 276 B.
 αὐταρκῶς, *satis, commode* 772 B.
 782 C.
 αὐτεξούσιον 92 B.
 αὐτογένενα *et similia* 708 C. *not.*
 αὐτόθεν, *illico, ultro* 9 C. 658 C.
 714 B.
 αὐτόλιθος, αὐτὸς λίθος *conf.* 818
 D. *not.*
 αὐτός. αὐτός, *ipse= Dominus* 148
 A. 288 C. *Hebr. xiii. 5. conf.*
c. ὁ Χριστός 156 E. 346 A.
 594 B. αὐτός, οὗτος *conf.* 143
 D. *et passim.* αὐτῇ, αὐτῇ 170
 B. 395 D. αὐτοῖ, οὗτοι 265 C.
 αὐτό= τὸ πρᾶγμα 406 A. 442
 C. *not.* αὐτὸ *de nomine mas-*
culino 304 A. *not.* αὐτὰ *pro*
αὐτὸ 230 D. *not.* 279 E. *not.*
 300 A. *not.* αὐτοὶ *de genere*
hominum 184 A. *not.* 303 B.
not. αὐτὸ μόνον 459 D. *not.* αὐ-
 τὸς ὁ *cum notione accurationis*
 142 D. 254 D. 757 A. 812 D.
 ὁ αὐτός. ταῦτὰ, ταῦτα *conf.*
 503 D. ταῦτόν 633 E. τὴν
 ἐκείνην αὐτοῖς *vitiose pro τὴν*
αὐτὴν ἐκείνοις 446 B.
 αὐτοῦ. *Pro eo αὐτοῦ scribere*

solet Chrys. 22 C. *not.* 147 E.
not. 637 B. *not.* 717 D. *not.*
 ἀντοτελής 153 A.
 αὐχεῖν, μέγα φρονεῖν *conf.* 452 C.
 ἀφαιρεῖν. ἀφελῶ, φιλω 229 B.
 ἀφανίζειν πρόσωπον 259 D. 354
 D. τὸν αέρα 402 C. *in nihilum*
redigere Ben. *corrumperere* Ge.
rectius.
 ἄφατος, ἄφραστος 327 C. 554 E.
 ἄφεις, ἀφαίρεσις *conf.* 641 B.
not.
 ἄφετος 604 B.
 ἀφιέναι *seq. infin.* 836 B. ἀφίης,
 ἀφείς, ἀφῆς *conf.* 253 B.
 404 A. 567 D. ἀφίεται, ἐφίε-
 ται *conf.* 464 B. *not.*
 ἀφιστάναι. ἀποστήσεσθε, ἀπο-
 σχήσεσθε *conf.* 777 D.
 ἀφορμή 747 E. 753 E. *facultates*
 573 C. *not.*
 ἀφοσιούμενος, *perfunctorie* 422 B.
 ἄφραστος. *Vid.* ἄφατος.
 ἄχανές (πέλαγος) 555 A.
 ἀψίδες οὐρανοῦ 242 A.
 ἀψοφητὶ 244 D.

B.

βάθρον. βάθρα, *subsellia* 796 A.
 Jungit τὸ βάθρον τὸ ἐν τῇ οἰ-
 κίᾳ καὶ τὴν κλίμακα 65 C. *ubi*
Montef. de pavimento intelli-
git: Graecum verbum Arme-
nis literis expressit Interp.
Arm. [Divitis cadaver κεῖται
γυμνὸν ἐπὶ τοῦ βάθρου V. 517D.]
 ἐκ βάθρων ἀνασπάσαι 422 E.
 βαθύς. βαθεῖα εἰρήνη 258 A. βα-
 θύς, βαρύν *conf.* 344 A.

βακχεύειν εἰς τινα 817 D. -εσθαι
 τῷ Διονύσῳ 777 E.
 βάλλειν. βαλεῖν, λαβεῖν *conf.* 474
 D. *not.* 834 B. βεβλημένος
 (πένθεσι), βεβαρημένος *conf.*
 739 D. *not.*
 βάνανσος 509 D. *not.* αἱ βάναν-
 σοι τέχναι *ibid.*
 βαπτίζειν. βαπτίζοντος, βαπτίς-
 ματος *conf.* 141 E. *not.* 165 A.
 βαπτίσασθαι, -σθῆναι 160 E.
 1 Cor. x. 2.
 βάραθρον, de vitio 518 A. *conf.*
 c. βόθρος 82 C.
 βαρεῖν 630 B. βαρεῖσθαι τι, *ae-*
gre ferre 68 A. *Vid.* βάλλω.
 βαρύν *conf.* c. βαθύν 344 A. c.
 βάρβαρος 419 C.
 βασανίζειν τὴν ὄψιν *fuco* 354 D.
 βασιλεία (ταῖ), *urbis regio* 17 B.
 βασιλεία (ῆ), *om. τῶν οὐρανῶν*
 633 D. *et sine articulo* 354 D.
 492 A.
 βασιλεύουσα πόλις 85 C. *not.*
 βασιλεύς, *lusus puerilis* 686 A.
 492 E. *not.*
 βαττολογία *quid sit* 249 A.
 βιάζεσθαι *pass.* 403 C. 475 B.
med. 614 C.
 βίος. (1) *vita vel conditio homi-*
num. "Vitam appellat vari-
as vitae civilis conditiones."
Matth. N. E. p. 37. Sic 294 B.
 πολλῶν ὁ βίος τοιούτων γέμει
 παραδειγμάτων. 302 C. τὰ ἐν
 τῷ βίῳ κακὰ (*ubi male Edd.*
ἐν τῷ παρόντι βίῳ). 219 A.
 423 B. 485 C. 535 D. 713 D.
 XI. 774 A. ἐπὶ ἀνατροπῇ τῶν
 πάντων ὁ Χριστιανισμὸς εἰς τὸν
 βίον εἰσηνήκεται. *Plura dabit*

Casaub. Animad. p. 954. Nec aliter Latini. Cic. de Off. III. 7. *negat ullam pestem majorem in vitam hominum invasisse.* [Sic intelligo locum Athen. XIV. p. 615 F. τὴν σχολὴν εἰς τοῦτο τὸ μέρος τοῦ βίου καταχρώμενον, ubi haesit magnus Animadversor; pessime autem Schweigh. τὴν σχολὴν τοῦ βίου jungere praecipit.]

(2) sensu morali = πολιτεία, fere semper in bonam partem, ut πράξις, τρόποι, ἔργα et sim. Sic 293 B. παρὰ γὰρ αἰρετικοῖς ἐστὶ πολλάκις καὶ βίον εὐρεῖν: quem locum corrumpit Ed. Venet. ἐνάρετον post βίον inferciendo. Adde 299 C sq. 484 C sq. Τῷ βίῳ opponuntur ἡ πίστις, τὰ δόγματα, interdum τὰ σημεῖα.

(3) *vita saecularis.* Nostri locutionem, παρθένος ἀποταξαμένη τῷ βίῳ, laudavit *Vales.* ad Euseb. H. E. VI. 3. Cf. 2 Tim. II. 4. Hinc βιωτικοὶ ἄνθρωποι 442 D. 759 B. βιωτικὰ πράγματα 348 B.

βιωτικός. Vid. βίος N° 3. conf. c. ἄτμος 810 B.

βλάβη, λώβη conf. 682 B. βλάβη (non τῇ β.) τῇ ἡμετέρᾳ 175 A. not. 440 D.

βλακεία, *ignavia, mollities, luxus* 510 A. 557 E. 812 D. 835 E. Cf. *Ruhn.* ad Tim. p. 60 sq.

βοᾶν. ἀντὰ βοῶντων, αὐτοβ. conf. 230 D. not. βεβοημένος, seq. ἐν vel ἐπὶ 14 AB.

βόθρος, βάραθρον conf. 82 C.

βοοστάσιον 534 C. 830 D. (ubi H. K. cum Edd. βουσ.)

βόρβορος, μάργαρος conf. 66 B. not. γῆ καὶ β. 789 D.

βούλεσθαι cum accus. 25 B. 298 E. conf. c. βούλέεσθαι 175 A. 687 C.

βραβεύειν 261 A.

Βρεττανικός 767 C. Sic ed. Sav. Βρετανικός Ben. Diod. Sic. ἡ Βρεττανική. Herodian. Βρέττανοι.

βρόχος. ἐπὶ βρόχον ἐλθεῖν 54 B. 192 C. τοὺς ἀπὸ βρόχων κατὰ γαίην 297 D. not.

βύειν, μύνειν 447 B. not. X. 435 E.

Γ.

γαλακτοτροφεῖσθαι 766 D. -τροφία 124 A.

γαλεάγρα 339 D. 603 C.

γάννυσθαι, γάνυσθαι 544 D. not. 592 C. not.

γὰρ in initio Hom. 347 A. 414 B. 565 A. al. γὰρ repetitum 327 B. not.

γαστήρ. γαστρος, τρυφῆς 159 B.

γαστρίζειν, *saginare, oripare accipere* 501 C. -εσθαι, *gulae indulgere* 159 A. 501 C. 707 C.

γειτνίαισις, γειτονία 602 A.

γελᾶν, καταγελᾶν conf. 288 B.

γέμειν τινός, ἔκ τινος conf. 706 A. γενεὰ, *genus hominum* 741 A.

γένεσις, *genealogia* 7 B. *astrologia* 89 A. not. [Adde IV. 636 C.

τῇ τάξει χρησάμενος τῆς ἑξω γενέσεως. " *Exterioris generis rationis.* Quid hoc rei est?

“Fortasse, inquit A. Dounae-
us, τῆς ἐξ ἀρχῆς γεν. Latini-
nus Interpres videtur non
“legisse τὸ ἐξω; certe non
“vertit: omnes tamen libri
“nostri et Regii habent. Quid
“si legamus τῆς ἐξῆς γ.?”
Sav. “Mallem utrumque et
ἐξω et ἐξῆς abesse.” Ed. Ben.
2^{dae}. Nimirum τὴν τάξιν τῆς
γ. de ordine aetatis natorum
Jacobi perperam ceperunt
VV. DD.]

γενικός. τὰ γενικώτατα πάθη 222
D. not.

γεννᾶν, ἀναγ. conf. 517 B. not.

γεννηθεῖς, γεννηθεῖς 311 B. γεν-
νώμενος, γενόμ. 136 D.

γέννησις conf. c. γένεσις 89 A. not.
c. ἀναγέννησις 787 D.

γεραίρειν 674 C.

γῆ. γῆς, τῆς conf. 138 D. not. γῆ
καὶ βόρβορος 789 D. γηπόνος
11 C.

γίνομαι. [Sic constanter scripsi;
quanquam et codd. et Edd.
hic illic alteram formam prae-
bent.] γίνεσθαι πρὸς τι vel πρὸς
τινι 289 B. not. κατὰ τινος 528
A. τινὸς μόνου 187 D. γίνου
omiss. 543 C. γίνεσθαι, τείνε-
σθαι, ἐπείγεσθαι conf. 289 B.
(cf. 557 C.) γινομένων, νομικῶν
810 E.

γῆσιος υἱὸς de Christo 21 C. al.

γῆσιως (subaudi υἱόν) 547 A.

γνησιότης, οἰκειότης, ἡμερότης
conf. 389 D.

γνώμη, alacritas 809 B. conf.
c. προθυμία 768 A. σὴ γνώμη
738 A.

ADNOT.

γνώρισμα 59 C. 216 A. conf. c.
γνώριμον 748 B.

γόμος, onus jumentis 201 A.

γόνος vitiosum 2 A. not.

γόνυ. πρὸ (alii πρὸς) τῶν γ. 307
D. πρὸ τῶν γ. ἰκετεύειν Basil.
I. 107 D.

γοῦν. ὡς... γοῦν 189 D. καὶ...
γοῦν 626 A. 662 E. ἀναισχύν-
του γοῦν ἀπολογίας 801 E.
806 B.

γράμματα (τὰ), non sacra Scrip-
tura 522 E. not. γράμμα, πρᾶγ-
μα conf. ibid. γράμμα, σύγ-
γραμμα 732 E.

γραμματεῖα, πραγματεία 683 C.
γρηγορεῖν. ἐγρηγορῶς, ἐγρήγορος
489 D.

γυμνάζειν τὸν λόγον 662 D. seq.
ἐπὶ παραβολῆς, ὑποδείγματος,
προσώπου al. 304 A. 647 D.
664 C. Plut. I. 873 C. μελέ-
της ἕνεκεν γυμνάζων τὸν λόγον
eis φαύλην ὑπόθεσιν.

γυμνασία (ἡ) 333 D. γυμνάσια
(τὰ) 367 B. not. 514 C.

γυμνός, seq. ἀπὸ 777 D. v. l. γυμ-
νῇ τῇ κεφαλῇ, barefaced 390 D.
422 D.

γυναικόδουλος 627 B.

Δ.

δαί, δὲ conf. 464 D. 518 E. 522
D. 529 C. 598 A. 829 B.

δαπανᾶν πολυτελῶς 795 A. not.
δαπανώμενος, dissipabilis 554 A.

δαπανητικός 340 B.

δὲ in apodosi, e contrario 93 C.
not. τί δέ; τί δαί; conf. Vid.

*27

δαί. δ' ἂν 328 D. *not.* 779 E.
 δ' οὖν 715 B. 737 D.
 δεδίττεσθαι, *timere* 545 C. 361 E.
v. l. terrere 340 C. 590 E.
 δεῖ *elegantè suppressum* 147 A.
not. intrusum 123 C. *not.* 557
 C. 618 C. δεῖ, δοκεῖ *conf.* 407
 A. δεῖ, δέϊται 534 D. *not.* 639
 D. 815 A. δέη, ἥ 246 D. δέη
opus sit, et δέη roges conf.
 256 B. *not.* δέον, *constructio*
peculiaris 93 C. *not.*
 δεῖδω. δέδοικα, δέδια *conf.* 304 E.
 ἔδεισε, ἔδησε 496 B.
 δείκνυναι. δείκνυσι, δεικνὺς *conf.*
 308 C. *not.* 710 A. *not.* ἐδεί-
 χθη, ἐδέχθη *conf.* 8 A. *not.* δεί-
 ξας, διδάξας 270 C. 695 A.
 δειλιᾶν, *seq. infin.* 194 D.
 δειλός, δοῦλος *conf.* 632 E.
 δείματα, διηγήματα *conf.* 545 B.
 δεῖν, *ligare.* ἔδησε, ἔδεισε *conf.* 496
 B. δεδέσθαι, δέρεσθαι 749 C.
 δεδεμένος, λελυμ. 4 B. *not.*
 δεινὰ *conf. c.* κακὰ 737 A. *c.* συμ-
 φοραὶ 514 A. *c.* ἀηδῆ 814 E.
 δέκα, δώδεκα *conf.* 767 B. *not.*
 δεξιούσθαι 295 D. *not.*
 δέομαι. δέεται 315 B. δέεσθαι 533
 B. δέϊται, δεῖ *conf.* *Vid.* δεῖ.
 δέρεσθαι, δεδέσθαι *conf.* 749 C.
 δεσμεῖν, δεσμεύειν 284 C. 818 B.
 δεσμός *conf. c.* ἐσμός 444 B. *c.*
 ὄημος 833 A.
 δεσπωτήριον, δικαστ. *conf.* 218 D.
 δεσμώτης *conf. c.* δημότης 544 B.
c. δεσπότης 771 B.
 δεσποτεία 267 D.
 δεσπότης *conf. c.* δεσμώτης 771 B.
c. προφήτης 677 C. *not.* τοῦ
 δεσπότητος *intrusum* 437 B. *not.*

δεύτερος, ἕτερος *conf.* 274 D. 337
 E. δεύτερον, πρότ. 245 A.
 δέχεσθαι. ἐδέχθη, ἐδέχθη *conf.* 8
 A. *not.* ἐδέξω, ἐξελέξω 485 D.
 δῆ οὖν 641 BE. *Edd.* 676 E.
 δηλητήρια, *om.* φάρμακα 174 C.
 δηλῶν, δεικνὺς *conf.* 516 A.
 δήλως 769 D. VI. 275 C.
 δημαγωγός Moyses 23 B. Apo-
 stoli 12 B.
 δημηγορεῖν *celebrare?* 490 C. *not.*
 δημοσίενσις 541 A.
 δημῳδὸς 185 B.
 διά. δι' οὐ = ὑφ' οὐ 598 C.
 διαβάλλειν *res dicitur* 191 B. *not.*
 διαβεβλημένος, *infamis* 347 D.
 διαβιβάζειν τὴν ὕβριν 406 A.
 διάβροχος, *humidus* 28 B.
 διαγγέλλω. διηγέλον 211 A. *v. l.*
 διάγειν, διατρίβειν *conf.* 674 B.
 διαγορεύειν 102 C.
 διαγρηγορεῖν 569 B.
 διαδιδόναι. *Vid.* δίδοναι.
 διαδοχή, διδασχὴ *conf.* 701 C.
 διάθεσις, *caritas, studium* 295 B.
 328 D. 393 A. 774 E. *seq.*
 περὶ 230 B. 327 A.
 διαθρυλεῖν, διαθρυλλ. 556 B. *not.*
 590 E. *not.* τὰ ὦτα διαθρυλού-
 μενος 590 E. *not.*
 διαιρεῖν, *discernere* 471 A. διελεί,
dividet, *vitiose* 757 D. διέϊλε,
 διέσχισε *conf.* 397 B.
 διαίρειν. διαῖρα στόμα 384 B. *Cf.*
Ind. Demosth. s. v.
 διακαίεσθαι, *amore inflammari* 229
 B. *not.* διακαίωμαι, δεδικαίωμαι
conf. ibid. διακαίεσθαι, διακεῖ-
 σθαι 215 A. *not.*
 διακεῖσθαι πρὸς vel περὶ τινα 626
 B. *not.* 838 A. *Cf. Jacobs. ad*

- Philostr. p. 307. διακείται, δια-
κήται 215 A. *not.*
- διακλᾶν ξύλα 705 B. διακλώμενος,
fractus, mollis 674 C. διακλώ-
μενοι τράχηλοι 225 B. διακε-
κλασμένον σχῆμα, βλέμμα etc.
676 A. διακεκλασμένα μέλη
(cantus) II. 318 A. Cf. *Tour.*
Emend. I. 166.
- διάκλασις μελῶν (membrorum)
422 E.
- διακονεῖσθαι, *ministrare* 705 B.
sensu turpiori 503 D. *not.* de
Diaconis 789 C.
- διάκονος, διδάσκαλος *conf.* 373 B.
διακονία, οἰκονομία 810 A.
- διακόπτεσθαι, *discruciari* 240 D.
I. 757 C. διακοπτόμεθα τῶν
ᾠδινουσῶν γυναικῶν χαλεπώτε-
ρον. de mari ventis agitato
673 D.
- διακρατεῖν 237 B. 395 D. 535 B.
διακριβοῦσθαι 54 C.
- διακρούεσθαι, *excutere, discutere,*
repellere. χάριν 1 B. νεφελῆν
283 B. τοὺς ἄχλους 342 C.
supplicem 530 D. τὰ δεινὰ
504 D.
- διακωδωνίζειν 174 A. 776 E.
- διαλαβεῖν πελάγη 323 D. *not.*
- διαλέγεσθαι, διατάττεσθαι *conf.*
372 A. 399 C. διελέχθησαν,
διηλέγχθησαν 8 A. *not.*
- διάλεξις, *homilia* 32 C. 572 D.
- διαλύεσθαι, *absolvere* 32 C. τὸ
πᾶν 502 C. τὰ ἁμαρτήματα,
expiare 131 A. 183 C. διαλυ-
μένος, *in risum solutus* 60 B.
δ. βίος 146 A.
- διάλυσις, *expiatio* 131 E. *conf.* c.
διάχυσις 97 A. *not.*
- διαναβάλλεσθαι 801 D.
- διανίστασθαι 20 B. 181 E. 283 C.
διάνοια *conf.* c. ἄνοια 186 C. *not.*
c. ἄγνοια 338 D. κατὰ διάνοι-
αν, κατ' ἰδίαν *conf.* 109 B. *not.*
- διαπατᾶν 344 B.
- διαπιστεῖν τῇ γεέννῃ 155 D. τῇ
κρίσει 740 A.
- διάπλασις 395 D.
- διαπορεῖν, *intrans.* 130 C. 304 D.
trans. 519 B. 768 A. *Vid.* ἀπο-
ρεῖν et ἐξαπορεῖν.
- διαρῥάπτειν 510 CD.
- διαρρέειν 97 A. 186 D. διαρρέων
βίος 543 D. -ον σχῆμα 144 E.
-ουσα τρυφή 145 A.
- διαρρήγνυσθαι *derixantibus* 200 A.
- διασαφεῖν 34 B. v. I. 616 B. v. I.
ἑαυτὸν, ἑαυτῷ 575 C. *not.*
- διασπᾶν γραμματεῖον 553 D. 572
D.
- διαστασιάζειν 228 A. 397 C.
conf. c. διαστάζειν 203 B.
- διαστρέφω. διεστραμμένα στοιχεῖα
159 A.
- διασχίζω. διέσχισε, διέιλε 397 C.
- διάτασις κροτάφων 473 E.
- διατάττεσθαι *conf.* c. διαλέγεσθ.
372 A. 399 C. c. διαλλάττεσθ.
372 A.
- διατείνεσθαι, *pandiculari* 581 C.
not.
- διατιθέναι τινά τι 726 E. *not.* [I.
791 D. καὶ τὰ τῶν ἐχθρῶν ἀν-
τῶν διατιθεῖς. *Corrige* αὐτὸν
ex Sav. et codd. Cf. *Hemst.*
ad Luc. Nigr. 38.] διαθεῖναι
πρὸς ἑαυτὸν, *sui similem facere*
771 D.
- διατινάζσειν τὴν φλόγα 200 E.
Cf. *Prec.* 3 puer. v. 25.

διατιτρώσκειν λοβονὺς ὧτων, per
contemptum pro διατρέειν 836 E.
διατριβή, σχολή conf. 94 B.
διατρίβειν, διάγειν conf. 674 B.
διατρώγειν, de gehenna 737 D.
διατυποῦν 51 A. XI. 475 C.
Charit. Aphrod. iv. 1.
διαφθείρω, φθείρω conf. 193 E.
διαφθορά, φθορά 331 D.
διάφορος 301 C. 638 A. v. l. δ.
πλακοῦντες 501 A. not.
διαφόρως 638 A. 758 A. Vid.
ἀδιαφόρως.
διαχέειν 561 B. διαχεῖσθαι τρυφή
354 A. cibo 561 B. Joseph.
Ant. xi. 5. 6. risu I. 321 B.
Cf. Matth. N. E. p. 190. Ja-
cobs. ad Philostr. p. 365.
διαχυσίς, διάλυσις conf. 97 A. not.
Wyttén. ad Plut. de S. N. V.
p. 103.
διδασκαλία, δυσκολία 702 D. not.
διδάσκαλος, διάκονος conf. 373 B.
διδάσκειν. Vid. δεικνύναι.
διδασχή, διαδοχή conf. 701 C.
διδόναι, διαδοῦναι conf. 741 E.
διδόαμεν 97 B. not. τίς ἄν μοι
δοίη, utinam 465 B. τίς μοι νῦν
ἔδωκε IX. 757 D.
δίδραγμα (τὰ) 761 E. not. δίδραγ-
μα 585 A. v. l.
διεκδικεῖν 233 B.
διελέγχειν. διηλέγχθησαν, διελέχθ.
conf. 8 A. not.
διευκρινεῖν 735 A.
δικάζειν τινί, τινὰ conf. 287 B.
δικαιολογεῖσθαι 638 CD.
δικαστήριον, -ια conf. 53 A. 837
A. conf. c. δεσμωτήριον 218 D.
δίκη, τιμωρία conf. 214 C.
διοικίζειν. διηκισμένος de paraly-

tico 345 A. not. Adde VIII.
68 D. τὰ τε παραλελυμένα καὶ
διηκισμένα συγκολλημένα μέλη.
διολισθαίνειν 641 D.
διορατικούς 489 A.
διορθοῦν. Vid. κατορθοῦν.
διορύττειν γάμους 830 A.
διστάζειν, διαστασιάζειν 203 B.
διπλασιασμός 718 B.
διωθεῖσθαι δόξαν 364 D. τοὺς ὄχ-
λους 327 E. non διωθεῖν 529
D. not.
διώκειν amice 295 D. not. conf. c.
δεξιουῖσθαι, ἀγαπᾶν ibid. re-
pellere 529 D. not. δ. τὰς ἐρη-
μίας 778 B.
δόγμα, opinio 308 A. not.
δοκεῖν. δοκοῦντα, δυνάμενα 172 C.
δόκησις, dogma Docetarum 495
D. not.
δόξα, κενοδοξία conf. 261 D.
δοξολογία 563 B.
δοξομανεῖν 627 B. -νία 625 C.
δόρυ σείσαι, κινήσαι conf. 830 A.
δόρυ κινεῖν, manum hastae ad-
movere Eur. Androm. 607.
δοῦλος, δειλὸς conf. 632 E.
δορυφορία, -ία conf. 545 A. not.
δρέπεσθαι metaph. 638 E.
δριμεῖα χολή 631 D. acris bilis
Pers. Sat. II. 13.
δρόσος ἐν καμίνῳ 68 B. not. Cf.
Boisson. ad Nicet. II. 113.
δρυμοτομική, δρυοτ. conf. 534 C.
δυσανάσχετος 602 C.
δυσδιόρθωτος 606 A.
δυσεΐδεια, δυσωδία conf. 355 B.
not. Eadem confusio est IX.
224 B.
δυσέδοτος 606 D.
δυσκολία, διδασκαλία 702 D. not.

δυσκρασία corporis 780 B.

δυσπαράδεκτος 570 E.

δυστροπία 817 E.

δύστροπον (τὸ) 34 C. *not.*

δυσφωρότατος, δυσφώρατος, δυσφωρατάτατος *conf.* 244 D. *not.*

δυσφώρατος, δύσφωρος *ibid.* [Necat *Schaefer.* ad Choeril. p. 274. *exstitisse formas δύσφωρος, δύσχειρος et sim.; superlativos autem δυσφωρότατος, δυσχειρότατος per syncopen a legitimis δυσφωρατότατος, δυσχειρωτότατος fluxisse auctum.*]

δυσωπεῖν, *pudorem incutiendo exorare*; “supplicando invidiam facere, sic ut prae pudore quis precibus concedere cogatur.” *Hemst.* ad Chrys. in Philem. Hom. II. Legitur 68 B. (ubi male placare verterunt) 563 D. 607 C. 645 B. Cf. *Lobeck.* ad Phryn. p. 190.

δῶμα, *casula* 326 C. δωμάτιον *monachi* 674 A.

δωρεά (ἡ), de beneficio S. Spiritus per Baptismum collato 60 A. 164 E. de remissione peccatorum 140 D.

δωροφορεῖν 586 C.

E.

ε, αι, idem sonus 752 A. *not.*

ἐαντοῦ, αὐτοῦ *conf. passim.* ἐαντόν, ἐμαντόν 344 D. ἡμᾶς ἐαντούς 536 B. *v. l.* ὑμῖν ἐαντοῖς 813 D. *v. l.*

ἐβδουὰς μεγάλη *Adnot.* p. 151.

Ἐβραῖος, Ἰουδαῖος *conf.* 214 B.

ἐγγίνεσθαι, ἐπιγ. *conf.* 102 C. 148 A. 223 B.

ἐγγονός, ἐκγονος 2 A. *not.* 25 A. *not.* 124 C. 282 E. 675 E. *al.*

ἐγγυμνάζειν 643 E. 644 A.

ἐγγὺς *cum dat.* 719 E.

ἐγερσις, ἀνάστασις 376 C. *not.*

ἐγκαινίζω, ἀνακ. *conf.* 552 A.

ἐγκαλεῖν *seq. διατί, obijcere* 689 C. ἐγκληθῆναι, ἐκκλησιασθῆναι *conf.* 700 A. *not.*

ἐγκαλινδεῖσθαι τι, ἐν τι 651 B.

ἐγκαλλωπίζεσθαι 93 B. 101 C. *al.*

ἐγκαλύπτεσθαι, *erubescere* 322 A.

-ψάμενος, *capite operto* 323 E.

ἐγκαλύπτειν, ἐκκαλ. 106 B.

ἐγκαρπα (φυτὰ) 177 C. IV. 78 B.

ἐγκαταδεῖν 783 B.

ἐγκαταλιμπάνειν, *omitte* 241 A.

ἐγκλείειν, ἐκκλείειν (τὸν νόμον) *conf.* 309 C. 490 C. *not.*

ἐγκλημάτων *vel τῶν ἐγκ. ἀπαλλάττειν* 595 E. *not.* 813 C. *not.*

ἐγκόπτειν, *mediam rem turbare.* *Vid. ἐκκόπτειν.*

ἐγκρίνειν, *adoptare, adnumerare* 309 D. 348 A. *approbare* 350 E. cui contrarium est ἐκβάλλειν. Cf. 223 C. *not.*

ἐγκύπτειν *libro* 129 A. 706 D. Contrarium est ἀνακύπτειν. Synes. p. 247 D. ὅταν ἀνακύψω τῶν βιβλίων, ἐπιρρέπής εἰμι πρὸς ἅπασαν παιδίαν.

ἐγρήγορος, ἐγρηγορῶς *conf.* 498 D. Cf. Thom. M. p. 625.

ἐγχείειν, ἐκχ. *conf.* 476 C.

ἐγχωρεῖ, *personaliter pos.* 447 B. οὐκ ἐγχωρεῖ Σατανᾶς Σατανάν

ἐκβάλλειν. τὰ ἐγχωροῦντα 701 C. κατὰ τὸ ἐγχωροῦν 372 D. τὰ οὐκ ἐγχωροῦντα ἄλλως γενέσθαι 294 A.
 ἔθος, ἔθνος conf. 227 B. not.
 εἰ, ἥ conf. 531 E. not. εἰ, ἡ 291 C. εἰ καὶ, καὶ 433 A. not. εἰ καὶ, εἰκῇ 452 A.
 εἰδεχθῆς, *deformis* 395 B.
 εἶδω. οὐκ εἶδες... *de re in S. Scriptura posita* 157 E. 201 E. μὴ τοῦτο ἴδῃς 195 B. not. 386 C. not. οἶδε *solet* 598 C. al. εἶδε, οἶδε conf. 127 A. εἶδομεν, οἶδαμεν 304 E. 380 B. ἴδω, εἰδῶ 161 B. 195 B. 295 A. 343 D. ἰδεῖν, εἰδέναί 740 B. ἰδῶν, εἰδῶς 208 C. 321 A. 726 C. ἴδῃς, εἴπῃς 386 C. not. εἴσεται, ἰάσεται 332 D. ἴσασι, εἰσίασι 711 C. ἥδει, ἔδει 681 B.
 εἶδωλον νεκρὸν 711 B.
 εἰκῇ, εἰ καὶ conf. 452 A.
 εἴκειν. εἴζοντα, ἥζοντα 347 B. εἴξουσι, ἥξ. 655 B. Vid. ἥκειν.
 εἰκὸς, εἰκότως conf. 797 E. 834 B.
 εἰμαρμένη καὶ ἀνάγκη 623 E. καὶ γένεσις 89 A. not.
 εἰμὶ, *sum*. ἔστι, *opus est*; οὐκ ἔστι, *non opus est* 330 D. 401 B. 464 A. 659 E. 720 C. 839 E. not. εἶναι ἐν τινι 440 D. πρὸς τι, πρὸς τινι 289 B. not. ἦς, ἥς conf. 473 A. not. ᾧ, ἡ 349 C. not. ᾧ, δέη 247 D.
 εἶμι, *eo*. ἥει, εἴη conf. 515 C. ἥει, εἴη, ἥκει 367 A. ἴης, εἴης, ἥεις, ἥκης 376 E. ἥεσαν, ἴεσαν 645 E. Vid. προσήμι.
 εἶπον. εἴπῃς, ἴδῃς conf. 386 C. not. εἰρωνεύεσθαι 519 A.

εἶς. ὑφ' ἐν, *all at once* 776 E. 815 C.
 εἰσάγειν, *probare* 748 D. conf. c. ἐνάγειν 547 C. c. ἐξάγειν 642 D. c. εἰσφέρειν 138 A.
 εἰσαγωγή (δίκης) 837 A.
 εἰσιέναι, εἰσίασι, ἴσασι 711 C.
 εἴσοδος, ὁδὸς conf. 137 D. 292 E.
 εἶτ' οὖν, ἔτι οὖν, εἰ οὖν 258 C.
 εἴτουν 787 D. not. Greg. Naz. p. 520 D. ὑποστάσεις, εἴτουν πρόσωπα, ὃ τισι φίλον. Euthym. I. 1011. ἔκλασεν, εἴτουν συνέθρυνσε.
 ἐκ, ἀντὶ conf. 341 B.
 ἐκάτερος, ἀμφοτέρω conf. 419 B. οἱ ἐκάτεροι 802 B. v. l.
 ἐκατοστιαῖος τόκος 573 C.
 ἐκβαίνειν *cum accus.* 514 C.
 ἐκβαλκεῖν 793 C.
 ἐκβάλλειν τὸν νόμον 490 C. not. Adamum 170 B. coll. 169 A. conf. c. ἐμβάλλειν 267 A. 571 D. 705 B. c. ἐκκλείειν 490 C. not.
 ἐκβολὴ 583 C. Act. xxviii. 18.
 ἔκγονος. Vid. ἔγγονος.
 ἐκδέχεσθαι 13 A. *accipere Interpp.* Annon potius *expectare*?
 ἐκδιδόναι τὴν ψυχὴν 428 E. (ubi Edd. ἀποστρέφεισθαι) 510 D.
 ἐκδικία 608 E. Dorv. ad Char. vii. 1.
 ἐκεῖ conf. c. ἐκεῖνο 196 D. c. ἐκεῖνην 499 B.
 ἐκεῖνος et οὗτος negligenter adhibet Chrys. 709 B. not. 814 A. not. ἐκεῖνο, *id quod dicturus sum* 410 D. not. Cf. Dobree Adv. I. 364. ἐκείνης, μόνης conf. 192 D. 335 D.

ἐκθελύνειν 422 D.
 ἐκκαίεσθαι τινος 374 C.
 ἐκκαλεῖσθαι, *incitare* 300 E. 505 B. non ἐκκαλεῖν 538 A. conf. c. διεγείρειν 321 B.
 ἐκκαλύπτειν, ἐγκαλ. conf. 106 B.
 ἔκκαυσις (βαλανείου) 634 A.
 ἐκκλείειν. Vid. ἐγκλ. et ἐκβάλλειν.
 ἐκκλησιαστική πολιτεία 38 A.
 ἐκκλησιάζεσθαι 700 A. *not.*
 ἐκκλίνειν τι 231 D.
 ἐκκόπτειν, *excidere, abolere* 227 B. 351 D. ὁδὸν 111 C. conf. c. ἐγκόπτειν 216 D. 313 C. 330 C.
 ἔκκρισις 525 E. 692 E.
 ἐκκυλισθῆναι 689 D. εἰς ὄργην 355 B. *Matth. N. E. p. 195.*
 ἐκλαμβάνειν, *intelligere* 28 B. 338 B. X. 585 C. κατὰ τοῦτο τὸ δεῦτερον (σημαινόμενον) αὐτὴν ἐξελάβετο. *Lege ex Reg. 741 ἐξελαβεν.*
 ἐκλύειν, *enervare* 99 B. 208 C. (male *remorari* Ge. *avertere* Ben.) 659 C. 684 D. ἐκλ. ὄργην 608 B. ἐντολήν 203 C. ἐκλύειν, ἐκλύειν 99 B. *not.*
 ἐκνικᾶν εἰς παροιμίαν 627 B. *not.*
 ἐκνικᾶσθαι 453 A.
 ἐκόντως, *vox nihili* 799 D. *not.*
 ἐκπίπτειν, ἀποπ. conf. 152 A.
 ἐκπιδᾶν, ἀναπιδᾶν conf. 47 A. *not.*
 ἐκπληκτος, *stuporem afferens* 834 D.
 ἐκπλήττειν, *attonitum reddere* 150 C. (pessime Ben. *increpare, et p. a. ἐκπλήττεσθαι ὁβιουργαί!*)
 ἐκπλήττον 160 E. 834 D. v. l.
 ἐκπολεμοῦσθαι 190 B.
 ἐκπομπεύειν, *publicare, infamare* 35 A. 53 A. 286 D. Vid. ἐμπ.

ἐκπορνεύειν 38 B. Ep. Jud. v. 7.
 ἔκπτωσις 295 A. 298 A.
 ἐκστατικός 607 B.
 ἐκστροφή (ὀφθαλμοῦ) 422 E.
 ἐκτείνειν, *intendere* 222 A. *protrahere* 220 A. *mortuum extendere* 756 A.
 ἐκτινύναι (τὴν ἀξίαν) 612 D.
 ἔκτισις 174 C. 659 B.
 ἔκτοτε 725 D. v. l.
 ἐκτραγωδεῖν 174 A. 530 C. 699 D.
 ἐκτραχηλίζειν 186 B. -λιάζειν 443 B. *not.*
 ἐκφέρειν, ψῆφον 535 D. 671 B. ἐπιτίμιον 159 E. δίκην 459 B.
 ἐκφέρεσθαι εἰς τι 358 B. ἐξενήνεκται παροιμία 341 A. 627 B. *not.*
 ἐκφορεῖν, ἐκφυσᾶν conf. 341 C.
 ἐκφυσᾶν 244 D. 341 C. v. l.
 ἐκχέειν ἑαυτὸν 54 B. ἐκχυθῆναι, *dispergi* 88 B. 841 C.
 ἐλαία, *symbolum* ἐλέους 752 A. *not.*
 ἔλαιον, ἔλεον. *Luditur in sono ambiguo* 752 A. *not.*
 ἐλαύνειν, *progredi* 127 C.
 ἐλεεῖν = ἐλεημοσύνην ποιεῖν 650 A. *Haec permutantur* 451 A.
 ἐλεημοσύνη, *duplici sensu* 373 C. *not.* conf. c. ἀνελ. 158 A.
 ἐλεήμων, ἀνελ. conf. 82 C.
 ἐλευθεροῦν, *usu singulari* 262 A.
 ἐλκεχίτων 674 C.
 ἐλκθιμὸς, ἐλκυσμὸς (614 B.), σπαργαμὸς conf. 139 B.
 ἐκλύειν, ἐκλύειν conf. 99 B. *not.*
 ἔλλαμψις 119 A.
 Ἑλλην, *Ethnicus* 198 C. 355 D.
 Ἑλλήνων παῖδες 361 B. 763 B.
 ἐλλιμπάνειν 374 C. 516 A.

ἐλπίδες (χρησταί) 56 A. 142 B.
164 B.

ἐμβάλλειν ἀγωνίαν τινὶ 154 B.
(Cf. Plut. I. 1027 A. Frequentius dicitur ἐμβ. τινὰ εἰς ἀγωνίαν). ἐμβάλλειν εἰς ἐκκλησίαν 117 A. εἰς ἀγορὰν Matth. N. E. p. 98. εἰς λόγον 734 A.

ἐμμελῶς, *modeste* 469 B.

ἐμμένειν 151 A. 661 B. *conf. c.*
ἐπιμμένειν 151 A.

ἐμβολή, *impetus venti* 515 D.
Tour. Emend. I. 337 sq.

ἐμπαράσκευος 155 A. II. 144 B.
τὸ ἡδὺ καὶ ἐμπαράσκευον τῆς
τραπέζης. Sic Sav. εὐπαρά-
σκευον Ben. *invitis Lexicis.*

ἐμπαροινεῖν = ἐνυβρίζειν 288 A.
610 C.

ἐμπλατύνειν 550 A. *Vid. πλατύνειν.*

ἐμπομπεύειν τινὶ, *exsultare in aliqua re* 686 B. 715 A. *conf. c.*
ἐκπομπ. 497 A. 819 B. *c. ἐπιπομπ.* 819 B.

ἐμπορεύεσθαι τινα 614 B. 2 Pet. ii. 3.

ἐμπορία, εὐπ. 489 C. 492 D. et
ἀπ. 613 E.

ἐμψησθῆναι 335 D. 387 C. 676 A. *conf. c.* ἐμπλ. 675 D.

ἐμπυρίζειν 726 E.

ἐμφαίνω, ἀποφαίνω *conf.* 392 B.

ἐμφαντικῶς 217 A. 279 D. 634 A.
conf. c. ἐμφατ. X. 125 C.

ἐμφιλόσοφος 791 C.

ἐμφιλοχωρεῖν 134 E. 244 C. 336 D.

ἐμφορεῖσθαι 516 E. 528 C. 803 E.

ἐν redundat 196 B. 223 A. 514 B.
665 D. 812 D.

ἐναβρύνεσθαι, *sibi placere* 65 C.
495 C. *not.* 499 C. 703 D.

ἐνάγειν, *inducere, suadere*, *absol.*
134 B. εἰς τι *passim. conf. c.*
ἀγειν 348 E. *c.* ἀνάγειν 63 B.
167 E. 483 D. *c.* εἰσάγειν 547 C. IX. 616 A. ὥστε μάλλον
ἐνεργεῖν τὸν ἀκροατὴν Ben.
Rectius Sav. ἐνάγειν.

ἐναγῆς, *propr.* 381 A. μιαρὸς καὶ
ἐ. 412 D. *vocat. ἐναγῇ* 775 B.
v. l.

ἐναγκαλιζέσθαι 624 E.

ἐναγώνιος, *sollicitus* 152 E. 293 D. *al.*

ἐνακμάζειν 338 D. 515 D. 676 C.
conf. c. ἀκμάζειν 303 E.

ἐναντιολογία 671 B.

ἐναντίον τοῦ, τῷ *conf.* 211 AB.
οὗ, ὃ τοῦναντίον 499 D. 702 C.

ἐναποκεῖσθαι, ἀποκ. *conf.* 532 B.

ἐναπομένειν 199 C. 814 A. 538 D.
not.

ἐνατος. Hanc scripturam tuetur
major pars codicum: ἔννατος
semel dant Edd. 401 D. Cf.
Fritzsche ad Marc. p. 692.

ἐναυλος 306 B. 615 D.

ἐνδείκνυσθαι, *se ostentare* (*usita-*
tius ἐπιδ.) 244 D. Plut. I. 867 E.
τοῖς συνωμόταις ἐνδεικνύμε-
νος. *conf. c.* ἐπιδ. 53 B. 253 B.
280 B. 467 D. *al.*

ἐνδεῖν 517 D. *not.* ἐνδεδεμένος, ἐν-
δεδμένος *conf.* 562 B. 796 A.

ἐνδεχόμενον 320 D. *not.*

ἐνδιαβάλλειν 451 D. *v. l.*

ἐνδιατρίβειν 6 C. 558 B.

ἐνδοιάζειν 294 A.

ἐνδυναμοῦσθαι 506 A.

ἐνεγγῆσθαι 289 A. *not.* 440 B.

ἔνεδρα (τὰ) 149 C.
 ἔνεκεν, *quod attinet ad* 780 B.
 πάντων ἔνεκεν 649 A.
 ἐνεργεῖν 273 A. conf. c. συνεισφέρειν 797 D. ἐνεργούμενοι 699 E. not. 822 C.
 ἐνευφραίνεσθαι 842 E.
 ἐνηχεῖν 10 A. 91 C. 547 C.
 ἔνι, ἐνὸν conf. 231 C. ἐνὸν, δυνα-
 τὸν *ibid.* οὐκ ἔνι, ἀδύνατον 294 B.
 ἐνιέναι, ἐντιθέναι conf. 543 C.
 ἐνιζάνειν 676 C.
 ἐνίστασθαι, *instituire* 674 C. v. l. *resistere* 814 A. 819 D.
 ἐννεαμηνιαῖος 124 A.
 ἐνοῦν 95 A. 216 B. 483 D.
 ἐνοχλεῖν, *de supplice* 282 B. conf. c. παρακνίζειν 343 B.
 ἔνσαρκος 412 A.
 ἐνσκήπτειν, ἐγείρειν conf. 99 B.
 ἔνστασις, *objectio (negatio Ge.)* 433 C.
 ἐνταῦθα, ταῦτα conf. 636 D. pro ἐκεῖ 751 A. not.
 ἐνταφιαστῆς 332 C.
 ἐντείνειν πληγὰς 778 A. 804 B. conf. c. ἐπιτείνειν πλ. 201 C.
 ἐντεῦθεν, ἐνταῦθα conf. 156 B. al. ἐντεῦθεν, *in hac vita* 636 D. not.
 ἐντιθέναι, τιθέναι (κηλῖδα) 422 C. conf. c. ἐνιέναι 543 C.
 ἐντρέπειν τινὰ, *pudorem alicui injicere*. Multimodis ab Interpretibus vertitur, e. g. *hortari, admonere, convertere, coercere, increpare, perstringere, flectere* (777 B. not.): sed unica verbi notio ea est, quam supra posuimus.
 ἐντρεπτικῶς 242 C. 271 D. al.

ADNOT.

ἐντρέφεσθαι, ἐνστρ. 28 A. 422 A. ἐντρέφ. συντρέφ. 412 B. not.
 ἐντρυφᾶν, τρυφᾶν conf. 668 C.
 ἐντυγχάνειν, *legere* 129 A. 732 E. Alciph. II. 1.
 ἐντυποῦν 158 C. 549 A.
 ἐνυφαίνειν 189 A. 523 A.
 ἐξαιρεῖν, ἀναιρεῖν conf. 486 C. ἐξαιρεῖσθαι, *in die judicii* 198 C. 297 B. ἐξηρημένος 502 B. v. l.
 ἐξάριετον = ἴδιον 191 D.
 ἐξακουτίζειν (ῥῥωρ) 215 A.
 ἐξαλλάσσειν. ἐξηλλαγμένος, *di-versus* 6 B. 9 C. 144 C. al.
 ἐξαπλοῦν 487 E. v. l. -οῦσθαι 483 B.
 ἐξαπορεῖν 350 B. not.
 ἐξαπόρησις 531 C.
 ἐξαργυρίζειν 166 E. 659 D.
 ἐξαρτᾶν χρυσία 836 E. cum dat. 684 A. v. l. ἐξαρτᾶσθαι ἀλλήλων 312 E.
 ἐξελεῖν, *de eventu praedictionum* 319 E. 644 B. (*ubi vulgo ἐπελ.*) ἐξελεῖν εἰς κακίαν, *delabi* 605 E. ἐξῆλθον conf. c. ἐξεβλήθησαν 441 A. c. ἐξηλάθησαν 578 C.
 ἐξετάζειν cum dupl. accus. 29 C. ἐξητασμένος, *bene consultus* 568 E. ἐξετάζωμεν, ἐξετάσ. 169 D. not.
 ἐξευρημένος, ἐξυρημένος conf. 99 A. 502 B. not.
 ἐξηγεῖσθαι, ἐπεξ. 178 C. 239 B.
 ἐξιλεοῦσθαι τὸν θεόν 256 B. τὴν ἀδικίαν 536 E. ἐξιλεοῦσαι pro ἐξιλεοῖ 256 B. not. [In loco VIII. 77 B. παροξύνειεν ἂν μᾶλλον ἢ ἐξιλεώσαιε τὸν θεόν, re-
 * 28

- vocanda est vetus lectio ἐξι-
 λεώσαιτο, suffragante Flor. p.
 367.]
- ἔξις, τάξις conf. 294 B.
- ἐξίσσης, ἐξοίσεις conf. 802 E. not.
- ἐξογκοῦν, *exaggerare* 732 E.
- ἔξοδοι (γυναικός) 117 B.
- ἐξοκέλλειν, *navem impingere*; me-
 taph. de iis qui ad turpe vitae
 genus deflectunt: absol. 2 B.
 εἰς τι 80 A. 186 C. 462 C.
- ἐξολισθαίνειν 107 C. ἐξώλισθον,
 ἐξωλίσθησα conf. 815 B.
- ἐξομολογεῖσθαι 146 A. -γησις 141
 B.
- ἐξουσία. ὑπὸ τῇ, ὑπὸ τὴν, ἐπὶ τῇ
 ἐξ. conf. 219 B. αἱ ἐξουσίαι,
 non addito τοῦ σκότους 126 C.
 138 D.
- ἐξουσιαστικῶς 204 A.
- ἔξω. ἡ ἔξω γένεσις 89 A. not.
 Vid. γένεσις.
- ἐξωθεῖν ἑαυτὸν 712 C.
- ἔξωθεν. οἱ ἐξ. *ethnici* 90 B. τὰ
 ἐξ. 59 C. 649 C.
- ἐπαγγελία = γῇ ἐπαγγελίας 435
 D. not.
- ἐπάγειν. ἐπάγει λέγων 242 A. not.
 ἐπάγεσθαι, *suadere* 58 AC. ἐπά-
 γεσθαι (προφήτην) *afferre tes-*
tem 785 C. sed ἐπάγειν (προφ.)
adjicere 327 C. 415 D.
- ἐπαγωγή. Vid. ἀπαγωγή.
- ἐπαγωνίζεσθαι 670 D. not.
- ἐπᾶδειν τί τινι 561 D. not.
- ἐπαίρειν (ταῖς ἐλπίσι) 142 B. 173
 C. *amovere* 834 C. conf. c.
 ὑπαίρειν 207 C. not.
- ἐπαισχύνεσθαι τινα, ἐπὶ τινι 467 C.
- ἐπάλληλος 13 B. 312 A. 582 E.
 conf. c. ἀλλεπάλληλος 707 A.
- ἐπανατρέχειν 144 B.
- ἐπανελεῖν 486 C. not. conf. c.
 ἐπελθ. et ἀπελθ. 666 C.
- ἐπανίεναι. ἐπανῆτε, ἐπάνιτε conf.
 150 D. not.
- ἐπαντλεῖν (ρήματα) 354 E. Cf.
Jens. Lect. Luc. p. 368 sq.
Matth. N. E. p. 193. ἐπαν-
 τλεῖν, ἀπ. conf. 829 B. not.
 [Isid. P. I. 154. πολλὰς ὑμῖν
 ἐπαντλοῦμεν καθ' ἡμέραν τὰς
 παρακλήσεις. Sic correxit
Matth. l. l. Vulgo ἀπαντλοῦ-
μεν.]
- ἐπαποδύεσθαι 670 D. not.
- ἐπαπορεῖν 13 B. conf. c. ἐξαπ.
 350 B. not.
- ἐπαυλις 830 D.
- ἐπαφίεναι τὴν γλῶτταν τινι 510 B.
 612 E. Julian. Ep. I. Proprie
 dicitur ἐπ. τοὺς κύνας τινί.
- ἐπάχθεια, ἀπέχθεια conf. 316 C.
 354 E. 544 A. 510 B. not.
- ἐπεγγελαῖν 386 E.
- ἐπεῖ, *alioqui* 56 B. (ubi male
ceterum An. sed Ben.) 75 B.
 404 B. (ubi LXX. εἰ δὲ μή).
 Cf. Rom. xi. 6.
- ἐπείγειν. ἐπειχθῶμεν, ἐναχθῶμεν
 conf. 614 E.
- ἐπεισάγειν 31 A. 223 D. 257 C.
 conf. c. ἐπιφέρειν 184 A. c.
 ἐπισυνάγειν 613 D.
- ἐπεισιέναι, ἐπιέναι conf. 527 B.
 τὰ ἐπεισιόντα, *reditus* 630 B.
- ἐπεμβάλλειν 631 C. Basil. I. 112
 B. πρὶν παντελῶς καθαρθῆναι
 δευτέραν τροφήν ἐπεμβαλλό-
 μενοι.
- ἐπεξαιτεῖν. Vid. ἐπιζητεῖν.
- ἐπεξέρχεσθαι, ἐξερχ. conf. 680 B.

ἐπεξηγεῖσθαι. Vid. ἐξηγεῖσθαι.

ἐπέρχεσθαι. ἐπελθεῖν, *legere* 129

B. 325 B. *penitus tractare*

486 C. *not.* *conf.* c. μετελθεῖν

ibid. III. 26 A. c. ἐλεῖν 726

A. *not.* ὁ ἐπελθὼν, *qui primus obviam fit* 605 B.

ἐπεσθαι. οἱ ἐπόμενοι, τὰ ἐπόμενα

353 A. *not.* ἐπομένων, ἐπιμε-

νόντων *conf.* 619 C.

ἐπέχειν, *coercere* 212 C. 214 A.

v. l. τάξιν 525 B.

ἐπηρεάζειν τινα, τινὲ *conf.* 475 A.

ἐπὶ τιμὶ *pro* ἐπὶ τινος 126 C. *not.*

ἐπὶ τῷ, ἐπὶ τὸ *cum* *infin.* 153

A. *not.*

ἐπιβαίνειν *cum* *dat.* 711 C. *not.*

insultare 498 C.

ἐπιβαλεῖν, ἐπιλαβεῖν 355 E.

ἐπιβλήματα, *stragula* 509 E. Λα-

κωνικὰ 796 B. *operimenta men-*

sae sacrae 518 E. *involuta*

mortuorum 332 B.

ἐπιβουλή, *vi activa* 394 A. *not.*

ἐπιγίνεσθαι. Vid. ἐγγίνεσθαι.

ἐπιγινώσκειν ἁμαρτίαν, ἁμαρτάνων

conf. 589 B. *not.*

ἐπιγράφειν *signum crucis* 551 C.

ἐπιδαψιλεύεσθαι, *corollarium sive*

auctarium ultro addere, cum

dat. 237 E. *cum* *gen.* Basil. II.

85 E. ὥστε, ἂν ἐμοὶ πείθῃ, καὶ

ἐπιδαψιλεύσῃ τῶν ὕβρεων: "sic

"ut objectum opprobrium non

"tantum fatearis, sed majus

"etiam cumulatiusque tibi

"convenire libenter agnos-

"cas." Quae verba sunt sum-

mi Hemst. ad Luc. D. M. xxx.

2. qui omnino consulendus est.

ἐπιδείκνυσθαι. Vid. ἐνδείκνυσθαι.

ἐπιδεσμεῖν, *vulnus obligare* 346 C.

X. 628 E.

ἐπιδιδόναι, *augeri* 11 A. 271 B.

not. 284 C. 341 D. ἐπιδιδόναι,

διδόναι (τὴν ψυχὴν) *conf.* 436

C. 479 D. ἐπιδιδούντα 517 A.

Edd.

ἐπιέναι, *legere* 676 D. πάντα ἐπ-

ιέναι 9 A. II. 120 C. 540 E.

τὰ ἐπιόντα, *quae in mentem ve-*

niunt 172 A. 443 E. [IX. 594

C. καὶ ὅτι οὖν ἕτερον ἐπέει-

Lege ἐπεί, *invadat.*]

ἐπιζῆν, ἐπιζητεῖν *conf.* 648 E.

ἐπιζητεῖν, εὐρεῖν *conf.* 659 E. ἐπε-

ζήτησε, ἐπεξήτησε 181 C. Cf.

Schaeff. Mel. Crit. p. 74 sq.

ἐπιζ. τὴν οἰκίαν, *domum petere*

317 B.

ἐπιθέτης, *impostor* 293 B. [Ps. i. 1.

λοιμῶν LXX. ἐπιθετῶν Sym.

Hieron. Ep. x. ad Fur. *Ubi-*

cunque viderint Christianum,

statim illud de trivio: ὁ Γραι-

κὸς ἐπιθέτης.] pauper simula-

tus 502 A. IX. 588 D. XII.

117 B. Hinc ἐπίθεσιν ποιεῖν,

pauperem simulare, IX. 588

D. 589 B.

ἐπιθυμία *seq. infin.* 632 B. *conf.*

c. εὐθυμία 592 E. Vid. ἀθυμία.

ἐπιθυμητὸς, *optatus* 632 C.

ἐπικάιρος 377 C.

ἐπικεῖσθαι, *de cibis, conf.* c. πα-

ρακ. 129 B. 500 E.

ἐπικήρος 271 C. 292 A.

ἐπικρατεῖν, ἔτι κρατεῖν 417 B.

ἐπιλαμβάνεσθαι, *nancisci, 113 A.*

231 B. εἰς αὐτοῦ, *se emendare*

Ge. 569 A. ἐπειλημμένοι, ἐπι-

μελούμενοι (ἀρετῆς) *conf.* 639 C.

- ἐπιλέγειν 198 C. 373 B. 753 A.
 ἐπιλέγεσθαι, *seligere* 235 C.
 650 B. conf. c. ἐκλ. 235 C.
 ἐπιλείπειν. ἐπέλιπεν, ἐνέλ. 145 C.
 ἐπίμελεια, θεραπεία conf. 184 E.
 ἐπιμελείσθαι, -λεσθαι conf. 197 E.
 342 B. Vid. ἐπιλαμβάνεσθαι.
 ἐπιμένειν τοῖς αὐτοῖς 117 C. 152 D.
 al. conf. c. ἐμμένειν 151 A.
 ἐπιμενόντων, ἐπομένων 619 C.
 ἐπιμίγνυσθαι 711 C. v. l.
 ἐπίμονος, καρτερικός conf. 289 A.
 ἐπίνοια 800 B. v. l. Vid. ὑπόνοια.
 ἐπίνοσος 474 C. 559 C.
 ἐπίπαππος, πρόγονος conf. 13 C.
 ἐπιπηδᾶν, de nimia alacritate 317
 D. τοῖς θαύμασι 365 A. *con-*
jicere se 549 D. conf. c. ἀπο-
 πηδᾶν 408 A.
 ἐπιπληκτικῶς 352 A. Edd. 525 C.
 ἐπιπομπεύειν pro ἐμπ. 819 B. Edd.
 ἐπιρῥεῖν 507 E. 633 D. 658 E.
Hemst. ad Luc. D. M. ix. 2.
 ἐπιρῥεπῆς 488 B. 536 A.
 ἐπισείειν, *minitari* 228 B.
 ἐπισκήπτειν, *incusare* 308 D. al.
 ἐπ. τούτῳ, τοῦτο conf. 663 D.
mandata dare, de moriente
 468 B. 753 B.
 ἐπισκοτεῖν 196 D.
 ἐπισπείρειν 481 D. pro σπείρειν
 male Edd. 488 D.
 ἐπισπουδάξω, ἔτι σπ. conf. 710 B.
 ἐπιστασία (ἡ) sexūs virilis 354 B.
 ἐπιστρέφειν, *ad meliorem frugem*
convertere 214 A. 460 C. al.
 conf. c. παιδεύειν 466 A. *oculos*
hominum in se convertere 836
 B. οὐκ ἐπιστρέφεσθαι, non *cu-*
rare 240 B. not. X. 635 D. οὐκ
 ἀνέπεστράφη, οὐκ ἀνέφρόντισα.
- ἐπιστύφειν, metaph. 194 A.
 ἐπισυνάγειν, ἐπείσάγειν 613 D.
 ἐπισύρεσθαι 457 A. 508 B.
 ἐπισφίγγειν 60 A. 167 B. al.
 ἐπισωρεύειν 175 D.
 ἐπίτασις. μετ' ἐπιτάσεως = σφόδρα
 630 C.
 ἐπιτάττειν. ἐπετάγημεν, ἐπετάγη
 ἡμῖν conf. 842 A.
 ἐπιτείνειν ἀρετὴν 203 C. φιλοσο-
 φίαν 305 B. (alii τιμᾶν φ.)
 ἐπιτέμνειν, *concise loqui* 612 B.
 ἐπιτειχίζειν τί τινι, *quasi ἐπιτεί-*
χισμα vel Deceleam quandam
adversus aliquem excitare 289
 D. 294 D. 671 B. 817 A. de
 personis 423 D. 500 D. Cf.
Hemst. ad Luc. Nigr. 23. [IX.
 465 C. ἐφόβησε τὸν ἀκροατὴν,
 ἐπήχησεν αὐτῷ τὴν ἡμέραν
 τὴν φοβεράν. Codices ἐπετεί-
 χισεν.] conf. c. ἀποτευχίζειν
 592 D. 741 E. not.
- ἐπιτήδειος, φιλόσοφος conf. 530 A.
 ἐπιτιθεῖναι δόξαν τινι 589 A. not.
 -θεσθαι, *importune rogare* 282
 A.
 ἐπιτρέπειν, συγχωρεῖν conf. 344 E.
 ἐπιτρίβειν, *aggravare* 198 E. 795
 B. [Dicitur ipse aegrotus ἐπι-
 τρίβεσθαι IX. 518 A.] τινὰ εἰς
 τι 823 D. not.
- ἐπίτριμμα, *fucus, pigmentum.*
Junguntur ἐπιτρίμματα καὶ
ὑπογραφαὶ 96 A. 259 D. 354 C.
 De Sacerd. vi. init. καὶ ὀφθαλ-
 μῶν ὑπογραφαί, καὶ παρειῶν
 ἐπιτρίμματα. [E vocabulis ἐν-
 τρίβειν, ἔντριμμα, ἐπιτρίβειν,
 ἐπίτριμμα, *primum ἐντρίβειν*
solum Veteribus notum est.

Cf. *Piers. ad Moer.* p. 166 sq.
 Ἐντριμμα *praeter J. Poll. v.*
 101 habet *Plut. I. 557 F.* Ἐ-
 πιτρίβειν a *Phryn. App. Soph.*
 p. 40, ἐπιτρίβεσθαι ἐπὶ γυναικῶν
 λέγεται χρωμένων ψιμνθίφ τῷ
 προσώπῳ, ἢ φύνκει, *sine exemplo*
affertur. Ἐτίτριμμα *cum hac*
significatione centies a Chry-
sostomo positum, in Lexicis
ad hunc diem desideratur.]
 ἐπιτροπεύειν 501 B.
 ἐπιτωθάζειν, *irridere* 498 BC. In
 priori loco male verterunt, *de-*
cipere Ge. *adulari* Ben.
 ἐπιφέρειν, ἐπεισάγειν *conf.* 184 A.
 ἐπίχαρις 499 A.
 ἐπίχειρον, *poena* 303 D. 558 B.
 ἐπιχρίειν, *περιχ.* *conf.* 230 A.
 ἐπιχρωννύναι 395 D. 480 E.
 ἐπιχωριάζειν 4 C. 181 A. *seq.* ἐν
 493 D. v. l.
 ἐπομβρία 574 D.
 ἐπουράνιος, οὐρ. *conf.* 203 B.
 ἐρᾶν τι 189 C. *Edd.* ἐρωμένη,
sine artic. 794 B. *not.*
 ἐργάζεσθαι (*eis ἀργύριον*) *amplifi-*
care Ge. 754 D.
 ἐργαστήριον *medici* 829 B.
 ἔργον = δύσκολον 597 A. Cf.
Bast. Ep. Crit. p. 88.
 ἐργωδία 535 C.
 ἐργώδης 553 D.
 ἐρεῖν, εὐρεῖν *conf.* 353 D.
 ἐρείπιον 459 B.
 ἔρεσθαι. ἔρηται, εἴρηται, ἐρεῖ ταῦ-
 τα *conf.* 768 A. *not.*
 ἐρετής, ἐργατής *conf.* 510 C.
 ἐρημία, ἥρεμία 673 E. *not.*
 ἐρινὺς, ἐριννὺς 440 E. *not.*
 ἐρμηνεύς 396 B.

ἐρυγῇ 692 E.
 ἐρυσίβη 574 D.
 ἔρχεσθαι ἐπὶ τινος 142 D. *Vid.*
χαμαί.
 ἔσμος ἐπιθυμῶν 28 B. παθῶν 444
 B. v. l. [*Adde IX. 571 B.*]
 ἔσμος, δεσμός *ibid.*
 ἔστιᾶν (τὰς ὄψεις) 836 A.
 ἔσχατος εὐπορος, *opulentissimus*
 658 B. Cf. 675 E. οἱ ἔσχα-
 τοι *vilissimi* 42 C. ἐν ἔσχατοις
 εἶναι 178 D. *Vid.* αἰσχιστος.
 ἐτάζειν. ἡτάζεν, ἔστιζεν 715 C. *not.*
 ἔταιρεῖν. ἡταιρηκότες νέοι 675 A.
 ἔταιρος, ἕτερος *conf.* 82 C. 385 C.
 ἕτερος ἀν' ἑτέρον 71 C. 288 B.
 603 A. ἔτ. δεύτερος *conf.* 337 C.
 ἐτήσιοι ὄμβροι 239 B. ὑετοὶ 402 C.
 ἔτι οὖν, εἴτ' οὖν *conf.* 258 C. ἔτι,
 ἐπὶ 469 C.
 εἷ δέ, κρεῖττον δέ *conf.* 210 E.
 εὐαγγέλια μικρὰ 703 B. *not.* ἐπὶ
 τῶν εὐαγγελίων 640 C. *not.*
 εὐαγγελιστής, ἀπόστολος 347 C.
 — τῶν, εὐαγγελίων 640 C. *not.*
 εὐαγγελικός 324 B. *Vid.* ἀγγελι-
 κός.
 εὐαπόδεκτος, ἀπόδεκτος 671 E
 εὐγένεια, συγγένεια 368 E. *not.*
 εὐγλωττία 535 D.
 εὐγνωμονικός, *vox nulla* 431 D.
 εὐγνωμοσύνη, *ingenuitas, candor*
animi 39 C. 42 A. al.
 εὐδία 302 B. εὐδιος 591 D.
 εὐδιεινός, εὐδεινός, εὐδινός 540 E.
not.
 εὐδοκεῖν, εὐδοκιμεῖν 269 D. *not.*
 εὐέμπτωτος 652 B.
 εὐεργεσία, *vi activa* 437 B.
 εὐετηρία, *annuorum proventuum*
felicitas = εὐδαιμονία, καλὸς ἐνι-

αυτὸς Hesych. Legitur 771 A.
 ubi Ben. *sterilitas*, vitio, ut
 videtur, operarum.
 εὐθέως inversum 324 A.
 εὐθηνία 533 C. conf. c. εὐθυμία
 387 B. 559 E. *not.*
 εὐκαιρία 626 C.
 εὐκαιρος. ἐν εὐκαιρῳ 747 A. Edd.
 εὐκαιρον εἰπεῖν 410 D. 612 D.
 727 B.
 εὐκαιρως, εὐκόλως conf. 261 D.
 εὐκαταγώνιστος 602 A.
 εὐκολία, *levitas* 371 D.
 εὐκολος, εὐτελής conf. 11 A. *not.*
 Εὐλόγησον, πάτερ. Adnot. p. 3.
 εὐμηχανία Christi 775 D.
 εὐπαθής, ἐμπ. ἀπ. 395 E. *not.*
 εὐποΐας ποιεῖν 808 A.
 εὐπορία, ἐμπ. conf. 489 C. 492 D.
 et ἀπορία 613 E.
 εὐπραγεῖν 456 A.
 εὐπρόσωπος, *speciosus* 573 B.
 εὕρεμα, εὕρημα 10 A. *not.*
 εὐρίπιστος 329 D.
 εὕριπος 114 C. 255 E. 302 A.
 εὐρίσκειν. εὐρεῖν conf. c. ἐρεῖν 353
 D. c. ἐπιζητεῖν 659 E.
 εὐρυχωρία, *scope* 215 E. 224 B.
 εὕσημος 662 A.
 εὐτελής, εὐκολος 11 A. *not.*
 εὕτονία 383 D. 532 B. al. in lo-
 co suspecto 814 C. = καρτερία,
 ἀνεξικακία, ὑπομονή Hesych.
 εὐχαριστήριος ὕμνος 560 E.
 εὐχαριστίας εἰδέναι 312 B. *not.* μετ'
 εὐχ. μετὰ χαρᾶς conf. 41 B.
 εὐχέλαιον (τό) 373 C. *not.*
 εὐχή (ῆ), oratio Dominica 217 C.
 εὐχή, προσευχή 252 C. 259 C.
 εὐχή, ἀρχή 252 C.
 ἐφάλλομαι. ἐφήλλατο 464 A. Edd.

ἐφάμιλλος 382 E.
 ἐφέλκειν, -εσθαι conf. 65 B. *not.*
 ἐφίεσθαι, *cupere* 650 E. al. ἐφ-
 ίεσθαι (pass.) *permitti*, conf. c.
 ἀφίεσθαι 464 B. *not.* ἐφίεται,
 ἐφεῖται *ibid.*
 ἐφημερία 761 E. *not.*
 ἐφοδηγεῖν 198 A.
 ἐφόδιον, *occasio*, *praetextus* 165
 E. Demosth. 917, 14. Cf.
 Thom. M. p. 398.
 ἔχειν. οὐδένα ἔχειν, *derelictum*
esse 818 E. ἔξουσι, ἥξουσι
 conf. 197 C. VIII. 123 B. ἔχε-
 σθαι, ἄρχεσθαι 363 B. εἶχεν,
 εἶλεν 666 A. [X. 61 E. ἀρ'
 ἂν εὐκολον ἦν ἔχειν καὶ ἐλκυ-
 σαι τοὺς ἐναντιουμένους. *Lege*
ἐλεῖν.]
 ἔως cum conjunct. sine ἂν 226 E.
 etiam 268 B. Edd.

Z.

ζεύγλη 534 C.
 ζῆν. ζῆσω, ζήσομαι 803 C.
 ζῶδια, *figurae pictae vel intextae*
 509 D. Cf. Schweig. ad He-
 rod. i. 70.
 ζῶν 321 B. i. q. βίος N° 1.
 ζώνη, *insigne ἄρχοντος* 739 B.

H.

ἦ, ἦ οὐκ interrog. 214 D. 422 A.
 al. ἦ, ἦ conf. 349 C. *not.* ἦ
 aut ei omisum in formula ἦ
 ei 362 C. *not.*
 ἦ γὰρ ἂν. Non raro pingitur ἦ

γὰρ ἄν, tum in codd. tum in Edd. e. g. 696 A. Ben.

ἡδύτερον, ἡδιον conf. 511 E.

ἡθικός (ὁ) λόγος, de Christi sermone 222 B. de suo IX. 552 B.

ἡκειν, ἡειν, εἶην conf. 367 A. 376 E. ἡξει, ἔξει 713 C. ἡξουσι, ἔξουσι 197 C. ἡξοντα, εἰξοντα 347 B. 655 B. [In locutione τὸ εἶς τι ἡκον, fere semper codex unus et alter εἶκον prae- bet. In loco IX. 616 C. adhuc legitur in Edd. τῶν εἰς τὴν διόρθωσιν εἰκόντων.]

ἡμέρα. καθ' ἡμέραν, μεθ' ἡμ. conf. 205 A. Cf. 685 A.

ἡμερον ποιῆσαι, glossema v. πτοῖσαι 615 A. v. δικαιῶσαι 501 E.

ἡρέμα, fortasse (?) 786 D.

ἡρεμία, ἐρημία conf. 673 E. not.

ἡτουν, vox nihili 787 D. not.

Θ.

Θάβωρ 205 A. not.

θάλαμος. οἱ ἐν θαλάμοις, αἱ ἐν θ. conf. 735 C.

θάλλος, θάλος 164 B.

θαλλοφόρος, ἀθλοφ. conf. 16 C. [Legi θαλλοφόρος apud Nostrium in loco similis argumenti, quem nunc revocare nequeo.]

θάνατος dicitur λελύσθαι et δεδέσθαι 4 B. not. θάνατος ὁ ἀθάνατος 535 A. not.

θαρρύνειν, θαρρεῖν conf. 391 A.

Θάσιος οἶνος 501 B. 544 B.

θαῦμα, admiratio 814 B. θαύματα, θαυμαστὰ conf. 181 B. 348 B. 408 D.

θαυμάζω. θαυμάσω, -σομαι 255 C. θαυμάσωμεν, ἀθυμήσωμεν 543 A.

θαυμάσιος, θαυμαστός 185 D.

θεάτης, ἀκροάτης 308 D.

θέατρον, multitudo circumstantium 187 A. 307 D. al.

θεήλατος ὀργή 733 A.

θεογνωσία 619 CD.

θεόμαχος, θηριόμ. 698 D. not.

θεοποιεῖν 11 A.

θεός, δεσπότης, de Christo, conf. 611 A. ΘC, KC conf. 111 A. 564 D. ΘC, XC 70 A. 200 E. 281 B. 321 C. 793 D. 829 D.

θεραπεία, observantia, conciliatio 523 B. 525 D. 556 A. sensu ambiguo 633 A. not. conf. c. ἐπιμέλεια 184 E.

θερμή πίστις 313 C. not. θερμός, φιλόστοργος conf. 718 D.

θέσις πόλεως 16 B. νόμον 224 A.

θεσπίζειν 701 D.

[θετός], [θητός] 404 B. not.

θεωρία (divinitiae sensuum An.) 48 A.

θηλυδρίας, mollis 500 D.

θημωνία 633 E. not.

θηριομαχία 354 D. v. l.

θηριόμαχος 499 A. conf. c. θεόμαχος 698 D. not. [Ne quis in locutione λογισμοὶ θηριόμαχοι offendat, exscribam Nostri locum XI. 386 D. Καὶ γὰρ καὶ ταύτῃ ἐφέστηκε δῆμιος ἀναγκάζων ἀρνησασθαι τὸν θεὸν διὰ τῆς βλασφημίας, ἐφέστηκεν ὁ διάβολος δῆμίοις λογισμοῖς καταξάινων.]

θολοῦν 28 B. 264 C. 549 A.
 θορυβεῖν, -εῖσθαι conf. 106 C.
 θυσία, οὐσία conf. 710 C.

I.

ιαζειν, ιζειν, formae verborum
 443 B. not.

Ἰακώβ, Ἰώβ conf. 269 D. not.

ἴασιν ἔχειν 322 A. ἴασις, ἱατρεία
 conf. 537 E.

ἱατροὶ sine artic. 240 A. v. l. Cf.
 ad Thom. M. p. 229.

ἰδικῶς 253 A. 751 A.

ἰδιολογεῖσθαι 649 A.

ἴδιος, οἰκέιος conf. 803 A. al. κατ'
 ἰδίαν, κατὰ διάνοιαν 109 B.

ἰδίωμα 735 A.

ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς conf. 434 C. not.

ἴεμαι, spiritu leni = ὀρμῶ 651 D.

Ἰησοῦς. IC, XC conf. 45 C. 179
 C. 783 C. 806 A.

ἰκέτης, οἰκέτης conf. 759 A. not.
 ἰκέτον σχῆμα 247 B. 256 B.

ἰλιγγίαν 87 A. 597 B. Cf. Piers.
 ad Moer. p. 196 sqq.

ἵνα intrusum ante μὴ 762 A. 809
 A. ἵνα modo prorsus singulari
 a Chrys. positum 404 E. not.
 ἵνα cum futuro 548 B. 606 D.
 ἵνα μάθῃς, constructio peculi-
 aris 329 B. not.

ιοβόλος 166 A.

Ἰουδαῖοι (οἱ), procures Judaeorum
 813 B. not.

ιοῦν. ἰούμενος, ἰωμένος conf. 838 B.
 (ἰούμενος 492 C. Sav. solus.)

ἴππος, vox nequam 692 E. Cf.
 Hesych. s. v. ἴππον. Dorv. ad
 Char. p. 296 Ed. Lips.

ἰσάζω. ἀπὸ τοῦ ἰσάζοντος 759 E.
 ἰσοθεΐα 186 C. 595 B.

ἰσονομία 685 D.

ἴσος τινὸς 382 E. τινὸς, τινὶ conf.
 241 A. 242 B.

ἰστάναι ἐν τινι (usitatus μέχρι
 τινὸς) 188 B. coll. 189 A. στη-
 ναι, cessare 417 D. cum par-
 ticipio 161 C. not. [IV. 79 D.
 ἔστη τοῦ δημιουργεῖν; sed p. p.
 ἔστη δημιουργῶν.] ἴστασθαι
 μετὰ τινος 70 B. not. ἴστασθαι
 πρὸς τι vel τινὰ, obsistere 119
 C. 368 C. adversus objectionem
 adversarii se accingere 46 A.
 270 D. 433 B. 521 A. 689 E.
 ἴστασθαι, constare 300 C. χο-
 ρὸν στηῆσαι 21 B. χ. ἴστασθαι
 311 B. 674 C. ἐστήκωσι, ἐστή-
 κασι conf. 482 D. not.

ἰωβηλαῖος 641 B.

K.

κάγχασμα 713 D. v. l.

καθάπερ. Vide ὡς.

καθαρίζειν τὰ βρώματα 536 A. not.
 καθαρίζειν, καθαίρειν 309 D.

καθαρισμός, καθαρμοὺς 134 E.

καθάρσια (τὰ) 541 E. 709 A.

καθεύδω. καθευδῆσαι 791 AD.

καθημερινός, μεθημ. conf. 685 A.

καθιέναι, κατιέναι conf. 647 D.

καθίζειν cum accus. 655 C. not.

καθοδηγεῖν 337 A.

καθυφιέναι τινός 493 C. 531 A.

καὶ temporale 388 E. not. Adde
 553 B. καὶ γὰρ δὴ, siquidem
 518 B. καὶ τί τοῦτο; 35 A.
 not. καὶ ὁ, ὁ καὶ conf. 213 A.

674 D. καὶ τὸ, τὸ καὶ 429 C.
καὶ εἰ, εἰ καὶ 822 A. καὶ ὅτι,
ὅτι καὶ 156 A.
καινός, κενός, *lusus verborum* 752
A. *not.* καινότερος 761 B.
Καὶν βίος 430 E. IX. 553 B.
καινοτομεῖν 214 B. *al.*
καινοτόμος 384 D.
καίριος, κεφαλαῖος *conf.* 6 A.
καιρός = συμφορά 43 B.
κακέμφατος 419 E.
κακηγορεῖν, κατηγ. 285 C. 366 E.
not. *al.* κακηγορία, κατηγ. 198
C. *al.*
κακός, καλός *conf.* 815 C. *not.* κα-
κὰ, δεινὰ 737 A. κακὰ *intru-*
sum 151 A. 178 D.
κακοτεχνία 509 E. 533 E.
κακουργεῖν *cum dat.* 33 B. (Bois.
conj. κακ. ἐπὶ τῷ λ.)
κάλαμοι (θηρατοῦ) 651 C.
καλλωπίζειν, *fucare* 396 D. -εσ-
θαί 96 A. 225 A. *efferrī*, ἐπὶ
τινι (*non* ἐπὶ τινος) 126 A.
καλός, κακός *conf.* 815 C. *not.*
καλόν, ἀναγκαῖον 448 D. κα-
λός γε, *ironice* 359 D. 381 A.
792 D.
καλύπτειν, ἔγκ., ἔκκ. *conf.* 106 B.
καλῶς, *satis* 131 C. 180 A. 653 B.
κάμπτειν, ἐπικ. *conf.* 819 C.
κἄν *cum indic.* 433 A. *not.* καὶ
κἄν *juncta* 196 C. *not.* κἄν, καὶ
conf. 609 D. κἄν, εἰ καὶ 433 A.
not. κἄν, *saltem* 101 C. 159 A.
227 A. *al.*
κανὼν 655 CD.
καπηλεύειν τινὰ 614 B. τὴν φι-
λανθρωπίαν 573 A. -ειν, -εσθαι
conf. 614 B.
καραδοκεῖν 779 C.
ADNOT.

κάρος, *ex nimio fulgore* 569 C.
καρποῦσθαι τινος, ἀπὸ τινος 158
B. καρποῦσαι 263 D.
καρτερεῖν, καταίρειν 430 B. *not.*
καρτερικός, ἐπίμονος *conf.* 289 A.
καρुकεία, *conditura curiosa* 684
C. Cf. *Piers. ad Moer.* p. 220.
καρυκευτική (ἡ) 509 C. In *Lexi-*
cis deest.
κατά. κατ' ἐκείνον *ad exemplum*
ejus 173 A. *not.* καθ' ἑαυτὸν
= κατ' ἰδίαν 455 B. τὰ καθ'
ἑαυτὸν, *res suae* 163 A. 296
CD. τὸ μὴ κατὰ πράγματος
κείμενον 453 D. *quod rei pro-*
positae non convenit Ge. Cf.
Matthiae Gr. Gr. §. 581.
καταβάλλειν τινὰ 521 B. 536 D.
serere doctrinam 73 B. κατα-
βάλλειν, καταστέλλειν 268 D.
καταβαλεῖν, -λαβεῖν 604 D.
καταγοητεύεσθαι 633 A.
κατάγχειν, κατέχειν 482 C.
καταγώγιον 582 A. *not.*
καταδεῖν. κατέδησε, κατέδικασε
608 A. *not.* [Cf. II. 116 D.
καὶ ταῖς πολλαῖς ταύταις κατέ-
δησεν ἀνάγκαις.]
καταδύειν *navem* 726 D. (*alii* κα-
ταλύειν). *aegrum* 721 B. κα-
ταδύεσθαι τι vel τινι, *erubes-*
cere 844 C. *not.*
κατάδυσις (ληστοῦ) 19 C.
καταθεματίζειν 804 E. *not.*
καταιονᾶν 829 B. *not.* καταιονή-
σας, κατανοήσας *conf.* *ibid.*
καταίρειν, καρτερεῖν *conf.* 430 B.
καταισχύνειν. κατησχυμμένος 615
D. *Adnot.* p. 84. *not.*
κατακλᾶν. κατακεκλασμένα μέλη,
molles cantus 29 C.

κατακοιμίζω. Vid. κοιμίζω.
κατακοπή, ἀποκοπή (κρεῶν) 684 C.
κατάκρας, κατὰ κράτος conf. 382 A. not. 777 D. not.
καταλαμβάνειν τὰ ὄρη, τὰς ἐρημίας 116 B. not. 128 A. 466 B. 560 E. 562 C. al. Ἰουδαίαν 134 D. ἀκρόπολιν 423 C. 604 D. not. καταλαβεῖν, καταβαλεῖν conf. ibid. καταληφθείσης, -λυθείσης 56 A.
καταλέγειν στρατόπεδα 812 B. ἐρετὰς 510 C.
καταλήγειν, λήγειν conf. 347 C. εἷς τι 14 C. 485 C.
κατάλληλος, congruus 186 C. al.
καταλύειν τὸν βίον 363 B. τὸν πόθον 111 C. καταλύνειν, desinere 722 B. εἷς τι 563 B. [Verbo ita posito Librarii nomen aliquod comitem adungere amant, e. g. τὸν βίον 134 C. τὸν λόγον 563 B. quibus nunc addo 290 A. ubi verba τὴν σπουδὴν delenda videntur, et μὴ καταλύσης, ne desistas vertendum.] conf. c. ἀναλύνειν 366 C.
καταμαλακίζειν 145 B. 362 A. 386 A.
καταναλίσκειν τὴν σπουδὴν 278 D. not.
καταντᾶν, ἀπαντᾶν conf. 291 D. κατάνυξις. εἶναι ἐν τῇ κ. 450 A.
καταπαίζειν 498 D. v. l. Cf. ad Thom. M. p. 218.
καταπαλαίειν 802 B.
καταπάσσειν 395 D. Cf. καταχέειν.
καταπειθῆς 3 B. 76 B. 656 D. al.

καταπίπτειν, abjecto animo esse 137 B. conf. c. μεταπ. 156 D.
καταπνίγεσθαι pro ἀποπ. 661 D. Edd.
καταπτήσσειν. κατεπτηχῶς 185 E.
καταπραύνειν 649 A.
καταρῥάσσειν, terrae applodere 169 C. 257 B. 756 A. κατέρραξε, κατέρρηξε 169 C. Vid. Interpp. ad Herod. ix. 69. et ad Demosth. 675, 18. Cf. Dobree Advers. I. 475.
καταρρήγνυναι. καταρράγηναι, de tempestate 96 A. 303 A. Herod. i. 87. Boiss. ad Philostr. p. 403.
κατασήπειν, metaph. 820 A.
κατασκαφή, καταστροφή 139 D. 560 D.
κατασκευάζειν, probare, efficere (Cic. Tusc. i. 31) 270 D. 447 C. al. κατασκευαστικός, demonstrativus 505 E.
κατασκευή, demonstratio. σαρκὸς, habitus corporis 780 B.
κατασκληῖναι 78 A.
κατασπάσαι, καταπαῦσαι 581 D.
καταστέλλειν, -βάλλειν 268 D. κατεσταλμένος, συνεστ. 146 A.
καταστοχάζεσθαι 393 C. v. l.
καταστροφή. Vid. κατασκαφή.
καταστύφειν. κατεστνυμμένα ῥήματα, aspera verba 195 A.
κατασφάττειν, κατακόπτειν 496 A.
κατάσχεσις 683 D. v. l. Act. vii. 5.
κατατένειν ἑαυτὸν 272 C. 277 E. conf. c. κατατήκειν 273 B.
κατατήκειν ἑαυτὸν 273 B. XI. 493 A.

κατατίθεσθαι (πάθη), ἀποτ. 627 C.
κατατολμᾶν (τινός), *audacter ag-*
gredi 254 C. 265 D. 555 A.
839 D. βρωμάτων 526 A. *not.*
ἀδήλων 628 A. [κυμάτων, de
pelagi traiectione VI. 273, ubi
male de calamitate feliciter
superata intellexit Matth. Cf.
III. 516 A.] absolute 777 C.
Edd.

κατάτομος 665 C. v. l. In Lexi-
cis deest.

κατατρέχειν, ἀποτρ. (εἰς τὸ θέα-
τρον) 113 C.

καταφέρειν, *prosternere* 323 C.
[X. 616 B. Δαυὶδ τὸν Γολιάθ
καταφέρει.] κατενεχθῆναι, ex
somno 321 D. Act. xx. 9.

καταφερῆς = λαγνός 627 B. Cf.
Eustath. ad Od. o. 470. *Interpp.*
ad Thom. M. p. 519 sq. *Lobeck.*
ad Phryn. p. 439.

κατωφερῆς 627 B. Edd. Adde
XII. 267 B. ubi non ceperunt
Interpp.

καταφορικὸς 715 D. -ὤς 452 B.
καταφυτεύειν cum accus. 729 B.
καταχέειν γέλωτα 509 E. κάλλος
491 C.

καταχωνεύειν, *conflare* 838 A.

καταχωννύναι 15 A. 630 B.

κατέδω. κατεδηδοκῶς, καταδεδα-
πανηκῶς 282 C.

κατεξανίστασθαί τις. *despicere*
aliquem (=κατακαυχᾶσθαι Rom.
xi. 18) 41 B. 136 B. τῶν πολ-
λῶν 785 B. 786 D. τῶν νόμων
687 D. in bonam partem 145
(305 B. [Hinc κατεξανίσ-
τασις et καταφρόνησις (δόξης
καὶ πλούτου καὶ τῶν ὁμοίων)

jungit Iambl. Vit. Pythag.
16.]

κατεργασθῆναι, *curis confici* 167
C.

κατέχειν cum gen. (=κρατεῖν)
270 A. 387 C. ἐντολῆς 595 B.
cum. accus. personae, *reprimere*
107 A. 782 A. *coercere*
haereticos 482 C. *prehendere*
debitorem 202 C. κατέχειν,
κατάγχειν 482 C. κατεῖχε, κα-
τήχει 782 A. κατέχεσθαι, συ-
νέχ. (πυρετῶ) 720 C.

κατηγορία, ἄνοια conf. 292 D.
Vid. *κακηγορία*.

κατηχεῖν, κατέχειν conf. 782 A.
κατηχούμενος et πιστὸς 61 B.

κατιέναι, καθιέναι conf. 647 D.

κατορθοῦν, *corrigere* (=διορθοῦν)
358 B. 655 C. conf. c. διορ-
θοῦν 208 D. 234 D. κατορθοῦν
τι, *rem praeclare gerere* 642
C. de re 644 D. *not.* οἱ κατορ-
θοῦντες, -θωκότες, *integri* 174 D.
405 B.

κατορθώματα Dei erga nos 310
D.

κατορύπτειν ἑαυτὸν, -εσθαι, *prae*
pudore 443 C. 692 C.

κατωρύεσθαι 675 B. *not.*

κανστικά (τὰ) 215 A.

κεῖσθαι et compos. *Conjunctivi*
forma anomala 215 A. *not.*
[*Savil.* in *Notis* p. 6. "Hic
"sive lapsus, sive usus (δια-
"κείμεθα pro διακείμεθα) adeo
"frequens in κείμαι et compo-
"sitis, in hoc praesertim auc-
"tore, ut non librarii tantum
"culpa esse videatur."] κεί-
ται, γένηται conf. 267 B.

κελεύειν, κωλύειν conf. 482 D.

636 B. 151 A. not. κελεύει
omissum 705 A. not.

κενός. Vid. καινός.

κενοῦν, *profundere, effundere*;
τὰ χρήματα 631 AC. τὰ πάθη
241 B. τὴν σπουδὴν 356 A.
πάντα κενοῦν, *omnia perdere*
200 D.

κεντεῖν λάθρα, *to stab in the dark*
591 C.

κερδαίνειν, aor. 1. ἐκέρδησα 557 E.
aor. 2. ἐκέρδανον? 136 C. not.
Exemplis adde 320 C.

κεφαλαί, *crepundia*? 492 E. not.
κ. κιώνων 519 A.

κῆλις 146 A. κηλὶδα τιθέναι, ἐντιθ.
conf. 422 C.

κῆρυγμα, σχῆμα conf. 210 E.

κῆρυξ *opponitur βασιλεῖ* 396 B.

κηρύττεσθαι *an activum*? 737 C.
not. κηρύττειν, ἀνακ. 103 A.
104 A. 320 A.

κιβώτιον *Ecclesiae* 373 C. not.
Idem γαζοφυλάκιον *dicitur* X.
401 C.

κινδύνος. ἐξω κινδύνου, ἐξ ἀκινδύνου
155 A.

κινεῖν, *movere, in tractationem vo-*
care 533 E. XI. 32 C. τὸν
νόμον, *temerare* 203 E. κινεῖν
πᾶν εἶδος et sim. 349 A. 355 A.
461 A. κινήσης, νικήσης conf.
802 D. not. Vid. δόρυ.

κισσοί, *in calceis* 511 B.

κλᾶσθαι, *de animo* 572 D.

κλέπτειν, *fallere* 232 B. 480 E.

κληρονομεῖν *cum gen.* 176 A. not.
κλῆρος 747 A. conf. c. κληρονομία
685 B.

κνῖσα, κνίσσα 229 D. not.

κνώδαλον 11 A.

κοιμίζειν, κατακοιμίζειν (*λύχνον*)
685 A. Cf. J. Poll. vii. 178.

κοινός. κοινῇ, κοινήν 201 D. 225
A. κοινῇ, κοινή 794 D.

κοινωνεῖν *cum dat.* 819 A. 500 E.
v. l. ἀλῶν 375 C. 501 D.

κοινωνία (*ἀλῶν*) 357 B.

κοινοφελῶς, κοινοφελῶς 755 A.
κοινοφελεῖ *διανοία* Aesch. Eum.
985.

κολάζειν conf. c. κοσμεῖν 222 E.
c. κολακεῖν 415 D.

κόλασις conf. c. κρίσις 301 B. c.
τιμωρία 790 A.

κολλυβίστης 661 A. [κολυβίστης
G. H. L. M.]

κολλῶδης 840 C.

κολυβοῦν (τὰ ἑαυτοῦ) *deminuere*
Ge. 601 E.

κονῖαν, *per contemptum de fuco*
354 D.

κόπτειν, *interrogationibus obtun-*
dere 50 B. not. κόπτεσθαι, *ve-*
xari, discruciaci 429 D. 727 B.
809 C. κόπτειν, σκώπτειν conf.
50 B. not.

κόρη, *non addito ὀφθαλμοῦ* 266
D. 526 E.

κοσμεῖν, κολάζειν (τὰ πάθη) conf.
222 E.

κοσσοτράπεζος 502 B. not.

κουρά 512 B.

κραταιοῦν, κρατεῖν conf. 169 B.

κρατεῖν, ἐπικρατεῖν conf. 417 B.
580 A. κρατεῖν, κραταιοῦν 169
B.

κρεῖττον δὲ, εὖ δὲ conf. 210 E.

κρίνεσθαι *τινος, ὑπέρ τινος* 572 B.

κρίσις, κόλασις conf. 301 B.

κριτήριον, δικαστήριον 267 E. not.

κριτῆς, κτιστῆς 488 A.
 κρόκη, *tenue filum* 703 B.
 κροσσωτὰ (subaud. ἱμάτια) *vestes fimbriatae* 682 D. ubi notandum, verba κροσσωτοῖς χρυσοῖς περιβεβλημένην, πεποικιλμένην ex Vers. LXX. Psal. xlv. 15. desumta esse.
 κρυμνός, forma suspecta 501 B. Edd. 518 B. 519 A. Ed. Mor. Cf. *Valck.* ad Bion. vi. 14.
 κρύπτειν ἔκ τινος 425 D. 426 D.
 κτῆμα, *servus*? 603 A. (ubi verba καὶ κτήματα non verterunt Interpretes.) κτήματα, χρήματα conf. 630 A. bis.
 κυκᾶν. ἐκύκων, ἐκύκουν, ἐκύκλουν conf. 811 A.
 κύριος. Vide θεός. ἡ κυρία (subaud. ἡμέρα) 183 C. κύριος, *proprius*, et κύριος, *Domini* conf. 431 D. not. κύριος, οἰκεῖος, τίμιος conf. 519 B.
 κυριότης 696 B.
 κύων sepulchralis 263 B. not.
 κωλύειν seq. μὴ 151 A. 741 D. v. l. seq. ὥστε 526 B. seq. genit. 537 B. τὰ κεκωλυμένα, *vetita* 187 C. 526 C. κωλύειν, κωμωδεῖν conf. 214 A. Vid. κεύειν.
 Κωνσταντινούπολις Adnot. p. 3.

Α.

λαγχάνειν τινί, *alicui sorte obtinere*, usu singulari 658 A.
 λαϊκός 479 B.
 λακίσαι, λακῆσαι conf. 47 A. 139 A. Act. i. 18.

λαμὰ σαβαχθανί. De orthographia 824 A. not.
 λαμβάνειν. λαβεῖν, βαλεῖν conf. 474 D. not. εἴληφεν, ἤλειφεν 567 B.
 λάμπειν. λάμπων, λαμπρὸν 551 E.
 λαμπρὰ (σώματα) *pulchra* 223 A.
 λειμῶνες, λιμένες conf. 676 C. [Adde 362 A. ubi εἰς λιμένας, *in prata florentia* vertit Ge.]
 λευχεμονῶν 362 B. not.
 λῆξις, de regno coelorum 173 D. 237 D. al.
 ληρωδία 662 D.
 λίθινος = ἀναίσθητος 109 B. 451 A. conf. c. λίθος 451 A.
 λιθοκόλλητος 518 A. *Matth.* N. E. p. 128.
 λικμῶν, *ventilabrum*, vox nulla 368 A.
 λιμῶ μάχεσθαι 432 A. not.
 λίχνος, *avidus* 180 B.
 λογισμός, *appetitus* 492 D. not. λογισμοί, *rationes* 262 A. 271 A. κοινοὶ λογισμοί, sine artic. 690 B. 269 B. λογισμός, λόγος conf. 29 A. “Nil frequentius confusione harum “vocum.” *Wytten.* ad *Plut.* de S. N. V. p. 21.
 λόγος, *Homilia* Adnot. p. 3. λόγου μεταδοῦναι, μεταλαβεῖν 481 E. λόγῳ (*ratione*) τετιμῆσθαι, sine artic. 115 B. not. κατὰ λόγον (= εἰς λόγον) τινός 208 A. τίνι λόγῳ, τίνι τρόπῳ conf. 635 A. Vid. λογισμός.
 λογοθέσιον, *ratio cinium* 615 B.
 λοιμοὶ qui sint 708 A. λοιμῶν συνέδριον 800 A.
 λύνειν. λελυμένος, δεδεμένος 4 B. not.

λυμαίνεσθαι *conf. c. λύεσθαι et al.*

262 C. *c. μαίνεσθαι* 613 A. *not.*

λυμεῶν 381 AC. 708 A.

λύμη, λοίμη 821 E. 837 D. Ed.

Mor.

λύττα, γλωττα *conf.* 587 D.

λυττᾶν πρὸς τι 677 A. λυττῶν

conf. c. ἀλγῶν 631 D. *c. λυπῶν*

632 C.

λυχνία Ecclesiae 373 C. *not.*

λώβη, corporis labes 386 B. 706

A. οἱ λελωβημένοι, *mutili* Ben.

leprosi Ge. 658 B. λώβη, βλά-

βη *conf.* 682 B.

λῶφαν 440 C.

M.

μαγγανεία 126 B. 666 A.

μαγγανεύειν 395 A.

μάγος, in malam partem 112 A.

μάζα 534 D. *not.* Zenob. I. 12.

ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτον.

μαίνεσθαι, λυμαίνεσθ. 615 A. *not.*

μακάριος. Vid. μακρός.

μακαριότης, μεγαλειότης 676 D.

μακρόθεν, οὐ μ. *conf.* 723 E. *not.*

μακροθυμεῖν, *differre* 334 A. *not.*

μακρός, *longinquus* 89 B. μακρό-

τερος, μακαριώτερος 684 B.

μαλακία, *ignavia* 812 C.

μάλακος, *pathicus* 321 A. Cf.

Wetst. ad 1 Cor. vi. 9. μαλα-

κός *conf. c. ἀπαλός* 818 D. *c.*

ἀναίσθητος 496 A.

μάλιστα *inversum* 827 B. *not.* μά-

λιστα μὲν, μ. μὲν οὖν *conf.* 349

D. 837 B. 842 B. *not.* 845 B.

μᾶλλον ἢ *seq. genit.* 351 A. *not.*

Μάνης, Μανιχαῖος *conf.* 783 C.

μανθάνειν παλαιστῆς 699 A. *not.*

μάργαρος, βόρβορος 66 B. *not.*

μάρμαρα (τὰ) 270 B.

μαρμαρυγὴ 196 C.

μαρτυρία, *locus a S. Scriptura*

excitatus 171 C. 671 B. μαρ-

τυρία, μαρτύριον *conf.* 725 E.

807 D.

μαρτύριον, *martyrium* 646 C. 749

A. de plaga 200 B.

μαρτυρεῖν, *martyrium pati* 450 C.

749 A.

μαστροπὸς 698 B. -πεύειν *ibid.*

ματαιόπονος 511 A. -νία 618 A.

μάχαιρά, *cultus* 797 E.

μάχεσθαι, ἄγχεσθαι *conf.* 432 A.

μέγα, μετὰ *conf.* 278 C. *not.*

μεγαλειότης, μακαριότης 676 D.

μεγαλόνοια 149 D.

μεγαλοποιεῖν 703 C.

μεγαλόφωνος (Esaias) 836 C.

μεγαλοψυχία 745 D.

μέγεθος, μέσον *conf.* 241 A.

μεθαρμόζεσθαι = μετασχηματίζε-
σθαι 363 B.

μεθμερινὸς, καθημ. 685 A.

μεθίστασθαι, μετανίστασθαι 123

AC.

μεθοδεία 480 E. μεθοδεύειν 761 B.

μεθορμίζεσθαι 128 B. 632 C.

μειοῦν 658 E.

μέλει, μέλλει *conf.* 723 E. 833 D.

μέλλειν, μένειν *conf.* 736 E.

μέλος, μέρος *conf.* 818 A.

μὲν γὰρ 168 D. 683 C. 694 A.

μὲν, δὲ *usu peculiari* 363 A. *not.*

μὲν οὖν. Vide μάλιστα.

μένειν *conf. c. μέλλειν* 736 E. *c.*

ἀναμένειν 326 B. μένωσιν, ὥσιν

202 C. μενέτω, μὲν ἔστω 682 B.

μενούσης, οὔσης 771 E.

μερικὸς 189 B. 209 E.

μεριμνᾶν τι 429 C. μεμεριμνημένος,
attentus 155 A. 183 B. 566 B.

Vid. πτωχεύειν.

μεσασμός 625 C. *not.*

μεσολαβεῖν 571 B.

μεσουικτεῖν, *vox nulla* 799 B. *not.*

μέσος. ἐν μέσῳ vel ἐν μέσοις, *in*
vita civili 30 A. 184 D. 706 C.

μέσον, μέγεθος *conf.* 241 A.

μέσον νικτῶν, μέσων ν. 799 B.

μετὰ, *praeter* 128 B. 286 A. *al.*

μετὰ τῶν εἰρημένων 6 A. 11 A.

36 C. *al. non sine vel non extra*

10 A. 90 A. 767 C. μετὰ, μέ-

γα 278 C. μετὰ, μεστὰ 603 D.

μετὰ, τὰ 248 C.

μεταβάλλειν *pro* μεταβάλλεσθαι

294 B. 376 E. μεταβαλλόμε-

νος, μεταμελόμενος 282 D. 808

C. -βληθείη, -μεληθείη 808 D.

μετάβασις, μετανάστασις 543 B.

μετακομιδὴ 659 D.

μεταλλεύειν 559 D.

μετανάστασις. Vid. μετάστασις

et μετάβασις.

μετανίστασθαι. Vid. μεθίστασθαι.

μετάνοια. οἱ ἐν μ. 700 A.

μεταπίπτειν *cum genit.* 414 D.

μεταρρύθμιζεν 736 A.

μετασχηματίζειν 207 C. 736 A.

μετασκευάζειν, *detransformatione*
sacramentali 789 A.

μεταχειρίζεσθαι 523 B. *not.*

μετέρχεσθαι (*ἀρετήν*). 457 C. 486

C. v. l.

μετεωρίζειν ὀφθαλμούς 224 D. διά-
νοιαν 465 C.

μετέωρος, *volitans animo* 373 C.
superbus (Ge. Montef.), *ferox*

(Arm.) 455 E.

μετοχετεύειν 720 E.

μετριάζειν, *modeste, humiliter age-*
re 314 B. 706 BC.

μέτρον 436 C. *conf. c. μέτριον*

450 D. c. μέρος 472 E.

μέχρι, *non ultra* 15 C. 152 A.

176 C. 769 A. *not.*

μη̄ *abundat post verba negantia*

151 A. 190 B. *not.* 211 E. 279

A. 412 E. μη̄ *male inversum*

282 B. *not.*

μηδὲ, μη̄ δὴ *conf.* 164 B. 240 B.

μηδέποτε, μηδέπω 142 A. 268 B.

μήποτε *cum fut.* 267 E. 592 B.

pro μήπω 393 D.

μήτε, μήτι *conf.* 6 B.

μήτρα. μήτρας, μητρὸς 51 A.

μητρόπολις 634 A. *not.*

μίασμα, νόσημα *conf.* 537 C.

μικρολογεῖν 660 B. v. l. μικρολο-

γήσαντες 341 B. Mor. Ben.

μικρολογίζεσθαι 341 B. v. l.

μικρολογία *legis* Mos. 710 A.

μικρολόγος 510 A. 511 B. 512 A.

μικρός. κατὰ μικρόν *paululum* 658.

D. *not.*

μικροψυχία, *animi imbecillitas vel*

impotentia. In loco 608 C.

παρλύνει τὰς ἔχθρας καὶ τὰς

μικροψυχίας ἀναιρεῖ, *non male*

vertitur simultates, jealousies;

quae ab animo pusillo et sus-

picaci nascuntur. Cf. *quae*

dixit Montef. ad p. 240 D. et

in Onomastico s. v. quae ta-

men caute legenda sunt.

μικρόψυχος *qui animo pusillo et*

impotenti est 272 C. 544 C. τὸ

ἀνόητον καὶ μ. 140 A.

Μιλήσιοι, Φιλιππησιοι 594 B. *not.*

μνήμα, σῆμα 394 D.

μνήμη. ἐν μνήμῃ τινὸς γενέσθαι 450
A. *not.*

μνησικακεῖν τινὶ 616 E. τινὰ 617
C. v. l.

μοιχὸς, μονόμαχος 698 D. *not.*

μονάζειν 116 B.

μοναχὸς, μονόμαχος 698 D. *not.*

μονή 822 C. Edd.

μονομαχία 354 B. v. l.

μονόμαχος. Vid. μοιχὸς et μοναχός.

μόνος. Vid. ἐκεῖνος.

μόνον suppressum 195 B. al. οὐ

μόνον pro οὐμόνον οὐ 212 E.

298 D. 319 B. *not.* 426 A. μὴ

μόνον 50 A. 473 C.

μονοῦν. μεμονωμένος 168 C.

μονοχίτων 842 B.

μόνωσις 513 D.

μορμολύκειον 336 D.

μοχθηρὸς, ὀχληρὸς *conf.* 602 A.

μύειν 331 C. *conf.* c. καμμύειν

477 B. c. βύειν *ibid. not.*

μυῖα. μυῖων, μυῶν 652 C.

μυρίος. μυρίων, μαρτυρίων 330 D.

μυστήρια (ταῖ), de Baptismo 146

A. *not.*

μυστικὴ σιγὴ 18 A.

N.

ναὸς, de corpore Christi 51 A.

123 C. *not.* de corp. pauperis

519 B. *not.* [Adde IX. 540 B.

τοὺς δὲ ναοὺς τοῦ θεοῦ καὶ λιμῶ

καὶ γυνότητι παρορῶν ἀπολ-

λυμένους.] ναὸς, νοὺς *conf.* 683

A. ναὸς, ἄνῳς 123 C. *not.* [VI.

83 A. Διὰ γάρ τοι τοῦτο οὐ-

δὲ ἄνθρωπον ἀπλῶς πλάσας, ἐνώ-

κησεν ἐν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τῆς

κυήσεως ἠνέσχετο, καὶ ταύτης
ἐννεαμηνιαίου κ. τ. ἐ. Qui locus
cum alterum plane referat,
nemo dubitet pro ἄνθρωπον,
ναὸν reponere; praesertim cum
statim sequatur, τὸ δὲ ἄβατον
γενέσθαι πονηρίᾳ τὸν ναὸν ἐκεί-
νον.]

νάπαι, σπήλαια *conf.* 95 A.

ναρκᾶν, propr. torpere 312 B. 829

B. Hom. II. θ. 328. Gen. xxxii.

25. metu obrigescere 499 C.

stupidus, tardus ad agendum

fieri, idem fere quod ἀποκνεῖν

123 A. 267 D. 306 C. Hinc

Lexica ditari possunt. ναρκῶν,

ἀλγῶν *conf.* 829 B.

ναναγεῖν ἐν λιμένι 199 A. 323 D.

νανάγιον, de diluvio 163 E.

ναυτιῶν, languidus, remissus?

788 A.

νεανιότης 76 A.

νεκρομαντεία (νεκρομ. Mor. Ben.)

395 A.

νεοῦν ἀρούρας 457 B. 513 A.

νευροῦν 323 C.

νεωτεροποιὸς 384 D. -ποιῖα 145 D.

νήματα (σηρικὰ) 510 B.

νικᾶν. νικήσης, κινήσης 802 D.

νίπτειν, ρίπτειν *conf.* 387 C. *not.*

νιφάδες σημείων, κακῶν et sim.

181 C. 188 A. 387 A. 724 B.

781 A.

νόημα *conf.* c. ὄνομα 294 D. c.

νόσημα 692 A. *not.*

νοητὴ (γῆ) 188 B.

νόμος, λόγος *conf.* 115 A.

νόμιμα (ταῖ) 521 A. νομικῶν, γι-

νομένων *conf.* 810 E. *not.*

νοσεῖν, de haereticis 128 C. 460

A. *conf.* c. φρονεῖν 562 C.

νόσημα, νόημα conf. 692 A.
 νόσον στρέφειν, τρέφειν 339 C.
 νοὺς βασιλεὺς 682 D. νοὺς, ναὸς
 conf. 683 A. κατὰ νοὺν λαβεῖν
 115 C. not. [Locutio infimae,
 ni fallor, Graecitatis: e. g. M.
 Psellus de Daemon. pp. 13,
 49. Legitur quidem in loco
 Chrys. VI. 292 A. λάβωμεν,
 παρακαλῶ, κατὰ νοὺν ἐκέينو τὸ
 δικαστήριον. Sed Homiliam
 istam merum centonem esse,
 licet aliter judicarint Sav. et
 Montef., bonis argumentis pro-
 bari potest. Nostri formula
 est εἰς νοὺν λαβεῖν, II. 564
 C. al.]

νυκτομαχία 694 A.
 νύξ. νύκτα τὴν ἡμέραν ὁρῶν 323 E.
 “Interp. pro ὁρῶν videtur le-
 “gisse ποιῶν. Boisius νύκτα
 “καὶ ἡμέραν ὁρῶντων.” Sav.
 Frustra. Similis est locutio
 VI. 292 B. οὐδὲ ἀνθρώπους ἑώ-
 ρων τοὺς ἀνθρώπους. Cf. ibid.
 63 B. σκοτός δὲ ἐνταυθα φησι
 τὸ ἀπὸ τῆς συμφορᾶς αὐτοῖς ἐγ-
 γινόμενον, οὐχ ὡς τῆς ἀκτίνος
 ἀφανιζομένης, ἀλλὰ τῆς διαθέ-
 σεως τῶν πασχόντων ἐν μέσῃ
 τῇ μεσημβρίᾳ ἀντὶ φωτὸς σκό-
 τος ὁρώντων.
 νύττειν. ἔννξε, ἤνοιξε conf. 825 C.

Ξ.

ξαίνειν εἰς πῦρ 739 A. not.
 ξέεσθαι, carminari, de martyri-
 bus; Vetus, unciis ferreis lani-
 ari.

ADNOT.

ξενίζειν (καὶ καινοτομεῖν) 214 B.
 -εσθαι 558 A. 1 Pet. iv. 4.
 ξένιον, donum 402 A.
 ξενοδόχος 761 A. -χεῖον 658 B.
 ξενοφωνεῖσθαι, auribus peregrini-
 nari (Cic. pro Mil. 12. vestrae
 peregrinantur aures) 189 A.
 XII. 89 A.
 ξηραίνειν hominem 662 C.
 ξιφήρης 212 D.
 ξυρᾶσθαι. ἐξηρημένοι, de mimis
 502 B. not. conf. c. ἐξευρημέ-
 νοι et ἐξηρημένοι ibid.

Ο.

ὁ, Articulus: ejus usus 349 A.
 not. 734 D. not. in exclama-
 tionibus 198 C. not. 700 B. 713
 D. ὁ μὲν, οὗτος δὲ 271 C. not.
 ὄγκος γαστροῦ 52 C. pondus auri
 793 E.
 ὁδοιπορεῖν, de pedestri itinere
 655 D.
 ὁδὸς, εἴσοδος conf. 137 D. 292 E.
 ὁδῶ προβαίνων, progressionem
 facta 233 D. 355 C. al. ὁδῶ
 βαδίζειν 159 A. 313 A.
 ὅθεν in initio periodi, quare 167
 B. 169 E. al. ὅθεν, ὅτε conf.
 279 E.
 οἰ, οἶα, ποῦ conf. 175 D. 844
 C.
 οἰκεῖν, διοικεῖν (πόλιν) conf. 692 B.
 οἰκοῦντα, ὄντα 85 C.
 οἰκέος, κύριος conf. 519 B. Vid.
 οἰκία et οἰκουμένη.
 οἰκειοῦσθαι 634 D. 647 D.
 οἰκέτης. Vid. ἰκέτης.
 οἴκημα, carcer 183 D.

οἰκία, *familia* 809 BD. οἰκία, οἰ-
κεία *conf.* 122 B. *not.* 543 B.

οἰκιστῆς 546 A.

οἰκογενής 405 D.

οἰκοδομεῖν, -εἶσθαι *conf.* 683 C.

οἰκοδομία 301 A. *not.*

οἰκοθεν = φύσει 415 B.

οἰκονομία, *procuratio quaevis* 810

A. *divinae providentiae admi-*

nistratio quaevis 103 B. 301 A.

352 D. 792 D. *dispensatio pe-*

culiaris, qua Verbum divinum

homo vere factum est, ceteraque

peregit, quae ad salutem nos-

tram pertinent. 311 C. 654 C.

Opponuntur ἡ οἰκονομία et ἡ

θεότης 6 C. 546 C. οἰκονομία,

διακονία *conf.* 810 A.

οἰκονομικῶς, *callido quodam con-*

silio 416 E. 648 B.

οἶκος, *non addito τοῦ θεοῦ* 711
C.

οἰκότριψ 200 B. 697 C.

οἰκουμένη, *vice substantivi* 685 B.

not. οἰκουμένης, οἰκείας *conf.*

251 C.

οἶνοπώλης 809 D.

οἶνωμένος 500 D.

οἶον εἰ, οἶον ἂν εἰ *conf.* 266 A. *not.*

685 E. οἶον ἂν εἰ *seq. conjunc-*

tivo 137 D. *not.* 795 B. Edd.

οἶόν τι λέγω, *verbi gratia* 146

E. al. οὕτω... οἶον 684 B.

οἰονδηποτοῦν 751 B. Edd.

οἰονοῦν (τῷ) 733 A. Edd.

οἰστρουμένος 339 A.

οἰωνίζεσθαι 698 D. *not.*

ὀλίγος. ὀλίγη πρὸς 734 E.

ὀλιγοσιτία 631 D.

ὄλος. δι' ὅλου, δι' ὁδοῦ 323 C.

ὄλως *conf.* c. ὅμως 233 A. c. ἄλ-

λως 447 B. 728 D. c. οὕτως
412 B.

ὁμοῖός τινος, *τινι conf.* 241 A.

ὁμοίως, ὅμως 494 C.

ὁμολογεῖν. ὁμολογημένος 229 C.

450 B. 709 A. μὴ ὁμολ. 285

A. *not.*

ὁμορόφιος, ὁμωρόφιος *etc.* 349 B.

571 A. *not.*

ὁμφαλός, ὀφθαλμός *conf.* 684 A.

Cf. *Jacobs. ad Philostr. p.* 264.

ὄναρ, κατ' ὄναρ *conf.* 829 C.

ὀνειδίζειν τί τινι *vel* τινα 730 AE.

ὀνειροπολεῖν 142 B. 386 C. 723 D.

ὀνηλάτης 589 C. 605 A.

ὄνημι. οὐδὲν ὤνησε, *nihil profecit*

752 D. *not.*

ὄνομα, νόημα *conf.* 294 D.

ὀνομάζειν, εἶναι νομίζειν 175 A.

ὄνος, ἄνθρωπος *conf.* 200 B.

ὀξυτερκῆς 491 C.

ὀξυτερκῶν, ὀξυδορκῶν 28 B.

ὀπαὶ *formicarum* 685 B.

ὀπλίζειν. ὀπλίσσονται, πλήσσονται

conf. 797 D.

ὀπλον, *sensu obsceno* 692 E.

Vid. *Hesych. s. v. Dorv. ad*

Char. p. 296 Ed. Lips. ὀπλων,

ὄχλων *conf.* 454 D. *not.*

ὅπου *pro* ὅπου γε 794 B. *not.*

ὀπτομαι. ὀφθήσεται, φθήσεται

conf. 727 C. *not.*

ὄργανον (διαβόλον) 172 DE.

ὄρεωκόμος, ὄρεοκόμος 808 E.

ὀρίζω *μισθόν* 192 B. al. *conf.* c.

πορίζω μ. 764 A.

ὀρκίζειν. ὠρκισε, ὠρκωσε 811 B.

ὀρμαθός (τῶν Στωϊκῶν) 382 A.

conf. c. *surphetós* 795 A. *not.*

ὀρμη, *sine ἄλογος* 813 D.

ὀρμητίας, *fervidus* 780 B.

ὄρος. τὰ ὄρη καταλαβεῖν 116 B. *not.*

ὀρχήστρα 421 C. *al.* Vid. σκηνή.

ὅς. ὃ δὴ = διὸ δὴ 356 E. *not.* δι'

ᾧ = διὰ τούτου ὅτι 181 B. 269

A. *al.* [Sic dicitur ἐξ ᾧ 149

C. X. 14 A. ὑπὲρ ᾧν 362 A.

ad normam noti Atticismi ἀνθ'

ᾧν.] ἦ, εἰ *conf.* 531 E.

ὅσος. ὅσος, πόσος *conf.* 762 E.

et *passim.* ὅσοι, ὡς οἱ 340 D.

ὅσον εἰς τι ἤκει 367 B. *not.* et

sine verbo 22 A. 25 A. *al.*

ὅσον ἄν, sine τοσοῦτον 379 B.

779 C. ὅσα ἄν... τοσοῦτῳ 305

B. 617 D. ὅσον... τοσοῦτῳ,

ὅσῳ... τοσοῦτον 345 A. *not.*

ὅστισούν. [τοῦ] ὅτουσούν 767 D.

Edd.

ὄστρακον. ἐξ ὄστράκου (vel ὀ-

στράκων) σκεύη 795 E. ubi *Sa-*

mia vasa docte vertit Vetus.

ὅταν pro ἢ ὅταν 30 C. Cf. *Sav.*

in *Notis* p. 2.

ὅτε cum conjunctivo 147 C. 459

B. v. l. IV. 145 A. ὅτε, ὅθεν

conf. 279 E.

ὅτι abundat ante locum lauda-

tum 347 C. ubi haesit Bois.

ὅτι γάρ, ἐπεὶ ὅτι, usu peculiari

135 C. *not.* 786 B. *not.*

ὅτιπερ 337 E. 387 E.

οὐ, σὺ *conf.* 122 C. οὐ γάρ οὖν

831 C. οὐ γάρ; *nonne?* pa-

rentheticum 381 A. *not.* 412

B. *not.* οὐ μὴν, οὐ μὴν δὲ *conf.*

281 B. 342 C.

οὐδαμινόν, *res nihili* 284 E.

οὐδὲ γάρ, οὐδὲν γάρ *conf.* 280 E.

465 C. Vid. οὔτε γάρ.

οὐδέίς. οὐδένα ἔχων, *ab omnibus*

derelictus 818 E. οὐδὲν... τι

158 B. 465 C. v. l. παρ' οὐδὲν,

propemodum 641 A. *not.*

οὐδέπω, οὐδέποτε *conf.* 128 B.

380 C. οὔπω οὐδέπω in eadem

periodo 676 B.

οὐκέτι, οὐκ ἔστι *conf.* 539 C.

οὐκοῦν post verba e S. S. allata

254 C. *not.*

οὖν. Vide δέ.

οὐράνιος, ἐπουράνιος 203 B. Vid.

οὐράνός.

οὐρανοπολίτης, οὐρανοῦ π. *conf.*

685 D. Legitur οὐρανοῦ π.

296 E. οὐρανῶν π. 424 A.

564 B.

οὐρανός, οὐράνιος 231 C. 232 B.

244 A. 250 B. 263 A. οὐρανός,

ἄνθρωπος 179 D. *not.*

οὔριος. ἐξ οὔρίας 674 E.

οὔτε γάρ 101 B. 188 C. *al.* *conf.*

c. οὐδὲ γάρ 172 B. 193 E. *al.*

οὔτος, usu singulari 376 B. *not.*

οὔτος et ἐκεῖνος negligenter ad-

hibet Chrys. 709 B. *not.* 814 A.

not. [Adde 293 B. lin. 1.] οὔτος

δὲ pro ὁ δὲ 271 C. *not.* τοῦτο =

ποιούτος 650 D. *not.* τοῦτο ἄν-

θρωπος, τοῦτο θεός 536 B.

[Frustra in hac locutione hae-

sit *Matth.* N. E. p. 136. Nec

minus sincerus est locus Ari-

staen. I. 28. quem uno ore vi-

tii damnant doctissimi Edi-

tores, assentiente *Bast.* Ep.

Crit. p. 152. Verba sunt, ἐπεὶ

τοῦτό γε ἐστὶν ἀνὴρ, τὰ δυνατὰ

ἀκριβῶς διαγινώσκει, καὶ μηκέτι

ματαιάιν ἐπάγεσθαι λύπην.] οὔ-

τος, αὐτός *conf.* Vid. αὐτός.

ταῦτα, ταῦτα 503 D. *not.* ὅπερ

καὶ τοῦτο (?) 85 A. *not.* τουτ-
έστιν *intrusum* aut *omissum*
208 B. 342 D. 718 A. τουτ-
έστι *respondet quaestioni* τί δέ
έστι; 622 D. *not.* 636 A. IX.
532 B.
οὕτω *suppressum* ante ὡς 216 A.
not. οὕτω, usu singulari 74 B.
conf. c. οὗτος 199 B. 226 C.
280 C. al. c. οὗτοι 778 D.
ὀφθαλμός, ὀμφαλός conf. 684 A.
ὀφλημα, *debitum* 615 D. bis. Cf.
Sallier. ad Thom. M. p. 666.
ὀφλημα, ὀφείλημα conf. 659 E.
ὀχετός, *cloaca* 331 D. 677 A.
582 A. *not.* [In loco Marci
vii. 19, pro ἀφεδρῶνα, ὀχε-
τὸν *venditat* Codex singularis,
qui Bezae cognomine gau-
det.]
ὀχλούμενος, ἐνοχλ. conf. 339 D.
ὄχλος *πραγμάτων* 674 C. *not.*
ὀψαρτυτική (ἡ) 509 C.
ὀψις. ἐξ ὀψεως γίνεσθαι 282 C.

Π.

πάγη, πηγὴ conf. 712 B. πάγη,
πληγὴ 781 B.
παγκράτιον 738 C.
παθητός 237 D.
πάθος, πένθος conf. 361 A. πάθος,
πάθημα 804 D.
παιδεύειν, πείθειν 508 B. π. εἰς
τι 818 D. Edd.
παιδοτριβεῖσθαι 625 C.
παιδοτρίβης 333 C. 699 A. -ίβην,
-ιβεῖν (οὐκ εἰδώς) 385 C.
παῖς. παῖσι, πᾶσι conf. 503 D.
πάλαι, πάλιν conf. 782 D.

πάλαισμα, σκάμμα, χάρισμα conf.
210 A.
παλαιστής. Vid. *μανθάνειν*.
παλιγκάπηλος 810 B. *not.*
πάλιν, πάλαι conf. 782 D. πάλιν,
πολλὴν 310 C.
πανάγιος 788 B. 818 C. v. l.
παναρμόνιος 475 A.
πανδαισία 679 D.
πανηγυρίζειν, *festos dies agere*
829 D.
παννυχίς 127 C. 796 E.
πάντοθεν, ἄνωθεν conf. 216 B.
παντοῖος γίνεσθαι 687 C. *not.*
πάνν γε *ironicum* 381 A. *not.*
παρὰ τὸν θεόν, *per Deum stat*
290 C. οὐδὲν παρὰ τοῦτο 512
C. *not.* παρ' οὐδὲν 641 A. *not.*
παραβαίνειν, παρακοῦειν 232 B.
παραβουλεύεσθαι 569 A. *not.*
παράδειγμα conf. c. πρᾶγμα, q. v.
παραδειγματίζειν 100 A. 101 C.
παραδοξοποιός 131 A. -ποιεῖν
342 C. 672 E.
παραδόσις, προδοσία conf. 797 D.
παραζηλοῦν, *duplici sensu* 656 B.
not.
παράθεσις, *comparatio* 649 B.
παρανίττεσθαι 440 B. v. l.
παρακαλεῖσθαι *med.* 316 C. 268
B. v. l.
παρακάλυμμα, *προκ.* 679 E.
παρακείσθαι *de vico* 506 D. πα-
ρακέηται, -καίηται, -κεῖται conf.
215 A. *not.*
παρακνίζεσθαι 159 C. 587 A.
conf. c. ἐνοχλεῖσθαι 343 B.
παραλογίζεσθαι *pass. falli* 171 B.
499 B. 688 B. *med. fraudare*
197 D.
παράλυτος, -τικός 358 E. 438 A.

παραμυθεῖσθαι, *mitigare* 324 D.
not. expiare peccata, ibid.
 παρεμυθεῖτο μὴ ἀλγεῖν 733 E.
 Sic XII. 341 D. παραμυθουμέ-
 νης φέρειν τὰ δεινά.
 παραμυθία *conf. c. ῥαθυμία* 598 B.
c. παρρησία 192 A.
 παραναλίσκειν 745 C.
 παράνοια, παροιμία *conf.* 47 A.
et ἄνοια 452 B. *et παρανομία*
 807 A.
 παρανοιγνύναι, παραδεικν. 222 D.
 παρανομία, *nequitia* 339 D. *al.*
conf. c. παροιμία 101 C. *c. πα-*
ροιμία 713 D.
 παράνομος, ἄτιμος *conf.* 497 A.
 παραπέμπειν, *transvehere* 166 C.
τινὰ cum contemptu dimittere
 620 A. Dio Chrys. 364, 9.
 παραπέμπεσθαι, *supplicem di-*
mittere 648 B. 657 BC.
 παραπέτασμα, *aulaeum* 682 C.
 684 A. *de iudicibus* 476 B. *not.*
 παραπίπτειν, *παρεμπ.* 64 B.
 παραποιεῖν, *adulterare, in pejus*
mutare 707 D. = *παραχαράτ-*
τειν.
 παραπομπὸς, *qui tradit vel trans-*
mittit 604 E. 659 E. [non πα-
 ράπομπος, *ut in textu prave*
excusum est.]
 παράσημον, *signum* 92 A. 576 C.
cognomen 768 D.
 παρασύρεσθαι 812 B.
 παράταξις 94 A. 601 E.
 παρατήρησις, *observantia reli-*
giosa ciborum etc. 520 C. 523
 D. *locorum* XII. 394 B.
 παρατρέχειν, *παραβλέπειν* 521 A.
 παρατυγχάνειν. ἐκ τοῦ παρατυγ-
 χάνοντος 205 B.

παραντὰ, *statim* 645 B. Cf. *Toup.*
Emend. IV. 178. Lobeck. ad
Phryn. p. 47.
 παραφέρειν, *περιφέρειν* 36 A. *not.*
παραφέρεσθαι, περιφ. de ebrio
 582 B. [περιφ. IX. 573 D.]
 παράφορος 692 A.
 παραχαράττειν, *perperam novare*
 26 C.
 παραχωρεῖν *cum particip. desi-*
nere 161 C. *not. παραχωρεῖν,*
παρεκχ. 435 C. *παραχωρεῖτω,*
παρίτω 789 A.
 παρεγγράφειν, *de pictoribus* 355
 A.
 παρείσδυνσις 677 D.
 παρεκτικὸς 509 D.
 παρελαύνειν, *superare* 665 D.
 παρέλκειν, *differre aliquem* 364
 D. *conf. c. περιελ.* 553 A.
 παρεντιθέναι 315 D.
 παρεξετάζειν 675 A.
 παρερμηνεύειν 445 C.
 παρέρχεσθαι, *περιέρχ.* 781 A. *παρ-*
ελθεῖν, adesse 200 C. 738 A.
conf. c. προσελθεῖν 200 C.
 παρενδοκιμεῖσθαι *seq. ὑπὸ* 511 B.
Lucian. Hermot. 51. Charit.
Aphrod. v. 3.
 παρθένοι σύνοικοι 224 A. *not.*
 παρήμι. *παρειμένος, paralyticus*
 320 A. 345 A. *not.*
 παρίστασθαι 614 D. *παρίστησι,*
περίττ. *conf.* 758 B. *παραστή-*
σεται, προστ. 464 B.
 παροδενέσθαι 291 D bis.
 παροιμία, *παρανομία* 713 D.
παροιμία. Vid. *παράνοια.*
παρορμᾶν, incitare 814 E.
παροχή 759 A.
παρρησία (βίον) 653 D. *μετὰ π.*

aperte 120 B. *not.* παρρήσια
conf. c. περιουσία *ibid. c.* πα-
 ραμυθία 192 A.
παρωθεῖσθαι 613 D. 647 C.
παρυφιστάναί 293 B. -*τασθαι* 244
 B. *not.*
πᾶς. τὰ πάντων 189 D. *not.* πάν-
 των *cum positivo* 391 B. *not.*
πάντα (= παντοῖος) γίνεσθαι 687
 C. *not.* πάντα εἶναι 572 A. πάν-
 τα ποιεῖν *cum particip.* 710 A.
not. πάντων, πασῶν *conf.* 513
 B. *not.* πᾶσαν, πᾶσιν 23 B. *not.*
 592 A. πάντων, πάντως 63 C.
πάσχειν τι πρὸς τινα 138 D.
πατεῖν πῦρ 454 A. *πατεῖν, ἄπτειν*
conf. ibid.
πάτριος. πατρίων, πατριῶν 727 A.
πεδᾶν, ligare 366 A.
πειθηνίως 798 A.
πείθω. πείσας, ποιήσας 637 A.
πείθων, παιδεύων 508 B.
πεῖραν λαβεῖν τινος, in malam
partem 158 A. 295 B. 463 E.
 Hebr. xi. 36. *Adnot. p.* 85.
πειρατήριον 578 E.
πένθος, πάθος conf. 361 A.
πένταθλος 385 C.
πεπαίνειν 676 E.
περιάγειν. ἄγειν καὶ π. 337 D. *not.*
 383 A. *v. l.* 627 B.
περιαντλεῖσθαι 379 B. 707 A.
πέρας, culmen 652 B.
περιβάλλειν ζημίᾳ, ζημίαν conf.
 764 D.
περιβόητος seq. ἐν 812 D.
περίβολος 296 E. 603 B. 771 C.
περιεῖδον, ὑπερεῖδον conf. 295 D.
περιέλκειν conf. c. παρέλκειν 553
 A. *c.* περιτρέπειν 525 A.
περιϋστάναι, παριστάναι 758 B.

περικαίεσθαι τινος 568 E. 698 C.
 IX. 471 A. *Ed. Ben.* 2^{dae}.
περίκειμαι. περικέχται, περίκειται,
περικαίηται conf. 215 A. *not.*
περικεφαλαία 492 E. *not.*
περικλύζειν 355 D. 526 C. 829 C.
περικοπή, portio S. S. 13 B. 757
 E.
περιλείπεσθαι, παραλ. conf. 140 B.
περιοδεύειν 829 C. *not.* [Dicitur
 de duce *excubias circumcumeunti*
 (vid. *Coraes. ad Plut. Vit.*
Arat. 7.) etiam de medico *aeg-*
rotos visitanti, ut Lucian.
Nigr. 22. Sed in loco *Chrys.*
de uno tantum aegroto quae-
stio est.]
περιουσία, παρρήσια conf. 120 B.
not. ἐκ περιουσίας, non μετὰ π.
 (nisi in locutione μετὰ πολλῆς
 τῆς π.) *ibid.*
περιπέρειν ἑαυτὸν 455 B. 831 C.
v. l. 1 Tim. vi. 10. *περιπαρῆ-*
ναι 463 A.
περιπίπτειν ἑαυτῷ, in semet ipsum
incurrere, sibi contradicere 107
 A. 309 A. 494 A. 831 C. Cf.
Hemst. ad Luc. D. M. xxvi. 2.
περιπλάσσειν 829 B.
περιπολεῖν, de angelis 244 A.
περιρρέειν 359 C. *not.* *περιρρέισθαι*
(αἵματι) 172 A. 601 E.
περισπᾶν 218 A. *Wetst. ad Luc.*
x. 40.
περισποῦδαστος 536 B. 758 D. al.
περισσεύειν = πλέον τῶν ἐπιτεταγ-
μένων ποιεῖν 562 E.
περίστασις, urgens necessitas, ca-
sus adversus 466 D. 673 C.
οὐ μετὰ περιστάσεως, nulla ur-
gente necessitate 431 E. (male

- Ben. *nulla oblata occasione*.)
Cf. 433 C.
- περιστέλλειν τινα 602 B. (*fovere*
Ben. *defendere* Ge. Malim,
excusare, peccata ejus abscon-
dere. De re posuit Dio Chrys.
p. 322, 12.)
- περιστοιχίζεσθαι 378 B.
- περισφίγγειν 332 C. 786 A.
- περιτιθέναι, in re foenebri 199 B.
not. conf. c. ἐπιτιθέναι 199 C.
589 A.
- περιτρέπειν (τὴν αἰτίαν) εἰς τινα
525 A. v. l. Lysias p. 104, 25.
-εσθαι, *everti* 171 E.
- περιττός. τί τὸ περιττόν; *quid*
lucri est? 280 A.
- περίττωμα 474 B.
- περιφέρειν, *jactare, celebrare* 24
B. 41 B. 126 B. 627 B. 642 C.
al. conf. c. παραφέρειν 36 A. not.
περιφέρεισθαι, de ebrio (vid.
παραφ.) de saucio 172 A. (cf.
Piers. ad Moer. p. 196 sq.)
inter orandum 247 D. de levi
et inconstanti 415 A.
- περιφορὰ, *casus* 91 A. *revolutio*
temporum 728 C.
- περιχυθῆναι 827 E. not.
- πέτεσθαι, *hilarem esse* 544 D. πέ-
τεται, πέταται 272 A. πέτε-
σθαι, πέτασθαι, πετᾶσθαι 651 C.
- πεῦσις 546 B. 634 D. conf. c.
πίστις 483 A.
- πηγάζειν 283 B. 394 C. in mira-
culo panum 204 B. 506 B.
- πηγή, πάγη conf. 712 B.
- πήλινος 668 B. 675 C.
- πηλὸς καὶ πλινθεία 675 C. not.
- πηρὸς, *caecus* 533 A. not. *πηρὸς*,
πονηρὸς conf. 712 B. not.
- πηροῦν φύσιν 340 E. γαστέρα
402 B. πίστιν 767 D. *πηροῦ-*
σθαι, τυφλοῦσθαι 264 B.
- πίθος. Vid. *ἀντλεῖν*.
- πιμελὴ 474 B.
- πίπτειν πρὸς τινα = *προσπίπτειν*
651 A.
- πιστοῦσθαί τινα 56 B. 785 A. τινὶ
797 D. v. l. πιστωθῆναι, πιστευ-
θῆναι conf. 792 C.
- πλαδαρὸν (σῶμα), *quod nimis et*
malis laborat humoribus 474 A.
Matth. N. E. p. 121.
- πλακουντοποιὸς 692 B.
- πλανᾶν. *πεπλανημένος, falsus* 334
E. 580 A. (cf. 576 E.) *πεπλαν.*
πεπλασμένος conf. 800 B. not.
- πλάνη, *falsitas, fraus* (non error)
801 E. 831 C.
- πλάνος, *seductor* 171 E. 459 B. not.
- πλάσμα, *πρᾶγμα* conf. 840 A.
- πλάττεσθαι med. 403 A. πλάτ-
τειν, *πράττειν* 840 A.
- πλατύνειν, *exaggerare* 387 B.
conf. c. ἐμπλατ. 550 A.
- πλέθρα, *sine γῆς* 167 A.
- πλεῖν, *διαπλεῖν* conf. 363 D.
- πλείων. πλεόν loco μᾶλλον 241 B.
275 A. al. *πλεῖον* cum com-
par. 393 B.
- πλεκτάνη 697 E.
- πλεονάζειν. ἐκ τοῦ πλεονάζοντος
759 D.
- πλεονεκτεῖν *superiorem esse* 30 C.
393 B. conf. c. *πλουτεῖν* 843
A. not.
- πλεονέκτης. *Ejus crudelitas* 698
D. not.
- πλεονεξία differt a φιλαργυρία 843
A. not. = ἀμετρία 147 C. 280 B.
- πλεονεξίας ἐρᾶν 172 D. 720 D.

πληγή, πάγη *conf.* 781 B.
 πλήθονσα τράπεζα 168 D.
 πληθύνεσθαι, πλύνεσθαι 527 B.
 πληκτικός 215 C. -ὡς 350 A. *conf.*
 c. ἐπιπληκτικῶς 352 A.
 πληροῦν, ἐκπλ. (ἐπιθυμίαν) 512 A.
 πλήττειν, *offendere* 205 B. (*ubi*
haesit Bois.) 328 C. 431 E.
 πέπληγα *cum signif. pass.* 218
 A.
 πλινθουργεῖν 435 C.
 πλοῦς (ὁ δεύτερος) 1 B.
 πλουτεῖν τι, ἐν τι 190 A. πλου-
 τεῖν, πλεονεκτεῖν *conf.* 843 A.
 πλύνειν ὀνειδέσει 527 B. *not.* πλύ-
 νεσθαι ἐν ὕβρεσι *ibid.* πλύ-
 νεσθαι, πληθύνεσθαι *ibid.*
 πνεῖν τοσοῦτον, τοσοῦτος 84 B. *not.*
 πνεῦμα = ψυχὴ καὶ προαίρεσις
 185 D.
 ποθεῖν, ἐπιποθεῖν *conf.* 394 D.
 πόθεν ὅτι 27 B.
 ποθητὸς 20 A. IX. 655 C. *v. l.*
 ποιεῖν, ποιεῖσθαι *conf.* 174 C. 307
 D. 702 A. ποιεῖ, ποίει 622 E.
not. ποιεῖ, πείθει 428 D. ποι-
 ῆσας, πείσας 637 A.
 ποικίλλειν (τὸν λόγον) 301 D. *al.*
 ποικιλτικὴ *ars* 509 D.
 ποῖος. τοῦτο· ποῖον; *et sim.* 269
 B. *not.*
 πολεμεῖσθαι 397 D.
 πολέμων περιγενέσθαι 691 D.
 πολιορκουμένη πόλις, *imago sum-*
mae miseriae 673 D.
 πολιτεία, *dispensatio divina* 38 A.
 181 A. *mores*, *in malam par-*
tem 719 C. *not.*
 πολλαχοῦ ἀλλαχοῦ 329 B. 546 C.
 πολλαχοῦ *conf.* c. -χῇ 329 B.
 c. -ὡς 476 A.

πολύς. ὁ π. λόγος 137 D. πολὺς
 εἶναι ποιῶν τι 188 D. *not.* πο-
 λὺ, *valde* 291 C. *al.* πολὺς,
 πολλοῖς *conf.* 188 D. πολλῶ,
 πολλοὶ 162 A. πολλήν, πάλιν
 310 C.
 πολυσχιδὴς 489 D.
 πονεῖν. πονέσαι 370 C. X. 262 C.
v. l. πεπονηκῶς, *detritus* 180
 D. 674 D. *conf.* c. πεπονηκῶς
 232 B. πονεῖσθαι, ταλαιπωρεῖ-
 σθαι *conf.* 739 A.
 πονηρέεσθαι 624 C.
 πονηρὸς *vitiose pro* πηρὸς 712 B.
not.
 πόνος, τρόπος *conf.* 710 D. πό-
 νος, χρόνος 668 A. πόνοι δί-
 καιοι 11 B. 248 E. *al.* Cf.
Prov. iii. 9.
 πορίζειν, ὀρίζειν *conf.* 764 A.
 πόρνη, πόρνος *conf.* 751 C. *not.*
 πόρος, *ratio victus comparandi*
 685 C. (*ubi male verterunt,*
cursus, vita). πόροι 722 C.
conf. c. πόνοι 248 E.
 ποτήριον. *Vid.* ψυχρός.
 πούς. παρὰ πόδας, *de praemiis*
et poenis 193 A. 219 E. *al.*
 πρᾶγμα *conf.* c. πλάσμα 840 A.
 c. τάγμα 697 A. c. τραῦμα 633
 A. c. ῥῆμα 189 D. c. γράμμα
 522 E. *not.* c. πρόσταγμα 309
 C. *not.* c. παράδειγμα 155 C.
not.
 πραγματεία, *opus conscriptum*
 4 A. 8 B. *conf.* c. γραμματεῖα
 683 C.
 πραγματεύεσθαι *cum accus. ex ali-*
qua re quaestum facere (= ἐμ-
 πορεύεσθαι) 82 C. 243 B. 303
 C. *not.*

πράτης 474 D.
 πρᾶττειν, πλάττειν 840 A.
 περπώδης 547 D. 565 C.
 πρεσβεύειν, *praedicare* 384 BC.
 πιστηροειδής (τροχός) 156 D.
 Esai. xli. 15.
 πρὸς, *magis quam* 188 C. 373 B.
 not. 421 A. lin. 7. al.
 προάγειν, προσάγειν conf. 109 B.
 775 B.
 προαγωγὸς τροφὸς 698 A.
 προαίρεσις, πρόθεσις conf. 776 D.
 προανακρούεσθαι=προοιμιάζεσθαι,
praeludere 150 C. 459 A. Cf.
Jacobs. ad Philostr. p. 578.
 Parum accurate verterunt In-
 terpretes.
 προαποτίθεσθαι 132 D. 158 A.
 not.
 προβαίνειν. οἱ, ποῦ πρ. conf. 75
 D. 844 C. Vid. ὁδός.
 προβάλλειν (πρόβλημα) 619 E.
 621 C. Aristoph. Nub. 758.
 -εσθαι 161 C. not. Vid. προσ-
 βάλλειν.
 πρόβολος, *scopulus* 443 B. 726 D.
 Hom. Od. μ. 251. Demosth.
 p. 795, 14.
 πρόγονος, de foemina 35 C.
 προδιατυποῦν 655 B. 805 E.
 προδοσία, παράδοσις conf. 797 D.
 πρόδρομος (ὁ), Baptista 178 B.
 469 A.
 προεδρεύειν, προσεδρ. conf. 607 D.
 προεξάγειν (τῆς μετανοίας) 806 B.
 προέρχεσθαι, in publicum prodire
 832 B. not. προσελθῆν, προσελ-
 θῆν ibid. 345 C. not.
 προηγούμενος, *principalis* 278 B.
 350 A. 709 C. π. νόμος 227 B.
 not. 434 E. not.

ADNOT.

προηγουμένως, *ex professo, data*
opera, destinato, (non obiter
 et ex occasione) 181 D. 205 B.
 260 A. 319 B. 431 E. al.
 πρόθεσις, προαίρεσις conf. 776 D.
 προθεσμία (ἡ) 153 C. 346 B.
 προθύρων, θυρῶν conf. 299 D.
 προίεσθαί τί τινος 746 A. not.
 Vid. προσιέναι.
 προῖξ, *donum quodvis* 522 C. not.
 προῖστασθαι, *patrocinari* 137 A.
 464 B. v. l. 658 A. conf. c.
 παρίστασθαι 464 B. ὁ προε-
 στηκὼς Monachorum 674 E.
 Vid. προσίστασθαι.
 προκαλῦμμα, παρακ. 679 E.
 προκαταβάλλειν 197 A. -εσθαι
 157 A. 272 C.
 πρόκειμαι, προσκ. conf. 764 D.
 τὰ προκείμενα, *res suscepta* 163
 B. 216 D. not. 534 D.
 προλαμβάνειν, *praecedere* 367 C.
praeoccupare 801 B. προλη-
 φθῆναι 526 D. Gal. vi. 1.
 προλεαίνειν 219 C.
 προληψις, *opinio qua animus oc-*
cupatur 525 C. 542 A. conf. c.
 ὑποληψις 542 A.
 προξενεῖν, ἀπειλεῖν conf. 657 C.
 πρόξενος 395 D.
 προοδοποιεῖν cum acc. 694 E.
 623 E. v. l. cum dat. 13 B.
 141 D. al.
 πρόοδος, πρόσοδος 653 C.
 προοικονομεῖν 701 D.
 προπάτωρ 171 B. not.
 προπέμπειν, πέμπειν conf. 201 B.
 προπορεύεσθαι, προσπ. 646 A. not.
 πρόρριζος, πρόρριζον conf. 733 D.
 πρὸς. πρὸς τὸ, πρὸς τῷ conf.
 418 A. not. πρὸς τι (male ad-
 *31

- dunt ἰδῶν) 28 B. πρὸς τῷ τέλει freq. πρὸς αὐτῷ τῷ καιρῷ 644 B. Vid. εἶναι, γίνεσθαι, διατιθέναι.
- προσάγειν, προάγειν conf. 109 B. 775 C. προσάγων, προῖων 239 B. προσήχθημεν, προσηνέχθημεν 656 B.
- προσανέχειν 809 B. v. l. εὐχαῖς II. 34 C. ὕμνοις XI. 631 A.
- προσάπτειν, προστρίβεσθαι conf. 343 C. not.
- προσαράσσειν 324 B.
- προσαρτᾶν. προσηρτημένος, προσηρμοσμένος 510 B. not.
- προσβάλλειν (τῇ πόλει), *accedere* 643 D. absolute 688 E. 689 B.
- προσβολή 17 B.
- προσεδρεία 288 A. al.
- προσεδρένειν, προεδρ. conf. 607 D. πρόσειμι. προσέστω, προσίτω 297 D.
- πρόσειμι, *adeo*. προσίτω, προσέστω 297 D. προσίτω, παρέστω 517 E. προσίτω, προσιέτω 788 A. προσήει, προσίη 769 A. προσήεσαν, προσιέσαν 546 C.
- προσειπεῖν τινά τι 677 A. not.
- προσεκτικὸς 470 B. 523 C.
- προσένεξις 656 B. v. l. Cf. *Bast. ad calcem Lex. Scapul. Ed. Oxon.* s. v. εἰσένεγξις.
- προσέρχεσθαι, *accedere ad Christum* 345 C. not. προσελθεῖν, παρελθεῖν 200 C. 740 E. not. προσελθεῖν, προελθεῖν 832 B. not. προσελθεῖν, προσέχειν 504 E. προσῆλθε, προσέσχε 628 A.
- προσέχειν τινὶ ὥς τινι, *certam opinionem de aliquo habere* 726 B. *Matth.* N. E. p. 155, qui sententiam loci non perspexit. προσέχειν τρυφῇ 97 C. νηστεία 168 D. ὑδροποσία 147 A. conf. c. προσανέχειν 809 B. Vid. προσέρχεσθαι.
- προσηλοῦσθαι 263 A. 312 E.
- προσηνεία 542 B. προσηνής 673 C.
- προσθήκη, de re vilior 508 E.
- προσίημι. προσήκασθε 665 A. προσιήται, ποιῇ conf. 31 C. not. προσιέτω, προσίτω 788 A. προσιέσαν, προσήεσαν 546 C. προσιέται, προίεται 529 D. [II. 8 A. ὥς εἰ μὴ ἦν ἀσθένεια διανοχλοῦσα, οὐκ ἂν ἠνάγκαζε τὸν μαθητὴν οὐδὲ τὸν ὀλίγον προΐεσθαι. *Lege* προσέσθαι. VI. 285 C. ἐπειδὰν πολλοὺς καὶ μακροὺς ἀποτείναντες λόγους μὴ πεισθῶσι τὰ τῶν ἀρρώστοντων προέσθαι σιτία καὶ φάρμακα. *Corrige* πείσωσι et προσέσθαι.]
- προσίστασθαι τινι, *offendere* 319 B. not. 696 D. not. προσστηναι, προστῆναι conf. *ibid.*
- πρόσκαιρα, παρόντα conf. 673 A.
- πρόσκειμαι, πρόκ. 764 D.
- προσκιογραφεῖν, προσκίαγ. 782 B.
- προσκρούειν. οἱ προσκεκρουκότες (καὶ ἡτιμωμένοι) 642 C.
- πρόσκρουμα, πρόσκρουσμα 255 C. 430 D. *Thom. M. s. v.*
- προσμαρτυρεῖν 783 E. v. l.
- πρόσοδος, πρόοδος conf. 653 C.
- προσοχή 14 B. προσέχεια 15 A. v. l.
- προσπηγνύναι 840 BC.
- προσποιεῖσθαι ποιεῖν, ποιῶν 174 A. μὴ προσποιεῖσθαι 771 C. not.
- προσπορεύεσθαι, προπ. 646 A. not.

πρόσρησις, *salutatio* 243 BC.
 προσρίπτειν. προσεῖρῃσθαι ἀπλῶς,
temere adjectum esse 6 B. 36 C.
 πρόσταγμα, πρᾶγμα 309 C. *not.*
 προστασία, *patrocinium* 341 D.
 754 A.
 προστάτης, δεσπότης *conf.* 593 C.
 προστήκειν. προστετηκέναι, *ad-*
dictum esse 430 E. 564 B.
 προστιθέναι, προτιθ. *conf.* 164 E.
 267 A. 352 D. 381 C. 420 D.
 469 A.
 προστρίβεσθαι *propr.* 714 A. ὀνεί-
 δη 286 C. *conf.* c. προσάπτειν
 343 C. *not.*
 προσφέρεισθαι, *vesci* 560 E. *not.*
 717 D. *not.* Vid. *προφέρειν et*
προσάγειν.
 πρόσφορος, ἀπρόσφ. 420 A. *not.*
 προσφθείρεσθαι τι, *deperire ali-*
quem 14 A. ubi Interpp. nihil
 viderunt. Legitur XII. 310
 B. προσεφθαρμένος ἐταίρα τινί.
 Alciph. i. 32, 34. Arist. ii. 7. Interdum valet *cum*
pernicie ad aliquem accedere,
ut Aristoph. Eccl. 248. Euseb.
 H. E. iii. 23.
 προσχοῦν (λιμένα) 535 E. *Matth.*
 N. E. p. 393.
 προσωπεῖον ῥῖψαι 387 C. *not.*
 Adde 498 A.
 πρόσωπον, προσωπεῖον *conf.* 387
 C. 774 D.
 προσωποποιεῖσθαι τι 279 D.
 προτέρως 585 C. Edd.
 προτιθέναι. Vid. *προστιθέναι.*
 προτιμότερος, πρότερος 679 C.
 προτροπή 115 A.
προφέρειν, exprobrare 170 A.
 296 C. 715 B. *conf.* c. *προσ-*

φέρειν 170 A. 574 E. 811 A.
 XI. 779 F.
προφήτης (ὁ), de Davide 306 D.
not. = οἱ προφῆται *ibid.* *προ-*
φήτης, δεσπότης 677 C.
προφθάνειν, φθάνειν conf. 180 D.
προφυλάττεσθαι τινα, praemonere
 701 E.
πρῶτος, πρότερος conf. 136 E.
πρῶτος, ἄνθρωπος 179 D. *not.*
πρωτότυπος ὁφειλέτης 199 B. *not.*
πτεροῖς ἀλίσκεσθαι 838 C. Vid.
Pors. ad Med. p. 21. *Matth.*
 N. E. p. 218.
πτεροβρύνειν 836 B. *Matth.* N. E.
 p. 209.
πτεροῦσθαι 349 C. Cf. *ἀναπτε-*
ροῦσθαι.
πτοεῖν 59 A. 615 A. ἐπτοῆσθαι
 πρὸς τι 275 A. 395 B. 499 A.
 625 B. περί τι 533 D. [Schol.
ad Greg. Naz. Or. i. in Julian.
 p. 7. ἐπτοημένας. εἴρηται ἀπὸ
 τοῦ πτοεῖσθαι καὶ φοβεῖσθαι·
 ὁ γὰρ τι πρᾶγματι προστετη-
 κὼς περιδεής ἐστι μήπως ἀφαι-
 ρεθῇ αὐτοῦ. Cf. *Creuzer. ad*
Plotin. de Pulchr. p. 211 sq.]
 ἐπτοημένοι, κεκτημένοι *conf.*
 533 D.
πτωχεύειν, mente inopem et pusil-
lum esse 278 A. *not.* Adde X.
 149 E.
πυθμῆν (κακίας) 2 A.
πυκτεύειν τῷ ἀέρι 739 B. *πενία*
 (vulgo ἐν π.) 739 D.
πωλοδάμνης 604 A.
πῶμα, πτῶμα, σῶμα conf. 332 A.
πῶς male abundat 550 B. v. l.
πῶς οὖν; loco τί οὖν; 278 D.
 [Eur. Med. 1376. πῶς οὖν;

τί δράσω; nisi distinguendum, πῶς οὖν τί δράσω; ut coarctata sit duplex interrogatio.] πῶς οὖν ἵνα 677 C. Eadem formula reponenda est X. 248 E.

P.

Ῥαάβ. Nomen excidit 14 A. not.

Cf. 38 B. not.

ῤαγδαῖος, de pelago 780 D.

ῤαγδαίως 842 C. propr. de imbre

III. 73 E. 458 A. VI. 273 B.

ῤαθυμία conf. c. ἀθυμία 823 C. c.

παρὰμυθία 598 B.

ῤακά, ἀντὶ τοῦ, σὺ 214 C.

ῤακοδύτης 713 D.

ῤάπτειν (δανείσματα) 197 D.

ῤήματα χρηστά, dignitas Ge. ce-

lebritas Ben. 442 B. ῤήματα,

χρήματα conf. 199 D.

ῤίπτειν 171 D bis. (Sic codd. ῤίπ-

τειν Edd.) ῤίπτειν, νίπτειν conf.

387 C. not.

ῤόδωνιὰ 430 B. 685 E. Vid. ad

Thom. M. p. 784 sq.

ῤοῖζος 453 A.

ῤοπή, punctum temporis 320 B.

momentum, influence (= βόηθεια)

in locutione Chrysostomica ἡ

θεία ῤοπή vel ἡ ἀνωθεν ῤοπή

786 B. 787 AB. Cf. Suicer.

Thes. s. v. N° 2. [In loco

Nostri X. 198 A. ὥστε ἂν ἐθέ-

λωμεν, πολλὴν ἔχομεν πάντοθεν

πρὸς ἀρετὴν τὴν ῤοπήν, cave

veritas cum Montef. propen-

sionem.]

ῤύαξ, rivus 706 C. metaph. 182

B.

ῤυθμίζειν 78 A. maturitatis suae
sermone moderatus est An.

ῤωμαῖοι, de Graecis 424 B.
756 D.

Σ.

σαίρειν. σεσηρῶς, σεσηπῶς conf.
60 B. not.

σανίδες, de simulacro 65 C. 394 E.

σατραπεία 279 C.

σαφῶς, σοφῶς conf. 644 B.

σείειν. Vid. δόρυ.

σειρὰ χρυσῇ 193 B.

σηκοὶ (μαρτύρων) 424 B. Vid.

Baver. Gloss. Theod. s. v.

Valck. ad Ammon. p. 155 sq.

σῆμα, μνήμα conf. 394 D. σῆμα,

σῶμα 795 B. not.

σημαινόμενον (τὸ) 209 A. not.

σήπω. σεσηπῶς οἶνος 474 D. IX.

537 E.

σηρικός 264 A. 510 B.

σιδηροῦσθαι 183 D.

σίμβλος vel σίμβλον 676 E.

σίνηπι, σινάπεως 489 C. not.

σιτοπώλης 809 D.

σκάμματα 210 A. v. l. 412 C.

σκάνδαλα dicebantur οἱ ἐπὶ τῆς

σκηνῆς τὰ σώματα διαστρέφον-

τες 594 C.

σκενόφορος, lixa 692 E. sensu

obscoeno, ibid. Cf. Tourp.

Emend. I. 461.

σκηνή, ostentatio scenica 338 C. 407

C. 481 D. 762 C. οἱ ἐπὶ σκηνῆς,

οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς 99 A. 266 A.

502 B. al. [Sine causa Schaefer

Mel. Crit. p. 27. in hac formula

articuli absentiam aegre fert.

Idem Vir doctissimus inter duas locutiones οἱ ἀπὸ τῆς σκηνῆς et οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς hoc discrimen statuit, ut illa de *actoribus scenicis*, haec aut de *personis scenicis*, aut de *actoribus, dum in scena versentur*, recte dicatur. Itaque in loco Alciph. III. 65. τῶν ἐταίρων τὰς πολυτελεστέρας, καὶ μουσουργῶν τὰς καλλιστευούσας, καὶ τοὺς ἐπὶ σκηνῆς ἀπαξαπλῶς εἰπεῖν ἅπαντας, corrigendum censet τοὺς ἀπὸ σκηνῆς. Vulgatum defendendum suscipit Bast. Ep. Crit. App. p. v. duas formulas, non accurate quidem, sed vulgari ex usu, promiscue adhiberi affirmans. Cui eatenus assentior, ut formulam οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς recte et usitate de *histrionibus*, etiam cum extra scenam versentur, dici posse existimem; id quod mille exemplis probari potest. Similiter οἱ ἐπὶ τῆς ὀρχήστρας dixit Noster 796 A. Rarius dicuntur οἱ ἐν τῇ σκηνῇ, ut 837 D. XII. 155 A. De altera autem locutione οἱ ἀπὸ τῆς σκηνῆς nondum mihi liquet; nam nec ipse exemplum vidi, et in loco Herodiani v. 7. 6. quem unum excitavit Schaeferus, ἐς τοσοῦτον δὲ ἐξώκειλε παρανοίας, ὥς πάντα τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ τῶν δημοσίων θεάτρων μεταγαγεῖν ἐπὶ τὰς μεγίστας τῶν βασιλικῶν πράξεων, inest nota breviloquentia, τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς

μεταγαγεῖν pro τὰ ἐπὶ τῆς σκ. ἀπὸ τῆς σκ. μεταγαγεῖν.] σκληραγωγία 78 A. 160 A. al. σκοτεινοὶ vulgo dicebantur οἱ ἀνελεήμονες 753 A. σκοτοδιναῖον 240 B. σκοτόδιος, σκοτοδίνη, σκοτοδιμία conf. 583 A. not. σκοτοῦσθαι, vertigine vel visus hebetudine affici 172 A. 200 B. 413 A. σκοτωθείς, σκοτισθείς conf. 633 B. σκύλισις 367 B. not. σκωλήκων βίος 552 E. Cf. 651 B. σκώπτειν, κόπτειν conf. 50 B. not. σμινύη, ὕνη conf. 534 C. σοβεῖν 172 E. σ. πρό τιος 625 C. Vid. ἄγρα. σοφία (ἡ ἀπειρος) de Christo 349 E. Vid. φιλοσοφία. σπᾶν ὕπνον 564 B. not. σπωμένη (φῦσα) 298 B. not. Σπανία, Ἰσπανία conf. 725 D. σπανίζοντα (τα), exceptions 389 D. σπατάλη 225 C. σπιλάς 83 A. 443 B. Cf. Sallier. ad Thom. M. p. 804 sq. [Junguntur ὕφαλοι et σπιλάδες in noto Epigram. (Anal. Gr. II. p. 343.) Φασὶ δὲ καὶ νήεσσιν ἀλιπλανέεσσι χερείους τὰς ὑφάλους πέτρας τῶν φανερῶν σπιλάδων.] σπονδῇ, confederatio 482 C. conf. c. σπονδῇ ibid. σπονδῇ, σχολή conf. 604 A. σπονδὴν καταναλίσκειν 278 D. not. στασιώδης, στασιαστής 801 D. σταυροῦν. οἱ ἐσταυρωμένοι, de monachis 673 C. not.

στέγειν, στέργειν conf. 44 A. *not.*
 227 D.
 στέγους (αἱ ἐπὶ τοῦ) 356 C. Epist.
 Jerem. v. 10.
 στέργειν. Vid. στέγειν.
 στεφανίτης 144 D. 803 B.
 στέφανος, *serta* (non *fastigium*)
 242 A. *not.*
 στεφανοῦν. ἐστεφανώθησαν, ἐστε-
 φανώσαντο 362 B. *not.*
 στιβάς 507 B. *not.*
 στίζειν, *interpungere* 318 C. ἔστι-
 ζεν, ἤταζεν conf. 715 C. *not.*
 στίχος. στίχον, στοιχείον conf.
 159 A. *not.*
 στοιχείον, de luna 579 E. de
 coelo et terra 741 C. στοιχείον,
 στίχον conf. 159 A.
 στραγαλοῦν τὰς χεῖρας, de furi-
 oso 777 B.
 στρατεύεσθαι τινι 16 C. 738 B.
 Greg. Naz. 488 C. στρατενό-
 μενοι, *milites* 466 D. Luc. iii.
 14.
 στρατηγικός, τραγικός conf. 382
 C. De hac confusione vid.
Schaefer ad Plut. Tom. v.
 p. 80. Adde Ammon. p. 83.
 ab eodem in Indice indicatum.
 στρατηγοὶ τοῦ ἱεροῦ 761 E. *not.*
 στρατιώτης, βασιλεὺς oppos. 10
 B. 176 B.
 στρεβλοῦν, de vectigalium exac-
 toribus 659 A.
 στρεφειν τι συνεχῶς, *semper in*
ore habere 345 D. 757 E.
 στρέφειν, τρέφειν conf. 339 C.
 484 B. 583 D.
 σὺ, per contemptum 214 C.
 συγγένεια, εὐγένεια 368 E. *not.*
 συγγενείας, συγγενεῖς 508 C.

συγγινώσκειν τινί τι (pro συνειδέ-
 ναι) 787 C. v. l.
 συγγνωμονικός 255 A. 436 C. al.
 conf. c. εὐγνωμ. 431 D.
 σύγγραμμα, γράμμα conf. 732 E.
 συγκαταβάλλεσθαι, *simul everti*
 482 C.
 συγκατάβασις 205 B. κατὰ συγ-
 κατάβασιν *demisse et secundum*
nostrum captum 228 D.
 συγκαταβατικός 203 D. 721 E.
 συγκαταλύεσθαι τῷ παρόντι βίῳ
 191 A. 535 B. ἐν τῷ π. β.
 841 E. v. l.
 συγκείμενος, *conscriptus* 727 E.
 συγκολλᾶν 95 A. 253 C. 255 B.
 συγκόπτεσθαι 200 A.
 συγκρατεῖν. Vid. συγκροτεῖν.
 συγκροτεῖν, usu latissimo, *coag-*
mentare, conflare, confirmare,
tueri etc. 6 A. 100 B. 168 D.
 205 D. 366 C. 455 B. 470 A.
 al. εἰαυτὸν (non εἰαυτῷ) 237 B.
not. συγκροτεῖν, συγκρατεῖν
 conf. 223 C. *not.* 252 A. *not.*
 509 D. *not.*
 συγκρούεσθαι 199 E.
 συγκύπτειν. συγκεκυφῶς 828 B.
 Luc. xiii. 11. Sirac. xii. 11.
 συγχωρεῖν, ἐπιτρέπειν conf. 344 E.
 συζῆν κακία et sim. 243 C. 294
 B. 306 A. συζῆν, συνεῖναι conf.
 430 E.
 συλλογὴ, *consideratio* 72 AB. 73
 A. qui usus rarissimus est.
 Similiter occurrit συλλέγειν,
considerare VIII. 80 D. IX.
 640 A.
 συλλογίζεσθαι τινα, *cum aliquo*
 437 E. τοὺς νόμους, *de legibus*
 208 C.

σύλλογος, *circulus* 60 B. 642 C.
 de Ecclesia 118 A.
 συμβαίνειν ἐπὶ τινος 122 B. 556 B.
not. συμβαίνει, *fieri potest* 67
 A. X. 89 A. συμβαίνειν *conf.*
 c. συμφέρειν 445 C. c. συμφω-
 νεῖν 522 D. 538 C.
 συμβάλλειν τινὶ 573 D. συμβάλ-
 λειν, ἐμβ., ἐκβ. *conf.* 374 D.
 τῶν ἀλύσεων ταῖς χερσὶ τῶν
 φυλαττόντων συμβεβλημένων
 131 A.
 συμβόλαιον 430 C. συμβόλαια,
 συμβούλια *conf.* 775 C.
 σύμβολον, *conventus* 372 E. v. l.
 συμβούλια, συμβόλαια *conf.* 775 C.
 συμμαθητῆς, μαθητῆς *conf.* 786 C.
 σύμμετρος, σύντροφος *conf.* 215 C.
 συμμικτός (ὁ), *non addito* λαὸς
 46 C. Adde Judith. i. 16.
 συμπίπτειν, *synempe.* *conf.* 354 B.
 546 D.
 σύμπτωμα *in loco suspecto* 690 B.
 συμφέρον, συμβαῖνον *conf.* 445 C.
 συμφέρον, φοβερόν 744 C.
 συμφορῆσαι 61 B. 554 A. *syn-*
phorēse, *synephōrese*, *synephro-*
rhēse *conf.* 555 A.
 συμφωνεῖν. *Vid.* συμβαίνειν.
 σύμψηφος, σύμψυχος *conf.* 687 E.
 συνάγειν, *synaisagein* *conf.* 222 B.
 331 C. 479 A. *synagein*, *eis-*
agein 512 A.
 συναγωγή (ἡ) = ὁ Ἰουδαισμός 38 B.
 I. 574 E.
 συναιρεῖν, *celeriter conficere* 216
 D. *not.*
 συναλλάσσειν, *vulgariter dictum*
pro γαμεῖν 713 A.
 συναναστρέφειν, *synanastrefein*
conf. 74 A. 461 A.

σύναξις, *coetus Ecclesiae* 258 B.
 310 D. *al.*
 συνάπτεσθαι (-τειν *Edd.*) 109 B.
 συνασπίζειν (ἀλλήλοις) 602 A.
 συνείδησις 785 B.
 συνείδω. *syneidōs*, *synidōn* *conf.*
 306 B. 321 C. *et synieis* 801 A.
syneidōs, *synieis* 808 A.
 συνεῖναι, συζῆν (φόβῳ) *conf.* 430 E.
synaisagein. *Vid.* *synagein.*
synaispherein. *Vid.* *ēnergēin.*
synelainein. *synēlāthē* τὸ πρᾶγμα,
res eo redacta est 805 D.
synemipitein. *Vid.* *sympiptein.*
synepitithesothai 724 A. *seq. infin.*
 621 C. *not.*
synēfistasthai 464 D.
 συνέχω. τὰ συνέχοντά τι, *quae*
caput rei continent, vel in quib-
us tota res vertitur; e. g. τὰ
 σ. τὸ πᾶν 492 A. τὴν ζῶην
 ἡμῶν 6 A. 60 C. 509 D. 709 E.
 τὴν ἀγάπην 763 E. [*Conferri*
potest locutio Polybiana τὸ
συνέχον, quod praecipuum est.
At τὰ συνέχοντα δεινὰ 523 A.
sunt pericula quibus tenetur
aliquis.] *synēchein* παρ' ἑαυτῶ,
apud se retinere 492 B.
 συνθήθεια, *tyrannis* *conf.* 16 A.
 συνθήματος (ἐκ) 817 D. 820 C.
 συνιέναι τῶν λεγομένων (?) 644 A.
not. *synieis* *conf.* c. *synorōn*
 538 D. c. *syneidōs* 808 A.
synistānai, commendare 485 A.
firmare 307 E. *synīstasthai,*
constare, probari 8 C. 155 B.
 300 B.
 σύνοικος, *synoikōsa* *conf.* 224 A.
syntarāttein, synatāttein *conf.*
 10 A. Cf. 294 C. 382 E.

συντείνειν εἰς τι 121 C. σ. ἐαυτὸν
 597 C. συντεταμένος 553 A.
 συντέλεια, *finis mundi* 139 E.
 488 E. al. 725 C. *not.*
 συντέμνειν εἰς τι 49 A. *not.*
 συντιθέναι, de astrologis = συμβάλλ-
 λειν 85 A.
 συντρέφεσθαι 111 A. conf. c. ἐν-
 τρέφεσθαι et τρέφεσθαι 412 B.
 συντριβὴ 279 B.
 σύντροφος, *familiaris* 189 A.
 συνυποκρίνεσθαι 194 D. Gal. ii. 13.
 σύρεσθαι χαμαὶ 185 A. *not.* σε-
 συρμένος = ταπεινός 657 A.
 σύριγγες apum 676 E.
 Σύρων γλῶττα 105 A. 214 C.
 συρφετός, ὄρμαθός, ἐσμὸς 795 A.
 συρφετωδῶς 247 E.
 συστέλλεσθαι 130 A. 765 A. συν-
 εσταλμένος, κατεστ. 146 A.
 συστήματα haeticorum 480 D.
 συστρέφειν (τὴν ψυχὴν), metu
contrahere 465 C. 545 B. συ-
 στρέφειν, συσφίγγειν 728 A.
 συσφίγγειν 781 C.
 συφεῶν 830 C. = χοιροκουμάσιν
 (sic) M. in marg. Hesych. κου-
 μάσιον, τὸ τῶν ὀρνίθων οἶκημα.
 Cf. Coray Ἀτακτα, IV. p. 372.
 σφαγὰς, φάλαγγας conf. 394 A.
 σφαῖρα, *pila lusoria* 492 E. *not.*
 σφετερίζεσθαι, -ρισμός 566 D.
 σφίγγειν, de paralytico 182 B.
 σφιγείς, σφιγγείς 368 B. *not.*
 σφοδρός, -ῶς conf. 677 D. σφο-
 δροί, -ῶς 432 B. σφοδρός, δυ-
 νατός 174 A.
 σφοδρότης, *vehemens studium* 639
 D.
 σφραγίζειν, -εσθαι, de signo cru-
 cis 551 C. 820 B.

σχεδιάζειν (οἶκησιν) 683³ B. ἐσχ-
 edιασμένη τράπεζα 144 A.
 σχέσις, *relatio* 228 D. 470 C.
 σχῆμα, ἀσχημοσύνη oppos. 795
 E. σχῆμα, κήρυγμα conf. 210
 E. σχήματα, χρήματα 512 C.
not.
 σχηματίζειν 280 A.
 σχοινοστροφός 261 B.
 σχολή, σπουδὴ conf. 604 A. σχο-
 λή, διατριβὴ 94 B. σχολῇ γ'
 ᾶν 434 D. *not.*
 σωλὴν 51 A.
 σῶμα. σωμάτων ἐρᾶν 187 D. al.
 σώματα (pl.) et ψυχὴ (sing.)
 308 C. 328 A. 345 B. al. σῶ-
 μα, στόμα 410 E. σῶμα, σῆμα
 795 B. *not.*
 σωματοφύλαξ 626 D.
 σωτήρ, φωστήρ conf. 390 B.

T.

ταλαιπωρεῖσθαι, πονεῖσθαι conf.
 739 A. τεταλαιπωρημένος, *la-
 boriosus* 652 D.
 ταλαιπωρία, τιμωρία conf. 237 C.
 ταμιεύειν καιρῷ 541 A. ἐν καιρῷ
 222 C. *not.* ἐκεῖ 199 D.
 ταντομάτου (ἀπὸ) 520 E.
 τάφος, τάφρος 263 B. *not.* κύων
 τάφῳ προσδεδεμένος *ibid.*
 ταχνός 554 C.
 τε, usu rariori 340 D. *not.*
 τέθηπα 802 E.
 τείνειν. οἶ, ποῦ τείνει 175 D. τε-
 ταμένος, *late extensus* 780 D.
 τεῖχος vel τειχίον, quo discerne-
 bantur sexus in Ecclesia 712
 BC.

τελαμὼν *phylacterii* 703 C.
 τελεῖν εἰς ἀριθμὸν, *redire ad*, de
 summa 810 A. τελεῖσθαι τῷ
 Βεελφεγὼρ 125 A. 162 D. al.
 τῷ διαβόλῳ 99 B. 321 A.
 τέλεον, *prorsus* 230 C.
 τελέσματα, *pensiones agricola-*
rum 614 A. 659 A.
 τέλματα, *lacunae, brevia* 780 D.
 τελωνεία, τελωνία 273 D. *not.*
 τετραώροφος 533 D.
 τέως, *in praesentia* 179 C. al. ὁ
 τέως, ἄτε ὡς *conf.* 168 B.
 τήκειν (λιμῷ) 529 A.
 τηρεῖν καιρῷ, ἐν καιρῷ 222 C. *not.*
 τίθεναι. τίθης, τιθεῖς, τιθεῖς *conf.*
 182 E. (cf. 279 B. v. l.) τιθέαμεν
 97 B. *not.* τίθησι, τί φησι *conf.*
 179 D. τεθεῖς, τεχθεῖς 135 E.
 τίκτειν. τεχθεῖς, τεθεῖς 135 E.
 τιμᾶν τούτῳ, τοῦτο *conf.* 507 A.
 (cf. 319 A.) τιμᾶν φιλοσοφίαν
 (alii ἐπιτείνειν) 305 B. (cf. 270
 B.)
 τιμωρητικὸς 662 C.
 τιμωρία *conf.* c. δίκη 214 C. c. κό-
 λασις 790 A. c. ταλαιπωρία
 237 C.
 τίς γίνεται = πῶς διάκειται 30 B.
 154 D. τίς vel τί ἐστὶ 112 C.
 426 C. τινὰ *intrusum* 240 B.
not. τί; 819 D. v. l. τί γάρ;
 808 D. τί οὖν; 37 C. τί οὖν,
 εἰὰν τὸ καὶ τό; formula excusa-
 tiones fingentis 218 C. 223 D.
 229 BC. al. ἀλλὰ τί; 120 A.
 καὶ τί τοῦτο; 35 A. *not.*
 τοῖνον *in initio periodi?* 290 A.
 Edd. Cf. *Lobeck. ad Phryn.*
 p. 342. *post parenth.* 560 E.
 τοιοῦτος *cum significatione ad-*
 ADNOT.

jectivi praecedentis 163 C.
 422 E. τοιοῦτον, ὅσον 429 D.
codd. τοιοῦτον, ὃν 702 A.
 τοιχωρῆχος. *Vid.* τυμβωρῆχος.
 τοκίζειν 78 C. v. l.
 τόκος, *partus* 55 C. *not.*
 τομώτερος, κατατομ. *conf.* 665 C.
 τόνος 161 C. 347 B.
 τοπάρχης 66 B.
 τόπος, τρόπος. *Vid.* τρῶπος.
 τοσαντάκις 606 E.
 τοσοῦτος, *tantillus* 769 A. *not.*
 τοσαύτη, ἡ 639 A.
 τότε, ποτὲ *conf.* 301 C.
 τραγικός. *Vid.* στρατηγικός.
 τρανότερος 207 B. (ubi τρανώτε-
 ρος Sav. et *cod. A.*) 344 D. al.
 τρανοῦν 661 E.
 τράπεζα, *esca* freq. de lacte
 materna 355 C. τράπεζαν αἰ-
 δεῖσθαι 501 E.
 τραπέζιτης 405 B.
 τραπέζοποιος, *structor* 692 B.
 τραυλίζειν 231 E.
 τραῦμα, πρᾶγμα *conf.* 633 A.
 τραυματίας 201 B.
 τραχύνεσθαι, θρασύνεσθαι 822 B.
 τρέφειν, ἐντρ., συντρ. *conf.* 412 B.
 τρέφειν, στρέφειν 339 C. τρα-
 φῆναι, τρυφήσαι 738 D.
 τρεῖν. τετρημένος, τετριμμένος
 (πίθος) 739 A. *not.*
 τρίζειν, τρύζειν *conf.* 603 D.
 τριήμερον (ἡ) 833 C. *not.*
 τριπῆχυσ *homo* 589 A. *not.*
 τρίχινον ἱμάτιον 144 B. τρίχινος,
 τρύχινος *conf.* 682 E.
 τριωβολιμαῖος 421 D. 804 C. (cf.
 633 D).
 τριώροφα καὶ τετραώροφα 533 D.
 Cf. *Jacobs. ad Philost.* p. 198.
 *32

τροπή (λόγον) 152 B.
 τρόποι (vulgo addunt ἀγαθοὶ) 713 B.
 τρόπος, πόνος conf. 710 D.
 τρόπος, τόπος per parechesin 59 C. *not.*
 τροποῦσθαι 756 B. τροπωθεῖσα, τρωθεῖσα conf. 691 C.
 τροφή, τρυφή oppos. 475 A. conf. 506 E. X. 186 D. Wyttēb. ad Plut. de S. N. V. p. 35.
 τροφή, τροφὸς, τροφένς conf. 738 E.
 τροχὸς, trochus 492 E. *not.*
 τρύζειν, τρίζειν 603 D.
 τρυφᾶν, ἐντρυφᾶν conf. 668 C.
 τρυφήσαι, τραφήναι 738 D.
 τρυφή. Vid. τροφή.
 τρύχια, τρίχια (ιμάτια) conf. 682 E. Vid. Wagner ad Alciph. i. 36.
 τυγχάνω, sine ὦν 829 A.
 τυμβωρύχος 413 B. 770 C. conf. c. τοιχωρύχος 176 C. 263 B. *not.*
 τυμβωρυχία 354 B.
 τύπτειν. ἐτύπτησα, ἔπληξα conf. 147 A.
 τυπτίζειν 746 D. v. l.
 τυραννίς, συνήθεια conf. 16 A.
 Τυρρῆνικὸν πέλαγος 114 C. 780 D. Alciph. i. 18. Τυρρῆνικὸν, τυραννικὸν conf. 842 B. Phot. Lex. p. 611.
 τυφλώττειν, τυφλοῦσθαι 811 B.

Y.

ὑβρίζειν, asperius increpare 821 D. lin. ult. Sic ponitur ὕβρις 458 C. lin. 9.

ὕγρὸς, mollis (cum διαλελυμένος) 28 C. 146 A. Matth. N. E. p. 454.
 ὕδερὸς 287 A. 298 B.
 ὕδερὸς, ὕδερῖα conf. 830 B.
 ὕδροποσίᾳ προσέχειν 147 A.
 νιοποιεῖσθαι med. 517 B.
 ὕμι (verba in). Conjunctivi forma anomala 198 C. *not.*
 ὕνη, ὕνις (ὕννη Mor. Ben.) 534 C.
 ὕνη, σμινύη conf. ibid. [δίκηλαν, ὕνας τε jungit Aesop. Fab. xxxiii. Ed. de Fur.]
 ὑπαγορεύειν 547 C.
 ὑπαίρειν, vox nihili 207 C. *not.*
 ὑπακούειν, ἀκούειν conf. 488 D.
 ὑπανάπτειν 356 C. Edd.
 ὑπαναπτικὰ 215 A. v. l. pro κανστικὰ, invitis Lexicis.
 ὑπάρχειν. τὰ ὑπηργμένα 271 B. *not.*
 ὑπασπιστὴς 626 D.
 ὑπιστέρχεσθαι τινι, τινὰ conf. 737 C. XI. 475 F.
 ὑπεκκάματα ἀλαζονείας 705 B. πορνείας XI. 463 D.
 ὑπεναντίος 521 D. 691 B. ὑπεναντίως, ὑπεναντίας conf. 422 D.
 ὑπεξαιρεῖν ἑαυτὸν 417 B.
 ὑπεξίστασθαι 209 E.
 ὑπεραναβαίνειν [Basil. I. p. 103. A.] Vid. ἀναβαίνειν.
 ὑπερβάλλων, excellens (vulgo addunt πάντα λόγον) 216 C.
 ὑπερβλύζειν 452 D.
 ὑπερείδων, περιεῖδων conf. 295 D.
 ὑπερεχόμενα (τὰ) 262 C. *not.*
 ὑπερκεῖσθαι, differri 163 B.
 ὑπερογκος 242 D. al.
 ὑπερορία (ἡ) 134 C.
 ὑπερφερὴς 88 B.

ὑπηχεῖν 158 C. "Vide quae dix-
 "imus Tom. v. p. 129: nam
 "ὑπηχεῖν idem est atque ὑπα-
 "κούειν et ὑποψάλλειν, nimi-
 "rum *respondere, succinendo*
 "scilicet." Montef.

ὑποβρύχιος 114 B.

ὑπογράφειν, *describere* 129 A. 481

D. ὀφθαλμοὶ ὑπογεγραμμένοι
 κοσμιότητι 491 E. [Phryn.
 App. Soph. p. 68. ὑπογράμ-
 ματα' οἷς ὑπογράφονται τοὺς
 ὀφθαλμούς· ἔστι δέ τις μέλαινα
 σκευασία, ἣν καὶ στίβην καλοῦσι.
 Cf. Boiss. ad Philost. p. 580.]

ὑπογραφὴ. Vid. ἐπίτριμμα. Ni-
 costratus ap. Stob. p. 445, 48.
 καὶ ψιμνθίου καὶ ὑπ' ὀφθαλμῷ
 (1. ὀφθαλμῶν) ὑπογραφῆς.

ὑποδεκνύναι, ἐπιδ. conf. 419 C.

ὑποδέκτης 809 C.

ὑποδέχεσθαι, *accipere* 199 B.

ὑποδηματοποιὸς 510 A.

ὑποδηματορῥάφος 509 D. 600 B.

ὑπόδυναι, *personam induere* 174 B.

ὑπόθεσιν (καθ'), *hypothetice* 226 B.

ὑποκλέπτειν, *fallere* 170 A.

ὑπολαβεῖν, ἀπολαβεῖν 570 A.

ὑπόληψις, *existimatio* 523 B.

ὑπόνοια, idem 198 D. conf. c.

ἐπίνοια 445 B. c. ἀπόνοια 328

E. c. ὑποψία 207 D.

ὑποπτεύεσθαι παρά τινι, τινὸς conf.

503 D. ὑποπτεύεσθαι in bo-
 nam partem 823 B.

ὑπορρέειν, περιερρέειν conf. 359 C.

not. ὑπορρέων, *diffluens* 422 A.

ὑπορύττειν metaph. 356 C. 391 A.
 840 A.

ὑποσκελίζειν 80 A. 292 C. οὐδὲν
 292 E.

ὑποσπείρειν 623 E.

ὑποστέλλειν. ὑπεσταλμένως 208 A.
 242 C. not.

ὑποτείνειν (ἐλπίδας) 164 B. 196 D.

ὑποτελῆς (φόρον) 687 A.

ὑποτέμενεσθαι 643 E. 652 D. al.

conf. c. ὑποτέμνειν 769 C. II.
 29 B.

ὑπορόφιος, ὑπορόφιος 684 D. Cf.
 571 B. not.

ὑστερος, ὑστερον conf. 154 A.

ὑφαλος 83 A. 443 B. Thom. M.

p. 805. εἰ δὲ ὑφαλος μόνον εἴπῃς
 ἄνευ τοῦ πέτρα, κάλλιον.

ὑφαντικὴ (ἡ) 509 E.

ὑφειμένως 696 CD.

ὑφέν. Vid. εἶς.

ὑφίστασθαι. τῶν μαθητῶν τὸν χο-
 ρὸν ὑποστησάμενος 185 B. (*ante*
se constituens Ge. Ben. Quid
si in locum vulgi sufficiens?)
 ὑποστήσεσθαι, ἀπαντήσεσθαι
 conf. 370 B. ὑφέστηκε, καθέ-
 στηκε, πέφνκε 166 C.

ὑφορμᾶν, *vox nihili* 415 B.

ὑφορμεῖν, *suspectum esse* 415 B.
 not.

Φ.

φαίνεται, γένηται conf. 220 D.

φάλαγγας, σφαγὰς conf. 394 A.

φανερὸς. Vid. φανός.

φανός. φανότερος, φανερώτερος

conf. 175 A. 177 D. 197 B.

360 E. not. 488 C. [φανότερος

pro φανερώτερος dedit Editor

Ben. 2^{dac}, IX. 715 E. X. 46 D.

Cf. Jacobs. ad Philost. p. 460.]

φανότερος, ἀνώτερος, λαμπρό-

- τερος conf. 177 D. *Vitiosa scriptura φανώτερος legitur* 175 A. Mor. 177 D. Sav. 197 B. v. l. 488 C. v. l. *Matth.* N. E. p. 59.
- φαντάζειν, *vanas species praebere* 508 A. Thom. M. p. 887. φ. τινὰ *spectris alicui oculos praestringere* 553 A. φαντάζεσθαι, *mente concipere* 10 B. *praesertim in locutione οὐδὲν μέγα περὶ Χριστοῦ φαντάζεσθαι* 334 E. al. ἐφαντάσθησαν, ἔφησαν conf. 394 D.
- φαντασία, *vana species* 345 B. 376 A. 459 E. 826 E. (ubi Edd. φάντασμα) *mentis error* (Hor. Ep. II. 2. 140) 462 C. *pompa, ostentatio* 144 C. 151 E. 157 D. 836 D. *Wetst. ad Act.* xxv. 23.
- Φάσις, ὄρνεις ἀπὸ Φ. 692 B.
- φάρυξ, -υγος 474 D. not. 714 B. not.
- φενακίζειν 733 D.
- φέρεσθαι ἀπλῶς 728 E. not. φέρειν, φύρειν conf. 795 D. not.
- φεύγειν cum gen. 23 A. not. φεύγων, φυγῶν 601 D.
- φημί. φησὶν, *inquires, objicientem inducit* 35 A. not. et passim. φησὶν, *inquiunt*, sing. pro plurali 91 A. 386 D. 494 A. 663 C. 833 B. [2 Cor. x. 10, φησὶ *inquiunt* Vulg. *Nostrates, say they*, recte: nisi putes eos lectionem φασὶ, a Beza temere suppositam, vertisse.] φησὶ, φασὶ conf. 222 B. 638 B. not. 645 B. not. 806 C. not. 831 C. 840 DE. ἔφην, ἔφθην εἰπὼν conf. 204 B. 207 B. al. ἔφησαν, ἐφαντάσθησαν 394 B.
- φθάνειν. φθάσαι τι (pro εἰς τι) 251 B. not. [πατρίδα φθάσας, *redux in patriam* Nicet. Eugen. v. 296.] φθήσεσθε, φοβηθήσεσθε conf. 388 E. φθήσεται, ὀφθήσεται 727 C. not. Vid. φημί.
- φθόνος, φόνος conf. 496 C.
- φθορά, διαφθορά 331 D.
- φιλαρχία, φιλαργυρία conf. 673 A. Φιλιππηῖοι, Μιλήσιοι 594 B. not.
- φιλεῖν, φιλεῖσθαι conf. 440 B. φιλῶ, ἀφελῶ 229 B. not.
- φιλόκοσμος 354 A. Ep. Jerem. v. 8. *Matth.* N. E. p. 189.
- φιλομαθὴς 653 B.
- φιλονεκεῖν, *omnibus nervis contendere, obstinate persistere* 43 A. 63 B. et passim. φ. καὶ βιάζεσθαι 128 A. al.
- φιλοπονεῖν (τι) *elaborare* 768 A.
- φιλοσοφεῖν, *philosophari* 9 A. 127 B. 270 A. 764 D. lin. ult. sensu Chrysostomico 565 E. 764 D. lin. 1. Vid. φιλοσοφία.
- φιλοσοφία, σοφία conf. 127 B. X. 48 E. Cf. *Krabling. ad Greg. Nyss. de An.* p. 313. Φιλοσοφία, secundum usum Chrysostomicum, non est *Christiana pietas* (Casaub. ad Athen. p. 282 sq.) non *cujuslibet virtutis exercitium* (Montef. ad p. 565 C.) non *pia et casta vita* (Leo ad Chrys. de Sacerd. p. 98) non *virtus in genere* (van Voorst Chrys. Selecta II. p. 172): sed *ea virtutis pars, quae ad appetitus affec-*

*iusque carnales demandos per-
tinet.* Itaque ad philosophiam
Christianam haec in primis
referenda: ἀνεξικακία et μακρο-
θυμία 237 C. 238 E. 324 B.
demissa de se opinio 43 A.
580 E. *pecuniae contemptus* 273
E. *vita austera et monastica*
418 E. *reliqua ἀπάθεια* 128 B.
Ei autem contraria sunt, ζη-
λοτυπία 52 B. βασκανία καὶ
κενή δόξα 565 DE. τὰ ἄλλα
πάθη 43 A. “Φιλοσοφίας δι-
“ δάγματα, patientiae, con-
“ stantiae, moderandarum cu-
“ piditatum, irae, voluptatis,
“ avaritiae. Distinguuntur ἀ-
“ ρετῆς μαθήματα, quae per-
“ tineant magis ad exercenda
“ bona et officia.” *Baver.*
Gloss. Theod. p. 426.
φιλόσοφος, σοφὸς conf. 126 B.
φιλοστοργεῖν 486 A.
φιλοτιμεῖσθαι, *municipum, libera-*
lem se ostendere 519 A. 610 E.
φιλοτιμία, *municipentia, liberali-*
tas 177 C. 190 B. 199 A. in
loco suspecto 542 D.
φλέγειν, φλεγμαίνειν 221 A. not.
φλεγμαίνειν, *intumescere* 31 B.
298 B. 706 B.
φοβεῖν. φοβηθήσεσθε, φθήσεσθε
conf. 388 E.
φοβερὸς, φορτικός conf. 258 E.
[Cf. IX. 463 E. ἐπειδὴ γὰρ
φοβερὸς ἐγένετο καὶ βαρύς.]
φοβερὸν, συμφέρον 744 C.
φοιτήτης 586 C.
φονᾶν 112 A. Cf. *Valck. Opusc.*
II. p. 250 sq. φονῶσι, φθονῶσι,
φωνοῦσι conf. 811 E.

φονεύειν. φονεύσαντες, φόνου πνέ-
οντες conf. 762 E.
φόνος. φόνου πνεῦν 762 E. φόνον
(alii φόνιον) βλέπειν 139 A.
φόνος, φθόνος conf. 496 C.
φοράδην 313 C.
φορολόγος 809 C.
φορντὸς 457 C. 837 D.
φράττειν, ἐμφρ. (γλωτταν) 458 B.
φρόνημα. τὸ φρ., τὰ φρ. conf.
370 B.
φυγαδεύεσθαι 792 C. *Lobeck. ad*
Phryn. p. 385.
φυλακή 683 E. Vid. φύλαξ.
φύλαξ (= δεσμοφύλαξ) 184 A.
φύλακας, φυλακὰς 183 E. not.
φύραμα, de corpore humano 8 A.
51 B.
φύρειν, φέρειν conf. 795 D. not.
πάντα φύρειν *ibid.*
φῦσα, *follicis* 298 B. not.
φυσᾶν. μέγα φ. (alii μ. φρονεῖν)
136 B.
φύσημα, *tumor* 287 A.
φύσις, ψῆφος conf. 671 C.
φυτείνειν τῇ ψυχῇ (alii ἐν τῇ ψ.)
44 C.
φωστήρ, σωτήρ conf. 390 B.

X.

χαίνειν. κεχηνέναι περί τι 137 C.
πρός τι 354 A. Cf. *Jacobs. ad*
Ach. T. p. 847.
χαλᾶν ὀργὴν 234 E. *Aristoph.*
Vesp. 727. invidiam 662 A.
χαλᾶν (τινα) *remissum facere*
155 B. [X. 541 C. ὅτι ὁ ὀργι-
ζόμενος φιλανθρωπενέται, οὐκ
ἐκείνος ὁ πρὸ τοῦ καιροῦ καλῶν

- αὐτὸν, καὶ μὴδὲ ἀφιεῖς αἴσθη-
σιν λαβεῖν τοῦ πλημμελήματος.
“Hic videtur aliquid vitii
“subesse; καλῶν hic non pla-
“cet.” Montef. “Dounaeus
“παρακαλῶν, Boisius κολα-
“κεύων proponit.” Ed. Ben.
2^{dae}. Sine dubio legendum
χαλῶν.] χαλῶν, χαλινῶν conf.
662 A. χαλάσας, καθείς 317 A.
χαλκεῖα (τά) 520 C. (χαλκία G.
M. Euth.)
χαμαὶ κύπτειν 511 B. ἔρπειν 538.
C. ἔρπειν 836 B. σύρεσθαι 185
B. not. ἔρχεσθαι ibid. [“Lu-
“cian. Hermotim. 5. ἡμεῖς δὲ
“ὁ συρφετὸς καὶ ὅσοι χαμαὶ
“ἐρχόμενοι ἐσμεν: ubi falsa est
“eorum opinio, qui ἐρπόμενοι
“conjecerunt. Schol. Greg.
“Naz. Montac. p. 35. τοῖς
“πολλοῖς explicat per τοῖς χα-
“μαὶ ἐρχομένοις.” Boiss. ad
Aristaen. p. 660.]
χαμαίζηλος 10 B. 657 A.
χαμεννία 160 A. 561 C. -εῖν 748 E.
χάος (pro χάσμα, Luc. xvi. 26)
752 B. v. l.
χαρὰ, εὐχαριστία conf. 41 B.
χαρακτήρ 355 D.
χαριεντίζεσθαι 138 D. -τισμὸς
355 A.
χαρίζεσθαι. χάριση, χρήση (ἐπι-
θυμία) 720 D. not.
χαρίσματα, gratiae fructus? 210
A. χάρισμα, χάρις conf. 756
B. χαρίσματα conf. c. χρή-
ματα 745 B. c. σκάμματα et
παλαίσματα 210 A.
χασμᾶσθαι 15 B. 183 A. 281 C.
581 C.
χαῦνος, homo vanus, levis, remis-
sus 415 B. al.
χαυνοῦν (κολακεῖα) 687 C. I. 757
A. χαυνοῦσθαι 155 C.
χέειν. χεθῆναι, χυθῆναι 766 D.
χείρ. μετὰ χεῖρας ἔχειν 470 A.
ἀπὸ, ὑπὸ, ἐπὶ τῶν ἰδίων χειρῶν
69 B.
χειρόγραφον = γραμματεῖον 659 E.
χειροτονηθῆναι, de sacris ordini-
bus 551 B.
χελιδόνες agyrtarum 402 A. not.
χερσονοῦσθαι propr. 513 A. Jerem.
ii. 31. Prov. xxiv. 31. metaph.
152 A.
χρημοί, cavernae formicarum
685 B. in metallifodinis 836
B. X. 209 D. lustra ferarum
II. 668 C.
χλανὶς, χλαμὺς 763 E. 818 A.
χορός. Vid. ἱστανάι.
χορεύειν (= βακχεύειν) εἰς τινα
817 D.
χρᾶσθαι. Vid. χαρίζεσθαι.
χρεία, χρήσις conf. 511 D. τῆς
χρείας εἶναι 760 B.
χρήματα cur ita dicta 508 E.
conf. c. ῥήματα 199 D. c. κτή-
ματα 630 A. c. σχήματα 512
C. c. χαρίσματα 745 B.
χρήσις conf. c. κρίσις 766 C.
c. χρεία 511 D.
χρηστολογεῖν, in bonam partem
755 E. not.
χρίειν cum dupl. accus. 431 E.
χρίσις, χρήσις conf. 766 C.
Χριστιανός, nomen honorificum
198 C. not.
χριστοκτόνος 815 B. -νία 807 B.
Χριστός. XC, KC conf. 36 C.
Vid. θεὸς et Ἰησοῦς.

χρόνος, πόνος conf. 668 A. χρό-
νος διήλθε, παρήλθε 767 B.

χρυσέμπαστος. Vid. χρυσόπα-
στος.

χρύσιος, *numus aureus* 808 A.

χρυσίον, χρυσόν 769 E. 793 D.

χρυσία, *ornamenta muliebria*

354 C. 603 A. [Male χρύσεια

II. 166 A. Montef.]

χρυσόπαστος, χρυσέμπαστος conf.

633 C. not.

χρυσοφορεῖν 836 B. de equis 261

D. Cf. III. 446 D.

χρυσοφόροι γυναῖκες 835 C.

χρυσοχόος 685 E.

χρυσοχοεῖον. Vid. ἀργυροκοπεῖον.

χύδην. τοὺς ζωμούς τοὺς χύδην

μεμιγμένους 692 B.

χωλεύουσα γλῶττα 232 A.

χωρεῖν seq. infin. 721 A.

χώρα. ἐν χώρᾳ = ἐν τάξει 396 C.

χώραν δοῦναι 814 B.

Ψ.

ψαλμωδία, ὕμνωδία conf. 564 B.

ψελλίζειν 229 D. 661 E.

ψήγματα auri 793 E.

ψηφίδες, *crepundia*? 492 E. not.

ψῆφος, φύσις conf. 671 C.

ψιλὰ (τά) *vilia* 276 E.

ψοφοδεής 380 C.

ψυχαγωγεῖσθαι 424 A.

ψυχικός 327 D. 181 D. v. l.

ψυχοῦν 280 B. = προσωποποιεῖ-

σθαι 279 D.

ψυχοφθόρος, ψυχρὸς conf. 814
C.

ψυχρὸς, *frivulus, ineptus* 12 B.

16 B. al. ποτήριον ψυχροῦ, π.

ψυχρὸν, π. ψυχροῦν 501 B.

not. 518 E. not.

Ω.

ὠδὴν (ῆ) sing. 240 D. 1 Thess. v. 3.

ὠδίνες de Baptismo 375 A. 602

B. ὠδῖνας λύειν dicitur *vel ipsa*

puerpera 118 B. *vel id quod*

paritur 375 A. *vel qui partui*

adest et opem fert, ut Job.

xxxix. 2. Hinc explicandus

est locus obscurus Act. ii. 24.

Vid. Theophylact. ad loc.

ὠδίνειν, *gestire* 554 B. not. ὠδί-

νουσα ἐπιθυμία 672 E.

ὠθεῖν ξίφος 202 B. Eurip. Orest.

291. ὠθεῖν ἐπὶ κεφαλὴν 673 A.

εἰαντὸν ἐνδοτέρω 198 B. ὥσε,

ἔπεμψε, ἦγαγε conf. 764 A.

ὠνῆ 842 D.

ὥς pro ὥστε 330 A. 546 A. 727

B. ὥς, ὥστε conf. 330 A. 727

B. 827 A. οὐδαμόθεν ἄλλοθεν

ὥς 625 B. οὐδὲν ἕτερον ὥς 627

C. ὥς pro ἕως 754 D. ὥς

abundat 696 D. ὥς, ὥσπερ,

καθάπερ constructione pecu-

ari 471 A. not.

ὥστε. Vid. ὥς. ὑπὲρ τοῦ ὥστε

φιλοσοφεῖν 796 D. Edd. ὥστε,

ὥστε μὴ conf. 581 D.

INDEX III.

RERV MEMORABILIORVM.

▪▪ Indicatur locus, ubi *incipit* rei tractatio.

ADAMUS per arrogantiam cecidit
186 B. 652 D. Adamum cur
malum creaverit Deus 595 B.
Adventus Christi duo in S. S.
memorantur 575 D. Eorum
discrimen 541 A. secundus
noctu fiet 743 E. 751 E.
Aedes divitum et pauperum
comparantur 795 E.
Aegaeum mare ventis infestatur
780 D.
Aegyptus monachorum sedes 126
A. magicarum artium inven-
trix 126 B. multa habet adhuc
veterum superstitionum ves-
tigia 127 A. Aegyptii gulae
dediti 128 B.
Aesopus personatus 675 C. *not.*
Agricolarum misera sors 614 A.
Allegoriam rarius admittit Nos-
ter: e. g. in historia Phares et
Zarae 37 C. Ruth et Booz
38 C. in narratione de dae-
moniacis et porcis 338 C. de
Syrophoenissa 529 E. de asino
a Christo consensu 655 B. 656
B. Allegoriam rejicit Chrys.
662 E. *not.*

Angeli minaces moribundis ad-
sunt 545 C. Angelos suos ha-
bent sancti, immo unusquis-
que nostrum 599 D.
Anima corpori pulchritudinem
affert 395 D. Animarum post
mortem conditio 337 B. non
per terras palantur 336 E.
non daemones fiunt 336 B.
Anomoei confutantur 548 C. 704
C. 742 B. *not.*
Antichristi adventus 735 B. 743 A.
Antiochenses de nomine Chris-
tiano in sua urbe invento glo-
riabantur 116 A. Ecclesia
Antiochena centum millia fi-
delium numerabat 810 A. ter
mille pauperes alebat 658 B.
Antonii magni vita ab Athanasio
conscripta 128 C. *not.* Anto-
nius Arianorum haeresin prae-
dixit 128 C.
Apocryphos V. T. libros pro Sa-
cra Scriptura laudat Chrys.
223 D. 714 A. 764 B. IV. 44 D.
Baruch prophetis adscribitur
21 B.
Apostoli cur non statim a prin-

cipio missi 368 B. quatuor
piscatores et duo publicani
369 B. ante crucem ἀτελεῖς
erant 569 B. 645 D. mortuos
innumeros etiam ante Spiritum
collatum suscitaverunt
567 D.

Arca Ecclesiae 373 C. *not.*

Ariani perstringuntur 128 C.

Aristippus notatur 382 B.

Artes singulae aliarum artium
indigent 534 C. Artes quae-
dam nomine indignae 509 C.

Artificum vitia 618 D.

Astrologia, vana disciplina 84 B.
not. 728 D.

Avaritia non est naturalis cupi-
ditas 770 A. ad pecuniam
comparandam obstat 341 A.
627 A. Vide *Pecuniae amor.*

Avari descriptio 771 A. Ejus
anima nudata 492 C. Avari
et daemoniaci comparatio 339
A. 777 C.

B.

Baptismus Mysteriorum nomine
appellatur 146 A. *not.* Bap-
tismi donum quid 140 D. Dei
ministerium in Baptismo 517
B. Lapsis post Baptismum
poenitentiae locus 146 A. 252
C. *not.* Baptismus Joannis
gratiae expers 154 A. 164 E.
Judaicus dicitur 164 D. [Alio
loco II. 370 B. Joannis Bap-
tismus medium locum inter
Judaicum (Lev. xv. 5) et Chris-
tianum tenet.]

ADNOT.

Baruch prophetis adnumeratur
21 B.

Barbarorum dictum mirabile
424 B.

Bethlehem, *domus panis* 112 A.
Peregrinationes ad praesepe
visendum susceptae 105 A.

Blasphemia S. Spiritus quo sensu
ἀσύνγνωστος dicatur 448 E.

Bonum aliquando malum esse
potest, et vice versa 231 A.

C.

Coelestis urbis descriptio 17 A.
19 B.

Calceorum luxus exagitur 510
A.

Canes ad sepulchra ligati 263 B.
not.

Canon contra omnem de divi-
na providentia dubitationem:
Nemo laeditur nisi a se ipso
131 D. 528 A. *not.*

Cantica meretricia in theatris
421 B. 675 A.

Capernaum Christi patria esse
putabatur 585 B.

Caritas bonorum omnium caput
216 A. 486 B. Caritatis Chris-
tianae ratio 610 A.

Castratio damnatur 623 D.

Catalogus viduarum, virginum,
pauperum 658 B.

Centurionis, qui Christi suppli-
cio praesidebat, martyrium
traditur 827 A.

Chananaeorum priscorum im-
pietas 530 A.

Charybdis prope Libyam 780 D.

Christianum nomen Antiochiae inventum 116 A. etiam apud Ethnicos honorificum 198 C. *not.* Christiana religio legibus sancita 385 A. Christianae fidei praecipua capita 6 A. Christianae doctrinae perspicuitas 11 B. vitae facilitas 533 D. 842 B. Christiani quasi angeli in terris esse debent 466 A.

Christi generatio duplex 20 C. *not.* Christus filius Dei *γνήσιος* 585 D. consubstantialis cum patre 547 D. 560 A. Christus, ut Deus, secreta hominum novit 344 A. vulgi opinionem de divina ejus natura non convellit 343 C. salutantes *θεοῦ υἱὸν* non increpuit 516 C. cur demissius aliquando et loquatur et agat 203 D. aperte se Dominum vocat 744 B. creditur esse Deus 818 D. Ejus caro *templum* vocatur 123 C. *not.* Christus nunquam risit, ne subrisit quidem 96 C. ad cogitationes hominum, non verba respondet 329 C. cum Jona comparatur 460 E. exemplo suo fines et modos vivendi nobis fixit 655 C. 757 A. Christi passio prophetis nota 410 A. *gloria* dicitur 567 A. Christus vere, non specie passus est 459 D. Christi descensus in Hadem 409 D. Ejus resurrectionis summa evidentia 832 A. Corpus ejus post resurrectionem non passibile 784 A. Christus cum cruce

redibit 551 E. et noctu 743 E. 751 E. Christi aspectus gratia plenus 328 A. Ejus effigies non exstabat 328 C. 757 B. Christus nobis omnia est 296 A. 738 D. Ejus erga nos beneficia 295 D. 478 D. Christus legis Mosaicae auctor 200 E. *not.* totum vetus Testamentum procuravit 743 C. Fata eorum, qui ante Christi adventum vixerunt 411 A.

Chrysostomus ad traditionem patrum provocat 33 A. nonnulla auditoribus enucleanda relinquit 45 B. 91 B. 653 B. rhetorice loquitur 122 B. *not.* 244 D. *not.* Allegoriam rarius adhibet. Vide *Allegoria*. plausus aversatur 232 D. Ejus studium erga populum 374 E. humilitas 737 C. *παρρησία* contra divites et potentes 233 B. 790 B. inter concionandum in iram delapsus venuste se corrigit 355 B. alios libros a se scriptos indicat 829 D. Evangelistas alium pro alio ponit 793 B. *not.* Ejus errores in rebus Judaicis 761 E. *not.* in rebus sui temporis 47 A. *not.* Ejus negligentia in locis S. S. laudandis 117 B. *not.* 275 C. *not.* 315 C. *not.* 357 C. *not.* in aliis auctoribus citandis 733 A. *not.* Num ex scholiis hodie exstantibus explicationes suas hauserit 579 E. *not.* 662 D. *not.* Circenses ludi 60 B. 553 E. Circulatores describuntur 402 A.

Circumcisionis abrogandae difficultas summa 523 B.

Coena Domini clausis foribus habita 288 C. *Eucharistia* vocatur 310 D. singulis conventibus celebrata *ibid.* Sacerdos solus poculum tradebat 479 A. Christus ipse per Sacerdotem elementa porrigit 517 A. Corpus Domini in sacra coena 789 A. Ultima precatio in mysteriis exspectanda 784 B. Haeretici quidam aquam pro vino adhibebant 784 A. Communicantes a Diaconis diligenter explorandi 789 C.

Comissiones damnantur 500 C.

Conciones domi repetendae 72 A.

Conjuges quomodo a maritis suis corrigendae 354 A. Conjugibus viri corrigendi traduntur 115 A.

Connubia pro pecuniis adipiscendis 713 A. Connubium vulgo *συνάλλαγμα* vocant *ibid.* Connubio jungendi sunt juvenes, castitatis ergo 604 B.

Controversiae contra Judaeos, Graecos et haereticos 829 C.

Contumeliae quomodo ferendae 822 A.

Conversio meretricis cujusdam famosae 665 E.

Corporis pulchritudo ab anima pendet 395 D. Corporis corruptio vindicatur 394 B. Contrarii eventus incommoditates *ibid.*

Crucifixi Monachi dicuntur 673 C. *not.*

Crucis laudes 551 B. Crucem

ubique depingi mos erat *ibid.* Crucis signum 551 D. 820 B. 822 A. Ejus vis et efficacia mirabilis 552 A. Crux est signum Filii hominis 551 E. 736 B.

Cubitum staturae humanae mensura 589 A. *not.*

Cultus (*θεραπεία*) vi potentior 556 A.

Cynici notantur 144 C. 382 B.

D.

Daemones tormentis coacti gehennam confitebantur 175 A. [Mos erat, daemoniacos ante ossa martyrum sistere; quorum vim mirabilem non ferentes, daemones secretis flagellis caedi vulgo credebantur. Vid. Chrys. X. 626 A.] Daemones circa sepulchra haerent 336 B. 395 B. Dogma perniciosum, animas mortuorum daemones fieri 336 B.

Daemoniaci clamabant, *Ego sum anima illius cujuspiam* 336 C. Daemoniacis turpius afficiuntur homines lascivi 339 A. avari 339 A. 777 C. Vide *Energumeni*.

Damnatorum duplex supplicium 489 A. Cf. 295 A.

Davidis magna erat apud Judaeos existimatio 324 E. 432 C. Ejus simplicitas et magnanimitas 625 E. modestia et patientia fere evangelica 43 B. Davidis peccatum omni modo

aggravat Chrysostomus, ut resipiscentiam ejus illustriorem faciat 322 A.

Debitoribus indulgendum 202 A.

Dei justitia contra objectiones quasdam asseritur 131 D. 412 B. Deus semper nube obvolutus inducitur 569 C. Dei erga homines beneficia 612 C. 660 A. Deus alia facit, alia permittit 729 C. Ignorantiae vel dubitationis verba Deo attributa 670 C. 744 E.

Diabolus cur ὁ πονηρὸς audiat 254 A. non est natura malus *ibid.* per superbiam Diabolus factus est 186 B. Ejus calliditas et condescensio 814 C. interdum pietatis specie in errorem inducit 816 A.

Diaconorum alba tunica 789 D.

Ad eorum officium pertinebat, accedentes ad mensam sacram diligentissime explorare 789 C.

Dictum philosophorum de genere et patria 136 A. barbarorum de spectaculis Romanorum 424 B. Dicta vulgaria: de superbo, οὐκ οἶδεν ἑαυτὸν, ἀγνοεῖ ἑαυτὸν 312 D. de divite, πολλὴ ἡ σὴψις τοῦ πλούτου παρὰ τῷ δεῖνι 492 B. de paupere, τὸν πένητα καὶ γυμνὸν οὐδὲ ἑκατὸν ὁμοῦ συνελθόντες δύνανται ἀποδῦσαί ποτε 794 A. Usura ῥύπος dicebatur 574 B. connubium, συνάλλαγμα 713 A. immisericordes, σκοτεινοὶ 753 A. Dicta vulgaria malae notae: Numus aureus oculos juvat 138 E. δίδου μοι τὴν σή-

μερον, καὶ λάμβανε τὴν αὔριον 174 E. ὡς πάντες καὶ ἐγὼ 464 D. οὐδὲν παρὰ τοῦτο 512 C. *not.* ἔστω ἡδὺ τι καὶ γλυκὺ, καὶ ἀποπνιγέτω με 713 D. [Proverbium erat, γλυκὺ ἦτω καὶ πνιξάτω, vel γλυκὺ μέλι καὶ πνιξάτω. Cf. Paroem. Gr. p. 128 Ed. Gaisf.] Vide *Proverbia*.

Diogenis πίθος 144 C. Ejus impuritas 382 C.

Discrepantia Evangelistarum veritatis argumentum est 5 B.

Divites quota pars Antiochen-sium 657 E. Divitiarum vituperatio 793 C.

Docetae notantur 459 D. *not.*

E.

Ebrietatis et saturitatis mala 581 D. 691 C.

Ecclesia communis omnium domus 373 B. Hujus domus supellex 373 C. *not.* Ecclesiae ornatui non nimis studendum 518 A. 768 A. Colloquia in Ecclesia notantur 257 C. Sexus septo ligneo discernabantur 712 B. olim non ita erat *ibid.* Suffitus in Ecclesia 830 E. Ecclesiae bona et praedia 808 E.

Ecclesiastici cur negotiis saecularibus implicari coacti sint 808 E. Nomina iis a bonorum administrationibus imposita 809 D.

Eclipsis solis aevo Chrysostomi 825 A.

Eleemosynam impense diligit Chrys. 698 A. frequenter de ea concionatur 657 D. 829 C. Eleemosyna ars est 509 A. 534 A. Eleemosyna non ex usura facienda 573 B. non ex rapina 808 A. (sed cf. 81 B.) non ad ostentationem 246 A. 698 A. Eleemosyna solvit peccata 519 D. 748 A. jejunium et precationem adjuvat 749 D. virginitate major est 519 E. Eleemosyna Judaeorum quanta 641 A. Vide *Pauperes*.

Elias et Baptista inter se comparantur 305 D. Elias unde admirandus 484 D. 567 B. idiota erat 567 C. sed non ἀτελής 568 A. Elias adventum Christi secundum praecedet 575 E. ut Judaeos convertat 576 C.

Emmanuelis nomine cur non vulgo vocatus fuerit Christus 74 C.

Energumeni in Ecclesia sistebantur, dum oratio pro iis fiebat 699 E. *not.* a mysteriis arcebantur 789 D. Vide *Daemoniaci*.

Esaias et Baptista amice conspirant 142 C. Esaias prophetarum μεγαλοφωνότατος 836 C.

Eva sola, quando a serpente sollicitata est 168 C.

Evangelium cur ita dictum 4 A. Ejus summa quid 6 A. Evangelia prae Prophetis facilia multis videbantur 13 A. Evan-

gelia illotis manibus tractare nefas putabatur 30 A. Evangelia parva e collo suspensa 703 B. *not.*

Evangelica praedicatio quantis temporum difficultatibus premeretur 726 B.

Evangelistae ubi et quo fine singuli scripserint 6 C. Eorum in rebus narrandis discordia 5 B. concordia, ubi discordia creditur 315 D. 335 E. 565 D. Eorum veritatis studium 803 C.

Eucharistia cur sic appelletur 310 D. Vide *Coena Domini*.

F.

Fati et necessitatis dogma perniciosum 623 E. Ejus assertores cum Manichaeis junguntur 321 C.

Ferae in urbibus alebantur 603 C. Ferae post hominis lapsum timorem ejus abjecerunt 635 C.

Ficus arborum humidissima 663 A.

Fides caput est et radix 379 C. Ex fide salus 319 A. Fides sine moribus non prodest 299 C. 640 B.

Filius non ignorat diem judicii 741 D. Vide *Christus*.

Finis mundi prope est 146 B. 267 E.

Foenoris vituperatio 572 E. Foenerare miserum est *ibid.* Eleemosyna ex foenore non

facienda 573 B. Bona nomina numerata pecunia magis ex-
petenda 660 B. Vide *Usura*.
Fornicatio in diversis personis
non idem peccatum 730 B.
Fucus muliebris 355 A.
Funambuli 266 B.

G.

Gades. Oceanus ultra Gades
ignotus 780 D.
Gehenna credenda est 175 A.
412 A.
Genealogiae Christi difficultates
45 B.
Generatio Christi duplex 20 C.
not.
Genesis. Vide *Astrologia*.
Gentiles pueris similes 552 C.
Gentium vocationem significat
asinus a Christo consensus
655 B.
Gladiatores vilissimum genus
698 D. *not.*
Gloria coelesti excidere quan-
tum sit 295 A.
Graecorum nonnulli omnia re-
liquerunt 273 E. injurias
condonaverunt 763 B.
Gratia divina sine hominis vo-
luntate nihil valet, ut nec
voluntas sine gratia: dogma
magnum 787 A. Chrys. an
plus aequo operibus tribuerit
647 E. *not.*
Gratiae ante et post cibum agen-
dae 506 B. 784 B. Monach-
orum formula 560 E. *not.*
Gulae indulgentia notatur 473 E.

581 D. Mensae deliciae 692 B.
Ferculorum ordo legitimus
692 C.

H.

Haereses erant apud Judaeos
689 A. Haeresis prava eorum,
qui in mysteriis aqua, non
vino utebantur 784 A. eorum,
qui vetus Testamentum Dia-
bolo auctori referebant 205 D.
Haeretici coercendi sunt, non
necandi 482 B.
Hierosolymorum obsidio quam
funesta 733 A.
Hirundines ab agyrtis circum-
ferebantur 402 A. •
Homo ad malum pronior est
422 A. Homini naturalis est
misericordia 536 A. pudor
815 C. virtus 291 B. Ho-
minum erga Deum delicta
611 D. Homines pueris lu-
dentibus similes sunt 296 C.
Homo tricubitalis est staturae
589 A. *not.*
Humi cubatio 160 A. 748 E.
Humilitas *caput* virtutis 491 A.
philosophiae principium 186
D. Humilitas quantum pro-
sit 649 D.

I.

Jacobus frater Domini: ejus
aspera vita 78 A.
Jejunium quantum sit bonum
168 D. Jejunium infima vir-

- tutis pars 486 B. sine eleemosyna nihil valet 749 E.
- Ignis divinae praesentiae symbolum 154 D.
- Ignorantia nonnullarum rerum ferenda 729 A.
- Imperatores religioni favebant 385 A. Imperatricis frater a meretrice quadam irretitus 666 A.
- Inaurium luxus notatur 836 E.
- Incendium. Machinae contra incendia 215 A.
- Infantium Bethlehemitarum caedes justitiae divinae non repugnat 131 D.
- Injuriarum recordatio quam mala 762 C.
- Interpunctiones loci S. S. diversae 318 C.
- Invidia quantum malum 440 D.
- Joannes Baptista. Ejus vitae asperitas et sanctitas 143 E. 416 B. Christo major vulgo credebatur 162 A. 179 C. cum Elia comparatur 305 D. Discipuli ejus a Christo alieniores erant 179 C. 351 C. 408 A. Vide *Baptismus*.
- Joannes Evangelista ceteris sublimior 7 A. Idem in contumeliis Christo factis describendis plurimus est 769 A. post excidium Hierosolymitanum vixit 734 B.
- Jobus Apostolis major 387 D. ante legem vixit 388 B. de resurrectione nihil comperit habuit 386 D.
- Jonae et Christi comparatio 460 E.
- Josephus Historicus, Judaeus erat et legis zelota 732 E. Herodis mors ab eo narrata 133 B. Ejus testimonium de atrocitate obsidionis Hierosolymitanae 727 E. 733 A.
- Ira quando opportuna et inopportuna 214 A.
- Ironia in S. Scriptura 186 C. 351 A.
- Judaeis nomen βασιλείας peregrinum 319 C. Eorum sectae 689 A. onera (λειτουργίαι) 808 D. Judaicarum rerum tempore Christi mira corruptio 761 D. Judaei Romanis infesti 726 D. Judaeorum fabula de furto corporis Christi confutatur 839 C. Gentis excidium ob Christum crucifixum evenit 733 A. Judaei sub Juliano Graecis contra Christianos se junxerunt 463 A. Eorum mores tempore Chrysostomi *ibid.* omnia observabant 689 D.
- Judaismus totus in ciborum observatione continetur 523 A.
- Judas Iscariota ex pecuniae amore periit 769 D.
- Judas et Theudas rebelles in deserto 145 D. 499 E. 687 A.
- Judices pone velum sedebant 456 B. *not.* lingua peregrina utentem audire nolebant 756 D.
- Judicium futurum probatur 175 E. 739 D. Quales morimur, tales judicamur 183 C.
- Juliani impietas 47 A. 463 A. Ejus avunculus a vermibus corrosus 47 A. *not.*

Juramenta dediscenda 231 E.
 Justitia pro omni virtute ponitur 209 A.
 Juvenes connubio jungendi sunt, ut caste vivant 604 B.

L.

Laconica stragula 796 B.
 Lacrymarum utilitas 96 A.
 Lavatio post reditum a sepulchris superstitiosa 422 C. ante tractationem S. Scripturae 30 A.
 Lea deformis erat 355 D. a barbaris educata *ibid.*
 Leviticae legis caerimoniae a cultu Graecorum repetendae sunt 90 B.
 Lex pro tota Scriptura ponitur 701 A. Lex data Adamo, Noacho, Abrahamo et Judaeis 181 A. Legem modo servabant Christus et Apostoli, modo non servabant 309 B.
 Liberum arbitrium non tollit gratia divina 476 A.
 Libidinis oestrus unde oriatur 624 A.
 Lingua est equus regius 526 E.
 Literae regiae in theatro recitatae 18 A. 257 C.
 Liturgia. Psalmi in Ecclesia populo succinente cantati 158 C. Oratio pro orbe terrarum eucharistica 311 A. Precatio pro energumenis, poenitentibus etc. 699 E. post Homiliam finitam 512 D. Vesper

Paschae legebatur historia crucifixionis 818 C.
 Lucas Pauli discipulus 5 A. 46 A. qua de causa scripserit Evangelium 6 C. cur genealogiam dederit 46 A.
 Lucerna Ecclesiae 373 C. *not.*
 Lunatici cur sic dicti 579 E. *not.*
 Lusus pueriles 492 E. *not.*

M.

Magi Ecclesiae progenitores 110 A. Persarum doctores 120 B.
 Mala undenam 596 C. non a Deo, non a natura, non spontanea, non increata *ibid.* Mali nihil patitur vir bonus 764 C.
 Mamona tyrannus acerbus 112 B. 270 A. cum imagine Nabuchodonosoris comparatur 68 B.
 Manichaei legem explodunt 211 A. 524 D. Demiurgum, qui et Deus Judaeorum, malum esse affirmant 211 C. 398 C. 562 C. alium Deum Christo patrem tribuunt 211 C. prolixè confutantur *ibid.* Manichaeorum dogmata: malam esse vitam 562 C. naturam 587 D. malitiam immobilem esse 321 A. Manichaei et Marcionitae 322 E. 506 B. Idem et Valentiniani 783 C. Manichaei et ii qui fati doctrinam tenent 321 C.

Marcion notatur 427 E. incarnationem negabat 110 A. Christi passionem tollebat 460 A. Christum vere mortuum esse negabat 784 D. 791 C. Vide *Manichaei*.

Marcus Petri discipulus 5 A. 586 C. 805 C.

Maria non γεγεαλογεῖται, quare 26 B. post partum virgo remansit 77 B. ambitionis et arrogantiae insimulatur 467 C.

Martyrum aspectus dum cruciabantur 430 B. Eorum sepulchra visenda 424 B. Vide *Daemones*.

Matthaeus Hebraice scripsit 7 A. primus Evangelistarum 46 A. nomen suum non celat 347 B. Ejus virtutes 491 E.

Menandri versiculus 771 C. *not.*

Mendici non contumeliose tractandi 402 A. parasitis ali digniores 502 A. ante Ecclesias stabant 836 D.

Mensa Ecclesiae 373 C. Ejus operimenta 518 E.

Meretrices nudae in theatris natabant 113 C. Meretrices divitum mensis adhibitae 501 C. Meretrix quaedam famosa tempore Chrysostomi 665 D. ejus conversio mirabilis 666 A.

Metalla. Damnati in metalla 464 B. 559 D.

Militum vitia 613 A.

Mimi infamia apud Graecos notati 421 C. Mimorum par describitur 422 D. Mimi in ludibrium rasi 502 B. *not.*

Miracula quaedam tempore Chrysostomi visa 47 A. *not.* Miracula novam πολιτείαν inducunt 181 A. non tantum ad Ethnicorum conversionem valent, quantum mores et vitae sanctitas 376 A. 466 B. Montes a quibusdam sanctorum translati 576 C.

Misericordia homini naturalis est 536 A.

Monachi montes et deserta occupabant 116 B. *not.* Monachorum Aegyptiorum vita 126 A. Monachorum nonnulli ne aquam quidem gustabant 273 B. *Angeli* vocantur 561 D. 563 B. Eorum hymnus post cibum eucharisticus 561 A. Vita monastica fuse describitur in Moralibus Homiliarum LXVIII. LXIX. LXXII. Monachi ex divitibus et nobilibus erant 675 E. Monachorum tabernacula 684 A. Eorum humilitas 705 B. et aequalitas inter se 705 C. Eorum opera: agros colere, qualos nectere, saccum texere 706 B. [libros describere XI. 630 F.] Monachi visendi 707 A. Etiam mulieres vitae monasticae se addicebant 126 C. 564 B.

Mortui non immodice lugendi 361 A. Epulae in honorem mortuorum celebratae 361 E. *not.* Post mortem nulla remissio 183 C. Mortuorum animarum conditio 337 B. Mortuus est, qui vitam viti-

osam et luxuriosam vivit 331 B.

Moyses idiota erat 567 C. Ejus parentes 493 D.

Mulieres *χρυσοφόροι* notantur 835 C. Mulierum vitia 354 A. Mulieres a viris in Ecclesia cancellis sequestratae 712 B. Evangelia ex collopendentia gestabant 703 B. *not.*

Murmura inter concionandum 429 C. 543 D. 828 A.

Myrrha maxime glutinosa 840 C.

Mysteria Baptismus dicitur 146 A. *not.*

N.

Nautae sociis laborantibus succurrebant 200 C.

Necessitas. Vide *Fatum*. Ex necessitate nemo malus est 598 B.

Necromantia 395 A. 423 D.

Negotiationes justae quatenus sint 573 D.

Nero, os leonis 383 B.

Novatiani notantur 252 C. *not.*

Nube obvolutus Deus inducitur 569 D.

Nuditatem quid primum effecerit 101 B.

O.

Oblationes poculorum, tapetum et sim. in usum Ecclesiae 518 A. 768 A.

Obletamenta honesta et spectaculis meliora quatenus sint 424 B.

Oleum corpus roborat 641 C. Febricitantibus caput oleo perfundebatur 583 A. Oleum lucernae sacrae ad aegrotos curandos adhibitum 373 C. *not.*

Ominum observatio 689 D. *not.*

Opes ex vestibis, aedibus, servis et agris constabant 362 C.

Oratione Dominica solis initiatis licebat uti 252 C. *not.*

Orchestrae noxa 423 B.

P.

Paedagogi 404 C. cum delectu pueris dandi 605 A.

Panis *ἐπιούσιος* quid 252 A. *not.*

Parabola non ad litteram interpretandae 638 E.

Parasiti carpuntur 501 C. plagis se offerebant 502 A. quomodo in bonos usus vertendi sint 502 D. ex parasitis convivae et amici faciendi 503 B.

Pascha non suo tempore celebrantur Judaeorum sacerdotes 800 A.

Patris nobilitas filio nihil prodest 136 C. Patres filios abdicabant 364 B. Patres fortunae filiorum, non moribus providebant 604 A.

Patria nihil gloriae confert 136 A.

Paulus, dum in terris erat, in coelo versabatur 94 B. 553 A. nusquam risisse narratur 96 C.

Paulus Samosatensis divinam

- Christi naturam negabat 110 A.
- Pauperes ad coenas in honorem mortuorum datas vocabantur 361 E. *not.* Pauperum cura commendatur 657 A. Pauperes quota pars Antiochen-sium 657 E. Pauperes alere Deo gratus est quam Ec-clesias ornare 518 B. 768 A. Pauperes qui alit, Christum alit 478 C. 828 A. Pauperis voluntarii descriptio 492 C. Paupertatis laudes 843 D. Vide *Eleemosyna*.
- Pax in Ecclesia a Praeside data 373 A. 374 A.
- Peccatum daemon est 376 B. lepra 308 D. paralysis 667 B. Peccata majora vel minora sunt secundum personarum differentiam, e. g. fornicatio 730 A. Peccata parva ad ma-jora ducunt 814 C.
- Pecuniae amor quam prave ani-mum afficiat 137 C. 263 A. 266 C. 631 C. 776 D. Vide *Avaritia*.
- Pentathli: eorum exercitia 385 C.
- Peregrinatio ad Bethlehem re-ligionis ergo 105 A.
- Pericles 382 C. tacito nomine inducitur 362 B. *not.*
- Persis ad septentrionem Palae-stinae sita 87 B.
- Petrus primogenitus 586 D. ce-teris Apostolis fervidior 514 D. 524 D. Apostolorum os 546 E. Ejus studium et au-dacia 569 A. Ejus confessio Nathanielis confessione major 547 B. Petri confessio Ec-clesiae fundamentum 786 A. Petri lapsus quatenus sint beneficia 787 A.
- Pharisaei Hierosolymitani cete-ris pejores 520 B.
- Phasianae aves 692 B.
- Philosophia. Vide Indicem Graecum s. v.
- Philosophi perstringuntur 8 B. 382 A. Philosophi Graeci genus et patriam *externas res* vocabant 136 A. de morte amicorum quomodo consola-rentur 361 B. quidam et pe-cunias et mortem spreverunt 198 B.
- Pictura et opus Phrygium artes non sunt 509 D.
- Plato in servitutem venditus est 382 A. misere periit (?) *ibid.* Ejus respublica explosa 9 C. 11 A.
- Plausus inter concionandum 232 D.
- Pneumatomachi perstringuntur 164 B.
- Poenas scelerum alii in hac vita, alii in futura, alii in utraque expendunt 449 D. Poena damnatorum duplex 489 A.
- Poenitentia post lavacrum non tollitur 146 A. 252 C.
- Praedestinatio absoluta (*ἀποκλή-ρωσις*) nulla est 476 A. 624 B.
- Praedicationis Evangelicae tem-pora quam difficilia 726 D.
- Praediorum possessores: eorum vitia 614 A.
- Praeficae Graecae ad funera fide-lium adhibitae 361 A.

Praemia sensibilia etiam sub nova lege proposita 188 C.
 Praestigiatōres pueros jugulabant, ut animas eorum sibi ministrantes haberent 336 B. ossa mortuorum movebant 423 D.

Precationis assiduitas quanta res sit 281 C. 289 B. 532 E. Precari contra inimicos quam sit periculosum 256 B. Preces post concubitus facere nefas habebatur 527 A. Vide *Liturgia*.

Prophetæ Christi passionem non nesciebant 410 A. Prophetici libri multi perierunt 135 B.

Propontis mare fluctuosissimum 730 D.

Proverbia: μέχρι τῆς δοῶς τὸ πρόβατον 294 A. ἀδάμαντα πλήττειν, κέντρα λακτίζειν, πῦρ ἐν ἱματίῳ δεσμεῖν 305 A. ναυαγεῖν ἐν λιμένι 323 D. Καὶν βίον ζῆν 430 E. σκωλήκων β. ζ. 552 E. πῦρ πατεῖν, ἀδάμαντα παίειν, πρὸς κέντρα λακτίζειν 554 B. μικρὰ κέρδη μεγάλαι ζημίαι 627 A. *not.* ἀκίχητα διώκειν 631 D. εἰς πίθον τετραμένον ἀντλεῖν, εἰς πῦρ ξαίνειν, τῷ ἀέρι πυκτεῖν 739 A. *not.* Proverbia a Diabolo proveniunt 713 D. Vide *Dicta vulgaria*.

Psalmorum cantus in Ecclesia 158 C.

Pudor homini naturalis est 815 C.

Pueri tres: eorum confessio 41 C. eorum magnanimitas 66 A.

Puerorum crepundia 492 E. *not.*

Pulchritudo corporis quam fluxa 395 B.

R.

Regni coelorum nomen Judaeis ignotum 319 C.

Remissio peccatorum nulla ante crucem 140 D. sanguini Christi semper tribuitur *ibid.* Remissionis viam facilem instituit Deus, nempe injuriarum oblivionem 256 A. 615 A.

Resurrectio Christi multis argumentis probatur 832 A.

Revolutionis temporum dogma explosum 728 C.

Rhetoricem solam exercebant juvenes 605 B.

Risus solutus damnatur 97 A.

S.

Sabbati utilitas quatenus fuerit 434 D. Sabbatum Christianis non necessarium 435 A.

Sacerdos summus tempore Christi in annum eligebatur 761 D. Sacerdotes audiebant sacerdotio functi 759 E. Sacerdos solus poculum tradebat 479 A. Sacerdotis fornicatio flagitiorum culmen 730 D.

Sacrificia ex Graecorum cultu originem traxerunt 90 B.

Saltationis vituperatio 498 A.

Saluti proximi nihil anteponen-
dum 601 B. Salus vel mini-
morum curanda 600 B.
Salutando alios praevertere
oportet 243 A.
Sanctorum preces plurimum
valent 79 C. Sanctorum in-
vocatio non prohibenda 81 A.
Scripturarum lectio a populo
valde negligebatur 29 C. XII.
91 A. Scripturae lectio quo-
vis lectulo jucundior 373 D.
Scripturae libri multi peri-
erunt 135 B.
Scythae Hamaxobii et Nomades
683 D.
Senatori Romano usuram exer-
cere non licebat 574 C.
Septuaginta Interpretes plus
centum annis ante Chr. natum
vixerunt 75 C. [immo annis
CCC. teste ipso Chrys. VI.
183 C.] Eorum Versio cete-
ris anteponenda 75 B.
Sepulchra in urbibus non con-
struebantur 711 A. Sepul-
chorum effossore 263 B. *not.*
Sermo montanus apud rudiores
habitus 470 B.
Servi per testamentum manu-
missi 776 A. heros ad coe-
nam vocabant 478 E. Servi
servos habebant 590 D. Ser-
vorum aegrotantium cura
720 A.
Signum crucis. Vide *Cruz*.
Sodomitarum crimina *μοροξενία*
et amores detestabiles 460 D.
et gulae indulgentia 169 A.
Spectacula. Locus classicus de
spectaculis 421 B. Fabu-

larum argumenta 423 A.
Barbarorum de spectaculis
Romanis dictum 424 B. Spec-
taculorum noxa 675 A. Vide
Theatra.
Spiritus Sanctus Christo non
minor 164 C.
Sterilitas arte inducta 340 E.
Sublimiora quae sint: virginitas,
jejunium, voluntaria pauper-
tas 10 B.
Suffitus in Ecclesia 830 E.
Superbia omnis malitiae fons
186 C. Diabolo et proto-
plasto exitii causa 186 B.
Mariae virgini imputatur
467 C. Superbia verae dig-
nitati repugnat 650 B.

T.

Templi partes aliquot tempore
Chrysostomi supererant 723 A.
Templi cultus ad exemplar
Graecae superstitionis adum-
bratus est 90 B. Templum
est Christi caro 123 C. *not.*
pauperis corpus 519 B. *not.*
Tentationes non ultro arces-
sae 168 C. 253 D.
Testamenti Veteris promissiones
ad praesentem vitam specta-
bant 210 A. Testamentum
Novum die Pentecostes da-
tum 3 A.
Thasium vinum 501 B. 544 B.
Theatra struxit Diabolus 99 B.
In theatris meretrices nudae
prodibant 101 A. 113 C.
Vide *Spectacula*.

Themistocles Atheniensibus ut
naves conscenderent suasit
382 C.

Theudas. Vide *Judas*.

Tibicines circumforanei, qui
somnum hyemis tempore
rumpebant 402 A.

Tonsorum tabernae 61 C. *not*.

Transsubstantiatio. Vide *Coena
Domini*.

Tres pueri. Vide *Puer*.

Tricubitalis est homo 589 A. *not*.

Tyrrhenum fretum ob angus-
tias formidolosum 780 D.

V.

Valentiniani tacito nomine car-
puntur, qui dicebant Christum
per Virginis matricem quasi
per canalem transiisse 51 A.
Deum malum esse affirmabant
562 C. oeconomiam nega-
bant 783 C.

Vana gloria omnia bona cor-
rumpit 697 D. in primis
eleemosynam 698 A.

Vanitas rerum humanarum
739 B.

Velum. Vide *Judices*.

Versiones Graecae V. T. plures
75 B.

Vicissitudo bonorum et malorum
in vita humana 543 A.

Viliora hominum genera: coqui,
agasones, caupones, sutores
589 C. 613 A.

Vinum Thasium 501 B. 544 B.

Vinum non incusandum, sed
vinolenti 582 B.

Virginitas a Christo commen-
datus, saltem Apostolis 623 A.
Virginitas quanta res sit, inde
apparet, quod etiam in novo
Foedere non venit sub legis
necessitatem 750 A. 751 B.
Virginitas sine eleemosyna
non est virginitas 753 C.

Virgines *συνείσακτοι* 244 A. *not*.

Virtus nobis est secundum na-
turam 291 B. Virtutis mem-
bra quae sint 490 E.

Vita haec bonis et malis per-
mixta 543 A. Vita instar
maris est, varios sinus habens
780 D.

Vitia militum, artificum, prae-
diorum possessorum 613 A.
mulierum 354 A. ["Locus
"illustris de recta ratione
"aliena vitia corrigendi." *Ca-
saub.* MS.]

Vocatio divina necessitatem non
infert 770 B.

Voluntas sine gratia nihil valet,
ut nec gratia sine voluntate
787 A.

Usura *ρύπος* dicebatur 574 B.
Usura centesima 573 C. Vide
Foenus.

Z.

Zachariam Baptistae patrem
pro Sacerdote summo habuit
Chrys. 142 B. 761 E. *not*.

Zenonis respublica 9 C.

Zonae usus apud veteres 144 E.

Zorobabel cur ita vocatus 105
A.

INDEX IV.

LOCORVM CHRYSOSTOMI

QVAE OBITER IN ADNOTATIONIBVS AVT EMENDANTVR
AVT FIRMIVS STABILIVNTVR.

		Adnot.			Adnot.
Tom. I.	p. 236 D	pag. 78	Tom. IX.	p. 528 D	pag. 97
	316 D	44		570 C	198
	369 A	135		594 C	219
	721 D	201		616 A	216
	791 D	211		616 C	223
Tom. II.	8 A	242		627 A	43
	15 E	65	Tom. X.	59 B	35
	144 B	216		61 E	222
	151 A	199		84 E	167
	377 E	177		147 D	23
Tom. IV.	152 C	94		157 A	97
	746 C	52		177 D	141
Tom. V.	264 A	31		390 A	53
Tom. VI.	83 A	232		412 A	9
	176 D	173		415 E	32
	281 A	50		437 A	50
	285 C	242		452 C	79
Tom. VIII.	73 D	199		585 C	215
	77 B	217	Tom. XI.	50 B	77
	178 C	84		151 A	43
	376 D	62		492 F	56
	395 A	78		553 B	16
	489 C	168	Tom. XII.	119 A	70
	506 B	43		134 B	53
Tom. IX.	465 C	220		148 A	78
	472 A	29		154 B	145
	516 E	140		190 D	72

ADDENDA ET CORRIGENDA.

IN ADNOTATIONIBVS.

Pag. 69. lin. penult. pro *aberravit* lege *oberravit*.

95. lin. 20. pro κατακάψει lege καταπαύσει.

IN INDICE GRAECO.

Ad v. κτήμα. Adde: "In loco p. 603 A. nunc malim κτήματα
"de *jumentis* (praesertim *mulis*, qui ad fastum muliebrem
"pertinebant: cf. p. 113 A.) intelligere; de qua vocis signi-
"ficatione, vid. *Coray*, "Ατακτα IV. p. 260."

Ad v. ξέεσθαι. Adde: "430 B."

34587

208.33

C 469F

CHRYSOStOMUS, S. JOANNES

AUTHOR

Homiliae in Matthaem

TITLE Tom. 3, Adnotationes Indices
ed. Field

DATE
LOANED

BORROWER'S NAME

O'Connor

STORAGE - CBPL

JUL 27 1981 Gleason - CL 2018-

OCT 8 1981

RENEWED

JUN 9 1982

RENEWED

7-6-83

34587

